

Julie Garwood

"A treasure . . .
A resplendent, delectable read."
—*Romantic Times*

www.netriangdu.com

GUARDIAN ANGEL

Translated by *Shelva (Pepper) Crow*

Julie Garwood

"A treasure....
A tempting, delectable read."
—*Romantic Times*

www.vietkiangdu.com

GUARDIAN ANGEL

Translated by *Shilno (Peppercorn)*

THIÊN THẦN HỘ MỆNH – GUARDIAN ANGEL

Tác giả: **JULIE GARWOOD**

Chuyển ngữ: **shiluo (peppercorn)**

Nguồn: www.vietlangdu.com

Người thực hiện ebook: **shiluo (TVE)**

Ngày hoàn thành: 18/08/2009

Nơi hoàn thành: Hà Nội, Việt Nam

MỤC LỤC

LỜI NÓI ĐẦU

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

LỜI NÓI ĐẦU

Guardian Angel là tác phẩm thứ hai trong serie **Crown's Spies** của Julie Garwood, serie này gồm 4 cuốn nói về 4 anh chàng gián điệp của Chính phủ Anh vào thế kỷ 19, bao gồm:

1. **Lyon's Lady**: nói về Lyon và cô nàng Christina.
2. **Guardian Angel**: nói về Caine - bạn thân của Lyon ở cuốn trên - và Jade.
3. **The Gift**: nói về Nathan - anh trai Jade - và Sara.
4. **The Castle**: nói về Colin - em trai Caine - và công chúa Alexandra.

Sơ lược về nội dung của **Guardian Angel**: Hầu tước xứ Cainewood - Caine - giăng bẫy thiên la địa võng để săn lùng tên cướp biển huyền thoại – Pagan – kẻ bị coi là đã gây ra cái chết của người em trai Colin yêu quý của anh. Nhưng thay vì tóm được tên cướp biển khét tiếng đó, Caine lại bị tóm bởi một cô nàng có mái tóc đỏ rực và đôi mắt màu xanh lục vô cùng xinh đẹp có tên là Jade. Bằng hoàn cảnh nguy hiểm và đáng thương nửa hư nửa thực của mình, Jade đã ràng buộc Caine vào nhiệm vụ phải bảo vệ cô thoát khỏi tay những kẻ giết người đang đuổi theo cô. Và rồi, dĩ nhiên, tình yêu của họ nảy nở và giữa những cuộc cãi vã đối đầu tưởng chừng như vô tận. Giữa lúc cao trào đó, bí mật sừng sốt về tên cướp biển huyền thoại Pagan cùng với một âm mưu chính trị khủng khiếp trong quá khứ dần được hé mở, dẫn đến bao sóng gió cho cuộc tình của Caine và Jade cũng như gây ra bao hiểm nguy cho tính mạng của những người trong cuộc ...

Guardian Angel đọc rất thú vị, nội dung vừa hài hước, ngây ngô (đậm chất Julie Garwood) lại vừa kịch tính, hồi hộp và là cuốn duy nhất trong

serie có đủ mặt cả 4 anh chàng spies tài giỏi, đẹp trai và chung tình. Nữ chính trong truyện này vô cùng quái chiêu, vô cùng mạnh mẽ, vô cùng quả cảm, nhưng cũng cực kỳ yếu đuối trong tình yêu. Ngoài ra, tuyến nhân vật phụ cũng gây được ấn tượng mạnh với các nhân vật kỳ dị (Black Harry) hay quái đản (Sterns – nhân vật mà shiluo vô cùng ngưỡng mộ :D).

Bản dịch này là phi lợi nhuận và vì mục đích giải trí đơn thuần. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ về mặt tinh thần cho shiluo trong thời gian qua. Sau đây, mời các bạn thưởng thức.

shiluo (18/8/2009)

CHƯƠNG 1

London, 1815

Người đi săn kiên nhẫn chờ đợi con mồi của mình.

Đó là một trò giả mạo nguy hiểm mà Ngài Hầu tước xứ Cainewood đang sắm vai. Kẻ sống ngoài vòng pháp luật - Pagan - đến từ Shallow's Wharf chắc chắn sẽ nghe nói về kẻ đã mạo danh mình; lúc đó hắn sẽ bắt buộc phải lộ diện, bởi vì lòng kiêu hãnh của hắn – theo tất cả những lời đồn đại là vô cùng ghê gớm - sẽ không cho phép bất kỳ ai khác lợi dụng những chiến công hiển hách đen tối của mình. Tên cướp biển đó chắc chắn sẽ cố lên kế hoạch trả thù - Caine đang tính đến khả năng này. Và một khi Pagan đã lộ mặt, Caine sẽ tóm được hắn.

Và rồi lúc đó huyền thoại Pagan sẽ bị huỷ hoại.

Ngài Hầu tước không còn sự lựa chọn nào khác. Con nhện đã không chịu rời khỏi tấm lưới của nó. Việc treo giải thưởng cũng không có tác dụng. Không, không có một tên Judas nào trong số những thủy thủ - điều đó thực sự đáng kinh ngạc khi mà hầu hết những kẻ thông thường hắn sẽ bán cả mẹ của mình làm nô lệ với số tiền mà Ngài Hầu tước đã đưa ra. Đó cũng là một tính toán sai lầm của Caine. Tất cả những thủy thủ đều tuyên bố lòng trung thành của mình đối với tên cướp biển huyền thoại đó như là một lý do cá nhân để từ chối số tiền mà Caine đưa ra. Caine - một người với bản chất luôn hoài nghi cùng với những trải nghiệm cay đắng trong quá khứ - đã đoán rằng nỗi sợ hãi mới là lý do thực sự của họ. Nỗi sợ hãi và sự mê tín.

Những điều huyền bí vây quanh tên cướp biển đó như thể là bức tường của phòng xưng tội. Chưa có người nào thực sự nhìn thấy Pagan. Con tàu của hắn, tàu Emerald, vô số lần được nhìn thấy lướt sóng trên mặt nước như

thể một viên thạch anh được ném đi bởi bàn tay của Chúa, hay đúng hơn là được kể lại như thế bởi những kẻ khoe khoang khoác lác về chuyện họ đã từng nhìn thấy con tàu. Hình ảnh của vẻ đẹp đen tối đó khuấy động nỗi kinh hoàng trong những Quý ông có tước vị và túi tiền dồi dào trong giới quý tộc, sản sinh ra những tiếng cười khẩy hân hoan của những kẻ đố kỵ, và giành được những tiếng lầm rầm tạ ơn Đấng tối cao của những người túng quẫn - bởi vì Pagan được biết đến như là người luôn chia sẻ những chiến lợi phẩm của mình với những kẻ kém may mắn hơn trong cuộc sống.

Nhưng cũng thường xuyên như chuyện con tàu được nhìn thấy, không ai có thể mô tả được bất cứ một người thủy thủ nào có mặt trên boong tàu. Điều này chỉ góp phần làm tăng thêm sự suy đoán, nỗi thán phục và cảm giác kính sợ của mọi người đối với tên cướp biển huyền bí đó.

Tuy nhiên, hành động trộm cắp của Pagan đã được mở rộng vượt qua ranh giới của đại dương, bởi vì hẳn ta rõ ràng là một người thích thú những điều mới lạ. Những cuộc tấn công bất ngờ trên đất liền cũng gây ra nỗi kinh hoàng tương tự, thậm chí còn khủng khiếp hơn. Pagan tạo nên sự khác biệt khi chỉ trộm cướp những thành viên trong giới quý tộc. Rõ ràng là tên cướp biển đó không thích bất cứ một ai khác đứng ra nhận lãnh cái chiến công của những cuộc tập kích bất ngờ vào lúc nửa đêm của hẳn, vì thế hẳn đã luôn để lại dấu hiệu nhận biết đặc trưng của mình dưới dạng một bông hồng trắng thân dài. Nạn nhân của hẳn thường là thức dậy trong ánh sáng buổi sớm mai và nhìn thấy bông hoa trên chiếc gối bên cạnh mình. Chỉ riêng hình ảnh bông hồng đó thôi thường cũng đã đủ để làm cho một người đàn ông trưởng thành lăn đùng ra bất tỉnh rồi.

Không cần phải nói, những người nghèo thần tượng tên cướp biển huyền thoại đó. Họ tin rằng Pagan là một người đàn ông có phong cách và rất lãng mạn. Sự ngưỡng mộ của nhà thờ cũng không hề kém dạt dào hơn chút nào, bởi vì tên cướp biển đã để lại hàng rương vàng và nữ trang bên cạnh những chiếc thùng quỳên góp đặt ở phía ngoài cổng của nhà thờ, phía bên trên là một bông hồng trắng, dĩ nhiên rồi, vì thế những vị chức sắc của

nhà thờ biết họ sẽ cần phải cầu nguyện cho linh hồn của ai. Viên giám mục bị ép buộc phải lên án chỉ trích Pagan. Tuy nhiên, Ngài cũng nhận ra rằng tốt hơn hết là đừng có phong thánh cho hắn, bởi vì nếu làm như thế sẽ gây ra sự phẫn nộ tột cùng đối với một số thành viên có tầm ảnh hưởng lớn nhất trong xã hội, và vì thế thay vào đó Ngài quyết định gọi Pagan là một thằng xỏ lá ba que.

Người ta nhận thấy rằng hồn danh đó luôn luôn được nhắc đến kèm theo với một nụ cười gằn thoáng qua và một cái chớp mắt đầy hàm ý.

Bộ Chiến tranh thì không dễ tính như thế. Họ treo giải thưởng lớn cho cái đầu của Pagan. Caine đã ra giá gấp đôi. Lý do anh sẵn lòng đồ con hoang đó mang tính cá nhân, và anh tin rằng kết quả cuối cùng sẽ là cách biện hộ cho bất cứ kế sách bẩn thỉu nào mà anh đã áp dụng.

Đó sẽ là một cuộc chiến mà nợ máu phải trả bằng máu. Anh sẽ giết chết tên cướp biển đó.

Thật mỉa mai làm sao, hai đối thủ này cùng nổi tiếng như nhau. Ngài Hầu tước được những người đàn ông bình thường kính sợ. Công việc của anh cho Chính phủ đã đem lại cho anh một huyền thoại hắc ám. Nếu hoàn cảnh khác đi, nếu Pagan không cả gan làm cho Caine phẫn nộ đến tột bậc như thế, anh có thể sẽ tiếp tục ngó lơ không thèm quan tâm đến hắn. Tuy nhiên, tội ác chết người của hắn đã làm thay đổi dự định đó của anh, thay đổi nó với một quyết tâm báo thù tàn khốc.

Hết đêm này đến đêm khác, Caine đều đến một quán rượu có tên gọi là Ne'er Do Well, tọa lạc ở trung tâm khu ổ chuột ở London. Quán rượu này thường được lui tới bởi những công nhân thời vụ làm việc tại những bến tàu hơn. Caine luôn chiếm lấy chiếc bàn trong góc, tấm lưng rộng của anh được bảo vệ khỏi sự tấn công lén lút bởi bức tường đá phía sau, và anh kiên nhẫn chờ đợi Pagan đến tìm anh.

Ngài Hầu tước đến rồi lại đi theo một chu kỳ đều đặn với vẻ thư thái phù hợp với một người đàn ông có một quá khứ đen tối. Ở khu vực này của thành phố, tước vị của một người không có ý nghĩa gì cả. Sự tồn tại của anh ta phụ thuộc vào sức mạnh của chính mình, vào khả năng có thể gây ra sự đau đớn cho người khác trong khi tự bảo vệ bản thân, và phụ thuộc vào sự thờ ơ của anh ta đối với những cảnh bạo lực và thô bỉ diễn ra xung quanh anh ta.

Caine làm cho quán rượu đó trở thành nhà của mình trong chưa tới một đêm. Anh là một người đàn ông to lớn, với hai bờ vai và cặp đùi lực lưỡng. Chỉ riêng hình dáng của anh đã có thể đe dọa được hầu hết những kẻ muốn đứng ra thách thức. Caine có mái tóc sẫm, làn da sạm màu đồng thiếc, và đôi mắt có màu của bầu trời xám sẫm. Đã có một thời đôi mắt đó có khả năng khuấy động những luồng run rẩy kích động của các quý cô quý bà trong giới thượng lưu. Tuy nhiên, vào lúc này đây chính những quý bà quý cô đó lại nháy dựng lên lùi lại ghê sợ sự lạnh lẽo ẩn nấp phía sau đôi mắt đó, cùng với vẻ mặt hoàn toàn đứng đưng và thờ ơ ở anh. Họ xì xào với nhau rằng Ngài Hầu tước xứ Cainewood đã biến thành đá vì lòng hận thù. Caine đồng ý với quan điểm đó.

Một khi anh đã quyết định đóng giả Pagan thì việc duy trì sự giả mạo đó không đến nỗi khó khăn lắm. Tất cả những kẻ ngồi lê đôi mách đều đồng ý với cái quan điểm kỳ cục rằng Pagan thực ra là một quý ông có tước vị lấy chuyện cướp bóc như là một phương tiện để duy trì phong cách sống xa hoa phung phí của mình. Caine đơn giản chỉ là sử dụng những tin đồn nhảm dạng đó như là một lợi thế riêng của anh. Lần đầu tiên khi bước vào quán rượu đó, anh đã mặc bộ cánh đắt tiền nhất của mình. Anh đã thêm vào cái nhận dạng riêng của bản thân bằng cách gài một bông hồng trắng nho nhỏ trên ve áo của chiếc áo khoác dạ hội. Đó là một sự báng bổ, và dĩ nhiên là một sự khoe khoang thầm lặng, và đã kiếm cho anh một lượng chú ý đáng kể.

Ngay lập tức, anh đã phải đâm chém một số người đàn ông bằng con dao sắc bén của mình để đảm bảo vị trí của anh trong cộng đồng của họ. Caine ăn vận như một quý ông, đúng thế, nhưng anh chiến đấu không có một chút danh dự hay phẩm giá nào. Những người đàn ông yêu quý anh. Chỉ trong một vài phút, anh đã chiếm được sự tôn trọng và nỗi kính sợ của họ. Thân hình như Herculean và sức mạnh vô song của anh cũng ngay lập tức giành cho anh lòng trung thành. Một trong những kẻ ít sợ anh hơn cả đã lặp ba lần hỏi anh liệu những câu chuyện đồn thổi có phải là sự thật hay không? Rằng anh có phải là Pagan hay không? Caine đã không trả lời, nhưng nụ cười gằn thoáng qua của anh đã cho người thủy thủ đó biết rằng câu hỏi đó đã làm anh hài lòng. Và khi anh đưa ra lời nhận xét với ông chủ quán rượu rằng người thủy thủ đó có đầu óc vô cùng nhanh nhạy, anh đã tạo ra một kết luận không thể tránh khỏi được. Cho đến cuối tuần, tin đồn về những chuyến lui tới của Pagan đến quán rượu Ne'er Do Well đã được lan truyền như món rượu gin được phát miễn phí.

Monk - một người đàn ông Ireland hói trọc đã kiếm được quán rượu của mình trong một ván bài vô cùng phức tạp - thường vẫn ngồi bên cạnh Caine vào thời gian đóng cửa mỗi đêm. Monk là người duy nhất biết về sự giả mạo này. Ông ta cũng toàn tâm toàn ý đồng ý với kế hoạch của Caine, bởi vì ông ta đã nghe kể về toàn bộ sự tàn bạo hung ác của Pagan đối với gia đình Caine. Ngoài ra cũng quan trọng không kém, công việc kinh doanh của ông cũng đã khá khấm lên đáng kể kể từ khi sự giả mạo đó bắt đầu diễn ra. Dường như là tất cả mọi người đều muốn nhìn thấy rõ mặt tên cướp biển, và Monk - một người đàn ông đặt lợi nhuận trên tất cả những thứ khác, đã chém một mức giá cắt cổ đối với những món đồ uống rẻ tiền trong quán rượu của mình.

Ông chủ quán rượu đã làm mất mái tóc của mình nhiều năm về trước, nhưng hai hàng lông mày màu cam sáng còn hơn là bù đắp vào những phần đã mất đi. Chúng dày thịch, xoắn tít và bò trườn như những sợi dây leo thường xuyên đang nửa đường bò lên cái trán lốm đốm tàn nhang của ông ta.

Lúc này Monk đang xoa xoa trán với sự thất vọng thành thật dành cho Ngài Hầu tước. Đã gần ba giờ sáng, hơn một tiếng kể từ thời gian đóng cửa quán rượu hàng đêm. Chỉ có hai vị khách đang trả tiền vẫn còn nấn ná bên những chiếc cốc của họ. Khi họ phun ra câu chào tạm biệt đầy vẻ ngái ngủ và bước ra khỏi quán, Monk liền quay sang Caine.

“Ngài đã kiên nhẫn còn hơn cả một con bọ chét nằm chờ một con chó ghê lở, cứ đến đây hết đêm này đến đêm khác như thế. Tôi cầu nguyện Ngài sẽ không quá nản lòng.” Ông ta nói, sau đó dừng lại để rót ra một ly brandy đầy cho Ngài Hầu tước, rồi nuốt chửng một lượng khổng lồ trực tiếp từ chai rượu. “Ngài sẽ dọn sạch hẳn, Caine. Tôi chắc chắn về điều đó. Theo cách nhìn của tôi, hẳn sẽ phải vài thủ hạ của hẳn đến trước hết là để rình bắt Ngài. Đó là lý do vì sao tôi luôn cảnh báo Ngài phải bảo vệ cái lưng của mình mỗi khi Ngài rời khỏi đây hàng đêm.”

Monk uống thêm một ngụm nữa rồi cười khùng khục. “Pagan là kiểu người rất sốt sắng bảo vệ danh tiếng của mình. Sự giả mạo của Ngài sẽ làm cho tóc hẳn bạc trắng. Hẳn sẽ xuất hiện sớm thôi. Vì sao ư, tôi cá rằng tối mai sẽ là thời điểm đó.”

Caine gật đầu đồng ý. Monk - ánh mắt sắc lẹm với lời hứa hẹn đó - luôn luôn kết thúc bài diễn thuyết hàng đêm với dự báo rằng ngày mai con mồi của anh sẽ xuất hiện.

“Lúc đó Ngài sẽ vồ lấy hẳn, Caine, như một con vẹt vồ lấy một con sâu.”

Caine nuốt một ngụm rượu lớn - ngụm đầu tiên trong buổi tối hôm nay - rồi ngã chiếc ghế tựa về phía sau để anh có thể tựa vai vào bức tường. “Tôi sẽ tóm được hẳn.”

Sự thô ráp trong giọng nói của Caine làm Monk lạnh sống lưng. Ông ta gần như sắp sửa hấp tấp đồng ý với anh thì cánh cửa đột nhiên mở tung ra, làm ông ta quay lại chú ý. Monk hơi xoay người trên ghế định lên tiếng

rằng quán rượu đã đóng cửa, nhưng cảnh tượng hiện ra ở giữa ngưỡng cửa làm ông ta vô cùng choáng váng, chỉ có thể há hốc miệng ra kinh ngạc. Cuối cùng khi ông ta đã có thể thu hồi lại được tiếng nói của mình, ông liền thì thào. “Lạy Đức mẹ linh thiêng, có phải một thiên sứ đang đến thăm chúng con không?”

Từ vị trí đang tựa vào tường của mình, Caine quay thẳng ra lối vào và nhìn thấy rõ ràng. Mặc dù anh không hề cử động hay thể hiện bất cứ một phản ứng nào ra bên ngoài, nhưng thực tế là sự kinh ngạc của anh cũng không hề kém Monk một chút nào. Trái tim anh bắt đầu nện thành thạch với một nhịp điệu hoang dại và anh dường như không thể nào thở được.

Cô thực sự trông như một thiên thần. Caine không muốn chớp mắt, chắc chắn là hình ảnh anh đang nhìn thấy sẽ biến mất vào trong màn đêm nếu như anh nhắm mắt lại cho dù chỉ trong một khoảnh khắc.

Cô là một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần đến không thể tin được. Đôi mắt của cô làm anh mê mẩn, chúng ánh lên màu xanh lục vô cùng kỳ diệu. Màu xanh trong thung lũng của riêng anh - anh nghĩ thầm - trong một đêm trăng sáng vắng vạc.

Cô nhìn anh không chớp mắt. Anh cũng không chớp mắt nhìn lại.

Vài phút đã trôi qua trong khi họ quan sát nhau, rồi cô bắt đầu rảo bước về phía anh. Ngay khi cô bước đi, chiếc mũ trùm đầu trên chiếc áo choàng của cô rơi xuống vai cô. Caine gần như không thở được, ngực anh co thắt lại vô cùng nhức nhối. Cô gái trước mắt anh trông như thiên thần với mái tóc màu nâu đỏ dày cộm. Trong ánh nến, màu tóc đó trở nên lung linh như ánh lửa.

Caine nhận ra tình trạng đáng thương của bộ quần áo cô đang mặc khi cô bước đến gần chiếc bàn. Chiếc áo choàng cho thấy sự giàu sang phú quý, nhưng một bên chất liệu vải đắt tiền đó đã bị rách tơi tả, trông như thể ai đó đã cắt nát nó ra bằng một con dao. Một phần lớp lót trong bằng sa tanh màu

xanh lục treo lơ lửng tả tơi xung quanh cô. Sự tò mò trong Caine tăng lên. Anh ngẩng lên nhìn vào gương mặt cô và nhìn thấy những vết bầm nhẹ trên gò má phải, một vết cắt nhỏ ngay bên dưới bờ môi đầy đặn và những vết bầm làm lem nhem vầng trán của cô.

Nếu như hình ảnh trước mặt anh là một thiên thần thì hẳn là cô vừa mới bị ép buộc phải viếng thăm lò luyện ngục, anh kết luận. Nhưng mặc dù cô trông như thể vừa mới bại trận trong cuộc chiến với quỷ Satan thì cô vẫn vô cùng hấp dẫn, thực ra là quá hấp dẫn đối với tâm trí bình lặng của anh. Anh bỗng trở nên căng thẳng trong khi chờ đợi cô lên tiếng.

Cô dừng lại khi đã đến phía bên kia của chiếc bàn tròn. Ánh mắt của cô lúc này như gắn chặt vào bông hồng cài trên ve áo của anh.

Thiên thần của anh rõ ràng là đang hoảng sợ, hai bàn tay của cô run rẩy. Cô ôm chặt một chiếc túi nhỏ màu trắng vào người và anh nhìn thấy vài vết sẹo đã mờ trên các ngón tay của cô. Anh không biết phải nghĩ gì về cô, nhưng anh không muốn cô sợ anh. Nhận thức về điều đó làm cho vẻ nghiêm nghị trên khuôn mặt của anh càng thêm dữ dằn hơn.

“Cô chỉ có một mình thôi à?” Anh hỏi, giọng anh thoảng qua như cơn gió.

“Đúng thế.”

“Vào giờ này trong đêm, ở khu vực này của thành phố ư?”

“Đúng thế.” Cô trả lời. “Ngài có phải là Pagan không?”

Anh nhận thấy giọng thì thầm của cô khàn khàn, nhẹ nhàng. “Hãy nhìn thẳng vào ta khi cô đặt câu hỏi.”

Cô không làm theo yêu cầu của anh mà vẫn bướng bỉnh nhìn chằm chằm vào bông hồng. “Làm ơn trả lời tôi, thưa Ngài.” Cô đáp lại. “Ngài có

phải là Pagan không? Tôi cần phải nói chuyện với tên cướp biển đó. Đây là một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.”

“Ta là Pagan.” Caine nói.

Cô gật đầu. “Người ta nói rằng Ngài sẽ làm bất cứ công việc gì nếu như được trả giá hợp lý. Điều đó có đúng không, thưa Ngài?”

“Đúng thế.” Caine thừa nhận. “Cô muốn gì ở ta?”

Để trả lời cho câu hỏi của anh, cô thả chiếc túi lên chính giữa mặt bàn, kéo giải rút mở ra và vài đồng xu lộ ra. Monk huýt lên một tiếng khe khẽ.

“Có tất cả ba mươi đồng.” Cô nói, ánh mắt vẫn nhìn xuống.

Caine nhướn một bên mày lên trước câu nói đó. “Ba mươi đồng bạc ư?”

Cô rụt rè gật đầu. “Như thế có đủ không? Đó là tất cả những gì tôi có.”

“Người mà cô muốn phản bội là ai?”

Cô trông có vẻ giật mình trước giả thuyết đó. “Ồ, không, Ngài hiểu lầm rồi. Tôi không muốn phản bội ai cả. Tôi không phải là Judas, thưa Ngài.”

Anh nghĩ rằng cô trông có vẻ bị xúc phạm bởi lời nhận xét của anh. “Đó chỉ là một sai lầm hợp lý.”

Cô cau mày vẻ không đồng ý. Caine thề là anh sẽ không để cho cô làm anh nổi điên lên. “Vậy thì cô cần gì ở ta?”

“Tôi muốn Ngài giúp tôi giết một người.”

“À...” anh kéo dài giọng. Sự thất vọng xuất hiện trong anh gần như đau đớn. Nhìn cô vô cùng ngây thơ, vô cùng yếu đuối đến đáng thương, nhưng cô lại rất ngọt ngào yêu cầu anh giết một người nào đó cho cô. “Và ai là nạn nhân đây? Có lẽ là chồng cô chăng?” Sự cay độc trong giọng nói của anh

gây ra cảm giác gai người như cái cảm giác móng tay cạo sượt trên tấm bảng.

Cô dường như không bận tâm gì đến vẻ mĩa mai đó của anh. “Không.” Cô trả lời.

“Không ư? Vậy là cô chưa có chồng?”

“Chuyện đó có ý nghĩa gì không?”

“Ồ, có đấy.” Anh đáp trả lại bằng một giọng thì thào giống với giọng của cô. “Nó có ý nghĩa đấy.”

“Tôi chưa có chồng.”

“Vậy người cô muốn giết là ai? Cha cô? Anh trai cô?”

Cô lại lắc đầu.

Caine chậm chậm chồm người về phía trước. Sự kiên nhẫn của anh đang bị mài mòn đi chỉ còn mỏng dính như món bia mà Monk đã pha loãng. “Ta mệt mỏi vì cứ phải đặt câu hỏi cho cô rồi đấy. Nói cho ta biết mọi chuyện đi.”

Anh cố tạo ra một giọng gây chiến, chắc chắn là anh sẽ dọa cô sợ chết khiếp để cô phun ra toàn bộ những lời giải thích. Tuy vậy, anh biết rằng anh đã thất bại trong phương án đó khi anh thoáng nhìn thấy vẻ mặt nổi loạn của cô. Nếu không chăm chú quan sát cô đến thế, anh biết là anh sẽ bỏ lỡ mất vẻ giận dữ thoáng qua đó. Rút cục thì chú mèo con nhỏ nhắn hoảng sợ này cũng có một chút bản sắc bên trong con người đó chứ.

“Tôi muốn Ngài chấp nhận nhiệm vụ này trước khi tôi giải thích.” Cô nói.

“Nhiệm vụ ư? Cô gọi chuyện thuê ta giết chết một người là nhiệm vụ ư?” Anh hỏi với vẻ ngờ vực.

“Đúng thế.” Cô gật đầu khẳng định.

Cô vẫn tránh nhìn vào mắt anh, điều đó làm anh cáu kỉnh. “Thôi được.” Anh nói dối. “Ta chấp nhận.”

Hai vai cô hạ xuống theo một kiểu mà Cain cho rằng là một cảm giác nhẹ nhõm đáng kể. “Nói cho ta biết nạn nhân là ai đi.” Anh giục thêm một lần nữa.

Thế rồi ánh mắt cô từ từ di chuyển lên nhìn thẳng vào mắt anh. Sự đau đớn Caine nhìn thấy trong đôi mắt cô làm cho ngực anh nhức nhối. Cảm giác thôi thúc muốn vươn tay ra, kéo cô vào trong lòng, dành cho cô sự an ủi gần như làm anh choáng ngợp. Đột nhiên anh cảm thấy bất bình thay cho cô, và anh phải kiên quyết lắc đầu trước ý tưởng kỳ cục, buồn cười đó.

Quý tha ma bắt, người phụ nữ này đang thương lượng để bắt anh giết người.

Ánh mắt của họ cứ giữ như vậy một lúc lâu trước khi Caine lên tiếng hỏi lại. “Sao? Người cô muốn giết là ai?”

Cô hít vào thật sâu trước khi trả lời.

“Tôi.”

CHƯƠNG 2

“Lạy Đức mẹ linh thiêng!” Monk thì thào. “Tiểu thư thân mến, cô không thể nào nghiêm túc về chuyện đó được.”

Cô vẫn không rời mắt khỏi Caine khi lên tiếng trả lời ông chủ quán rượu. “Ngài chủ quán tốt bụng, tôi đang rất nghiêm túc đấy chứ. Ông có thực sự nghĩ rằng tôi liều mình mạo hiểm đến nơi này của thành phố vào giữa đêm khuya nếu tôi không nghiêm túc không?”

Caine trả lời câu hỏi của cô. “Ta nghĩ là cô mất trí rồi.”

“Không.” Cô trả lời. “Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu như tôi mất trí.”

“Ta hiểu rồi.” Caine nói. Anh đang phải cố gắng điều khiển sự tức giận của mình, nhưng cảm giác thôi thúc muốn quát vào mặt cô làm cho cổ họng anh nhức nhối. “Vậy cô muốn khi nào thì thực hiện cái ... cái ...”

“Nhiệm vụ?”

“Đúng thế, nhiệm vụ.” Caine hỏi. “Cô muốn ta thực hiện nhiệm vụ này lúc nào?”

“Bây giờ.”

“Bây giờ?”

“Nếu thuận tiện, thưa Ngài.”

“Nếu thuận tiện?”

“Ôi, tôi vô cùng xin lỗi.” Cô thì thào. “Tôi không có ý định làm Ngài bực mình.”

“Tại sao cô nghĩ là cô làm ta bực mình?”

“Bởi vì Ngài đang quát vào mặt tôi.”

Anh nhận ra là cô nói đúng, đúng là anh đã quát lên. Caine thở dài thườn thượt. Lần đầu tiên trong một thời gian dài sự điềm tĩnh của anh đã bị vỡ vụn. Anh tự bào chữa cho thái độ đáng xấu hổ của mình bằng cách tự nhủ rằng bất cứ một ai biết suy nghĩ một chút thôi cũng bị mất cảnh giác trước một đề nghị điên cuồng như thế. Cô trông vô cùng thật thà và dường như cực kỳ mong manh. Quý tha ma bắt, người phụ nữ này còn lấm tấm tàn nhang trên sống mũi nữa chứ, vì Chúa. Đáng lẽ cô phải ở trong nhà phía sau cánh cửa khoá kín và được gia đình yêu quý của cô bảo vệ, chứ không phải đứng trong quán rượu tồi tàn này và bình tĩnh bàn luận về chuyện giết chết chính bản thân mình như thế.

“Tôi có thể nhận thấy tôi đã làm Ngài bức bối đến mức nào.” Cô nói. “Tôi thực sự xin lỗi, Pagan. Ngài đã bao giờ giết một người phụ nữ nào trước đây chưa?” Cô hỏi với giọng đầy vẻ cảm thông. Lúc này cô trông như thể cảm thấy hối hận và hổ thẹn thay cho anh vậy.

“Chưa, trước đây ta chưa bao giờ giết phụ nữ.” Anh nghiêng răng nói. “Nhưng cái gì cũng có lần đầu cả, và giờ là lúc đó đúng không?”

Anh cố ý làm cho câu nói đó mang vẻ mỉa mai châm biếm, nhưng cô lại nghĩ là anh nghiêm túc. “Thế mới can đảm chứ.” Cô vội nói, rồi sau đó mỉm cười với anh. “Chuyện này thực sự sẽ không quá khó với Ngài đâu. Dĩ nhiên là tôi sẽ giúp.”

Anh muốn đập đầu lên mặt bàn. “Cô sẵn lòng giúp ư?” Giọng anh thốt lên nghèn nghẹt.

“Chắc chắn rồi.”

“Cô hẳn là mất trí rồi.”

“Không, làm gì có.” Cô phản đối. “Nhưng tôi rất tuyệt vọng. Nhiệm vụ này phải được thực hiện càng sớm càng tốt. Ngài có nghĩ là Ngài có thể nhanh lên một chút và uống hết ly rượu của Ngài đi không?”

“Tại sao nó lại phải được thực hiện sớm như thế?” Anh hỏi.

“Bởi vì chúng sẽ bắt kịp tôi bất cứ lúc nào, thậm chí có lẽ là tối nay. Tôi sắp chết, Pagan, trong tay của chúng hoặc của Ngài, và tôi thực sự thích tự tay sắp xếp kết cục cho mình hơn. Chắc chắn là Ngài có thể hiểu được điều đó.”

“Vậy tại sao cô không tự giết mình đi?” Monk buột miệng thốt lên. “Không phải điều đó sẽ dễ hơn rất nhiều so với chuyện thuê một người khác hay sao?”

“Vì Chúa, Monk, đừng có khuyến khích cô ta chứ.”

“Tôi không có ý khuyến khích cô ấy.” Monk vội vàng bào chữa. “Tôi chỉ đang cố gắng để hiểu xem tại sao một cô gái xinh xắn như thế lại muốn chết thôi.”

“Ồ, tôi không bao giờ có thể tự giết chính mình.” Cô giải thích. “Đó sẽ là tội lỗi. Ai đó khác sẽ phải làm điều đó. Hai người hiểu không?”

Caine đã phải nhận đủ những gì anh có thể chịu đựng trong một buổi tối rồi. Anh đứng dậy và làm chiếc ghế lăn kèn ra trong lúc vội vã, rồi chống hai bàn tay to lớn lên mặt bàn. “Không, ta không hiểu gì cả, nhưng ta hứa với cô là ta sẽ hiểu ra trước khi trời sáng. Chúng ta sẽ bắt đầu từ đầu. Trước tiên cô sẽ bắt đầu bằng cách nói cho ta biết tên cô là gì.”

“Vì sao?”

“Đó là một luật lệ nho nhỏ của ta.” Anh nạt lại. “Ta không giết bất kỳ ai mà ta không biết. Giờ hãy nói cho ta biết tên cô.”

“Đó là một luật lệ ngu ngốc.”

“Trả lời ta đi.”

“Jade.”

(Jade: ngọc bích)

“Mẹ kiếp, ta muốn biết tên thật của cô!” Anh ra lệnh với một giọng gần như rống lên.

“Mẹ kiếp, đó là tên thật của tôi.” Cô đáp trả, vẻ mặt của cô hoàn toàn cáu kỉnh và bất bình.

“Cô thực sự nghiêm túc, đúng không?”

“Dĩ nhiên là tôi nghiêm túc rồi, Jade là tên của tôi.” Cô nhún vai thêm vào.

“Jade là một cái tên không bình thường.” Anh nói. “Mặc dù vậy, nó phù hợp đấy. Cô đang tự chứng tỏ mình là một người không bình thường.”

“Quan điểm của Ngài về tôi không xác đáng chút nào, thưa Ngài. Tôi thuê Ngài thực hiện một nhiệm vụ và đó là tất cả. Có phải Ngài có thông lệ tra khảo những nạn nhân của mình trước khi xuống tay với họ không?”

Anh phớt lờ ánh mắt lờ mờ của cô. “Nói cho ta biết tên đầy đủ của cô, nếu không ta có thể sẽ siết cổ cô đấy.”

“Không, Ngài không được siết cổ tôi.” Cô trả lời. “Tôi không muốn chết kiểu đó và tôi là người đứng ra thuê Ngài, nếu như Ngài còn nhớ.”

“Thế cô nghĩ ra được cách nào rồi?” Anh hỏi. “Ồ, quý tha ma bắt, không cần bận tâm. Ta không muốn biết.”

“Nhưng Ngài cần phải biết.” Cô cãi lại. “Làm thế nào Ngài có thể giết tôi nếu như Ngài không biết tôi muốn việc đó diễn ra như thế nào?”

“Để sau.” Anh xen vào. “Cô có thể hướng dẫn ta phương pháp giết người mà cô đã chọn sau. Điều đầu tiên ta muốn biết, Jade, cha mẹ cô có đang chờ cô ở nhà không?”

“Chuyện đó khó nói lắm.”

“Vì sao?”

“Cả hai người họ cùng chết rồi.”

Anh nhắm mắt lại và nhẩm đếm đến mười. “Vậy là cô sống một mình?”

“Không.”

“Không ư?”

Đến lượt cô thở dài. “Tôi có một người anh trai. Tôi sẽ không nói thêm gì với Ngài nữa đâu, Pagan. Điều đó quá mạo hiểm, Ngài biết đấy.”

“Vì sao chuyện đó lại mạo hiểm, cô gái?” Monk hỏi.

“Anh ta càng biết nhiều về tôi thì nhiệm vụ này càng trở nên khó khăn hơn. Tôi tin là sẽ rất khó chịu khi phải giết một người mà mình thích, đúng không thưa ông?”

“Tôi chưa bao giờ phải giết ai đó mà tôi thích cả.” Monk thừa nhận. “Thực ra thì tôi chưa bao giờ giết ai cả. Tuy vậy, lý thuyết của cô nghe cũng hợp lý đối với tôi đấy.”

Caine gần như đã phải vận dụng hết sức mạnh trong người để không gằm lên. “Jade, ta đảm bảo rằng chuyện đó sẽ không thành vấn đề. Vào lúc này ta không thích cô một chút nào cả.”

Cô lùi lại một bước. “Vì sao?” Cô hỏi. “Tôi còn không lảng mạ Ngài bằng một nửa những gì Ngài đã lảng mạ tôi. Không lẽ Ngài chỉ là một người có bản tính gàn dở bẩm sinh hay sao, Pagan?”

“Đừng có gọi ta là Pagan.”

“Vì sao?”

“Cô gái, điều đó rất nguy hiểm nếu có ai đó nghe trộm được.” Monk thốt lên khi ông ta nhìn thấy Caine đã nổi điên lên đến mức nào, cơ hàm của anh bắt đầu giật giật. Caine là một người nóng tính khủng khiếp và cô thì đang vô tình làm anh thực sự sôi máu lên. Nếu anh để cô cuốn đi như thế, anh rất có thể sẽ chiều theo ý cô và làm cô sợ đến chết.

“Vậy thì tôi nên gọi anh ta là gì?” Cô hỏi ông chủ quán rượu.

“Caine.” Monk gật đầu trả lời. “Cô có thể gọi Ngài ấy là Caine.”

(Caine: một cách viết khác của Cain, nghĩa là kẻ sát nhân, kẻ giết anh em ruột thịt của mình.)

Cô khịt mũi không lịch thiệp một chút nào. “Vậy mà anh ta nghĩ rằng tên của tôi không bình thường ư?”

Caine giơ tay túm lấy cằm cô rồi ép cô ngẩng lên nhìn thẳng vào anh lần nữa. “Tên anh trai cô là gì?”

“Nathan.”

“Giờ Nathan ở đâu?”

“Anh ấy luôn bận rộn với những công việc làm ăn cấp bách.”

“Công việc làm ăn gì?”

Cô gạt tay anh ra trước khi trả lời. “Công việc làm ăn trên biển.”

“Khi nào anh ta quay về?”

Ánh mắt gờm gờm của cô có thể làm tan chảy một gã đàn ông yếu đuối. “Hai tuần nữa.” Cô trả lời. “Này, tôi đã trả lời tất cả các câu hỏi của

Ngài. Giờ Ngài có thể vui lòng không làm phiền tôi nữa và bắt đầu với nhiệm vụ của Ngài được chưa?”

“Cô sống ở đâu, Jade?”

“Thưa Ngài, những câu hỏi vô tận của Ngài đang làm cho đầu tôi đau như búa bổ đấy. Tôi không quen với việc những người đàn ông cứ quát thét vào mặt tôi.”

Caine liếc xéo qua nhìn Monk và để cho ông ta thấy sự bức bối của mình. “Cô nàng ngớ ngẩn này muốn ta giết cô ta, nhưng giờ lại phàn nàn về một cơn đau đầu.”

Đột nhiên cô chồm tới, túm lấy cằm anh và kéo anh lại nhìn thẳng vào cô. Đó là một hành động bắt chước có chủ ý hành động trước đó của anh. Caine quá sức ngạc nhiên với sự liều lĩnh đó của cô đến mức anh để cho cô làm theo ý mình.

“Nào giờ thì đến lượt tôi.” Cô tuyên bố. “Tôi sẽ đưa ra những câu hỏi của tôi và Ngài sẽ phải trả lời. Tôi là người sẽ trả cho Ngài những đồng bạc, thưa Ngài. Trước hết, và quan trọng nhất, tôi muốn biết liệu Ngài có thực sự giết tôi không. Sự do dự của Ngài làm tôi cảm thấy báo động, cùng với vụ thẩm tra tưởng như không bao giờ chấm dứt này nữa.”

“Cô sẽ phải thoả mãn trí tò mò của ta trước khi ta quyết định.” Anh nói với cô.

“Không.”

“Nếu thế thì ta sẽ không giết cô.”

“Đồ vô lại!” Cô kêu lên. “Anh đã hứa với tôi trước khi anh biết nạn nhân của mình là ai. Anh đã hứa với tôi!”

“Ta đã nói dối.”

Cô há hốc miệng trước sự trắng trợn đó, nó làm cô gần như ngã lăn ra. “Anh thực sự là một nỗi thất vọng đối với tôi. Một người đàn ông có danh dự sẽ không dễ dàng phá vỡ lời hứa như thế. Anh nên cảm thấy tự xấu hổ với bản thân mình.”

“Jade,” Anh trả lời. “Ta chưa bao giờ nói rằng ta là một người đàn ông có danh dự.”

“Đúng thế cô gái, Ngài ấy không hề nói thế.” Monk xen vào.

Đôi mắt cô chuyển sang màu xanh rực lửa, rõ ràng là cô nổi điên lên với anh. Hai bàn tay của cô cũng chống lên mặt bàn giống như anh. Cô chồm về phía trước và thì thào. “Tôi đã nghe nói rằng Pagan chưa bao giờ phá vỡ lời hứa của mình.”

“Cô đã bị lừa rồi.”

Họ lúc này gần như mặt đối mặt. Caine cố gắng tập trung vào cuộc đối thoại của họ, nhưng mùi hương tuyệt vời của cô, vô cùng sạch sẽ, vô cùng mới mẻ, tuyệt đối nữ tính, cứ thoang thoảng len vào mũi anh.

Lúc này cô đang nhìn anh lắc đầu. Caine không thể thốt nên lời theo đúng nghĩa đen. Trước đây anh chưa bao giờ bị một người phụ nữ đương đầu lại. Không, những quý cô quý bà trong giới thượng lưu thường co rúm người lại mỗi khi anh thể hiện dù là chỉ một chút vẻ không hài lòng nhỏ nhất. Tuy vậy, cô nàng này lại khác. Cô không chỉ đương đầu với anh, thực ra cô đang trừng mắt đáp trả lại ánh mắt của anh với vẻ dữ dội không hề thua kém. Đột nhiên anh có cảm giác muốn cười phá lên trong khi không có chút ý tưởng chết tiệt nào là vì sao lại thế.

Sự điên rồ của cô rõ ràng là một loại bệnh truyền nhiễm.

“Thực sự là anh nên bị treo cổ.” Cô nói. “Anh đã làm tôi bị mắc lừa. Trông anh đâu có giống loại người đê tiện như thế chứ.”

Cô cố gắng tránh xa khỏi chiếc bàn nhưng hai bàn tay của Caine đã chụp lấy tay cô, giữ cô đứng im tại chỗ. Anh lại cúi xuống, cho đến khi miệng anh chỉ còn cách miệng cô vừa đủ cho một nụ hôn. “Ta là cướp biển, thưa quý cô. Những người như ta bị coi là những kẻ đê tiện.”

Anh chờ một cơn chống đối giận dữ khác, nhưng thay vào đó cô khóc âm lên. Caine không hề chuẩn bị trước cho tình huống lâm ly này.

Trong khi anh còn vụng về rút chiếc khăn tay ra, Monk đã bật dậy và vội vàng xông đến khuyên giải cô. Ông chủ quán vụng về vỗ vỗ nhẹ lên vai cô. “Thôi nào, cô gái, đừng khóc nữa.”

“Tất là là lỗi của anh ta.” Cô nức nở. “Tất cả những gì tôi yêu cầu chỉ là một sự chiếu cố nho nhỏ. Chỉ là một nhiệm vụ nhanh gọn sẽ không làm mất gì nhiều thời gian của anh ta; nhưng không, anh ta không thêm bận tâm. Tôi thậm chí còn tự nguyện chờ cho đến khi anh ta uống xong ly rượu của mình.” Cô tiếp tục than vãn. “Tôi cũng đã sẵn lòng trả rất nhiều bạc nữa chứ.”

Khi cô đã kết thúc bài tố cáo đáng thương đó, Monk liếc nhìn sang Caine. “Ngài đã làm cho quý cô xinh đẹp buồn bực.” Ông nói với Ngài Hầu tước. “Vì sao chứ, Ngài đã làm trái tim cô ấy tan vỡ.”

Ông chủ quán rượu túm lấy chiếc khăn tay từ tay Caine và rời vụng về lau nước mắt trên má cô. “Sẽ ổn thôi, cô gái.” Ông thủ thỉ.

“Không đâu.” Cô cãi lại. Giọng cô bị bóp nghẹt lại bởi chiếc khăn bằng vải lạnh mà Monk vừa mới đẩy vào dưới mũi cô. “Ông có biết là trong cuộc đời tôi chưa bao giờ yêu cầu bất cứ ai điều gì không? Nhưng ngay từ lần đầu tiên tôi lên tiếng đòi hỏi thì tôi đã bị từ chối. Không ai còn mong muốn sống một cuộc sống lương thiện nữa rồi. Không, họ thà là đi ăn cướp còn hơn là sống đàng hoàng theo ý mình. Điều đó thật ô nhục, đúng không Monk?”

Caine cảm thấy quá hồ đồ để có thể lên tiếng. Anh không biết anh nên kéo cô vào lòng rồi an ủi cô hay là túm lấy vai cô và lắc mạnh để cho cô tỉnh lại. Tuy vậy, có một điều chắc chắn, nếu Monk tiếp tục cau có nhìn anh thì anh sẽ đâm vỡ mũi ông ta.

“Cô gái, thực sự không phải là một công việc lương thiện khi mà ta lấy tiền từ một quý cô rồi sau đó giết cô ấy.” Monk phản bác lại, ông vỗ nhẹ lên vai cô với mục đích làm dịu bớt đi lời trách móc nhẹ nhàng của mình.

“Dĩ nhiên đó là công việc lương thiện rồi.” Cô cãi lại. “Miễn sao quý cô đó muốn mình bị giết.”

Monk khựng lại và xoa xoa trán. “Cô ấy nói đúng ở điểm này, đúng không?” Ông hỏi Caine.

“Vì... giờ cô định làm gì?” Caine hỏi Jade khi cô bắt đầu thu gom lại những đồng bạc của mình.

“Tôi sẽ rời khỏi đây.” Cô tuyên bố. “Tôi xin lỗi vì đã làm phiền anh, Pagan, hay Caine, hay bất cứ cái tên thật sự nào của anh.” Cô lẩm bẩm. Cô thắt sợi dây lại thành một cái nút, rồi nhét chiếc túi vào trong túi áo choàng.

Khi cô quay lại và bắt đầu bước về phía cửa, Caine kêu lên. “Cô nghĩ là cô sẽ đi đâu?”

“Chuyện đó không liên quan gì đến anh.” Cô trả lời. “Tuy vậy, tôi không bất lịch sự bằng một nửa anh vì thế tôi sẽ nói cho anh biết là tôi sẽ đi tìm một ai đó khác có thái độ hợp tác hơn. Không cần phải sợ, thưa quý Ngài, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu. Trước khi trời sáng, tôi sẽ tìm ra một người nào đó sẵn lòng giết tôi.”

Anh bắt kịp cô ở ngưỡng cửa, đặt tay lên vai cô và từ từ ép cô quay lại nhìn thẳng vào anh. Ngay vào giây phút anh chạm vào cô, cô lại bắt đầu khóc toáng lên. Caine tức điên lên và vô cùng bối rối. Mặc dù vậy, anh đầu

hàng trước cảm giác thôi thúc choáng ngợp và thô bạo kéo cô vào trong vòng tay của mình.

Cái ôm của anh dường như là giọt nước làm tràn ly. Cô khóc sướt mướt trên ngực anh, thì thầm xin lỗi anh về thái độ không quý phái của mình giữa những tiếng nấc cụt âm ỉ. Caine sẵn lòng chờ đợi cho đến khi cô lấy lại được một chút tự chủ. Anh không thể nào nói lý lẽ với cô lúc này. Cô đang gậy ra rất nhiều tiếng ồn và cô sẽ không thể nào nghe được bất cứ lời nào mà anh nói ra, và cô vẫn đang đổ lỗi cho anh vì tình trạng hiện thời của cô. Cô – không nghi ngờ gì nữa – là người phụ nữ rắc rối nhất mà anh đã từng gặp trong suốt cuộc đời của mình.

Chúa ơi, cô mềm mại đến tuyệt vời. Cô cũng vừa khít với anh nữa. Thông thường anh không thích những người phụ nữ khóc lóc, nhưng lại cảm thấy rằng mình không muốn thả cô nàng này ra.

Lúc này cô đang nấc cụt như một anh nông dân say xỉn - hậu quả của một cơn bão bất chợt. Đã đến lúc anh phải nói lý với cô rồi. “Jade, mọi chuyện không tồi tệ như cô nghĩ lúc này đâu.” Anh nói với cô bằng một giọng trầm và khàn khàn. “Chắc chắn là đến khi trời sáng, cô sẽ cảm thấy biết ơn vì tôi đã không làm theo yêu cầu của cô.”

“Đến khi trời sáng thì tôi đã chết mất rồi.” Cô rên rỉ.

“Không đâu.” Anh trả lời rồi siết nhẹ cô đầy trùi mẩn. “Tôi sẽ không để cho bất cứ chuyện gì xảy ra với cô, tôi hứa đấy. Thực sự là cô không thể nào chỉ muốn chết thế thôi được.”

“Anh trai tôi sẽ rất đau buồn nếu tôi chết.” Cô nói.

“Tôi sẽ tưởng tượng như thế.” Anh trả lời cộc lốc.

“Nhưng tôi không đủ mạnh để đương đầu với chúng. Chúng là những gã đàn ông độc ác. Tôi sợ chúng sẽ xâm hại tôi trước khi chúng giết tôi. Tôi không muốn chết theo cách đó. Chết như thế không hiên ngang chút nào.”

“Cái chết hiên ngang ư?” Anh hỏi. “Cô nói như một chiến binh đang chuẩn bị ra chiến trường ấy.”

“Tôi không muốn người ta nhớ đến tôi như một kẻ hèn nhát.”

“Thế anh trai của cô có chăm sóc được cho cô khi anh ta quay trở lại không?”

“Ồ, có chứ.” Cô trả lời, rồi tựa má vào ngực anh. “Nathan sẽ không để bất cứ điều gì xảy ra với tôi. Kể từ khi cha tôi chết anh ấy đã trở thành người bảo hộ cho tôi. Anh trai tôi là một người rất mạnh mẽ.”

“Vậy thì tôi sẽ giữ an toàn cho cô cho đến khi anh trai cô quay trở lại. Tôi hứa với cô đấy.”

Cô không thể hiện bất cứ phản ứng nào với lời hứa đó một lúc rất lâu. Caine nghĩ rằng có lẽ cô quá choáng ngợp với cảm giác biết ơn để có thể nói thành lời. Thế rồi cô lùi khỏi người anh và ngẩng lên nhìn vào mắt anh. Anh nhận ra là cô không bị choáng ngợp gì cả. Quỷ tha ma bắt, cô trông vô cùng cáu kỉnh. “Anh đã không giữ lời hứa với tôi một lần, thưa quý Ngài. Anh đã hứa là anh sẽ giết tôi và rồi anh đổi ý.”

“Chuyện này khác.” Anh bác lại.

“Anh thật lòng với những gì anh nói chứ?”

“Đúng thế, tôi thật lòng.” Anh trả lời. “Cô vừa mới giải thích là cô sẽ an toàn một khi anh trai cô quay trở về trong vòng hai tuần nữa. Hai tuần nữa đúng không?”

Vẻ mặt của cô rất nghiêm túc. “Có khi còn sớm hơn. Nhưng anh là một tên cướp biển. Anh không thể nào liều lĩnh nhận lời giữ an toàn cho tôi trong hai tuần dài đằng đặc như thế. Người ta đang treo giải để lấy đầu anh. Tôi sẽ không chịu trách nhiệm nếu anh bị giết đâu.”

“Cô không tin tưởng lắm vào khả năng của tôi thì phải.”

“Tôi không tin tưởng chút nào vào khả năng của anh.” Cô chỉnh lại. “Tại sao tôi phải tin chứ? Anh vừa mới thừa nhận rằng những tin đồn về anh không hề đáng tin chút nào. Có lẽ anh thậm chí còn không để lại một bông hồng trắng trên gối nạn nhân của anh nữa, đúng không?”

Caine lại cảm thấy nổi điên lên với cô. “Cô không cần phải tỏ ra thất vọng cùng cực về tôi như thế.”

“Nhưng tôi thấy thất vọng!” Cô kêu lên. “Thậm chí anh còn không đáng tôn trọng một chút nào. Đó là một điều đáng tiếc thực sự. Hơn nữa, trông anh không có vẻ gì là đủ mạnh mẽ để đối đầu với kẻ thù của tôi. Anh là một mục tiêu nhẹ nhàng, Caine. Anh chỉ là một ... anh chàng to lớn. Không, tôi xin lỗi. Tôi e là anh sẽ không làm được việc này đâu.”

Anh chỉ muốn xiết cổ cô đến chết.

Cô lại quay lưng lại anh và rời khỏi đó. Caine quá kinh ngạc vì thái độ của cô đến mức anh gần như đã để cô làm theo ý mình. Gần như thôi. Anh tóm được cô ngay khi cô vừa bước ra đến lối đi phía bên ngoài quán rượu. Cánh tay của anh neo giữ quanh vai cô không cho cô chút cơ hội cựa quậy nào. Anh quắp cô sát vào người mình với sự cẩn thận như quắp một tấm chắn bông cũ kỹ, rồi anh quay lại nói với Monk. “Tôi không muốn ông nói với bất kỳ ai về những chuyện đã xảy ra tối nay. Hứa với tôi đi, Monk.”

“Tại sao ông ấy phải hứa với anh trong khi anh thoải mái phá vỡ lời hứa của mình chứ? Một quý ông chỉ có thể yêu cầu những điều mà anh ta có thể làm được, thưa quý Ngài. Mẹ của anh không dạy anh những đức tính đó hay sao?” Cô hỏi.

“À, Jade.” Anh nói. “Đó là vấn đề.” Anh cúi xuống nhìn cô và chậm chậm dùng ngón tay vuốt lên má cô. “Tôi không phải là một quý ông. Tôi là một tên cướp biển, nhớ không? Có sự khác biệt rõ ràng ở đây đấy.”

Cô trở nên hoàn toàn đông cứng ngay khi anh chạm vào cô. Caine nghĩ rằng trông cô khá là choáng váng. Anh không biết nghĩ gì về phản ứng kỳ cục đó. Khi anh thả tay ra, cô liền thoát khỏi tình trạng ngẫn ngờ của mình và xô mạnh vào người anh.

“Đúng vậy, có sự khác biệt.” Cô lẩm bẫm. “Nói cho tôi biết điều này, Caine, nếu tôi làm anh nổi giận vừa đủ, liệu anh có giết tôi trong lúc giận dữ không?”

“Ý tưởng đó bắt đầu có vẻ hợp lý rồi đấy.” Anh trả lời.

“Thả tôi ra. Anh không bao giờ được chạm vào người tôi.”

“Tôi không được ư?”

“Không. Tôi không thích người khác chạm vào người mình.”

“Vậy thì cô cho rằng tôi sẽ giết cô bằng cái cách chết tiệt nào?”

Rõ ràng là cô không nhận ra rằng anh đang đùa. “Anh sẽ dùng một khẩu súng lục.” Cô nói với anh, rồi dừng lại và nhìn anh với vẻ nghi ngờ. “Anh có một khẩu chứ, đúng không?”

“Có.” Anh trả lời. “Và cô cho rằng chỗ nào...”

“Một phát thật ngọt, xuyên thẳng qua tim tôi.” Cô giải thích. “Dĩ nhiên anh cần phải nhắm chính xác, tôi không muốn nấn ná sống thêm một giây phút nào.”

“Không.” Anh đồng ý. “Chuyện nấn ná chắc chắn sẽ không được tính tới.”

“Làm thế nào mà anh lại thấy chuyện này buồn cười nhỉ? Chúng ta đang thảo luận đến cái chết của tôi đấy!” Cô kêu lên.

“Tôi không buồn cười.” Anh cãi lại. “Sự thật là, tôi lại bắt đầu cảm thấy cực kỳ tức giận rồi. Nói cho tôi biết đi, liệu tôi có phải cưỡng hiếp cô trước

không?”

Cô hít vào một hơi thật sâu trước khi trả lời. “Dĩ nhiên là anh không được làm thế rồi.”

“Thật đáng tiếc.” Anh trả lời, hoàn toàn phớt lờ vẻ mặt vô cùng bị xúc phạm của cô.

“Thưa quý Ngài, liệu cha mẹ anh có tình cờ là anh em họ đời thứ nhất không? Anh đang hành động như một người hoàn toàn ngớ ngẩn. Anh hoặc là một tên ngốc hoặc là một người đàn ông máu lạnh nhất mà tôi từng gặp. Tôi cảm thấy nhân cách của anh thật đáng hổ thẹn.”

Mắt cô ánh lên nỗi căm phẫn. Caine chưa bao giờ nhìn thấy ánh xanh lục lấp lánh kỳ diệu như thế trước đây, nó như thể sự tinh khiết và ánh lấp lánh của hàng ngàn viên ngọc lục bảo đã bị vứt kiệt hoàn toàn và chuyển giao sang đôi mắt của cô vậy.

“Tôi không hề thấy thuyết phục là cô đang gặp bất cứ nguy hiểm thực sự nào, Jade.” Anh tuyên bố. “Chuyện này rất có thể chỉ là sản phẩm của sự tưởng tượng thái quá của cô mà thôi.”

“Tôi vô cùng căm ghét anh.” Cô thì thào. “Và với thái độ thờ ơ của anh thì tôi...”

“Jade, để những câu hăm dọa âm ỉ đó lại sau đi. Tôi không có tâm trạng để nghe chúng. Giờ tôi không muốn nghe thêm bất cứ lời nào về chuyện giết cô nữa. Và nếu như cô tiếp tục trừng mắt nhìn tôi một cách duyên dáng như thế, tôi thề là tôi sẽ hôn cô để đẩy hết những lo lắng xuân ngốc ra khỏi đầu cô đấy.”

“Hôn tôi ư?” Cô trông có vẻ choáng váng. “Vì lý do quái quỷ nào mà anh lại muốn hôn tôi?”

“Tôi không có chút ý tưởng nào về chuyện đó cả.” Anh thừa nhận.

“Anh sẽ hôn một người mà anh không thích ư?”

“Tôi đoán là tôi sẽ làm thế.” Anh cười gằn trả lời.

“Anh thật kiêu căng, hống hách...”

“Cô đang lặp bặp đấy, cưng ạ.”

Cô không trả miếng lại ngay lập tức. Caine tiếp tục trừng mắt nhìn cô trong lúc nói với Monk. “Thế nào, Monk, ông sẽ hứa với tôi chứ?”

“Tôi hứa. Tôi sẽ không nói với bất kỳ ai về chuyện đêm nay, Caine, nhưng cả hai ta đều biết bạn của Ngài, Lyon, sẽ chắc chắn phát hiện ra trước khi mặt trời lặn. Ngài Lyon sẽ moi được sự thật từ tôi, tôi báo trước cho Ngài biết như thế.”

Caine gật đầu. Hầu tước xứ Lyonwood là một người bạn tốt, Caine hoàn toàn tin tưởng anh ấy. Hai người họ đã cùng nhau tham gia vào một số công cán cho Chính phủ. “Đúng thế, cậu ấy sẽ phát hiện ra.” Anh nói. “Nhưng cô vợ mới cưới của cậu ấy và cậu con trai sẽ làm cậu ấy bận rộn. Hơn nữa, khi Lyon khám phá ra tôi đang làm gì, cậu ấy sẽ giữ bí mật cho riêng mình. Nếu cậu ấy yêu cầu, ông có thể thoải mái kể cho cậu ấy biết. Nhưng không một ai khác nữa, kể cả Rhone.” Caine nhắc đến người bạn thân nhất của Lyon. “Cùng với tất cả những công trạng của mình, Rhone là một người nói quá nhiều.”

Monk gật đầu. “Tôi cầu xin Ngài, Caine, hãy cho tôi biết mọi chuyện kết thúc như thế nào với quý cô xinh đẹp này.”

“Monk?” Jade lên tiếng, làm cả hai người đàn ông cùng quay lại. “Ông không tình cờ có một khẩu súng lục chứ?”

Giọng cô nghe vô cùng háo hức. Caine biết cô đang nghĩ gì, thiên thần của anh dễ đọc như một đoạn văn viết bằng tiếng Latin vậy. “Ông ta không và sẽ không.” Anh tuyên bố.

“Tôi không và sẽ không cái gì?” Monk hỏi.

“Ông không có một khẩu súng lục và ông sẽ không giết cô ấy.” Caine trả lời bằng một giọng rành mạch và nhấn mạnh.

“Không, không, dĩ nhiên là không rồi.” Monk đồng ý. “Caine, Ngài không quên cái bẫy của ngài chứ, đúng không?” Ông ta hỏi khi cuối cùng cũng có thể rời ánh mắt khỏi người phụ nữ xinh đẹp.

“Không, tôi không quên.” Caine trả lời. Anh quay lại Jade và hỏi. “Xe ngựa của cô có quay lại đón cô không?”

Vẻ giận dữ của cô là rất rõ ràng. “Tôi đã thuê một con ngựa còi.” Cô nói với anh. “Tôi đã không nghĩ là sẽ phải quay trở lại phòng trọ tối nay.” Cô thoát ra khỏi vòng tay của anh và nhặt túi hành lý lớn màu xám để trên lối vào lên. “Tất cả những gì tôi có đều ở đây. Tôi từ vùng quê tới thẳng đây.” Cô thêm vào, gần như là vừa mới chợt nhớ ra điều đó.

“Cô quăng hành lý của mình trên đường để bất cứ ai cũng có thể vồ lấy hay sao?”

“Chủ ý của tôi là để đồ đạc của tôi bị đánh cắp hết.” Cô trả lời, nghe như thể một vị gia sư đang giảng giải cho một đứa học trò vô cùng trì độn. “Tôi đã hi vọng rằng quần áo của tôi sẽ có ích cho những linh hồn nghèo khổ. Tôi đã nghĩ rằng tôi sẽ không có nhu cầu gì hơn một khi anh...”

“Đủ rồi!” Anh gần như gầm lên. “Cô sẽ không nhắc đến chuyện giết người thêm một lần nào nữa. Cô nghe rõ rồi chứ?”

Cô không trả lời anh ngay. Caine túm lấy tóc cô, cô hét lên một tiếng chói tai ngay khi anh phát hiện ra một vết sưng phồng rất lớn ngay phía trên tai cô. “Ôi Chúa ơi, Jade, cô bị cái này lúc nào thế?”

“Đừng có chạm vào nó.” Cô ra lệnh khi anh cố gắng chọc chọc vào bên cạnh vết sưng u. “Vẫn còn đau lắm.”

“Tôi cũng nghĩ thế.” Anh nói rồi thả tay xuống. “Nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Tôi bị mắc gót giày vào tấm thảm ở nhà anh trai tôi và ngã lăn xuống cầu thang.” Cô giải thích. “Đầu tôi bị đập vào quả dấm trên tay vịn cầu thang. Nó gần như thổi thốc hết gió ra khỏi cánh buồm của tôi.”

Thổi gió ra khỏi cánh buồm của cô ta ư? Caine nghĩ rằng đó là một câu nói kỳ cục, nhưng anh cũng không tốn thời gian để suy nghĩ về nó. “Cô đã có thể giết chết mình.” Anh nhận xét. “Cô có luôn vụng về như thế không?”

“Không, tôi không bao giờ vụng về.” Cô phản đối. “Tôi vẫn thường rất quý phái. Chúa ơi, anh thật thô lỗ.” Cô kết thúc câu bằng một tiếng lầm bầm.

“Chuyện gì xảy ra sau khi cô bị ngã?” Monk hỏi.

Cô nhún vai. “Tôi đi dạo để đầu óc đỡ ong ong. Thế rồi chúng bắt đầu đuổi theo tôi, dĩ nhiên rồi.”

“Dĩ nhiên ư?” Monk hỏi.

“Chúng ư?” Caine cũng lên tiếng cùng lúc.

Cô dừng lại và cau có nhìn cả hai người đàn ông. “Những gã đàn ông mà tôi đã chứng kiến thấy chúng giết một quý ông ăn vận rất lịch sự.” Cô giải thích. “Vì Chúa, làm ơn hãy chú ý. Chắc chắn là tôi đã đề cập đến chuyện này trước đó rồi.”

Monk lắc đầu. “Tôi cũng chắc chắn là cô chưa hề nhắc tới, cô gái.” Ông khẳng định. “Nếu không tôi chắc là tôi sẽ nhớ.”

“Cô chứng kiến một vụ giết người ư? Không, Jade, chắc chắn là cô chưa hề nhắc đến chuyện đó.”

“Thế ư, tôi đã định sẽ nhắc đến chuyện đó.” Cô lẩm bẩm, rồi khoanh tay trước ngực và vẻ mặt cô lại trở nên cáu kỉnh. “Chắc chắn tôi sẽ giải thích toàn bộ chuyện đó cho anh nếu như anh không làm tôi mất tập trung bằng chuyện cãi vã với tôi. Vì thế anh thấy đấy, hoàn toàn là lỗi của anh trong việc tôi suy nghĩ không liền mạch. Đúng thế, anh là người có lỗi.”

“Cô chứng kiến vụ giết người trước hay sau khi cô tự đập vào đầu mình?” Caine hỏi.

“Ngài cho rằng người cô ấy nhìn thấy bị giết là một quý ông có tước vị ư?” Monk hỏi Caine.

“Tôi không tự đập vào đầu mình.” Jade phản bác. “Và đó là trước khi ... không, nó diễn ra sau. Ít nhất thì tôi cũng nghĩ rằng nó xảy ra sau khi tôi bị ngã. Ồ, giờ thì tôi không nhớ nữa. Đầu tôi lại nhức như búa bổ rồi. Đừng có tra khảo tôi nữa, thưa quý Ngài.”

Caine quay lại phía ông chủ quán rượu. “Giờ tôi đã bắt đầu hiểu ra rồi.” Anh nói rồi lại quay lại nhìn Jade. “Thế cô có mặc chiếc áo choàng này lúc xảy ra tai nạn đó không?”

“Có.” Cô trả lời, trông có vẻ lúng túng. “Nhưng chuyện đó thì...”

“Cô làm rách áo choàng và thâm tím mặt mày khi cô ngã xuống, đúng không?”

Âm điệu trong giọng nói của anh hơi quá chiếu cố làm cô cảm thấy cáu kỉnh. “Nói cho tôi biết chính xác là anh bắt đầu hiểu cái gì xem nào.”

“Rất đơn giản.” Anh trả lời. “Đầu cô đang bị chấn thương, Jade. Lúc này cô đang suy nghĩ không logic, mặc dù tôi phải thừa nhận rằng hầu hết đàn bà phụ nữ đều không logic bao giờ. Tuy vậy, nếu cô dành nhiều thời gian nghỉ ngơi và cẩn thận, trong một vài ngày cô sẽ nhận ra đầu óc cô chỉ đang đánh lừa cô mà thôi. Rồi cô sẽ lại lo lắng về chuyện phải mặc chiếc váy nào trong buổi lễ hội sắp tới cho mà xem.”

“Đầu óc tôi không đánh lừa tôi gì cả.” Cô kêu lên phản đối.

“Cô đang cảm thấy mơ hồ.”

“Tôi không mơ hồ.”

“Đừng có quát lên thế.” Caine ra lệnh. “Nếu cô nghĩ về những gì mà tôi...” Anh đầu hàng khi cô cứ nhìn anh lắc đầu. “Lúc này cô quá rối trí để có thể nói lý lẽ, chúng ta sẽ chờ cho đến khi nào cô thấy khá hơn.”

“Ngài ấy nói đúng đấy, cô gái.” Monk thì thào. “Nếu đúng là cô đã nhìn thấy một nhà quý tộc bị ám sát thì thông tin hản đã phải lan đến khu vực này của thành phố rồi. Những kẻ đã lập nên chiến công đó hản đã phải khoe khoang khoác lác về sự tinh ranh của họ. Giờ hãy nghe theo Caine đi. Ngài ấy biết điều gì là tốt nhất.”

“Nhưng nếu như anh tin tưởng rằng tôi chỉ tượng tượng ra chuyện tôi đang gặp nguy hiểm, thì anh sẽ không cần phải bảo vệ tôi nữa, đúng không?”

“Ồ, có đấy.” Anh trả lời. “Chỉ cho đến bây giờ tôi mới biết tôi sẽ phải bảo vệ cô chống lại ai.” Trước khi cô kịp đưa ra một câu hỏi khác, anh đã tiếp tục. “Dù thích hay không, cô vẫn là một mối đe dọa cho đến khi cô phục hồi lại. Với lương tâm tử tế của tôi, tôi không thể để cô lại một mình.” Nụ cười của anh thật dịu dàng khi anh thêm vào. “Tôi đoán là cô có thể hiểu tôi đang bảo vệ cô trước chính cô, Jade. Giờ thì đưa túi hành lý cho tôi nào. Tôi sẽ mang nó cho cô.”

Cô cố gắng nhắc túi hành lý lên trước khi Caine kịp với tới và kết quả là một cuộc kéo co tranh giành, cuối cùng Caine thắng. “Cô có cái quái gì trong này thế?” Anh hỏi. “Cái túi này còn nặng hơn chính bản thân cô.”

“Tất cả những gì tôi có.” Cô trả lời. “Nếu nó quá nặng đối với anh thì tôi rất sẵn lòng mang nó.”

Caine lắc đầu rồi nắm lấy tay cô. “Đi nào. Xe ngựa của tôi đang đứng chờ cách đây hai nhà. Cô nên về nhà và lên giường.”

Cô dừng phắt lại. “Giường của ai, Caine?”

Anh thở hắt ra ầm ĩ đến mức có thể đánh thức tất cả những kẻ say rượu trong các ngõ ngách của thành phố. “Trên chiếc giường của riêng cô.” Anh nạt. “Đức hạnh của cô sẽ được bảo toàn. Tôi chưa bao giờ đưa các cô trinh nữ lên giường của tôi và tôi cũng hoàn toàn chắc chắn là không muốn cô.”

Anh nghĩ rằng cô sẽ cảm thấy nhẹ nhõm với lời hứa chắc chắn của anh rằng anh sẽ không làm phiền cô. Dĩ nhiên đó chỉ là một lời nói dối nửa vời. Anh thực sự muốn hôn cô, nhưng anh không chắc chắn liệu đó có phải chỉ là một chút nhu cầu của anh muốn có vài phút im lặng trong sung sướng hay không.

“Đó có phải là một trong những luật lệ nho nhỏ của anh không?” Cô hỏi. “Không ngủ với trinh nữ ấy?”

Cô nghe có vẻ vô cùng bị xúc phạm. Caine không biết phải nghĩ thế nào về phản ứng đó. “Đúng thế.” Anh trả lời. “Tôi cũng không ngủ với những cô nàng ngớ ngẩn mà tôi đặc biệt không thích, cưng ạ, vì thế cô đủ an toàn khi đi cùng với tôi.”

Anh cười gằn thách thức nhìn cô khi thốt ra những câu nhận xét báng bổ đó. “Tôi thực sự tin rằng tôi đang bắt đầu căm ghét anh.” Cô lầm bầm. “Hừ, anh cũng tuyệt đối an toàn khi đi cùng tôi, Caine. Tôi cũng sẽ không bao giờ để anh chạm vào tôi.”

“Tốt.”

“Đúng thế, tốt.” Cô trả lời, quyết tâm để mình là người lên tiếng cuối cùng. “Nếu anh không dừng cái việc kéo lê tôi đi như thế, tôi sẽ hò hét tên

anh hết lần này đến lần khác cho đến khi những nhà chức trách xuất hiện và gô cổ lôi anh đi đấy, Pagan.”

“Tôi không phải Pagan.”

“Gì cơ?”

Cô gần như ngã ngựa ra, Caine túm lấy cô. “Tôi nói rồi, tôi không phải Pagan.”

“Vậy anh là kẻ quái quỷ nào?”

Họ đã đến chỗ chiếc xe ngựa nhưng cô không chịu để anh giúp cô trèo lên xe cho đến khi anh chịu trả lời câu hỏi của cô. Cô cứ khăng khăng gạt tay anh ra khỏi người cô.

Caine đầu hàng. Anh quăng túi hành lý cho người đánh xe, rồi quay lại phía cô. “Tên tôi đúng là Caine. Tôi là Hầu tước xứ Cainewood. Giờ cô sẽ vào xe chứ? Giờ không phải là lúc cũng không phải là nơi có thể nói chuyện lâu. Khi chúng ta đã lên đường, tôi sẽ giải thích tất cả cho cô.”

“Anh hứa chứ?”

“Tôi hứa.” Anh gầm gừ trả lời.

Cô không có vẻ gì là tin tưởng anh cả và khoanh hai tay trước ngực. “Anh thật xấu hổ, Caine. Anh đã giả vờ là anh chàng cướp biển cao quý đó trong suốt khoảng thời gian này...”

“Đồ con hoang đó có thể là rất nhiều thứ, Jade, nhưng hẳn ta tuyệt đối chắc chắn là không cao quý một chút nào.”

“Làm thế nào anh biết liệu anh đang nói sự thật hay chỉ là tưởng tượng?” Cô cao giọng hỏi. “Tôi cá là anh chưa bao giờ gặp anh ta. Nếu cuộc sống riêng của anh quá bất hạnh đến mức anh phải đóng giả là ...”

Vẻ mặt của anh bỗng trở nên nhức nhối như bàn tay anh đang túm chặt lấy cánh tay cô, làm cô dừng lại. Trong khi cô quan sát, anh giật bông hoa ra khỏi ve áo của mình và quăng nó lên mặt đường. Và anh không hề nhẹ nhàng một chút nào khi nửa nhấc, nửa quăng cô vào trong chiếc xe.

Khi chiếc xe ngựa đã bắt đầu lăn bánh, phía bên trong trở bên tối thui. Cô không thể nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của anh và gần như thấy nhẹ nhõm.

Anh cũng không thể nhìn thấy nụ cười trên môi cô.

Họ giữ yên lặng trong một lúc. Jade tận dụng khoảng thời gian đó để lấy lại bình tĩnh. Trong lúc đó Caine cố gắng làm dịu đi cơn thịnh nộ của mình.

“Tại sao anh lại đóng giả Pagan?”

“Để săn lùng hãn ta.” Caine trả lời.

“Nhưng vì sao?”

“Để sau.” Anh quạt lại. “Tôi sẽ nói cho cô biết chuyện đó sau, được chứ?”

Anh chắc rằng giọng nói khắc nghiệt của anh sẽ làm cô mất tinh thần và không hỏi thêm bất cứ câu hỏi nào nữa. Nhưng anh đã sai.

“Anh nổi giận vì tôi đã làm anh phải dừng cuộc săn lùng này lại, đúng không?”

Anh thở dài vẻ thiếu kiên nhẫn. “Cô không làm tôi phải dừng cuộc săn lùng đó lại. Có lẽ đến giờ tôi đã thất bại, nhưng khi nào tôi giải quyết xong vấn đề của cô, tôi sẽ quay trở lại săn lùng hãn. Không cần phải lo lắng, Jade. Tôi sẽ không thất bại đâu.”

Cô không có chút lo lắng nào cả, nhưng cô không thể nào nói với anh điều đó. Caine không hề thất bại. Không, anh đã đến quán rượu đó để dụ Pagan lộ mặt.

Và đó chính xác là những gì anh đã làm.

Cô đã làm nhiệm vụ của mình rất tốt. Anh trai của cô sẽ rất hài lòng.

CHƯƠNG 3

Nước mắt hoá ra lại là một vũ khí hiệu quả. Jade đã gần như kinh ngạc chẳng kém gì Caine trước sự thể hiện cảm xúc bột phát của mình. Thực ra cô không có ý định sử dụng tiểu xảo yếu đuối đó để lôi anh ra khỏi quán rượu. Nhưng khi cô nhìn thấy anh bối rối đến thế nào trước một người phụ nữ trong hoàn cảnh đáng thương như thế thì dĩ nhiên là cô càng khóc âm ỉ lên rồi. Lúc đó trông Caine thật hoang mang, Jade không hề nghĩ rằng cô có năng khiếu trong chuyện khóc lóc. Dù vậy việc cố ý kêu gào than khóc cũng đòi hỏi cô phải thực sự tập trung, nhưng cô đã nhanh chóng thích nghi với chuyện đó, và cho rằng cô cũng nhanh chóng biết cách chế ngự nó. Vì sao ư? Cô có thể oà lên khóc hết nước mắt nhanh hơn một quý ông có thể thả rơi chiếc mũ của mình xuống đất nếu như cô thực sự chú tâm vào để làm việc đó.

Cô không hề cảm thấy xấu hổ một chút nào về tư cách đạo đức của mình. Hoàn cảnh tuyệt vọng yêu cầu những phương án tuyệt vọng. Ít nhất thì đó cũng là điều Black Harry ưa nói tới. Ông bác nuôi của cô hẳn cũng sẽ phá lên cười khoái chí về chuyện này cho mà xem. Trong suốt những năm họ sống cùng nhau ông chưa bao giờ nhìn thấy cô khóc, thậm chí cô cũng không khóc khi kẻ thù của ông, tên McKindry khốn kiếp, hành hạ tấm lưng cô bằng chiếc roi ngựa. Cú quất đó làm cô bỏng rát như bị thiêu trên lửa, nhưng cô không hề thốt lên một tiếng thút thít nào. McKindry chỉ mới quất cô được một roi cực kỳ đau đớn đó thì Harry đã kịp xuất hiện và quăng hẳn qua mạn tàu. Lúc đó bác cô đang trong tâm trạng cực kỳ phẫn nộ, ông đã nhảy qua mạn tàu để kết thúc gã thuyền trưởng đó. Tuy vậy McKindry là một người bơi rất khoẻ, và lần cuối cùng họ nhìn thấy hắn khi hắn bơi ngửa hướng về phía nước Pháp.

Dĩ nhiên, Black Harry sẽ nổi cơn thịnh nộ nếu như ông phát hiện ra cô đang làm gì vào lúc này. Hẳn là ông sẽ đem cô giấu đi ở một nơi khác, chắc

chấn thể. Nhưng cô không thể nào giải thích kế hoạch của mình cho ông. Không, đơn giản là cô không có đủ thời gian để lên tàu quay trở về hòn đảo của họ để thông báo cho ông biết quyết định của mình, trong khi thời gian thì vô cùng cấp thiết. Sự sống của Caine đang như ngàn cân treo sợi tóc.

Jade biết tất cả các thông tin về vị Hầu tước xứ Cainewood, anh hơi mâu thuẫn một chút. Caine là một người đàn ông trần tục, vô cùng cường tráng, nhưng cũng là một quý ông cao quý. Cô đã đọc toàn bộ hồ sơ của anh từ đầu đến cuối, và cô nhớ nội dung của nó đến từng dấu chấm phẩy. Cô có một năng khiếu kỳ lạ là có thể ghi nhớ mọi thứ trong đầu ngay từ lần đọc đầu tiên. Mặc dù cô cho rằng khả năng đó gọi là kỳ cục thì đúng hơn, nhưng cô cũng phải thừa nhận rằng món quà đó trở nên khá tiện lợi trong một số trường hợp.

Lấy được bản hồ sơ cực kỳ ấn tượng của Caine từ Bộ Chiến tranh là một việc vô cùng phức tạp, nhưng không phải là không thể. Dĩ nhiên là những thông tin đó đã bị niêm phong và khoá kín. Đó cũng là một ưu điểm mà Jade cảm thấy tự hào về bản thân vì cô có thể mở bất kỳ loại khoá nào trên đời. Cô đã thành công trong việc lấy được hồ sơ của Caine trong lần thử thứ ba.

Thật đáng hổ thẹn là không có mẩu thông tin nào trong hồ sơ của anh đề cập đến cái sự thật rầy rà rằng anh là một con quỷ Satan đẹp trai đến như thế. Tính từ '*tàn nhẫn*' rải rác một cách tùy tiện xuyên suốt trong từng trang báo cáo về những điệp vụ của Caine, nhưng không hề có một từ '*hấp dẫn*' hay '*lôi cuốn*' nào được gán cho anh. Hồ sơ đó cũng không cho biết anh là một người đàn ông vô cùng lực lưỡng.

Jade nhớ lại cô đã cảm thấy không thoải mái thế nào khi cô đọc thấy bí danh hoạt động của anh. Anh được cấp trên gọi là ***Kẻ săn mồi***. Sau khi đọc hết toàn bộ hồ sơ của anh, cô hiểu vì sao anh được gọi như thế. Caine chưa bao giờ đầu hàng. Trong mỗi một nhiệm vụ, khi sự chênh lệch xảy ra và hoàn toàn áp đảo anh, anh vẫn lén bám theo kẻ địch của mình với một sự

kiên nhẫn và dai dẳng của một chiến binh lão luyện. Và cuối cùng, anh đã luôn chiến thắng.

Caine đã từ bỏ chức vụ vào cái ngày anh được thông báo về cái chết của em trai anh – Colin. Theo như những dòng cuối cùng được viết bởi cố vấn cấp trên của anh - một người có tên là Ngài Michael Richards – thì việc từ nhiệm này được cha của Caine ủng hộ nhiệt liệt. Ngài Công tước vùng Williamshire vừa mới mất một người con trai cho tổ quốc của mình và ông không muốn mất thêm một người con nữa. Bản hồ sơ cũng được Richards ghi chú rằng cho tới thời điểm đó, Caine vẫn chưa hề biết tí gì về chuyện người em trai của anh cũng làm việc cho Chính phủ.

Cả Colin và Caine cùng xuất thân từ một gia đình rất lớn. Caine là người anh cả trong sáu anh chị em: hai trai và bốn gái. Anh chị em họ tuyệt đối bảo vệ lẫn nhau và bảo vệ cha mẹ họ. Có một sự thật cứ được nhắc đi nhắc lại nhiều lần trong hồ sơ của Caine: anh là một người có bản năng bảo vệ từ trong máu. Cho dù anh có coi sự thật đó là một yếu điểm hay một đức tính tốt thì cũng không quan trọng với Jade. Cô đơn giản chỉ sử dụng nó để đạt được điều mà cô muốn.

Dĩ nhiên cô đã chuẩn bị tinh thần sẽ thích Caine. Dù sao thì anh cũng là anh trai của Colin, và cô rất có cảm tình với Colin kể từ cái giây phút khi cô vớt được anh ra khỏi mặt biển và anh đã nói với cô là hãy cứu anh trai cô trước. Đúng thế, cô đã chuẩn bị tinh thần sẽ thích Caine, nhưng cô không hề chuẩn bị tinh thần với việc phát hiện ra chính bản thân mình lại bị anh cuốn hút về mặt thể xác đến thế. Đó là điều rất quan trọng đối với cô và cả là nỗi lo lắng nữa, bởi vì cô biết rằng anh có thể nuốt chửng cô nếu như cô để cho anh có một cơ hội.

Cô đã tự bảo vệ bản thân mình bằng cách giả vờ cư xử theo bất kỳ kiểu gì mà cô nghĩ là anh sẽ không thích. Lúc nào cô không khóc than âm ỉ như một đứa trẻ con là cô lại cố gắng nhớ để mà kêu ca phàn nàn. Hầu hết đàn ông đều ghét những cô nàng không có tính kỷ luật, đúng không? Dĩ nhiên là

Jade hi vọng như thế. Dưới hoàn cảnh này cô bị buộc phải bám dính lấy Caine trong vòng hai tuần tới, và rồi sau đó mọi chuyện sẽ qua. Cô sẽ quay trở lại với cuộc sống của chính mình và anh có lẽ sẽ quay lại với cuộc sống đào hoa với các cô nàng vây kín xung quanh.

Làm anh nghĩ rằng anh đang bảo vệ cô là một việc vô cùng cấp bách. Đó là cách duy nhất cô có thể làm để có thể giữ an toàn cho anh. Quan điểm coi phụ nữ là những người kém cỏi hơn của anh, không nghi ngờ gì là đã được củng cố thêm bằng bốn cô em gái của mình, làm cho kế hoạch của cô trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng Caine cũng là một người rất miễn cảm. Sự rèn luyện trong quá khứ đã đánh bóng bản năng ăn tươi nuốt sống của anh. Vì lý do đó Jade đã ra lệnh cho người của cô chờ cô ở địa phận của Caine. Họ sẽ ẩn mình trong rừng cây bao xung quanh ngôi nhà của anh. Khi cô đến đó, họ sẽ nhận trách nhiệm canh chừng bảo vệ phía sau lưng cho Caine.

Dĩ nhiên những lá thư là trung tâm của sự phản bội lần này, và lúc này đây cô ước gì cô chưa bao giờ phát hiện ra mọi chuyện. Những gì xảy ra thì đã xảy ra rồi, cô tự nhắc nhở mình. Sẽ không tốt cho cô một chút nào nếu cứ ngồi đó để mà hối tiếc. Đó là một nỗ lực phí phạm và Jade không bao giờ phí phạm bất cứ một điều gì. Tất cả mọi thứ đều vô cùng rõ ràng và dứt khoát đối với cô. Khi cô đưa cho anh trai cô – Nathan - những lá thư của cha họ, cô đã khởi đầu cho cái đóng ngốn ngang này, và giờ cô sẽ phải là người dọn dẹp nó đi.

Jade gạt những lo lắng của mình sang một bên. Vô tình cô đã vừa cho Caine một chút thời gian để suy nghĩ. Sự yên lặng vào lúc này, cô suy luận, có thể là một kẻ thù vô cùng nguy hiểm đối với cô. Cô phải làm cho Caine mất cảnh giác ... và luôn bận rộn. “Caine? Anh đang...”

“Hush, bé con,” Caine thì thào. “Cô có nghe thấy...”

“Tiếng kêu rin rít kỳ cục đó ư? Tôi vừa định nói đến nó.” Cô trả lời.

“Nó có vẻ giống một âm thanh ken két kéo dài hơn... Miller!” Caine quát lên qua cửa sổ. “Dừng xe lại.”

Chiếc xe ngựa bất ngờ khựng lại đúng lúc bánh sau của nó long ra và bắn ra ngoài. Jade hẳn sẽ bị quăng xuống sàn xe nếu Caine không kịp vươn tay chụp lấy cô. Anh ôm cô thật chặt một lúc lâu, rồi thì thào. “Cực kỳ đúng lúc, đúng không?”

“Tôi cho rằng đó có thể là một cái bẫy.” Cô thì thào đáp lại.

Caine không bình luận gì với câu nhận xét đó. “Ngồi yên bên trong, Jade, trong khi tôi kiểm tra xem có thể làm được gì.”

“Hãy cẩn thận.” Cô cảnh báo. “Chúng có thể đang chờ anh bên ngoài.”

Cô nghe thấy anh thở dài khi anh mở cửa xe. “Tôi sẽ cẩn thận.” Anh hứa.

Ngay khi anh đóng cánh cửa phía sau lưng mình, Jade liền mở nó ra và trèo ra ngoài. Người đánh xe bước ra đứng bên cạnh ông chủ của mình. “Tôi không làm hỏng nó, thưa Tước gia. Tôi luôn luôn kiểm tra bánh xe cẩn thận để chắc chắn rằng chúng luôn ở trong tình trạng tốt nhất.”

“Ta không buộc tội người, Miller.” Caine đáp lại. “Chúng ta đã đi khá xa rồi nên có lẽ sẽ phải để lại chiếc xe bên đường. Hãy tháo ngựa ra đi, Miller. Ta sẽ...”

Caine dừng lại khi nhìn thấy Jade. Cô đang nắm chặt con dao găm trong vô cùng cũ xỉn trên tay. Anh gần như cười phá lên. “Bỏ cái đó đi, Jade. Cô sẽ tự làm đau mình thôi.”

Cô rút con dao trở lại vào cái túi được may liền với chiếc váy mà cô đang mặc. “Chúng ta là những mục tiêu dễ nhắm, Caine, đứng đây thế này thì bất kỳ ai cũng có thể tóm được.”

“VẬY HÃY QUAY VÀO TRONG XE ĐI.” Anh gợi ý.

Cô giả vờ như không nghe thấy anh nói. “Miller? Ông có nghĩ rằng bánh xe bị can thiệp vào từ trước không?”

Người đánh xe ngồi xõm xuống bên cạnh trục xe. “Tôi nghĩ là thế.” Ông thì thào. “Thưa Tước gia, bánh xe đã bị phá từ trước! Hãy nhìn đây này, có những vết cắt ở trục bên cạnh.”

“Chúng ta sẽ làm gì bây giờ?” Jade hỏi Caine.

“Chúng ta sẽ cưỡi ngựa.” Anh tuyên bố.

“Nhưng còn Miller tội nghiệp thì sao? Chúng có thể sẽ giết ông ấy khi chúng ta bỏ đi.”

“Tôi sẽ ổn thôi, thưa tiểu thư.” Người đánh xe xen vào. “Tôi có một chai brandy lớn có thể giữ ấm cho tôi. Tôi sẽ ngồi trong xe cho đến khi Broley đến đón.”

“Broley là ai?” Jade hỏi.

“Một trong những con hổ.” Miller trả lời.

Jade không biết ông ta đang nói đến chuyện gì. “Ông có bạn là một con thú ư?”

Lúc này Caine mới mỉm cười. “Broley làm việc cho tôi.” Anh giải thích. “Tôi sẽ giải thích tất cả cho cô sau.”

“Chúng ta nên thuê một con ngựa thường.” Cô tuyên bố và khoanh hai tay trước ngực. “Lúc đó tất cả chúng ta có thể cưỡi ngựa và tôi sẽ không phải lo lắng cho Miller nữa.”

“Vào giờ này trong đêm ư? Tôi nghi ngờ chuyện chúng ta sẽ tìm được một chỗ thuê ngựa đấy.”

“Thế quán rượu đáng yêu của Monk thì sao?” Cô hỏi. “Chúng ta không thể quay trở lại đó và chờ cho đến khi trời sáng được ư?”

“Không.” Caine trả lời. “Giờ thì Monk chắc chắn đã đóng cửa quán và về nhà rồi.”

“Giờ chúng ta đã cách khá xa Ne’er Do Well rồi, thưa tiểu thư.” Miller xen vào.

Khi người đánh xe bước tới và tháo con ngựa ra khỏi xe, Jade túm lấy tay Caine và di chuyển sát vào người anh. “Caine?” Cô thì thào.

“Gì thế?”

“Tôi nghĩ là tôi biết chuyện gì đã xảy ra với bánh xe của anh. Rất có thể đó chính là những gã đàn ông đã...”

“Hush,” Anh thì thào đáp lại. “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

“Làm thế nào anh biết sẽ ổn thôi?”

Giọng cô nghe vô cùng hoảng sợ. Caine muốn vỗ về cô. “Bản năng của tôi.” Anh khoác lác. “Cứng ọ, đừng để sự tưởng tượng của mình làm cô hoảng sợ. Nó...”

“Quá muộn rồi.” Cô phản đối. “Ôi, Chúa ơi, tôi lại tưởng tượng đến chuyện đó rồi.”

Tiếng súng vang lên ngay khi cô lao vào anh làm anh loạng choạng mất thăng bằng.

Viên đạn bay sượt qua đầu anh, bắn trượt anh trong đường tơ kẽ tóc. Anh có thể nghe thấy tiếng gió rít ngay bên tai. Mặc dù anh chắc chắn rằng không phải là có chủ ý, nhưng Jade thực sự đã vừa cứu mạng anh.

Caine nắm chặt lấy tay Jade, quát lên cảnh báo cho Miller trong lúc đẩy cô về phía trước anh và rồi bắt đầu chạy. Anh ép cô phải chạy chính xác

ngay phía trước anh để anh có thể bọc hậu cho cô bằng tấm lưng rộng của mình. Vài tiếng súng nữa vang lên. Jade có thể nghe thấy tiếng rầm rập của những kẻ đang đuổi theo, nghe giống như là tiếng một bầy ngựa hoang đang sắp sửa giày xéo qua hai người họ.

Jade nhanh chóng mất ý niệm về nơi chốn, nhưng Caine dường như biết rõ đường đi quanh khu vực này. Anh kéo cô chạy xuyên qua những con hẻm như mê cung và những con đường phía sau, cho đến khi cô cảm thấy cảm giác nhói đau ở bên hông mình và gần như không thể thở được nữa. Khi cô loạng choạng ngã vào người anh, anh liền bế cô lên mà không hề khựng lại một chút nào.

Anh vẫn tiếp tục rảo bước miệt mài rất lâu sau khi những âm thanh đuổi theo đã biến mất. Khi họ ra đến giữa cây cầu cũ kỹ bắc ngang qua sông Thames, anh mới chịu dừng lại để nghỉ.

Caine tựa người vào thành cầu lung lay yếu ớt, ôm cô sát vào người. “Chúng đã đến rất gần. Mẹ kiếp, tối nay bản năng của tôi đã không làm việc. Tôi không hề phát hiện ra khi chúng tới gần.”

Giọng anh nghe không có vẻ gì hỗn hển khi anh thốt lên câu nói đó. Cô cảm thấy sững sốt vì khả năng chịu đựng của anh. Vì sao ư? Lúc này tim cô vẫn đập thình thịch vì kiệt sức. “Anh thường chạy xuyên qua các ngõ ngách rất nhiều, đúng không Caine?” Cô hỏi.

Anh nghĩ rằng đó là một câu hỏi kỳ quặc. “Không, sao cô lại hỏi thế?”

“Anh không có vẻ gì là hụt hơi cả.” Cô trả lời. “Và chúng ta cũng không hề chạy vào một con ngõ cụt nào cả. Anh thực sự biết tất cả các góc ngách trong thành phố, đúng không?”

“Tôi đoán thế.” Anh nhún vai trả lời làm cô gần như ngã văng qua thành cầu. Cô vội vòng tay quanh cổ anh và níu chặt ở đó, rồi cô nhận ra rằng anh vẫn đang ôm cô trong vòng tay của mình.

“Anh có thể thả tôi xuống được rồi.” Cô tuyên bố. “Tôi chắc là ta đã bỏ xa chúng.”

“Tôi không chắc.” Caine kéo dài giọng.

“Tôi đã nói với anh rằng tôi không thích anh chạm vào tôi, thưa quý Ngài. Thả tôi xuống.” Cô dừng lại và nhìn anh với vẻ nghiêm khắc, rồi hỏi tiếp. “Anh sẽ không đổ tội cho tôi vì chuyện bản năng của anh đã bỏ rơi anh chứ, đúng không?”

“Không, tôi sẽ không đổ lỗi cho cô. Jade, cô cứ hỏi những câu hỏi vô cùng đáng ghét.”

“Tôi không có tâm trạng tranh cãi với anh. Chỉ cần anh xin lỗi thôi và tôi sẽ tha thứ cho anh.”

“Xin lỗi ư?” Giọng anh nghe có vẻ ngờ vực. “Vì chuyện gì?”

“Vì anh đã nghĩ rằng tôi tưởng tượng thái quá.” Cô giải thích. “Vì anh đã bảo tôi hồ đồ, và trên tất cả, vì anh đã cực kỳ thô lỗ khi anh nói những câu xúc phạm đến tôi.”

Anh không xin lỗi nhưng anh có mỉm cười với cô, và cô nhận thấy lúm đồng tiền kỳ diệu trên má trái của anh. Trái tim cô cũng nhận thấy điều đó và nó bắt đầu nện thành thịch vô cùng hoang dã.

“Chúng ta đang đứng trên một cây cầu nằm giữa khu vực tai tiếng nhất của London và có một toán những kẻ giết người đang đuổi theo ta, vậy mà tất cả những gì cô nghĩ đến chỉ là chuyện nhận được một lời xin lỗi ư? Cô, cưng ạ, thực sự mất trí rồi.”

“Tôi luôn nhớ xin lỗi người khác khi tôi làm việc gì đó sai trái.” Cô khẳng định.

Lúc này trông anh vô cùng điên tiết với cô, và cô không thể không mỉm cười với anh. Chúa ơi, anh là một kẻ thô lỗ rất đẹp trai. Ánh trăng làm dịu

đi về mặt nghiêm khắc của anh, và lúc này cô gần như không thấy phiền gì với cái quắc mắt của anh cả.

Thực tế thì cô muốn anh lại mỉm cười với cô lần nữa.

“Jade, cô có biết bơi không?”

Cô đang chăm chú nhìn vào miệng anh, trong bụng nghĩ thầm rằng anh có hàm răng trắng tinh đẹp nhất mà cô đã từng thấy từ trước đến giờ.

Anh lắc cô. “Cô có biết bơi không?” Anh hỏi lại, giọng anh lúc này có vẻ hơi khẩn trương hơn một chút.

“Có.” Cô trả lời và há miệng ngáp không quý phái một chút nào. “Tôi biết bơi. Sao anh lại hỏi thế?”

Để trả lời cho câu hỏi đó, anh quăng cô vắt ngang vai phải của anh và bắt đầu trèo lên thành cầu. Mái tóc dài của cô quét qua phía sau đôi ủng của anh. Không khí như bị tống hết ra khỏi ngực cô khi anh xốc cô lên vai, nhưng cô nhanh chóng hồi phục lại. “Anh đang làm cái chết tiệt gì thế?” Cô hét lên, rồi túm chặt lấy lưng chiếc áo choàng của anh. “Thả tôi xuống.”

“Chúng đã chặn đường thoát, Jade. Hít vào thật sâu đi, cưng. Tôi sẽ ở ngay sau cô.”

Cô chỉ có đủ thời gian để hét lên phản đối anh, rồi cô gằm lên giận dữ. Âm thanh đó vang vọng lại vào trong bóng đêm đen như mực khi anh ném cô xuống dòng sông từ trên thành cầu. Đột nhiên cô thấy mình lao vun vút như chiếc đĩa xé gió bay đi. Jade vẫn còn hét âm ỉ cho đến khi lưng cô đập vào mặt nước. Cô đã kịp nhớ ra để ngậm miệng lại khi làn nước lạnh cồng ập lại phía trên đầu cô. Cô nổi lên và thối phì phì, nhưng rồi ngay lập tức ngậm miệng lại khi ngửi thấy một luồng hơi hôi thối bao xung quanh cô. Jade thề sẽ không để mình chết đuối trên cái đồng rác rưởi này. Không, cô sẽ sống sót cho đến khi cô tìm thấy người bảo vệ mới của mình và dìm chết anh ta trước đã.

Rồi cô cảm thấy có cái gì đó quét qua chân và cô trở nên vô cùng hoảng sợ. Trong mớ ký ức hỗn loạn của mình, cô gần như chắc chắn rằng lũ cá mập đã lại đến tìm đến cô.

Caine bất ngờ xuất hiện bên cạnh cô. Anh vòng tay ôm quanh eo cô, rồi để cho dòng chảy cuốn họ trôi qua bên dưới cây cầu tránh xa đám kẻ thù đang bám theo họ. Cô cứ cố gắng trèo lên trên vai anh. “Yên nào.” Anh ra lệnh.

Jade vòng tay quanh cổ anh. “Lũ cá mập, Caine.” Cô thì thào. “Chúng sẽ bắt được chúng ta.”

Sự hoảng loạn trong giọng nói của cô và vòng tay thít chặt quanh cổ anh cho anh biết rằng cô gần như mất hết kiểm soát. “Không có con cá mập nào đâu.” Anh nói với cô. “Không có thứ gì có thể sống đủ lâu ở trong dòng nước này.”

“Anh chắc chứ?”

“Tôi chắc chắn.” Anh trả lời. “Chỉ cần bám chặt lấy tôi thêm một chút nữa thôi, cưng ạ. Chúng ta sẽ nhanh chóng thoát ra khỏi cái đồng rác rưởi hôi thối này thôi.”

Giọng nói êm ái của anh thực sự đã làm cô bình tĩnh lại một chút. Cô vẫn đang cố gắng siết cổ anh, nhưng vòng tay của cô đã nới lỏng bớt ra, lúc này chỉ còn một chút nỗ lực nữa thôi.

Họ trôi ít nhất là khoảng một dặm dọc theo con sông ngoằn ngoèo trước khi anh kéo cô ra khỏi dòng nước lên phía trên triền cỏ nghiêng nghiêng. Jade quá lạnh, quá đau đớn để có thể nổi đầu lên vì tư cách hạnh kiểm của anh. Cô thậm chí còn không thể run rẩy một cách có ý tứ nữa, răng của cô cứ lập cập va vào nhau. “Tôi bốc mùi như một con cá chết ấy.” Cô lắp bắp với một giọng ỉ ôi nghe rất đáng thương.

“Đúng thế.” Caine đồng ý, giọng anh nghe có vẻ buồn cười.

“Anh cũng thế, anh ... đồ giả mạo.”

“Giả mạo?” Anh lặ lại trong lúc lột tung chiếc áo choàng của mình và quăng nó lên trên mặt đất phía sau lưng anh. “Ý cô là gì khi nói điều đó?”

Jade cố gắng vắt hết nước ra khỏi chân váy của mình. Mái tóc của cô che phủ hầu hết gương mặt cô. Cô dừng lại vén nó ra khỏi tầm nhìn của mình. “Anh không cần phải tỏ vẻ quá ngây thơ như thế với tôi.” Cô lẫm bẫm.

Cô từ bỏ công việc của mình và chấp nhận sự thật thảm thương rằng chiếc váy của cô lúc này còn nặng hơn chính bản thân cô, rồi ôm hai tay quanh hông để cố gắng kiểm lại chút hơi ấm trong người. Giọng cô run bần bật khi cô nói tiếp. “Giả mạo làm anh chàng cướp biển Pagan. Anh ta sẽ không bao giờ quăng một tiểu thư cao quý xuống sông Thames.”

“Jade, tôi đã làm việc mà tôi cho là tốt nhất trong hoàn cảnh đó.” Anh bác lại.

“Tôi mất áo choàng rồi.” Lời tuyên bố của cô thốt ra kèm theo tiếng thở hỗn hển.

“Tôi sẽ mua cho cô một chiếc khác.”

“Nhưng những đồng bạc của tôi để trong chiếc áo đó.” Cô nói. “Giờ thì sao?”

“Sao cái gì?”

“Đi tìm nó đi.”

“Gì cơ?”

“Đi tìm nó.” Cô ra lệnh lại lần nữa. “Tôi sẽ chờ ở đây.”

“Cô không nghiêm túc đấy chứ?”

“Tôi hoàn toàn nghiêm túc.” Cô phản đối. “Chúng ta chỉ bị trôi đi khoảng một dặm thôi, Caine. Nó sẽ không làm anh mất nhiều thời gian đâu.”

“Không.”

“Làm ơn!”

“Tôi sẽ không bao giờ tìm thấy nó.” Anh đáp lại. “Lúc này có khi nó đã nằm dưới đáy sông rồi.”

Cô dùng lưng bàn tay quệt ngang khoé mắt. “Giờ tôi là một kẻ nghèo kiệt xác và tất cả là lỗi của anh.”

“Đừng có bắt đầu như thế.” Anh ra lệnh khi biết là cô lại sắp sửa oà lên khóc đến nơi. “Giờ không phải là lúc để phát cuồng lên hay mè nheo phàn nàn gì đâu, mặc dù có vẻ như đó là hai thứ duy nhất mà cô có năng khiếu.” Anh nói tiếp và bắt gặp cô há hốc miệng ra liền mỉm cười, cô lại nổi đóa lên rồi. “Cô vẫn còn giày đó hay là tôi phải bế cô đi?”

“Làm sao tôi biết được?” Cô hỏi. “Tôi đã mất hết cảm giác ở bàn chân rồi.”

“Hãy nhìn xem, chết tiệt.”

“Được thôi, chết tiệt.” Cô lẩm bẩm khi làm theo những gì anh ra lệnh. “Tôi vẫn đang còn giày. Sao nào?” Cô thêm vào. “Anh có xin lỗi hay không?”

“Không.” Anh trả lời bằng giọng rạch ròi. “Tôi sẽ không xin lỗi. Và hạ thấp cái giọng của cô xuống, Jade. Cô có muốn tất cả bọn giết người ở London đều bám theo chúng ta không?”

“Không.” Cô thì thào rồi dịch sát vào bên cạnh anh. “Caine, anh sẽ làm gì nếu như tôi không biết bơi?”

“Tôi vẫn làm thế thôi.” Anh trả lời. “Nhưng chúng ta sẽ nhảy cùng nhau.”

“Tôi đã không nhảy.” Cô cãi lại. “Ồ, không phải bận tâm. Tôi lạnh, Caine. Giờ chúng ta sẽ làm gì?”

Anh nắm lấy tay cô và bước lên bờ đê. “Chúng ra sẽ cuốc bộ về căn nhà phố của bạn tôi. Nó gần hơn nhà tôi.”

“Caine, anh quên áo khoác kìa.” Cô nhắc anh. Trước khi anh kịp bảo cô bỏ nó đi, cô đã vội vàng quay lại, nhắc chiếc áo khoác lên, cố gắng rũ càng nhiều nước càng tốt bằng những ngón tay tê cóng, và rồi nhanh chóng quay trở lại bên cạnh anh. Cô vén mái tóc ra khỏi mắt một lần nữa ngay khi anh quàng tay qua vai cô. “Trông tôi rất khủng khiếp, đúng không?”

“Cô bốc mùi còn tệ hơn.” Anh nói với cô với giọng khá vui vẻ, rồi siết nhẹ cô một cách trìu mến và nói tiếp. “Mặc dù tôi sẽ nói rằng nó giống mùi thịt thiu hơn là mùi cá chết.”

Cô bắt đầu nôn khan, Caine vội đưa tay bịt miệng cô lại. “Nếu cô cho ra hết bữa tối của cô, tôi sẽ nổi giận với cô đấy. Tôi đã có đủ phiền phức để phải đối mặt rồi. Đừng có mà nghĩ đến chuyện làm phức tạp vấn đề lên bằng cách nôn oẹ ra vào lúc này.”

Cô cắn thật mạnh vào tay anh và rồi giành được cả sự tự do lẫn một lời nguyện rửa khác từ anh. “Tôi đã không ăn tối.” Cô tuyên bố. “Tôi muốn chết với một cái dạ dày trống rỗng.”

“Cô vẫn có thể đấy.” Anh lẩm bẩm. “Giờ thì im miệng lại và để yên cho tôi suy nghĩ. Vì lý do chết tiệt nào mà cô lại muốn chết với cái dạ dày trống rỗng?” Anh không thể kìm lại câu hỏi đó.

“Một số người trở nên buồn nôn khi họ hoảng sợ. Tôi đã nghĩ là tôi rất có thể sẽ như thế, anh biết đấy, ngay trước khi anh ... ồ, không cần phải bận tâm. Tôi chỉ không muốn đi gặp Đấng tạo hoá với một chiếc váy bẩn thỉu, chỉ thế thôi.”

“Tôi đã biết là không nên hỏi mà.” Anh lẩm bẩm. “Nghe này, khi chúng ta đến chỗ Lyon cô có thể được tắm nước nóng. Lúc đó cô sẽ thấy khá hơn.”

“Có phải Lyon là người bạn phiền nhiễu mà Monk đã nhắc đến không?”

“Lyon không hề phiền nhiễu.”

“Monk nói anh ta sẽ phát hiện ra chuyện gì xảy ra với anh tối hôm nay.” Jade trả lời. “Đó chính xác là những gì ông ấy đã nói. Điều đó dĩ nhiên nghe như thể là phiền nhiễu đối với tôi.”

“Cô sẽ thích Lyon.”

“Nếu anh ta là bạn của anh thì tôi nghi ngờ điều đó đấy.” Cô đáp trả. “Tuy vậy, tôi sẽ cố gắng thích anh ta.”

Họ rơi vào tình trạng im lặng khi băng qua một vài toà nhà. Caine lúc này đang cảnh giác cao độ còn Jade thì không quá lo lắng như bề ngoài cô tỏ ra.

“Caine? Sau khi tắm rửa xong, chúng ta sẽ làm gì?”

“Cô sẽ phải ngồi xuống và kể cho tôi nghe tất cả những gì đã xảy ra với cô.”

“Tôi đã kể cho anh nghe những chuyện đã xảy ra với tôi rồi. Nhưng anh không tin tôi, đúng không?”

“Không.” Anh thừa nhận. “Tôi không tin.”

“Hơn nữa, suy nghĩ của anh đã được định là sẽ chống lại tôi rồi, Caine. Anh sẽ không tin bất cứ thứ gì tôi kể với anh. Tại sao tôi lại phải nỗ lực làm

điều đó chứ?”

“Suy nghĩ của tôi không chống lại cô.” Anh trả lời, sự tức giận thể hiện rõ ràng trong giọng nói của anh.

Cô khịt mũi không giữ ý tứ. Caine thề là sẽ không để cô lôi anh vào một cuộc tranh cãi nào nữa. Anh dẫn cô xuyên qua một mê cung những con đường khác. Cô đã quá kiệt sức khi họ bước đến những bậc thềm dẫn lên một căn nhà phố uy nghi mới được xây dựng, lúc này cô chỉ muốn được khóc thực sự.

Một anh chàng khổng lồ với một vết sẹo trông vô cùng hung dữ vắt ngang qua trán ra mở cửa sau khi Caine kiên quyết giọng thành thành. Anh chàng đó rõ ràng trông vẫn còn ngái ngủ. Anh ta cũng không vui vẻ một chút nào khi bị dựng dậy. Jade liếc nhìn về mặt cau có giận dữ của người lạ, rồi nép sát vào người Caine.

Người đàn ông mà cô cho là Lyon chỉ mặc một chiếc quần ống chèn màu đen. Về mặt cau có đáng sợ nhanh chóng chuyển thành kinh ngạc thực sự ngay khi anh ta nhận ra vị khách của mình là ai. “Caine? Có chuyện quái quỷ gì ... vào trong đi.” Anh ta vội vàng bước ra ngoài và tiến về phía trước với dự định bắt tay Caine, nhưng rồi đột ngột đổi ý. Rõ ràng là anh ta vừa mới thưởng thức một luồng hơi tuyệt hảo từ hai người họ.

Jade cảm thấy xấu hổ khủng khiếp. Cô quay sang trừng mắt nhìn Caine, một thông điệp ngầm cho biết rằng cô vẫn tin rằng tình trạng tồi tệ của cô là do lỗi của anh, rồi cô bước vào trong căn phòng giải trí được lát bằng đá trắng và đen. Cô nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp đang vội vàng bước xuống chiếc cầu thang ngoằn ngoèo. Mái tóc dài có màu vàng óng ánh bạc của người phụ nữ đó buông dài phía sau lưng. Cô ta trông vô cùng đáng yêu, Jade lại cảm thấy càng tồi tệ hơn nữa.

Caine nhanh chóng giới thiệu trong khi Jade nhìn chăm chăm xuống sàn nhà. “Đây là Lyon, Jade, và vợ cậu ấy, Christina.”

“Có chuyện gì với hai người thế?” Lyon hỏi.

Jade nhìn quanh, nước bắn trên người họ nhỏ giọt xuống thành một vòng rộng. Cô vén mái tóc ra khỏi mắt mình và rồi tuyên bố. “Anh ta ném tôi xuống sông Thames.”

“Cậu ta làm gì cơ?” Lyon hỏi, vẻ mặt anh ta có dấu hiệu của một nụ cười, bởi vì anh vừa mới phát hiện ra một cái gì đó trông rất giống một cái xương gà đang treo lơ lửng trên tóc của cô.

“Caine quăng tôi xuống sông Thames.” Cô lặp lại.

“Anh ấy làm thế ư?” Christina hỏi, vợ của Lyon trông có vẻ vô cùng kinh ngạc.

Jade quay sang cô. “Đúng là anh ta đã làm thế.” Cô tuyên bố lại lần nữa. “Sau đó anh ta cũng không hề xin lỗi gì cả.” Sau khi thốt ra câu đó, cô liền khóc toáng lên. “Tất cả chuyện này là lỗi của anh ta.” Cô nước nở. “Đầu tiên anh ta làm mất bánh xe ngựa rồi sau đó anh ta làm mất bản năng của mình. Kế hoạch của tôi thực sự tốt hơn rất nhiều. Anh ta chỉ là quá bướng bỉnh nên không chịu thừa nhận điều đó.”

“Đừng có lại bắt đầu như thế.” Caine cảnh cáo.

“Tại sao anh lại quăng cô gái tội nghiệp này xuống sông Thames?” Christina hỏi Caine rồi vội vàng bước về phía Jade, hai cánh tay cô giang rộng ra. “Cô hẳn là phải lạnh thấu xương rồi.” Christina nói với vẻ thông cảm, nhưng cô bất chợt khựng lại khi bước đến gần Jade, rồi lùi lại một bước.

“Vì đó là điều cần thiết.” Caine trả lời, anh đang cố gắng phớt lờ ánh mắt gườm gườm của Jade.

“Tôi tin là tôi ghét anh ta.” Jade nói với Christina. “Tôi không quan tâm anh ta có phải là bạn của hai người hay không, nhưng anh ta là một kẻ vô

lại.” Cô thêm vào với một tiếng nức nở khác.

“Đúng thế, anh ấy có thể là một tên vô lại.” Christina đồng ý. “Nhưng anh ấy cũng có những phẩm chất tốt khác.”

“Tôi vẫn chưa thấy được những phẩm chất đó.” Jade lầm bầm.

Christina nhăn nhó mũi, hít vào thật sâu, và rồi quàng tay qua eo Jade. “Đi với tôi nào, Jade. Chúng ta sẽ phải lo chuyện tắm rửa sạch sẽ cho cô ngay. Tôi nghĩ rằng ở dưới bếp sẽ thuận tiện cho chúng ta trong buổi tối nay hơn. Lyon, tốt hơn là anh lên đánh thức người hầu dậy đi. Chúng ta cần họ đun nước nóng. Ôi, cô đúng là có một cái tên khá lạ thường.” Cô quay sang Jade. “Nó nghe rất dễ thương.”

“Anh ta còn nhạo báng tên tôi nữa.” Jade thì thào nhưng cũng đủ lớn để Caine có thể nghe lỏm được.

Caine nhắm mắt lại và vô cùng tức tối. “Tôi không nhạo báng tên cô!” Anh quát lên. “Tôi thề có Chúa, Lyon, cô nàng đó không làm gì ngoài chuyện cắn nhả và khóc sướt mướt kể từ cái giây phút mà tôi gặp cô ta.”

Jade thở hắt ra, rồi để cho Christina đẩy cô bước dọc theo hành lang ra phía sau nhà. Cả Caine và Lyon đều đứng nhìn hai người rời đi.

“Cô có nhìn thấy anh ta xúc phạm tôi đến thế nào không, Quý bà Christina?” Jade hỏi. “Tất cả những gì tôi yêu cầu chỉ là một ân huệ nhỏ nhỏ từ phía anh ta.”

“Và anh ấy từ chối ư?” Christina hỏi. “Chuyện đó nghe không giống Caine chút nào. Thông thường anh ấy rất sẵn lòng giúp đỡ người khác.”

“Tôi thậm chí còn đề nghị sẽ trả tiền cho anh ta nữa.” Jade than vãn. “Giờ tôi là một kẻ nghèo kiệt xác. Caine cũng đã quăng áo choàng của tôi xuống sông Thames, số bạc của tôi để ở trong túi chiếc áo đó.”

Christina lắc đầu, cô dừng lại ở góc hành lang và quay lại nhìn Caine để anh có thể thấy được sự không hài lòng của cô. “Anh ấy làm như thế thật là không hào hiệp một chút nào, đúng không?”

Họ rẽ ngoặt qua góc nhà khi Jade nồng nhiệt gật đầu đồng ý.

“Cái ân huệ nho nhỏ mà cô ấy yêu cầu cậu là gì?” Lyon hỏi.

“Không có gì nhiều.” Caine kéo dài giọng trong lúc cúi xuống để kéo đôi ủng sũng nước ra khỏi chân. “Cô ta muốn tôi giết cô ta, chỉ thế thôi.”

Lyon phá ra cười sảng sặc, nhưng rồi ngay lập tức dừng lại khi anh nhận ra là Caine không nói đùa.

“Cô ta muốn tôi làm điều đó trước khi trời sáng.” Caine nói.

“Không thể nào.”

“Cô ta còn sẵn lòng để tôi uống hết ly brandy của tôi trước đã.”

“Cô ấy thật chu đáo.”

Hai người đàn ông nhìn nhau và cười toe toét. “Và giờ thì vợ cậu nghĩ rằng tôi là một con yêu tinh ăn thịt người bởi vì tôi đã không đáp ứng yêu cầu của cô nàng đó.”

Lyon lại phá lên cười. “Christina không biết cái ân huệ đó là gì, anh bạn.”

Caine thả đôi ủng xuống giữa phòng, rồi quăng nốt đôi tất lên trên. “Tôi cho rằng giờ tôi vẫn có thể đổi ý và sẵn lòng chiều theo ý cô nàng bé bỏng này.” Anh tuyên bố với vẻ lạnh lùng. “Chết tiệt thật, đôi ủng yêu thích của tôi thế là tan nát rồi.”

Lyon ngả người tựa vào chiếc công vòm, hai tay khoanh trước ngực trong khi ngắm nhìn Caine lôi chiếc áo sơ mi ra khỏi người. “Cậu không thể giết cô ấy đâu.” Anh nói, giọng anh hòa nhã khi thêm vào. “Cô ấy không

thực sự nghiêm túc, đúng không? Cô ấy trông có vẻ rụt rè. Tôi không thể tưởng tượng...”

“Cô ta chứng kiến một vụ giết người.” Caine xen vào. “Lúc này đang có vài tên khốn đang đuổi theo cô ta, rõ ràng là có ý định giết người diệt khẩu. Đó là tất cả những gì tôi biết, Lyon, nhưng tôi sẽ moi được tất cả các chi tiết sớm nhất có thể. Tôi giải quyết được vấn đề của cô ta sớm ngày nào thì tôi sẽ thoát khỏi cô ta sớm ngày đó.”

Bởi vì lúc này Caine đang trừng mắt lên vô cùng dữ tợn nên Lyon đành cố gắng giấu nụ cười của mình. “Cô ấy thực sự đã làm cậu mất bình tĩnh, đúng không?” Anh hỏi.

“Quý bắt tôi đi nếu cô ta làm được thế.” Caine lẩm bẫm. “Tại sao cậu lại nghĩ là chỉ một cô nàng thôi mà có thể làm tôi mất bình tĩnh được chứ?”

“Cậu vừa mới tụt quần ra ngay chính giữa nhà tôi, Caine.” Lyon trả lời. “Đó là lý do vì sao tôi nghĩ rằng cậu đã mất bình tĩnh.”

“Tôi cần chút brandy.” Caine cắt ngang. Anh túm lấy chiếc quần của mình và lại mặc vào. Christina đi vượt qua anh, mỉm cười với chồng, rồi tiếp tục bước lên cầu thang. Cô không đề cập gì đến tình trạng gần như khỏa thân của Caine, và anh cũng không nói gì cả.

Lyon vô cùng thích thú tận hưởng cảm giác bối rối lúng túng của Caine. Anh chưa bao giờ nhìn thấy bạn mình ở trong tình trạng như thế này. “Sao cậu không vào trong thư viện đi. Chai brandy để trên quầy ấy, tự rót cho mình đi còn tôi sẽ đi lo vụ nước tắm cho cậu. Chúa ơi, cậu bốc mùi thối hoắc.”

Caine làm theo những gì Lyon bảo. Rượu brandy làm anh ấm người lên một chút và ngọn lửa anh vừa thắp lên trong lò xua đuổi chút giá lạnh còn lại ra khỏi cơ thể anh.

* * *

Christina để lại Jade một mình sau khi chiếc bồn tắm đã được đổ đầy nước nóng bốc hơi nghi ngút. Cô cũng đã giúp Jade gội sạch đầu trong một chiếc thùng chứa đầy nước ấm và thơm ngát hương hoa hồng.

Jade nhanh chóng cởi chỗ váy áo ướt sũng hôi hám của mình ra. Những ngón tay của cô tê cóng vì lạnh, nhưng cô vẫn nhớ để lấy ra con dao găm từ chiếc túi được khâu giấu kín phía trong lớp vải lót. Cô đặt món vũ khí đó lên chiếc ghế tựa bên cạnh bồn tắm như là một cách đề phòng cẩn trọng trong trường hợp có ai đó lén lút xông ra từ phía sau lưng cô, rồi cô trèo vào trong bồn nước nóng và thở hắt ra sung sướng.

Cô kỳ cọ từng milimet trên cơ thể của mình hai lần trước khi có cảm giác mình đã sạch sẽ trở lại. Christina quay lại bếp ngay khi Jade vừa đứng dậy. Bởi vì cô quay lưng lại, Christina ngay lập tức nhìn thấy vết sẹo dài và nham nhở dọc theo sống lưng của cô. Christina há hốc miệng ra với vẻ kinh ngạc.

Jade túm lấy chiếc khăn vắt trên lưng ghế tựa, quăn nó quanh người, rồi bước ra khỏi bồn nước và đối diện với Christina. “Có chuyện gì à?” Cô hỏi như thể thách thức Christina đồ dám nhắc đến vết sẹo mà cô biết rằng Christina vừa nhìn thấy.

Christina lắc đầu. Cô nhìn thấy con dao găm để trên chiếc ghế tựa liền bước đến chăm chú quan sát nó. Jade có thể cảm thấy mình đỏ bừng mặt xấu hổ. Cô cố gắng nghĩ ra một lời giải thích hợp lý để nói với chủ nhà về lý do tại sao một quý cô hiền lành lại đem theo một thứ vũ khí như thế, nhưng thực sự cô quá kiệt sức để có thể nghĩ ra một lời nói dối nào đó có thể tin cậy được.

“Dao của tôi sắc hơn rất nhiều.”

“Gì cơ?” Jade hỏi lại, rõ ràng cô đã nghe không chính xác.

“Con dao của tôi sắc hơn nhiều.” Christina giải thích. “Tôi sử dụng một loại đá mài đặc biệt. Tôi sẽ mài cho cô nhé?”

Jade gật đầu.

“Khi ngủ cô để nó bên cạnh hay ở dưới gối?” Christina hỏi với vẻ dĩ-nhiên-là-thế-rồi.

“Tôi để dưới gối.”

“Tôi cũng đã từng thế.” Christina nói. “Như thế ta sẽ dễ dàng rút nó ra hơn, đúng không?”

“Đúng vậy, nhưng tại sao cô lại từng...”

“Tôi sẽ đem con dao của cô lên trên lầu và đặt nó xuống dưới gối của cô.” Christina hứa. “Và đến sáng mai, tôi sẽ mài nó cho cô.”

“Cô thật tốt quá.” Jade khẽ nói. “Tôi không biết là những người phụ nữ khác cũng mang theo dao.”

“Hầu hết thì không.” Christina duyên dáng nhún vai trả lời. Cô đưa cho Jade một chiếc váy ngủ màu trắng còn mới tinh và một chiếc áo choàng đồng bộ, rồi giúp Jade mặc vào. “Tôi không còn đi ngủ với một con dao găm dưới gối nữa. Giờ Lyon bảo vệ tôi. Rồi cũng sẽ đến lúc tôi nghĩ rằng cô sẽ rời bỏ con dao của mình. Đúng thế, tôi tin rằng cô sẽ như thế.”

“Cô tin thế ư?” Jade hỏi. Cô đang cố gắng một cách tuyệt vọng để hiểu được ý nghĩa trong câu nói của vị chủ nhà. “Vì sao?”

“Định mệnh.” Christina thì thào. “Dĩ nhiên là trước tiên cô phải học cách tin tưởng vào Caine đã.”

“Không đời nào.” Jade kêu lên. “Tôi không tin tưởng ai cả.”

Từ đôi mắt mở to của Christina, Jade cho rằng mình đã phản ứng hơi kịch liệt quá. “Quý bà Christina, tôi không chắc là cô đang nói về chuyện

gì. Tôi gần như không biết gì về Caine. Tại sao tôi lại phải học cách tin tưởng anh ta chứ?”

“Làm ơn, cô không cần phải gọi tôi là Quý bà Christina đâu.” Christina phản đối. “Nào giờ hãy đến đây và ngồi xuống cạnh lò sưởi trong khi tôi chải tóc cho cô.”

Christina kéo chiếc ghế ngang qua căn phòng, rồi nhẹ nhàng đẩy Jade ngồi xuống. “Tôi không có nhiều bạn ở Anh quốc lắm.”

“Không ư?”

“Đó là lỗi của tôi.” Christina giải thích. “Tôi không có đủ kiên nhẫn: những quý bà quý cô ở đây vô cùng tự phụ và kiêu căng. Nhưng cô lại khác.”

“Làm sao cô biết được điều đó?” Jade hỏi.

“Bởi vì cô mang theo một con dao găm.” Christina giải thích. “Liệu cô có thể làm bạn với tôi được không?”

Jade do dự một lúc lâu trước khi lên tiếng trả lời. “Cho đến chừng nào cô còn muốn tôi làm bạn của cô, Christina.” Cô khẽ nói.

Christina nhìn xuống người phụ nữ đáng yêu. “Cô tin rằng một khi tôi biết tất cả mọi thứ về cô, tôi sẽ đổi ý, đúng không?”

Người bạn mới của cô nhún vai. Christina nhận thấy hai bàn tay Jade đang siết chặt trong lòng.

“Tôi không có thời gian dành cho bạn bè.” Jade buột miệng.

“Tôi đã nhìn thấy vết sẹo trên lưng cô.” Christina khẽ nói. “Dĩ nhiên là tôi sẽ không nói với Caine về nó, nhưng anh ấy sẽ phát hiện ra khi anh ấy đưa cô lên giường. Cô mang trên mình một dấu hiệu của sự cao quý, Jade.”

Jade hẳn là đã ngã lăn ra khỏi ghế nếu như Christina không túm chặt vai cô và giữ cô lại. “Tôi không có ý xúc phạm.” Christina vội vàng lên tiếng. “Cô không nên cảm thấy xấu hổ về...”

“Caine sẽ không đưa tôi lên giường của anh ta.” Jade phản đối. “Christina, thậm chí tôi còn không thích anh ta một chút nào.”

Christina mỉm cười. “Giờ chúng ta đã là bạn, đúng không?”

“Đúng thế.”

“VẬY thì cậu không thể nói dối mình. Cậu thực sự thích Caine. Mình có thể thấy điều đó trong mắt cậu khi cậu nhìn anh ấy. Ồ, cậu đang cau có kìa, nhưng tất cả những thứ đó chỉ và vẻ ảm ỉ nguy trang thôi, đúng không? Ít nhất thì cũng nên thừa nhận là cậu nghĩ rằng anh ấy rất đẹp trai. Tất cả những quý cô đều thấy anh ấy vô cùng hấp dẫn.”

“Anh ta đúng là thế.” Jade thở dài trả lời. “Anh ta là một kẻ sát gái, đúng không?”

“Lyon và mình chưa bao giờ nhìn thấy anh ấy đi với một người phụ nữ nào đến lần thứ hai.” Christina thừa nhận. “Vì thế mình cho rằng cậu có thể gọi anh ấy là kẻ sát gái. Không phải hầu hết bọn họ đều thế cho đến khi bọn họ sẵn sàng ổn định hay sao?”

“Mình không biết.” Jade trả lời. “Mình không có nhiều bạn bè là đàn ông lắm. Chỉ là mình không có thời gian.”

Cuối cùng thì Christina cũng cầm lấy chiếc lược và bắt đầu chải những lọn xoắn rục rở trên mái tóc của Jade vào thành nếp ngay ngắn. “Mình chưa bao giờ nhìn thấy mái tóc nào đẹp đến thế này. Đầy những tia sáng đỏ rục lấp lánh xuyên qua nó.”

“Ồ, cậu mới có mái tóc đẹp, không phải mình.” Jade phản đối. “Đàn ông thường có sở thích với những quý cô có mái tóc vàng, Christina.”

“Định mệnh.” Christina xen vào, hoàn toàn thay đổi chủ đề câu chuyện. “Mình có cảm giác là cậu vừa mới gặp định mệnh của cậu, Jade.”

Jade không có lòng nào mà tranh luận với cô bạn nữa, Christina nghe rất chân thành. “Nếu cậu đã nói thế.” Cô đồng ý.

Rồi Christina phát hiện ra vết sưng phồng trên đầu bạn. Jade giải thích chuyện gì đã xảy ra với cô. Cô cảm thấy tội lỗi vì đã lừa dối người bạn mới của mình, bởi vì cô đã kể đúng câu chuyện dối trá mà cô đã kể với Caine trước đó, nhưng động cơ của cô là hoàn toàn trong sáng – cô tự nhủ. Sự thật sẽ chỉ làm người bạn mới của cô cảm thấy lo lắng mà thôi.

“Cậu hẳn là một chiến binh, đúng không Jade?” Christina hỏi, giọng nói của cô đầy vẻ cảm thông.

“Một cái gì cơ?”

“Một chiến binh.” Christina lặp lại. Cô đang cố gắng tết tóc cho Jade, rồi quyết định là nó vẫn còn quá ẩm ướt. Cô đặt chiếc lược xuống và chờ cô bạn trả lời. “Cậu đã sống một mình trên đời này một thời gian dài rồi, đúng không?” Christina hỏi. “Đó là lý do vì sao cậu không tin tưởng một ai cả.”

Jade nhún vai. “Có lẽ thế.” Cô khẽ nói.

“Chúng ta nên đi tìm hai người đàn ông của chúng ta thôi.”

“Lyon là người đàn ông của cậu, nhưng Caine không phải của mình.” Jade phản đối. “Mình thích lên giường hơn, nếu như cậu đồng ý.”

Christina lắc đầu. “Caine giờ hẳn là đã tắm rửa xong xuôi và đã cảm thấy tỉnh táo trở lại. Mình biết cả hai người họ đều muốn hỏi cậu vài câu hỏi trước khi họ để cậu nghỉ ngơi. Đàn ông có thể trở nên vô cùng bướng bỉnh, Jade. Thi thoảng tốt hơn hết là nên làm theo ý họ. Sẽ dễ điều khiển họ hơn theo cách đó. Hãy tin mình đi, mình biết mình đang nói về cái gì mà.”

Jade thắt chặt chiếc khăn quàng bên ngoài áo choàng và đi theo Christina. Cô cố gắng rũ sạch đầu óc để chuẩn bị cho cuộc chiến không thể tránh khỏi đang chờ đón cô. Ngay khi vừa bước vào thư viện cô đã nhìn thấy Caine. Anh đang tựa người vào mép bàn làm việc của Lyon, cau mày nhìn cô. Cô cau mày nhìn lại.

Cô thực sự ước gì anh không đẹp trai đến thế. Anh đã tắm rửa xong và lúc này đang mặc bộ quần áo mà Lyon đã đưa cho anh. Anh mặc chúng vừa như in, một chiếc quần chần màu nâu vàng vừa vặn với vẻ thờ ơ, một chiếc áo sơ mi trắng bằng vải cotton phủ kín bờ vai rộng của anh. Jade ngồi xuống trên chiếc ghế trường kỷ màu vàng, Christina đưa cho cô một ly đầy rượu brandy.

“Uống cái này đi.” Cô ra lệnh. “Nó sẽ làm người cậu ấm lên.”

Jade nhắm nháp vài ngụm cho đến khi cô cảm thấy quen với cảm giác cháy bỏng, rồi uống cạn ly rượu. Christina gật đầu hài lòng. Lúc này Jade cảm thấy vô cùng dễ chịu và cả buồn ngủ nữa. Cô ngả người ra những chiếc gối và nhắm mắt lại.

“Cô dám ngủ lúc này sao?” Caine ra lệnh. “Tôi có vài câu hỏi cho cô đây.”

Cô không thềm bận tâm mở mắt ra khi trả lời anh. “Tôi sẽ không ngủ, nhưng khi tôi không mở mắt, tôi sẽ không phải nhìn thấy vẻ mặt cau có độc ác của anh, Caine. Như thế sẽ yên bình hơn rất nhiều. Tại sao anh lại đóng giả làm Pagan?”

Câu hỏi đó buột ra thật nhẹ nhàng, trôi chảy, không ai có phản ứng gì trong một lúc lâu.

“Cậu ta làm gì cơ?” Cuối cùng Lyon cũng lên tiếng.

“Anh ta đóng giả làm Pagan.” Jade lặp lại. “Tôi không biết là trong quá khứ anh ta đã giả mạo bao nhiêu người nổi tiếng rồi.” Cô gật đầu thêm vào.

“Tuy nhiên, tôi thấy dường như bạn của anh có một nỗi ám ảnh về những việc đại loại như thế.”

Trông Caine như thể anh muốn bóp cổ cô. Christina cố kiềm chế nụ cười của mình. “Lyon? Em không nghĩ là em đã từng thấy anh bạn của anh phiền muộn như thế này.”

“Anh cũng thế.” Lyon đáp lại.

Caine lờ mắt nhìn bạn như thể bắt Lyon dừng những lời bình luận của mình lại, và anh đã thành công. “Đây không phải là một tình huống thông thường.” Anh lẩm bẩm.

“Nhưng tôi nghi ngờ chuyện anh ta đã từng giả mạo làm Napoleon.” Jade xen vào. “Anh ta quá cao để có thể phù hợp cho chuyện đó. Hơn nữa, tất cả mọi người đều biết Napoleon trông như thế nào.”

“Đủ rồi đấy.” Caine gầm lên. Anh hít vào thật sâu, rồi tiếp tục với một giọng nhẹ nhàng hơn. “Tôi sẽ giải thích lý do vì sao tôi giả mạo Pagan sau khi cô kể cho tôi nghe hết tất cả mọi chuyện đã dẫn đến hoàn cảnh đen đui tối nay.”

“Anh làm như thế tất cả đều là lỗi của tôi không bằng!” Cô kêu lên.

Anh nhắm mắt lại. “Tôi không đổ lỗi cho cô.”

“Ồ, có đấy, anh có làm thế đấy.” Cô cãi lại. “Anh là người đàn ông cáu kỉnh nhất trên đời. Tôi đã phải trải qua một khoảng thời gian tồi tệ và anh đã ban cho tôi lòng trắc ẩn như một con chó rừng ấy.”

Caine phải đếm đến mười trước khi anh có thể tin tưởng rằng mình sẽ không quát vào mặt cô.

“Sao cô không bắt đầu kể từ đầu đi?” Lyon gợi ý.

Jade không thèm để ý đến đề nghị của Lyon, toàn bộ sự chú ý của cô đều tập trung vào Caine. Anh vẫn còn hơi quá tự chủ so với dự định của cô. “Nếu anh không bắt đầu thể hiện chút ít sự thông cảm và hiểu biết với tôi thì tôi sẽ lại hét lên cho xem.”

“Cô đã hét lên rồi còn gì.” Anh nói với cô và cười gằn.

Câu nói đó làm cô khựng lại. Cô hít vào thật sâu, rồi quyết định sẽ áp dụng một thủ thuật khác. “Những gã đàn ông đó đã hủy hoại tất cả.” Cô nói. “Anh trai tôi vừa mới tu sửa lại ngôi nhà để thương của anh ấy và rồi chúng hủy hoại nó. Tôi không thể nói với anh là Nathan sẽ thất vọng đến chừng nào khi anh ấy phát hiện ra chuyện này. Ồ, đừng có nhìn tôi như thế, Caine. Tôi không thèm quan tâm xem anh có tin tôi hay không đâu.”

“Này, Jade...”

“Đừng có nói chuyện với tôi.”

“Cậu dường như là đã mất kiểm soát đối với cuộc nói chuyện này đấy.” Lyon nhắc Caine.

“Tôi chưa hề kiểm soát được cái gì.” Caine nạt lại. “Jade, chúng ta sẽ phải nói chuyện với nhau. Đúng thế,” Anh thêm vào khi anh thấy rằng cô đang định cắt ngang. “Cô đã phải trải qua một khoảng thời gian khó khăn. Tôi đánh giá cô rất cao trong chuyện đó.”

Anh nghĩ rằng giọng nói của anh đầy vẻ thấu hiểu. Anh muốn an ủi cô, nhưng biết rằng mình đã thất bại khi cô vẫn tiếp tục cau có nhìn anh. “Anh là người khó chịu nhất trên đời. Tại sao lúc nào anh cũng phải tỏ vẻ bề trên thế chứ?”

Caine quay sang Lyon. “Nghe tôi có vẻ bề trên không?”

Lyon nhún vai, còn Christina gật đầu. “Nếu Jade nghĩ rằng anh có vẻ bề trên,” Cô nói, “thì có lẽ là đúng thế thật, một chút thôi.”

“Anh đối xử như thế tôi là một kẻ ngớ ngẩn,” Jade nói, “đúng thế không Christina?”

“Bởi vì cậu là bạn của mình, dĩ nhiên là mình đồng ý với cậu rồi.” Christina trả lời.

“Cảm ơn cậu.” Jade đáp lại trước khi quay sang chú ý lại vào Caine. “Tôi không phải là trẻ con.”

“Tôi thấy điều đó rồi.”

Vẻ mặt toe toét của anh làm cô tức điên lên. Cô có thể cảm thấy chính bản thân mình đang dần mất tự chủ trong khi cô đang nỗ lực đẩy anh ra khỏi trạng thái cân bằng. “Anh có biết điều tồi tệ nhất trong chuyện này là gì không? Chúng thực sự đã châm lửa thiêu rụi chiếc xe ngựa xinh xắn của anh trai tôi. Đúng thế, chúng đã làm thế đấy.” Cô gật đầu với vẻ mãnh liệt.

“Và đó là điều tồi tệ nhất ư?” Caine hỏi.

“Thưa quý Ngài, tình cờ lúc đó tôi lại đang có mặt ở bên trong chiếc xe ngựa đó.” Cô kêu lên.

Anh lắc đầu. “Cô thực sự muốn tôi tin rằng cô đã có mặt ở bên trong chiếc xe ngựa khi nó bắt lửa ư?”

“Bắt lửa?” Cô bật dậy khỏi chỗ ngồi của mình và đứng đó với hai tay chống lên hông, mắt gườm gườm nhìn anh. “Không hề một chút nào. Nó bị thiêu cháy.”

Cô nhớ ra những khán giả của mình và quay lại nhìn họ. Túm chặt cổ chiếc áo choàng quanh cổ mình, cô cúi đầu xuống và nói. “Làm ơn tha thứ cho tôi vì đã mất tự chủ. Tôi thường không phải là một cô nàng đánh đá như thế.” Cô ngồi xuống trở lại và rời nhắm mắt lại. “Tôi không quan tâm anh ta tin điều gì. Tôi không thể nói về chuyện đó tối nay, tôi quá quần trí rồi. Caine, anh sẽ phải chờ đến khi trời sáng rồi mới có thể tra khảo tôi.”

Anh đầu hàng. Cô nàng này chắc chắn là phải cho gia nhập đội ca kịch. Cô đặt lưng bàn tay lên trán mình rồi thở hắt ra vẻ tuyệt vọng. Anh biết rằng anh không thể nào nói lý lẽ với cô lúc này. Anh ngồi xuống bên cạnh cô trên chiếc ghế trường kỷ và vẫn còn cau có khi quàng tay qua vai cô và kéo cô đứng dậy dựa vào người anh.

“Tôi đặc biệt nhớ là tôi đã nói với anh rằng tôi không thể chịu đựng được chuyện anh chạm vào tôi.” Cô lẩm bẩm trong khi rúc sát vào người anh.

Christina quay sang phía chồng mình và mỉm cười với anh, cô thì thầm. “Định mệnh! Em nghĩ là chúng ta nên để họ ở lại một mình.” Cô thêm vào. “Jade, phòng của cậu là phòng đầu tiên phía bên trái cầu thang. Caine, phòng anh ở ngay bên cạnh đó.”

Christina kéo ông chồng vẫn đang còn miễn cưỡng của mình đứng dậy. “Em yêu,” Lyon phản đối, “anh muốn biết chuyện gì đã xảy ra với Jade. Anh sẽ chỉ ở lại đây thêm vài phút nữa thôi.”

“Đến mai vẫn còn đủ sớm để anh có thể thỏa mãn trí tò mò của mình.” Christina hứa. “Dakhôngta sẽ đánh thức chúng ta dậy trong vài giờ nữa thôi. Anh cần phải nghỉ ngơi.”

“Dakhôngta là ai?” Jade hỏi, mỉm cười trước vẻ âu yếm mà cặp vợ chồng hạnh phúc đang dành cho nhau, vẻ mặt của họ tràn ngập yêu thương. Một cảm giác ghen tị nguyên sơ xuyên qua người cô nhưng cô nhanh chóng gạt nó đi. Thật vô nghĩa khi mà ao ước những thứ mà cô sẽ không bao giờ có thể có được.

“Dakhôngta là con trai chúng tôi.” Lyon trả lời. “Nó gần được sáu tháng tuổi rồi. Cô sẽ gặp anh chàng chiến binh bé nhỏ của chúng tôi khi trời sáng.”

Cánh cửa phòng đóng lại nhẹ nhàng trước lời hứa đó và rồi cô và Caine chỉ còn lại một mình. Jade ngay lập tức cố vùng ra khỏi anh, nhưng anh ôm chặt cô lại.

“Jade, tôi chưa bao giờ có ý định nhạo báng cô.” Anh khẽ nói. “Tôi chỉ cố gắng tỏ ra logic về hoàn cảnh của cô lúc này. Cô phải thừa nhận rằng buổi tối hôm nay thật ... khó khăn. Tôi cảm thấy như tôi đang bị xoay mòng mòng. Tôi không quen với chuyện những quý cô vô cùng ngọt ngào hỏi tôi là liệu tôi có thể giết họ hay không.”

Cô quay lại và nhìn anh mỉm cười. “Tôi ngọt ngào thật ư?” Cô hỏi.

Anh chậm chậm gật đầu. Miệng cô quá gần, quá mời gọi. Anh cúi xuống trước khi có thể kịp dừng mình lại. Miệng anh quét qua miệng cô với một nụ hôn dịu dàng, không đòi hỏi.

Nụ hôn đã trôi qua, đã kết thúc trước khi cô có thể khôi phục lại lý trí của mình và lên tiếng phản đối. “Tại sao anh lại làm thế?” Cô hỏi với một giọng thì thào không tự nhiên.

“Tôi cảm thấy thích.” Anh trả lời. Gương mặt tươi tỉnh của anh làm cô mỉm cười. Anh đẩy cô dựa vào vai mình để anh có thể thoát được cái cảm giác thôi thúc muốn hôn cô lần nữa, rồi anh nói. “Cô đã như sống trong địa ngục, đúng không? Chúng ta sẽ chờ đến mai rồi mới nói chuyện. Sau khi cô đã nghỉ ngơi thoải mái, chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết rắc rối này.”

“Anh thật là chu đáo.” Cô trả lời nghe có vẻ nhẹ nhõm một cách sâu sắc. “Giờ anh có vui lòng nói cho tôi biết vì sao anh giả mạo Pagan được chưa? Lúc trước anh nói rằng anh muốn nhử anh ta lộ mặt, nhưng tôi không hiểu làm thế nào...”

“Tôi đang cố gắng khiêu khích lòng kiêu hãnh của hắn.” Anh giải thích. “Và làm cho hắn giận dữ đủ để hắn sẵn lòng tôi. Tôi biết rằng nếu như có ai đó giả mạo là tôi, tôi sẽ ..., ồ, quý tha ma bắt.” Anh lẩm bẩm. “Giờ nghe chuyện đó có vẻ thật ngu ngốc.” Các ngón tay của anh đang lùa qua những

lọn tóc mềm mại của cô với một vẻ lơ đãng. “Tôi đã cố gắng thử đủ mọi cách. Treo giải thưởng cũng không có tác dụng.”

“Nhưng vì sao? Anh muốn gặp anh ta ư?”

“Tôi muốn giết hẳn.”

Cô co rúm người và hít vào thật sâu làm anh biết rằng sự thẳng thừng của anh đã làm cô choáng váng. “Và nếu như anh ta phải một người nào đó khác thay thế anh ta thách thức với anh, liệu anh có giết người đó không?”

“Tôi sẽ giết.”

“Vậy công việc của anh là giết người ư? Đó có phải là cách sống của anh trên đời này không?”

Cô đang nhìn chăm chăm vào ngọn lửa nhưng anh có thể thấy những giọt nước mắt long lanh trong mắt cô. “Không, tôi không sống để giết người.”

“Nhưng trước đây anh đã từng giết người.”

Cô ngẩng lên nhìn anh khi thốt ra câu hỏi đó, để anh nhìn thấy nỗi sợ hãi trong mắt cô. “Chỉ khi nào điều đó là cần thiết thôi.” Anh trả lời.

“Tôi chưa bao giờ giết ai cả.”

Nụ cười của anh thật dịu dàng. “Tôi chưa bao giờ nghĩ là cô làm thế.”

“Nhưng anh thực sự tin rằng giết tên cướp biển đó là điều cần thiết.”

“Đúng thế.” Giọng nói của anh lại trở nên khắc nghiệt, đó là sự lựa chọn có chủ ý vì anh hi vọng rằng anh sẽ làm cô chấm dứt những câu hỏi của mình. “Tôi cũng sẽ giết từng người từng người một trong đám thù hạ của hẳn, nếu như đó là cách duy nhất để tôi có thể tiếp cận hẳn.”

“Ồ, Caine, tôi thực sự ước gì anh sẽ không giết bất cứ ai.”

Cô lại trông như thể sắp òa lên khóc đến nơi. Caine ngả người dựa vào những chiếc gối, nhắm mắt lại, rồi nói. “Cô là một tiểu thư hiền lành, Jade. Có lẽ cô không thể hiểu được.”

“Vậy hãy giúp tôi hiểu.” Cô van nài. “Pagan đã làm quá nhiều điều kỳ diệu. Sẽ thực sự là tội lỗi nếu anh...”

“Thật thế ư?” Caine cắt ngang.

“Chắc chắn là anh biết rằng tên cướp biển đó đã chia hầu hết những chiến lợi phẩm của mình cho những người kém may mắn hơn.” Cô giải thích, “Vì sao ư? Nhà thờ của chúng ta đã có một cái gác chuông mới, nhờ vào khoản biểu tặng hào phóng của anh ta.”

“Khoản biểu tặng ư?” Caine lắc đầu trước cách sử dụng từ buồn cười của cô. “Tên cướp biển nó không là gì cả ngoài một tên trộm thông thường. Hắn ăn cướp những người giàu...”

“Ồ, dĩ nhiên là anh ta ăn cướp những người giàu rồi.”

“Điều đó nghĩa là gì?”

“Anh ta lấy từ những người giàu bởi vì họ có quá nhiều, họ sẽ không tiếc nuối gì số tài sản nhỏ mọn mà anh ta đã cướp đi. Hơn nữa chẳng tốt đẹp gì cho anh ta trong chuyện ăn cắp của người nghèo cả. Họ không có gì đáng giá để mà trộm cắp.”

“Cô dường như biết khá nhiều về tên cướp biển này nhỉ.”

“Tất cả mọi người đều được nghe kể về những cuộc phiêu lưu của Pagan. Anh ta là một nhân vật vô cùng lãng mạn.”

“Nghe cô nói như thế cô nghĩ rằng hắn là một hiệp sĩ không bằng.”

“Có lẽ anh ta nên như thế.” Cô trả lời, rồi dụi dụi má vào vai anh. “Một số người nói rằng Pagan không bao giờ làm đau một ai cả. Có vẻ không

đúng đắn chút nào khi anh sẵn lòng anh ta như thế.”

“Nếu cô tin rằng hẳn chưa bao giờ giết chết ai, vậy tại sao cô lại đi tìm hẳn? Cô muốn hẳn giết cô, nhớ không?”

“Tôi nhớ chứ.” Cô trả lời. “Nếu tôi giải thích kế hoạch thực sự của tôi, anh hứa là sẽ không cười tôi chứ?”

“Tôi hứa.” Anh trả lời, trong lòng thắc mắc về vẻ e thẹn bất ngờ của cô.

“Tôi đã hi vọng ... đó là, nếu như anh ta không muốn giết tôi, thế thì, có lẽ anh ta sẽ tính đến chuyện đưa tôi lên chiếc tàu huyền bí của anh ấy và giữ cho tôi được an toàn cho đến khi anh trai tôi quay trở về.”

“Chúa giúp cô nếu cô đã từng có mong ước như thế,” Caine nói, “Rõ ràng là cô đã nghe kể quá nhiều những câu chuyện hoang đường. Cô cũng đã sai rồi, Jade. Tên cướp biển khốn kiếp đó đã từng giết người.”

“Anh ta đã giết ai?”

Anh không nói gì trong một lúc khá lâu mà chỉ nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. Cuối cùng khi anh lên tiếng trả lời cô, giọng anh lạnh lẽo như băng giá. “Pagan đã giết em trai tôi, Colin.”

CHƯƠNG 4

“Ồ, Caine. Tôi rất tiếc.” Cô thì thào. “Anh hẳn là phải nhớ anh ấy lắm. Vậy Colin là anh trai hay em trai của anh?”

“Em trai.”

“Anh ấy đã chết lâu chưa?”

“Mới khoảng vài tháng.” Caine trả lời.

“Gia đình anh hẳn là đã trải qua một khoảng thời gian khó khăn vì chuyện đó.” Cô thì thầm. “Cha mẹ của anh vẫn còn sống chứ?”

“Vẫn còn, mặc dù trong hai người họ thì cha tôi đã có một khoảng thời gian khó khăn hơn nhiều để có thể chấp nhận cái chết của Colin. Ông ấy đã từ bỏ tất cả và chỉ còn thiếu mỗi việc từ bỏ cuộc sống nữa thôi”

“Tôi không hiểu.” Cô xen vào.

“Cha tôi đã từng là một người rất năng nổ trong lĩnh vực chính trị. Ông được biết tới như là người hùng của những người nghèo, và ông có thể tạo áp lực để thông qua rất nhiều những chính sách quan trọng góp phần làm giảm bớt gánh nặng cho họ.”

“Ví dụ như?”

Cô đã túm chặt lấy tay anh và đang giữ nó ở trên hông. Caine không nghĩ rằng cô có nhận thức về hành động đó của mình. Đó chỉ là một nỗ lực thuộc về bản năng của cô để làm cho anh cảm thấy thoải mái hơn, anh đoán vậy, và anh nhận thấy rằng anh không hề khó chịu với sự đụng chạm đó hay thậm chí là động cơ của cô một chút nào.

“Anh đang giải thích cha anh đã giúp những người nghèo như thế nào.”
Cô nhắc anh.

“Ừ.” Caine trả lời. “Ông đảm nhiệm việc chống lại quyết định tăng thuế, đó là một ví dụ.”

“Nhưng ông ấy đã thôi làm tất cả những công việc quan trọng đó sao?”

“Ông thôi làm tất cả mọi thứ.” Caine nói. “Sự nghiệp chính trị, gia đình, bạn bè, các câu lạc bộ. Ông lúc này thậm chí còn không thèm đọc nhật báo nữa. Ông chỉ tự khóa mình ở trong phòng đọc và ủ ê suy nghĩ. Tôi tin rằng một khi Pagan đã bị trừng phạt thì cha tôi sẽ có thể ... quý tha ma bắt, tôi không biết nữa. Giờ ông như một người thảm bại hoàn toàn.”

“Anh có yêu cha anh không? Liệu có phải anh cũng là một người hùng của những người nghèo không? Tôi tin rằng anh là người có bản năng bảo vệ bẩm sinh.”

“Sao cô lại nói thế?”

Chắc chắn cô không thể nói với anh rằng cô đã đọc hồ sơ của anh. “Bởi vì cái cách anh ấp tôi dưới cánh của mình.” Cô trả lời. “Và tôi nghĩ rằng anh sẽ đứng ra giúp đỡ bất cứ người nào nghèo khổ và không có khả năng tự vệ. Dĩ nhiên là tôi không nghèo chút nào khi tôi gặp anh.”

“Không phải là cô lại bắt đầu với những đồng bạc đó chứ?”

Bởi vì anh đang mỉm cười nhìn cô nên cô biết rằng anh không nổi cáu với cô. “Không, tôi sẽ không bắt đầu với cái gì tương tự như thế cho dù anh nghĩ bất cứ điều gì. Tôi chỉ nhắc chuyện đó cho anh nhớ thôi. Vậy là anh cũng giống cha anh, đúng không?”

“Tôi nghĩ rằng hai cha con tôi cùng chia sẻ đặc điểm đó.”

“Nhưng cha anh đã rút lui khỏi cuộc sống trong khi anh ngay lập tức theo đuổi một vụ trả thù. Phản ứng của hai người hoàn toàn trái ngược,

đúng không?”

“Đúng thế.”

“Tôi hiểu vì sao cha anh lại từ bỏ.”

“Cô hiểu ư?”

“Đó là bởi vì thông thường những người cha không cho rằng họ sẽ mất đi người con trai, Caine.”

“Đúng thế,” Caine đồng ý. “Họ thường sẽ chết trước.”

“Sau một cuộc sống dài và hạnh phúc, dĩ nhiên rồi.” Cô thêm vào.

Giọng cô nghe rất chân thành, anh không muốn tranh cãi với cô. “Dĩ nhiên rồi.”

“Còn anh thì khẳng định chắc chắn là chính Pagan đã giết Colin?”

“Chắc chắn. Tôi có nguồn tin đáng tin cậy.”

“Như thế nào?”

“Như thế nào cái gì?”

“Pagan đã giết anh ấy như thế nào?”

“Vì Chúa, Jade,” Anh lẩm bẩm. “Tôi không muốn nói đến chuyện đó. Tôi đã kể cho cô nhiều hơn những gì tôi dự định rồi.”

“Tôi xin lỗi vì đã làm anh khó chịu.” Cô đáp lại, rồi nghiêng người tránh ra khỏi anh và nhìn chăm chăm về phía trước. Vẻ lo lắng trên gương mặt cô làm anh cảm thấy tội lỗi vì thái độ cáu kỉnh của mình. “Colin bị giết trên biển.”

“Nhưng ai đó đã đủ chu đáo đem anh ấy về nhà để chôn cất?”

“Không.”

“Không ư? Vậy làm thế nào anh biết được là anh ấy đã chết hay chưa? Có thể anh ấy đã được cứu lên một hòn đảo hoang vắng, hoặc có thể...”

“Bằng chứng đã được gửi đến.”

“Bằng chứng nào? Và ai gửi nó?”

Anh không thể hiểu được sự hứng thú của cô đối với chủ đề này và kiên quyết chấm dứt cuộc nói chuyện. “Bằng chứng đến từ Bộ Chiến tranh. Giờ thì cô sẽ dừng những câu hỏi của cô lại chứ?”

“Ồ, dĩ nhiên rồi.” Cô lẩm bẩm. “Hãy chấp nhận lời xin lỗi của tôi vì đã can thiệp vào một vấn đề riêng tư như thế.”

Cô há miệng ngáp, rồi lại van nài anh thứ lỗi vì hành động không ý tứ đó.

“Caine? Chúng ta không thể ở lại đây lâu. Tôi sợ chúng ta sẽ gây nguy hiểm cho bạn của anh.”

“Đồng ý.” Anh trả lời. “Chúng ta sẽ chỉ ở lại một đêm thôi.”

Anh nhìn chăm chăm vào trong ngọn lửa trong khi hệ thống lại những kế hoạch của mình. Jade rúc vào người anh và cảm thấy buồn ngủ. Anh tự nhủ mình nên biết ơn vì sự yên tĩnh may mắn đó. Nhưng anh kiềm chế lại sự thôi thúc muốn lên giường lúc này, bởi vì anh thích được ôm cô nàng bất trị này trong vòng tay nhiều đến mức anh không muốn động đậy gì cả.

Anh hôn lên trán cô không vì một lý do chết tiệt nào, rồi anh lại hôn cô lần nữa.

Chỉ đến khi ngọn lửa đã tàn chỉ còn lại một nhúm than hồng và cơn giá lạnh bắt đầu ủa vào phòng thì anh mới chịu đứng dậy.

Đầu tiên Jade bừng tỉnh dậy, cô nhảy dựng lên và đứng dậy nhưng hoàn toàn mất phương hướng, rồi cô bắt đầu bước đi sai hướng. Hẳn là cô sẽ bước thẳng vào lò sưởi nếu như anh không ngăn cô lại. Anh cố gắng bế cô lên nhưng cô đẩy tay anh ra. Anh thở hắt ra, rồi quàng tay qua vai cô và dẫn cô bước lên cầu thang. Anh cố gắng không nghĩ đến chuyện lúc này trông cô đáng yêu đến thế nào. Mái tóc cô gần như đã khô hẳn và đã phục hồi lại những lọn quăn duyên dáng. Anh cũng cố gắng không nghĩ đến cái sự kiện rằng cô chỉ đang mặc mỗi một chiếc váy ngủ mỏng dính và khoác bên ngoài một tấm áo choàng.

Anh mở cửa phòng ngủ cho cô, rồi quay sang phía phòng của mình.

“Caine?” Cô kêu lên, giọng cô thì thầm về ngái ngủ. “Anh sẽ không bỏ rơi tôi, đúng không?”

Anh quay lại và nhìn vào mắt cô. Câu hỏi đó thật là xúc phạm, nhưng về sự hãi trong đôi mắt cô đã làm dịu đi phản ứng ban đầu của anh. “Không, tôi sẽ không bỏ rơi cô.”

Cô gật đầu, trông như thể cô định nói điều gì đó khác nữa, và rồi bất thành linh đóng sập cánh cửa trước mặt anh.

* * *

Christina đã chuẩn bị một phòng ngủ ngay sát vách cho Caine. Khăn phủ trên chiếc giường rộng lớn đã được trải ra và một ngọn lửa xanh biếc đang bập bùng trong lò sưởi.

Mặc dù chiếc giường trông vô cùng mời mọc nhưng giấc ngủ vẫn cứ lảng tránh Caine. Anh cứ trở người liên tục trên chiếc giường khổng lồ trong gần một giờ sau đó, trong suốt quãng thời gian đó cứ tự nguyện rửa bản thân vì tình trạng mất kiểm soát của mình. Nhưng cho dù anh đã cố gắng kiên quyết đến mức nào, anh vẫn không thể gạt cô nàng phù thủy có mái tóc đỏ rực và đôi mắt màu xanh lục ra khỏi đầu.

Anh không thể hiểu phản ứng của bản thân mình đối với cô. Quý tha ma bắt, anh muốn cô với một sự mãnh liệt làm cho anh như cháy bùng lên. Điều đó làm anh không hiểu gì cả. Anh không thích những cô nàng trẻ trung dễ nổi nóng, phi logic, lúc nào cũng sẵn sàng khóc toáng lên khi bị người khác cau có, đúng không?

Đơn giản là anh đã quá kiệt sức để có thể suy nghĩ hợp lý lúc này. Anh cũng không quen với việc phải kiềm chế bản thân. Caine là một người đàn ông luôn dành được những gì mình muốn. Mặc dù vậy anh đã trở nên mềm dẻo hơn trong những năm vừa qua - anh không còn phải bận tâm đến việc theo đuổi nữa vì phụ nữ luôn tự động lao đến với anh. Họ tình nguyện hiến dâng cho anh một cách tự do. Caine nhận lấy tất cả những gì mà từng người trong số họ dâng tặng mà không hề cảm thấy một chút day dứt băn khoăn nào. Anh luôn luôn trung thực với những người đàn bà của mình, và anh chưa bao giờ trải qua một đêm trọn vẹn với bất cứ ai trong số bọn họ. Những buổi sớm mai, anh biết vậy, sẽ đem đến cho họ những hi vọng sai lầm và cả những yêu cầu ngốc nghếch.

Nhưng anh muốn Jade. Chúa ơi, anh không hiểu gì cả. Tiếng cô hắt hơi vọng lại từ phía xa xa. Caine ngay lập tức lao ra khỏi giường. Anh mặc quần vào nhưng không thèm bận tâm đến chuyện đóng cúc, giờ anh đã có một lý do để bước vào phòng cô. Có thể cô cần một cái chăn nữa, anh tự nhủ, vì không khí ban đêm khá lạnh giá. Cũng có khả năng liên quan đến ngọn lửa nữa, bởi vì ánh sáng hắt ra phía bên dưới cánh cửa cho thấy rằng cô đã ngủ quên với những ngọn nến vẫn còn đang cháy.

Anh không hề chuẩn bị tinh thần cho cảnh tượng mà anh nhìn thấy. Jade đang nằm ngủ sấp bụng. Mái tóc lộng lẫy của cô trải rộng như một chiếc khăn choàng phủ trên lưng cô. Gương mặt cô quay về phía anh. Mắt cô nhắm nghiền và hơi thở sâu, đều đặn của cô cho biết cô đang ngủ rất say.

Cô nàng phù thủy của anh hoàn toàn trần truồng. Cô đã bỏ chiếc váy ngủ ra và vắt nó lên chiếc ghế tựa đặt cạnh giường. Cô cũng đã đập rơi tấm

khăn phủ giường xuống đất.

Cô tiểu thư bé nhỏ này hẳn là có một bản năng vô cùng nhạy cảm che giấu phía bên trong con người cô, nếu như cô thích đi ngủ mà không mặc gì cả - giống như anh.

Cô trông như thể một nữ thần đối với anh. Chân cô thật dài và rất đẹp. Đột nhiên anh tưởng tượng đến cảnh đôi chân mềm mại đó quấn quanh người anh và rồi lên rên vì ý nghĩ đó.

Anh hoàn toàn bị khuấy động và vô cùng nhức nhối khi anh bước đến bên cạnh giường. Rồi anh nhìn thấy vết sẹo dài và mảnh dọc theo xương sống của cô. Ngay lập tức Caine nhận ra dấu vết đó bởi vì anh có một vết tương tự ở phía sau đùi. Chỉ có một thứ vũ khí duy nhất có thể tạo ra một vết dài lốm chốm như thế. Đó là một cú quất thật mạnh bằng một chiếc roi ngựa.

Ai đó đã dùng một chiếc roi ngựa để đánh cô. Caine cảm thấy choáng váng và giận dữ. Vết sẹo này đã cũ, ít nhất cũng phải từ năm năm trước rồi dựa trên đường viền mờ nhạt, và sự thật đó làm cho hành động hung bạo này càng thêm ghê tởm hơn gấp nhiều lần. Jade vẫn chỉ còn là một cô bé con khi cô bị ngược đãi như thế này.

Đột nhiên anh muốn đánh thức cô dậy và yêu cầu cô nói cho anh biết tên của kẻ khốn nạn đã làm điều đó với cô.

Cô bỗng rên rỉ trong giấc ngủ. Những cử động bồn chồn của cô làm anh nghĩ rằng cô đang phải chịu đau đớn vì một cơn ác mộng. Cô lại hắt hơi lần nữa, rồi lại thốt ra một tiếng thút thít về đau đớn. Caine thở hắt ra với vẻ tuyệt vọng sâu sắc, anh vợ lấy chiếc váy ngủ và quay trở lại với vị thiên sứ mà anh đã ngu ngốc đến mức nhận lời bảo vệ. Anh cố gắng tìm thấy điểm hài hước trong tình huống trở trêu này. Lần đầu tiên trong cuộc đời của anh, anh đang thực sự mặc một chiếc váy ngủ vào cho một người phụ nữ.

Caine vừa mới cúi người xuống thì đã kịp nhìn thấy ánh sáng kim loại lóe lên từ phía khoe mắt. Phản ứng của anh hoàn toàn là bản năng. Anh di chuyển để chặn lại cú tấn công của cô với một động tác dứt khoát mạnh mẽ bằng cánh tay trái. Cô đã hoàn toàn tự dừng lại khi cánh tay của anh tống vào cổ tay cô. Con dao găm bay vèo ngang qua phòng và rơi xuống vang lên một tiếng lanh canh trên nóc chiếc lò sưởi.

Jade đã biến thành một người vô cùng khó chịu. Lúc này cô đang quỳ trên đầu gối và đối mặt với anh. Hơi thở của cô nặng nhọc, sự tức giận hiện ra rõ ràng trên gương mặt cô. “Đừng bao giờ lén lút xông vào phòng tôi thêm một lần nữa.” Cô quát vào mặt anh. “Chúa ơi, đồ đàn ông, tôi có thể đã giết chết anh.”

Caine cũng nổi điên lên với cô không kém. “Đừng bao giờ cố gắng dùng con dao đó với tôi,” anh gầm lên, “Không thì vì Chúa, đồ đàn bà, tôi sẽ giết chết cô.”

Cô không có vẻ gì là ấn tượng với sự đe dọa của anh. Caine kết luận là cô không hiểu tình trạng hiểm nghèo của mình, nếu không chắc chắn cô sẽ phải cố gắng tỏ ra một chút ăn năn hối lỗi. Cô cũng hoàn toàn quên rằng cô đang không mặc bất cứ thứ gì trên người cả.

Nhưng anh thì không quên. Bộ ngực đầy đặn, căng tròn của cô chỉ được che giấu một phần bởi những lọn tóc sẫm và dài. Núm vú của cô hồng và căng cứng. Cơ thể lộ làm cô thở hổn hển, lồng ngực của cô nâng lên hạ xuống với một nhịp điệu làm anh cảm thấy như bị thôi miên.

Anh cảm thấy mình như một kẻ vô lại vì đã để ý đến điều đó cho đến khi cô lại bắt đầu chọc tức anh. “Anh sẽ không giết tôi.” Cô tuyên bố. “Chúng ta đã thảo luận về chuyện đó rồi, nhớ không?”

Anh đang nhìn trừng trừng xuống cô với vẻ mặt sừng sốt nhất mà cô từng thấy. “Cô không hề sợ tôi một chút nào, đúng không?”

Cô lắc đầu, mái tóc dài của cô lắc lư một cách yêu kiều trên hai vai cô. “Tại sao tôi lại phải sợ anh?” Cô hỏi. “Anh là người bảo vệ tôi, thưa quý Ngài.”

Giọng nói cáu kỉnh của cô là sự khiêu khích cuối cùng mà anh phải nhận lấy. Caine túm lấy hai bàn tay cô và thô bạo đẩy cô ngã lăn ra đệm. Anh ngã theo cô, tách hai chân cô ra bằng cách chêm một chân của mình vào giữa để cô không thể húc anh bằng chân của cô và gây ra tổn thương thực sự cho anh. Anh sẽ không mạo hiểm với chuyện cô sẽ cố biến anh thành một tên hoạn quan nếu như cô có cơ hội. “Tôi nghĩ đã đến lúc cô phải hiểu một số luật lệ cơ bản rồi.” Anh nghiêng răng nói.

Cô thở hắt ra khi bộ ngực trần của anh chạm vào ngực cô. Caine đoán rằng cuối cùng cô đã nhận ra là cô không hề mặc váy ngủ. “Chính xác!” Anh nói và buột ra một tiếng rên rỉ từ trong cổ họng.

Chết tiệt thật, nhưng cô quá mềm mại, quá tuyệt vời. Anh muốn vùi đầu vào hõm cổ của cô và nhẹ nhàng, dịu dàng làm tình với cô. Anh thề sẽ có cô, nhưng cô sẽ phải thật sự ham muốn và cầu xin anh, chứ không phải lăm bằm những từ nguyên rủa không quý phái một chút nào vào tai anh như cô đang làm lúc này.

“Cô học những lời lẽ báng bổ đó từ nơi chết tiệt nào thế?” Anh hỏi khi cô đe dọa sẽ giết chết anh bằng một cách đáng kinh ngạc nhất.

“Từ anh.” Cô nói dối. “Anh rời khỏi người tôi ngay, đồ sâu bọ.”

Cô làm ra vẻ vô cùng can đảm, nhưng giọng nói của cô rõ ràng đã có chút run rẩy sợ hãi. Caine ngay lập tức phản ứng lại. Anh phải vận dụng sự tự chủ tột bậc, nhưng rời anh cũng có thể từ từ rời khỏi cô. Quai hàm anh siết chặt lại và mồ hôi rỉ ra đầy trán anh. Núm vú của cô cọ vào ngực anh khi anh di chuyển. Caine rên lên từ trong cổ họng. Ngực cô đã sẵn sàng cho anh, ngay cả nếu phần còn lại của cô vẫn chưa sẵn sàng. Sẵn sàng để anh ngậm vào miệng, để hôn, để mút, để...

“Caine?”

Anh chống người lên khuỷu tay để có thể nhìn thấy gương mặt cô. Ngay lập tức anh ước gì mình đã không làm thế. Vẻ mặt cau có dữ dội của cô đã lại làm anh nổi điên lên.

Trong cô lúc này đang tràn ngập những cảm xúc trái ngược. Cô biết cô nên cảm thấy tức giận, nhưng cảm giác ngược lại mới thực sự là những gì đang diễn ra. Màng lông sẫm màu trên ngực anh, xoắn tít, quá ấm áp, làm ngực cô cảm thấy nhồn nhột và chỉ muốn hưởng ứng lại. Anh quá ấm áp, quá kích thích - và rắn chắc nữa, cô tự thêm vào. Lớp cơ bắp phồng lên trên cẳng tay anh làm cho cô dường như không thở được. Cô biết phải làm điều gì đó tốt hơn là việc để cho anh biết anh ảnh hưởng đến cô nhiều thế nào. Phải giận dữ, cô nhớ lại. Mình phải nổi giận, và phải sợ hãi nữa.

“Đây là kế hoạch bảo vệ tôi của anh đấy à?” Cô hỏi, cố nặn ra đủ vẻ sợ hãi trong giọng nói của mình.

“Không, đây không phải là những gì tôi lên kế hoạch bảo vệ cô.” Anh trả lời bằng một giọng khàn khàn.

“Caine?”

“Gì thế?”

“Anh trông như thể đang muốn hôn tôi. Đúng không?”

“Đúng thế,” Anh thừa nhận. “Tôi muốn hôn cô.”

Cô định lắc đầu, nhưng anh ngăn cô lại bằng cách dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt cô và giữ cô nằm im.

“Nhưng anh thậm chí còn không thích tôi nhiều lắm.” Giọng cô thì thầm thoang thoảng. “Anh đã nói thế, nhớ không? Hay là anh đã đổi ý rồi?”

Anh cảm thấy mình mỉm cười trước vẻ mặt bối rối của cô. “Không,” anh trả lời với mục đích chọc tức cô.

“Vậy thì tại sao anh lại muốn hôn tôi?”

“Tôi không thể giải thích điều đó.” Anh nói. “Có lẽ bởi vì cô hoàn toàn khóa thân, và bởi vì tôi có thể cảm thấy làn da mềm mại của cô phía bên dưới tôi. Có lẽ...”

“Vậy thì chỉ một lần thôi đấy.”

Anh không hiểu ý cô định nói gì, nhưng hai má cô đỏ ửng lên và anh biết cô đang xấu hổ. “Chỉ một lần gì thế, Jade?” Anh hỏi.

“Anh có thể hôn tôi, Caine.” Cô giải thích. “Nhưng chỉ một lần thôi đấy. Rồi anh phải rời khỏi người tôi và ra khỏi phòng tôi ngay.”

“Jade, cô muốn tôi hôn cô à?”

Giọng nói của anh trở nên quá dịu dàng, cô có cảm giác như thể anh vừa mới vuốt ve cô. Cô nhìn chăm chú vào miệng anh, tự hỏi không biết cảm giác sẽ thế nào nếu như anh hôn cô thật trọn vẹn. Liệu miệng anh có rắn chắc như phần còn lại trên cơ thể anh không?

Sự tò mò đã thắng thế cảm giác thận trọng. “Đúng thế.” Cô thì thầm. “Tôi thực sự muốn anh hôn tôi, Caine.”

Nụ hôn thể hiện sự sở hữu tuyệt đối. Miệng anh mạnh bạo, đòi hỏi. Lưỡi anh trượt vào trong miệng cô và quấn lấy lưỡi cô. Cô không hề biết đàn ông có thể hôn đàn bà theo cách như thế, nhưng cô cảm thấy rất thích cảm giác lưỡi anh vuốt ve cô - cảm giác vô cùng kích thích. Chỉ đến khi lưỡi cô bắt chước hành động bạo dạn của anh thì nụ hôn của anh mới trở nên dịu dàng hơn. Cái cách anh dùng lưỡi mình quấn lấy lưỡi cô một cách vô cùng gợi cảm thật là đáng xấu hổ, nhưng cô không quan tâm. Cô có thể cảm thấy cơ thể anh rắn chắc phía trên người cô. Cứ mỗi lần lưỡi anh trượt

sâu vào trong miệng cô, anh lại áp sát vào cô. Một luồng hơi nóng bắt đầu từ từ hình thành bên trong cơ thể cô.

Cô dường như không thể dừng việc chạm vào anh. Miệng anh làm cô trở nên hoang dã. Lưỡi anh trượt vào rồi lại rút lui, hết lần này đến lần khác, cho đến khi cô rung mình đòi hỏi nhiều hơn nữa. Tay Caine túm chặt lấy tóc cô để giữ cô nằm yên nhưng hành động đó thực sự là không cần thiết. Lúc này cô đang đeo cứng lấy anh.

Đã đến lúc phải dừng lại. Caine biết anh đang có nguy cơ đánh mất tất cả sự kiểm soát của mình, Jade đang cố gắng kéo anh lại với cô bằng cách bấu chặt ngón tay vào vai anh. Caine kháng cự lại lời mời mọc không lời đó. Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô một lúc lâu, cảm thấy thích những gì anh thấy ở đó, thậm chí anh còn không cố gắng giấu vẻ mặt đàn ông toe toét đầy thỏa mãn của mình. “Em có vị đường và mật ong.”

“Thật ư?”

Anh lướt nhẹ môi anh lên môi cô một lần nữa. “Ồ, đúng thế.” Anh nói. “Cả mùi brandy nữa.”

Cô liên tục cựa quậy phía bên dưới anh. “Đừng có đẩy hông lên như thế.” Anh ra lệnh. Quai hàm anh siết chặt lại trước sự khiêu khích vô tình đó.

“Caine?”

“Ừm?”

“Chỉ hai lần thôi nhé.” Cô thì thầm. “Được không?”

Anh hiểu. Cô đang cho phép anh hôn cô lần nữa, và anh không thể cưỡng lại. Anh lại cúi xuống hôn cô, một nụ hôn dài, mạnh bạo, kích thích, và khi anh nhìn vào trong mắt cô lần nữa, anh lại cảm thấy hết sức hài lòng. Cô trông có vẻ hoàn toàn mê mụ và anh biết chính anh đã làm cô rơi vào

tình trạng đó. Sự đam mê ẩn sâu trong người cô còn hơn là sánh được với nỗi đam mê của chính anh.

“Caine?”

“Không thêm nữa, Jade.” Anh gầm gừ.

“Anh không thích ư?” Cô hỏi, vẻ lo lắng hiện rõ ràng trong mắt cô.

“Dĩ nhiên là tôi thích rồi.” Anh trả lời.

“Vậy tại sao...”

Tay cô đang vuốt ve trên vai anh và việc duy trì khả năng tự chủ của anh trở nên cực kỳ nhức nhối. “Tôi không thể hứa với em là tôi sẽ dừng lại được nếu như tôi hôn em lần nữa, Jade. Em có sẵn lòng mạo hiểm không?” Trước khi cô có thể trả lời anh, anh đã bắt đầu từ từ rời khỏi cô. “Đó không phải là một câu hỏi công bằng trong tình trạng hiện tại của em.”

Sự đam mê đang dần dần làm cho cô không suy nghĩ gì được nữa. “Tình trạng hiện tại nào?”

Anh thở dài thườn thượt. “Tôi nghĩ cuối cùng rồi tôi sẽ làm tình với em, Jade.” Anh thì thầm. “Nhưng em sẽ phải quyết định trước khi sự đam mê che phủ đầu óc em.” Vẻ mặt anh tối lại khi cô bắt đầu vùng vẫy phía bên dưới anh. Cử động của cô làm anh nhớ đến bầu ngực mềm mại của cô đang chờ được anh vuốt ve. “Nếu như em không dừng ngọ nguậy phía bên dưới tôi như thế.” Anh gầm lên, “Tôi thề là chuyện đó sẽ xảy ra ngay bây giờ đấy. Tôi không phải được làm từ kim loại, cưng ạ.”

Cô trở nên tuyệt đối cứng đờ.

Mặc dù anh rất miễn cưỡng khi rời khỏi cô nhưng anh vẫn có thể giúp cô mặc chiếc váy ngủ vào. Anh từ chối không trả lại con dao găm cho cô ngay cả khi cô nồng nhiệt hứa rằng cô sẽ không sử dụng con dao đó chống lại anh lần nữa.

“Lúc đó tôi buồn ngủ.” Cô lý luận. “Và anh thì lén lút vào phòng tôi như một tên trộm. Tôi phải tự vệ chứ.”

Caine túm lấy tay cô và kéo cô về phía phòng anh. “Em gặp ác mộng, đúng không?”

“Có thể là thế.” Cô trả lời. “Giờ tôi không nhớ nữa. Tại sao anh lại kéo tôi đi?”

“Em sẽ ngủ với tôi, như thế em sẽ không phải lo lắng có người nào đó lén lút vào phòng em nữa.”

“Ra khỏi tàu và chìm vào trong lòng biển, có phải thế không?” Cô hỏi. “Tôi thực sự tin rằng mình sẽ an toàn hơn rất nhiều nếu chỉ có một mình, cảm ơn anh.”

“Em không đủ tự tin là sẽ giữ được tay mình không chạm vào người tôi à?” Anh hỏi.

“Đúng vậy.” Cô thừa nhận và giả vờ thở dài. “Mặc dù vậy tôi sẽ phải tự kiểm chế bản thân, nếu không tôi chắc chắn sẽ bị đem đến giá treo cổ. Chuyện giết người vẫn không được tán thành ở đây, đúng không?”

Caine bật cười. “Em sẽ không thể nghĩ được đến chuyện giết tôi khi tôi đang chạm vào em.” Anh dự đoán.

Cô rên lên với vẻ thất vọng. “Anh sẽ không làm chuyện đó đâu. Người bảo vệ không nên ham muốn người mà mình bảo vệ.”

“Thế còn em thì sao?” Anh hỏi. “Em có ham muốn người bảo vệ của em không?”

Anh quay lại chờ cô trả lời. “Tôi không biết.” Cô nói. “Tôi thấy anh vô cùng hấp dẫn, Caine, nhưng tôi chưa bao giờ lên giường với người đàn ông nào và tôi không biết liệu tôi có muốn anh nhiều đến thế không. Tuy vậy, sự

lôi cuốn này đang trở nên quá mạnh mẽ so với sự sao lãng. Anh không nên làm điều đó, thưa quý Ngài. Khi trời sáng, tôi sẽ phải tìm ai đó khác bảo vệ tôi ... ai đó ít hấp dẫn hơn.”

Rồi cô cố gắng vùng ra khỏi người anh. Caine túm được cô trước khi cô kịp quay trở lại chiếc giường của mình. Với một chuyển động nhanh gọn, anh xốc cô lên vai và vác cô qua ô cửa nối giữa hai phòng.

“Anh dám đối xử với tôi như thế này à? Tôi không phải là một bao thức ăn. Thả tôi xuống ngay, đồ con hoang trác táng.”

“Đồ con hoang trác táng ư? Cưng ạ, em biết khá nhiều những từ ngữ đứng đắn dành cho các quý cô đấy.”

Anh thả cô xuống chính giữa giường anh. Bởi vì anh chuẩn bị sẵn tinh thần cô sẽ bật dậy và cố gắng trốn thoát nên anh khá ngạc nhiên với vẻ thích thú khi cô bắt đầu quây tẩm chăn quanh người cô. Sau khi cô đã dịch sát sang một phía của chiếc giường, cô liền vượt phẳng chiếc gối bông phía sau đầu cô và vén mái tóc ra sau vai. Những lọn tóc đỏ rực lấp lánh cám dỗ nổi bật trên chiếc váy ngủ màu trắng trinh nguyên trông quyến rũ đến không ngờ. Người phụ nữ vừa mới gọi anh là đồ con hoang lúc này lại trông giống như một thiên thần.

Caine thở hắt ra mạnh đến mức có thể làm tắt những ngọn nến.

“Tôi là một quý cô.” Cô lẩm bẩm khi anh trèo lên giường bên cạnh cô. “Nhưng anh làm tôi nổi điên lên, Caine, và đó là lý do cho những ...”

“Từ ngữ phong phú ư?” Anh hỏi khi cô không nói hết những suy nghĩ của mình.

“Đúng thế.” Cô trả lời, nghe có vẻ đau khổ khi thêm vào. “Tôi có phải xin lỗi không?”

Anh cố kiềm chế tiếng cười của mình. “Tôi sợ là em không thật lòng xin lỗi.” Anh trả lời, rồi xoay nghiêng người và cố gắng kéo cô vào trong vòng tay. Khi cô gạt tay anh đi, anh lại nằm ngửa ra, kê hai tay phía sau đầu và nhìn chăm chăm vào trong bóng tối phía trên trần trong khi anh nghĩ về cơ thể ấm áp nằm ngay bên cạnh anh. Cô chắc chắn là người phụ nữ kỳ lạ nhất mà anh đã từng gặp. Vì sao ư, cô có thể làm cho anh cười phá lên một giây trước rồi lại phải quát ầm lên giây sau đó. Anh không thể giải thích phản ứng của mình trước cô bởi vì anh không hiểu chính bản thân mình. Chỉ có một điều anh chắc chắn trong đầu, anh biết rằng cô khao khát anh, nụ hôn của cô đã cho anh biết điều đó.

“Jade?”

Giọng nói khàn khàn của anh làm cô rùng mình. “Vâng?”

“Thật vô cùng kỳ quặc, đúng không?”

“Cái gì vô cùng kỳ quặc?” Cô hỏi.

Anh có thể cảm thấy nụ cười trong giọng nói của cô. “Em và tôi cùng nằm trên chiếc giường này mà không hề chạm vào nhau. Em thực sự cảm thấy thoải mái với tôi, đúng không?”

“Đúng thế.” Cô trả lời. “Caine?”

“Gì thế?”

“Làm tình có đau không?”

“Không.” Anh trả lời. “Nó chỉ đau khi em muốn làm điều đó mà không thể làm được thôi.”

“Ồ! Vậy thì hẳn là tôi không muốn anh nhiều lắm, Caine, bởi vì tôi không thấy đau đớn gì cả.” Cô khẳng định sự thật đó với một giọng rất vui vẻ như để chọc tức anh.

“Jade?”

“Vâng?”

“Ngủ đi.”

Cô cảm thấy anh xoay sang phía cô và ngay lập tức căng người chờ đợi một nụ hôn khác. Sau khi chờ một lúc lâu, cô nhận ra là anh sẽ không hôn cô lần nữa. Cô cảm thấy vô cùng thất vọng. Caine chống người lên khuỷu tay và nhìn chăm chăm xuống cô. Jade cố gắng tạo một vẻ mặt thờ ơ để phòng trường hợp anh có một đôi mắt mèo có thể nhìn xuyên qua bóng tối.

“Jade? Làm thế nào em lại có vết roi quất ở sau lưng thế?”

“Từ một chiếc roi ngựa.” Cô trả lời, rồi xoay nghiêng người và cố gắng chống lại thôi thúc muốn cuộn người trong vòng tay ấm áp của anh.

“Trả lời tôi đi.”

“Làm sao anh biết được đó là một vết roi quất?”

“Tôi cũng có một vết giống hệt phía sau đùi.”

“Thật ư? Anh bị vết đó như thế nào?”

“Em sẽ trả lời mọi câu hỏi của tôi bằng một câu hỏi của em à?”

“Theo Socrates thì cách đó khá là hiệu quả.”

(Socrates: một triết gia Hy Lạp cổ đại, người được mệnh danh là bậc thầy về truy vấn. Ông còn được coi là người đặt nền móng cho thuật hùng biện dựa trên hệ thống các câu hỏi đối thoại.)

“Nói cho tôi biết em có vết roi quất đó như thế nào.” Anh hỏi lại một lần nữa.

“Đó là chuyện riêng tư.” Cô giải thích. “Đã sắp bình minh rồi, Caine. Tôi đã có một ngày khá mệt mỏi.”

“Thôi được.” Anh thừa nhận. “Em có thể nói cho tôi biết về chuyện riêng tư đó khi trời sáng.”

Trước khi cô có thể tránh được, anh vòng tay quanh eo cô và kéo cô sát vào người anh. Cằm anh tựa trên đỉnh đầu cô. Đùi anh rắn chắc áp vào lưng cô.

“Em đã đủ ấm chưa?” Anh hỏi.

“Tôi đủ rồi.” Cô trả lời. “Còn anh.”

“Ồ, đủ rồi.”

“Anh sẽ không làm gì chứ, đúng không?” Cô trêu anh.

“Có lẽ.” Anh trả lời. “Jade?” Anh lại hỏi, giọng anh lúc này có vẻ nghiêm trọng hơn nhiều.

“Vâng?”

“Tôi sẽ không bao giờ làm điều gì mà em không muốn tôi làm.”

“Nhưng sẽ thế nào nếu anh nghĩ rằng tôi muốn anh làm điều gì đó ... nhưng thực ra tôi lại không muốn...”

“Trừ khi em nói câu chấp thuận với tôi, toàn tâm toàn ý chấp thuận, còn không thì tôi sẽ không chạm vào em. Tôi hứa.”

Cô nghĩ rằng đó là lời hứa tử tế nhất mà cô từng được nhận. Anh nghe rất chân thành, và cô biết rằng anh thực sự thật lòng với những gì anh nói.

“Caine? Anh có biết tôi vừa mới khám phá ra điều gì không? Anh thực sự là một quý ông, và là một quý ông hoàn toàn đáng kính.”

Anh đã ngủ thiếp đi trong lúc ôm cô, Jade quyết định cũng sẽ làm điều tương tự. Cô xoay người trong vòng tay anh, luồn tay cô quanh eo anh, và rồi ngay lập tức trôi vào giấc ngủ.

Caine thức dậy khoảng một giờ sau đó khi Jade rên lên trong giấc ngủ. Cô lẩm bẩm điều gì đó mà anh không giải mã được, rồi bỗng hét lên một tiếng kinh hoàng. Anh vội lay cô tỉnh dậy. Khi vén mái tóc ra khỏi gương mặt cô, anh cảm thấy má cô ướt đầm. Cô đã khóc trong lúc ngủ.

“Bé con, em đang gặp ác mộng thôi. Giờ thì ổn rồi.” Anh vỗ về. “Em an toàn bên cạnh tôi.” Anh xoa nhẹ lên vai và lưng cô cho đến khi người cô thả lỏng trở lại. “Em đã mơ thấy cái gì thế?” Anh hỏi khi hơi thở của cô đã dịu xuống.

“Cá mập.” Lời nói thốt ra với một tiếng thì thầm đầy vẻ đau khổ.

“Cá mập ư?” Anh hỏi, không chắc chắn là anh có nghe đúng hay không.

Cô rúc đầu dưới cằm anh. “Em mệt quá.” Cô thì thầm. “Em không nhớ cơn ác mộng đó nữa. Ôm em đi, Caine. Em muốn ngủ trở lại.”

Giọng cô vẫn còn run rẩy, và Caine biết cô nói dối. Cô nhớ rõ cơn ác mộng của mình. Nhưng anh sẽ không ép cô phải nói cho anh nghe về điều đó lúc này.

Anh hôn lên đỉnh đầu cô rồi làm theo yêu cầu của cô và kéo cô sát vào mình.

Jade biết khi anh ngủ trở lại. Cô chậm chậm gỡ người ra khỏi vòng tay của anh và dịch về phía mép giường. Tim cô vẫn nện thình thịch trong ngực. Anh nghĩ rằng cô chỉ gặp ác mộng. Liệu việc hồi tưởng lại một sự kiện đã thực sự xảy ra có giống như thế không? Và liệu cô có thể quên đi cảm giác kinh hoàng đó được hay không?

Chúa giúp cô, liệu có bao giờ cô có thể sẵn sàng để quay trở lại với đại dương được nữa hay không?

Cô cảm thấy muốn khóc và phải vận dụng toàn bộ sự tự chủ của mình để không đầu hàng trước cảm giác thôi thúc muốn ôm chầm lấy anh lúc

này. Caine là một người đàn ông rất dễ dàng để có thể tin tưởng. Cô có thể sẽ quen với việc phụ thuộc vào anh, cô biết điều đó. Đúng thế, anh là kiểu người có thể tin cậy được, nhưng anh cũng có thể làm cho trái tim cô tan vỡ.

Cô hoàn toàn hoang mang trước phản ứng của mình trước anh. Từ tận đáy lòng, cô hoàn toàn tin tưởng vào anh.

Vậy tại sao chính em trai của anh lại không tin anh?

CHƯƠNG 5

Caine thức dậy với cảm giác đói ngấu thềm ... Jade. Chiếc váy ngủ của cô bị quần lên phía trên đùi. Cô đã cuộn mình nép vào người anh và chân phải của cô đã vắt ngang qua đùi anh một lúc nào đó trong giấc ngủ ngắn ngủi. Đầu gối cô lúc này gác ngang qua phần nhạy cảm của anh. Chiều theo cảm giác của cô, anh đã mặc nguyên quần lúc đi ngủ. Mặc dù vậy lớp vải chỉ là chướng ngại vật không đáng kể trước cơ thể mềm mại của cô, và Caine có thể cảm nhận được hơi nóng từ cơ thể cô như đang thiêu cháy nỗi ham muốn chỉ chực bùng lên trong anh.

Một bên má cô tựa vào bộ ngực trần của anh, môi hơi hé ra, hơi thở của cô rất sâu và đều đặn. Cô có hàng lông mi rất dài và đen nhánh như bầu trời đêm, những nốt tàn nhang khoẻ mạnh rải rác dọc theo sống mũi. Cô nàng này thực sự quá nữ tính. Caine tiếp tục say mê ngắm gương mặt đáng yêu của cô cho đến khi anh trở nên vô cùng kích thích, vô cùng nhức nhối, và anh phải nghiêng chặt răng lại.

Anh đã phải trải qua một cuộc đấu tranh vất vả mới có thể rời khỏi cô. Khi cố gắng nhẹ nhàng đẩy cô nằm ngửa ra, anh nhận ra cô đang ôm chặt lấy cánh tay anh và dường như cô cũng không có vẻ gì sẽ thả anh ra cả, cuối cùng anh phải gỡ từng ngón tay của cô ra khỏi anh. Anh nhớ lại đêm hôm trước cô đã gọi anh là đồ con hoang trác táng nhưng lúc này thì chính cô lại đang đeo cứng lấy anh. Caine biết chắc rằng cô sẽ lại trở nên cảnh giác với anh ngay khi cô hoàn toàn tỉnh giấc. Nhưng cô không thể che giấu sự yếu đuối của mình trước anh trong giấc ngủ, và điều đó làm anh vô cùng mãn nguyện.

Một cơn sóng sở hữu mạnh mẽ dâng trào trong anh. Vào khoảnh khắc đó, trong khi đang ngậy người ra ngắm thiên thần của mình, anh thề rằng anh sẽ không bao giờ để bất cứ điều gì xảy ra với cô, anh sẽ bảo vệ cô bằng

cả tính mạng của mình. Chừng nào anh còn là người bảo vệ của cô ... hay là anh muốn cô ở lại với anh thật lâu hơn nữa ... Nathan sẽ quay về trong vòng hai tuần ngắn ngủi nữa để tiếp nhận nhiệm vụ giữ an toàn cho cô em gái của mình. Liệu lúc đó anh có thể để cô ra đi hay không?

Anh không có sẵn một câu trả lời nào cả; anh chỉ biết rằng chỉ riêng ý nghĩ để cô ra đi thôi cũng đã đủ làm cho trái tim anh chao đảo và ruột gan anh quặn thắt lại rồi. Đó là tất cả những gì anh đã sẵn sàng thừa nhận với bản thân, tất cả những gì anh sẵn lòng trao tặng.

Dĩ nhiên là không thể nào suy nghĩ một cách lý trí trước một người đẹp bán khoả thân đang gác ngang qua người anh như thế này. Đúng thế, anh nghĩ khi cúi xuống và nhẹ nhàng hôn lên trán cô, anh sẽ chờ đến sau này rồi sẽ sắp xếp lại mọi thứ trong đầu mình.

Anh rửa ráy rồi mặc vào bộ quần áo của Lyon, sau đó đánh thức Jade dậy. Cô cố gắng đấm anh khi anh thúc cho cô tỉnh lại. “Ngoan nào, Jade.” Anh thì thầm. “Đã đến lúc phải thức dậy rồi.”

Khi đã ngồi dậy được trên giường, Jade đỏ bừng mặt mũi. Caine ngăm nhìn cô kéo chiếc khăn trải giường lên đến tận cằm. Hành động e thẹn đó thực sự là không cần thiết nếu xem xét đến tình trạng hoàn toàn khoả thân của cô đêm hôm trước, nhưng anh quyết định là sẽ không nhắc lại chuyện đó với cô lúc này.

“Xin thứ lỗi cho lối cư xử của tôi.” Cô thì thào với giọng khàn khàn đầy ngái ngủ. “Bởi vì sự thật là tôi không quen một chút nào với chuyện bị một người đàn ông đánh thức dậy.”

“Tôi hi vọng là không.” Anh trả lời.

Cô trông có vẻ lúng túng. “Tại sao anh lại hi vọng thế?”

“Em chưa đủ tỉnh táo để chơi kiểu Socrates với tôi đâu.” Anh nói với cô, giọng anh thật dịu dàng.

Jade trở mắt nhìn anh với vẻ ngờ nghệch. Caine cúi xuống và hôn cô, một nụ hôn thật thô bạo và ngăn ngủi diễn ra và kết thúc trước khi cô có thể phản ứng kịp ... hay là giờ nằm đắm lên. Vẻ mặt cô vô cùng kinh ngạc khi anh lùi lại. “Tại sao anh làm thế?”

“Bởi vì tôi thích thế.”

Anh dợm bước về phía cửa, nhưng cô đã kêu lên phía sau lưng anh. “Anh đi đâu đấy?”

“Xuống dưới nhà.” Anh trả lời. “Tôi sẽ gặp em trong phòng ăn. Tôi nghĩ rằng Christina sẽ để lại ít quần áo cho em bên phòng bên kia, cưng ạ.”

“Ôi Chúa ơi ... cô ấy hẳn là sẽ nghĩ rằng chúng ta ... chuyện đó ...”

Cánh cửa đóng lại trước lời thì thào hoảng hốt của cô.

Cô có thể nghe thấy tiếng Caine huýt sáo khi anh đi dọc theo hành lang. Jade ngã ngửa ra đồng gối. Nụ hôn thoáng qua mà anh vừa trao cho cô cùng với sự thật là hai người bạn của anh lúc này đang nghĩ rằng cô là kẻ phóng đảng làm cô trở nên run lẩy bẩy. “Mình sẽ chỉ cần giải thích cho họ biết là không có chuyện gì xảy ra cả.” Cô thì thầm với chính mình. Christina sẽ hiểu, một người bạn chân chính sẽ hiểu điều đó, đúng không?

Bởi vì Jade không hề có một người bạn chân chính nào trước đây nên cô không thể chắc chắn về điều đó. Cô ra khỏi giường và vội vàng rút về phòng mình. Caine đã đoán đúng, bởi vì Christina đã để lại đó một bộ quần áo cưỡi ngựa màu xanh sẫm rất xinh xắn. Đôi ủng màu nâu sẫm không có một vết bẩn nào được đặt trên sàn cạnh chiếc ghế tựa. Jade cầu nguyện chúng gần với kích cỡ của cô.

Cô không thể nào dừng suy nghĩ về Caine trong lúc mặc quần áo. Anh chàng này sẽ là một thử thách đối với sự bình yên trong cô đây. Anh trông hấp dẫn theo một cách vô cùng nguy hiểm. Lúm đồng tiền chết tiệt trên má

đó làm cô chỉ muốn ngất xỉu đi thôi. Lyon đã cho anh mượn một chiếc quần chèn màu da hươu trông rất gọn gàng nhưng cũng vô cùng lả lơi. Chiếc quần đó đã làm nổi bật bắp đùi chắc nịch ... và phần đàn ông nơi anh. Black Harry sẽ bóp cổ cô nếu như ông biết cô đã để mắt chú ý đến cơ thể của một người đàn ông. Nhưng bản năng giới tính của Caine quá hoang sơ, quá lôi cuốn đã làm cô không thể không nhận ra điều đó. Cô có thể không biết nhiều về đàn ông, nhưng chắc chắn một điều là cô không hề mù.

* * *

Đúng mười lăm phút sau cô đã sẵn sàng để đi xuống nhà. Chiếc áo cánh màu trắng bằng vải tơ bó hơi chật ở ngực, nhưng chiếc áo khoác ngoài đã che giấu được điều đó. Đôi ủng cũng nghiêng vào những ngón chân của cô, nhưng chỉ hơi một chút thôi.

Cô đã cố gắng tết tóc lại nhưng điều đó đã trở thành một thảm họa. Cô đầu hàng khi nhìn thấy cái đồng lộn xộn không cân xứng một chút nào mà cô đã tạo ra. Jade hơi thiếu kiên nhẫn và tuyệt đối không phải là một chuyên gia trong cái lĩnh vực liên quan đến các kiểu tóc. Trước đây cái sự thật đó chưa bao giờ làm cô bận tâm nhưng lúc này cô lại cảm thấy lo lắng. Cô phải là một quý cô hiền lành trong giới thượng lưu cho đến khi sự giả trang này kết thúc, và sẽ không giống cô chút nào nếu như cô để bất cứ chi tiết nhỏ nhặt nào làm mình lộ diện.

Hai cánh cửa phòng ăn đang mở rộng. Caine đang ngồi ở phía đầu một chiếc bàn dài làm bằng gỗ dát ngựa. Một người hầu đang rót trà đen từ một chiếc bình bạc xinh xắn vào trong một chiếc tách. Tuy vậy Caine không hề để ý tí nào đến cậu bé đó, anh dường như đang miệt mài với tờ báo đang cầm trên tay.

Cô không biết chắc là mình có nên nhún gối chào hay không, rồi quyết định là điều đó thực ra cũng không thành vấn đề bởi vì anh có để ý chút nào đến cô đâu. Tuy nhiên cô đã sai với sự tự tin đó, bởi vì ngay khi cô bước đến chiếc ghế đặt bên cạnh ghế của anh, anh đã đứng dậy và kéo nó ra cho

cô. Trước đây chưa ai từng kéo kế cho cô, ngay cả Nathan cũng không. Cô không biết được rằng liệu cô có thấy thích cái sự nặng xị này hay không nữa.

Caine tiếp tục đọc tờ báo của mình trong khi cô ăn bữa sáng. Khi anh đã đọc xong cái mà cô kết luận có thể là một tờ nhật báo, anh liền ngả chiếc ghế của mình ra, gấp tờ báo lại, và cuối cùng thì cũng tập trung toàn bộ sự chú ý vào cô.

“Sao?” Cô hỏi ngay khi anh ngược lên nhìn cô.

“Sao gì?” Anh hỏi lại, mỉm cười trước vẻ háo hức trên gương mặt của cô.

“Ở đó có đề cập đến một quý ông ăn vận sang trọng đã bị ám sát không?” Cô chỉ vào tờ báo và hỏi.

“Không, không có gì cả.”

Cô thở dốc ra có vẻ mất tinh thần. “Tôi cá là họ đã quăng ông ta xuống sông Thames. Anh biết không, Caine, giờ nghĩ lại chuyện đó, tôi thực sự cảm thấy có cái gì đó đã trôi tuột qua chân tôi. Và anh đã nói rằng không có gì có thể sống lâu ở dưới lòng sông Thames, đúng không? Vậy thì hẳn là người đàn ông tội nghiệp đó ...”

“Jade, em đang để trí tưởng tượng của em đi quá xa đấy.” Anh xen vào. “Không chỉ là không có bất cứ tin gì đề cập đến quý ông ăn vận sang trọng của em, mà thậm chí là không có bất kỳ tin gì đề cập đến bất cứ ai bị ám sát nữa kìa.”

“Vậy thì họ vẫn chưa tìm thấy ông ta.”

“Nếu ông ta là một người trong giới thượng lưu thì cho đến lúc này ai đó hẳn là đã nhận ra sự vắng mặt của ông ta rồi. Đã hai ngày rồi đúng không, kể từ khi em nhìn thấy ...”

“Đã hai ngày rồi, chính xác.” Cô cắt ngang.

Caine nghĩ rằng nếu cô trở nên nhiệt tình hơn chút nữa, cô có thể sẽ nhảy bổ ra khỏi ghế của mình. “Điều đó dẫn đến câu hỏi đầu tiên của tôi.” Anh tuyên bố. “Chính xác là em đã nhìn thấy gì?”

Cô ngả người tựa vào lưng ghế. “Lyon và Christina đâu, anh có biết không?”

“Em đang lảng tránh câu hỏi của tôi à?”

Cô lắc đầu. “Tôi chỉ không muốn phải kể lại chuyện này hai lần thôi.” Cô giải thích, thậm chí ngay khi cô đưa ra lời nói dối đó thì đầu óc của cô cũng đang chạy đua với một câu chuyện bịa đặt khéo léo khác.

“Lyon ra ngoài một chút.” Anh trả lời. “Còn Christina thì đang chăm sóc Dakhôngta. Em làm ơn trả lời tôi đi.”

Cô trở mắt ra nhìn anh.

“Giờ thì có chuyện gì nữa?”

“Anh vừa mới nói *làm ơn*.” Cô thì thào, giọng nghe có vẻ kinh hoàng. “Nếu không cẩn thận thì anh sẽ sớm đưa ra những lời xin lỗi mà anh đang nợ tôi cho xem.”

Anh biết tốt hơn hết là không nên hỏi cô vì sao anh nên xin lỗi, đoán rằng cô sẽ có cả một bản danh sách về những lỗi lầm của anh. Hơn nữa, nụ cười mà cô vừa trao cho anh làm anh choáng váng, anh gần như không giữ được sự tập trung của mình nữa.

“Bọn chúng ném ông ta xuống từ trên mái nhà.”

Caine bị quăng trở lại với chủ đề của họ khi cô đưa ra lời khẳng định đó. “Em ở trên mái nhà ư?” Anh hỏi lại cô, cố gắng tưởng tượng xem cô đang có ý định quái quỷ gì.

“Dĩ nhiên là không rồi.” Cô trả lời. “Tại sao tôi lại ở trên mái nhà chứ?”

“Jade ...”

“Vâng?” Vẻ mặt của cô lại lộ rõ vẻ mong chờ.

“Em không ở trên mái nhà nhưng em lại thấy ‘bọn chúng’ ném người đàn ông đó ...”

“Ông ta là một quý ông ăn vận rất sang trọng.” Cô cắt ngang.

“Được rồi.” Anh lại bắt đầu. “Em không ở trên mái nhà nhưng em nhìn thấy vài gã đàn ông ném quý ông ăn vận sang trọng đó xuống từ trên mái nhà? Đúng thế không?”

“Bọn chúng có ba người tất cả.”

“Em chắc chứ?”

Cô gật đầu. “Tôi hoảng sợ, Caine, nhưng tôi vẫn có thể đếm.”

“Em ở đâu khi chuyện đó diễn ra?”

“Ở trên mặt đất.”

“Tôi cũng đoán là thế.” Anh lẩm bẫm. “Nếu em không ở trên mái nhà thì tôi cho là ...”

“Tôi có thể ở trong một ngôi nhà khác chứ, hoặc có thể là đang cưỡi con ngựa khoẻ mạnh của Nathan, hoặc thậm chí ...”

“Jade, đừng có huyền thuyên nữa.” Anh ra lệnh. “Chỉ cần nói cho tôi biết em đã ở đâu và em đã nhìn thấy gì thôi.”

“Những gì tôi đã nghe thấy cũng quan trọng không kém, Caine.”

“Có phải em đang cố ý làm cho tôi nổi giận không?”

Cô nhìn anh với vẻ cău kính. “Tôi đang định cuốc bộ đến nhà thờ thì bỗng nghe thấy sự huyền ảo đó. Chúng không hẳn là ở trên đỉnh nhà thờ. Không, chúng đang kéo người đàn ông khốn khổ đó băng qua mái nhà của vị linh mục, nó thấp hơn nhà thờ một chút. Từ vị trí của tôi, tôi có thể thấy quý ông đó đang cố gắng thoát ra khỏi bọn họ. Ông ta vùng vẫy và hét lên kêu cứu. Đó là những gì tôi đã thấy, Caine. Tôi không chỉ tưởng tượng ra chuyện đó.”

“Và?” Anh giục khi cô đột nhiên không giải thích gì thêm.

“Chúng ném ông ta xuống. Nếu tôi đứng sang trái một bàn chân nữa thôi, thì thưa quý Ngài, anh sẽ không phải bảo vệ tôi lúc này đâu. Tôi hẳn sẽ chết chắc như quý ông khốn khổ đó.”

“Nhà thờ đó ở đâu?”

“Ở khu giáo xứ của Nathan.”

“Và nó ở đâu?” Anh hỏi.

“Năm ở phía bắc cách đây khoảng ba giờ đi đường.” Cô trả lời.

“Tôi có cắt ngang hai người không?” Christina lên tiếng hỏi từ phía cửa phòng.

Jade quay sang và mỉm cười với bạn. “Dĩ nhiên là không rồi.” Cô trả lời. “Cảm ơn cậu vì bữa sáng ngon miệng, và vì chuyện đã cho mình mượn bộ quần áo cưỡi ngựa xinh xắn của cậu. Mình sẽ giữ gìn nó cẩn thận.”

Lyon xuất hiện phía sau lưng vợ mình và quàng tay quanh người cô. Trong khi Caine và Jade ngồi nhìn, Lyon hít hà phía trên đỉnh đầu của vợ.

“Nhớ anh không?” Anh hỏi.

“Dĩ nhiên rồi.” Christina trả lời, cô mỉm cười ngược lên nhìn chồng, rồi quay lại phía Jade. “Mình đã vào phòng cậu ...”

“Không có chuyện gì xảy ra cả,” Jade vội vàng kêu lên. “Tất cả là lỗi của anh ta, thật đấy. Nhưng không có chuyện gì xảy ra cả, Christina. Mình đã cố gắng tấn công anh ta bằng con dao của mình. Chỉ thế thôi. Dĩ nhiên là anh ta chống cự lại.” Cô phẩy tay về phía Caine. “Anh ta giận điên lên, rồi kéo lê mình sang phòng anh ta. Ôi Chúa ơi, mình đang làm chuyện này rồi tung lên, đúng không?” Cô quay về phía Caine. “Anh làm ơn nói gì đó đi. Người bạn mới của tôi sẽ nghĩ rằng tôi là ...” Cô khựng lại khi thấy vẻ mặt kinh ngạc của Caine, và nhận ra là anh sẽ không giúp ích gì được cho cô cả. Anh lại quay trở lại với cái ý nghĩ cho rằng cô là một kẻ ngớ ngẩn rồi. Cô có thể cảm thấy bản thân mình đang cháy bùng lên vì xấu hổ.

“Mình đã vào phòng cậu để lấy con dao của cậu.” Christina giải thích. “Thực sự là cậu đã cố tấn công anh ấy bằng con dao cùn đó ư?”

Jade chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống đất. “Không.” Cô thở dài thườn thượt.

“Nhưng cậu vừa nói rằng ...”

“Ban đầu mình thực sự cố gắng tấn công anh ta,” Jade giải thích, “Anh ta đánh thức mình và cố gắng tròng chiếc váy ngủ vào ...”

“Cậu đã làm thế ư?” Lyon hỏi Caine, vẻ mặt nhăn nhó của anh cực kỳ khoái trá.

“Lyon, tránh xa chuyện này ra.” Caine ra lệnh.

“Và, ngay khi mình nhận ra đó là ai, mình đã thôi không cố gắng đâm anh ta nữa. Anh ta đã làm mình giật mình. Mình đã nghĩ anh ta là một tên trộm.”

Lyon trông như thể sẵn sàng chết để được nói một điều gì đó. Caine lừ mắt nhìn bắt anh phải ngậm mồm lại.

“Cậu có phát hiện được điều gì không?” Caine lên tiếng hỏi Lyon.

Lyon gật đầu rồi bước vào trong phòng. “Christina, em đưa Jade vào trong phòng khách được không?”

“Cô ấy sẽ phải tự mình đi vào đó.” Christina trả lời. “Em đã hứa sẽ mài dao cho cô ấy. Jade, mình không tìm thấy nó dưới gối cậu. Đó là những gì mình đã cố gắng giải thích.”

“Anh ta đã lấy nó.” Jade trả lời và phẩy tay về phía Caine. “Mình tin là mình đã thấy anh ta đặt nó lên trên mặt lò sưởi, mặc dù mình không hoàn toàn chắc chắn. Cậu có muốn mình đi tìm nó cho cậu không?”

“Không, để mình tìm cho. Cậu vào chơi với Dakhôngta đi, nó đang nằm chơi trong chăn trong kia kìa. Mình sẽ quay trở lại với cậu trong vài phút nữa.”

Jade nhanh chóng theo Christina rời khỏi phòng. Cô dừng lại ở ngưỡng cửa phòng khách khi nghe thấy tiếng Lyon cười rống lên. Cô liền mỉm cười, đoán rằng Caine vừa mới nói với bạn mình rằng anh nghĩ cô là người ngớ ngẩn đến mức nào. Vào lúc này cô cảm thấy khá tự mãn. Cần phải rất tập trung mới có thể duy trì cái kiểu ăn nói huyền thuyên liên tục một cách thuyết phục như thế, và cô nghĩ rằng cô đã diễn vai đó khá thành công. Cô không hề biết là cô lại có năng khiếu trong chuyện này đến thế. Tuy vậy, cô vẫn đủ thành thực thừa nhận với bản thân là đã có những khoảnh khắc cô không thực sự giả vờ. Jade vươn thẳng vai. Giả vờ hay không thì chuyện huyền thuyên dứt khoát là một ưu thế khi phải đối đầu với Caine.

Jade bước vào trong phòng rồi đóng cánh cửa lại phía sau lưng. Cô nhìn thấy một chiếc chăn chần đặt trước ghế trường kỷ ở ngay phía trước. Tuy nhiên, con trai của Christina lại là một vấn đề hoàn toàn khác, cô không thể nhìn thấy cậu bé ở đâu cả.

Cô suýt nữa hét lên báo động thì chợt nhìn thấy một cái chân bé xíu thò ra từ phía sau chiếc ghế trường kỷ. Cô vội bước tới và quỳ xuống, thoáng nghĩ đến chuyện lôi đứa bé ra bằng một chân của nó, và rồi quyết định là tốt

hơn hết cô nên tìm thấy phần còn lại của nó trước đã. Cong lưng lên phía trên, cô cúi xuống cho đến khi má cô chạm vào tấm thảm trên sàn nhà.

Đôi mắt màu xanh da trời đẹp tuyệt trần nhất mà cô từng thấy lúc này chỉ cách cô khoảng vài inch. *Dakhôngta!* Jade nghĩ cô có thể làm nó giật mình vì sự xuất hiện bất thành linh của mình. Đôi mắt nó mở to nhưng nó không hề khóc. Không, nó nhìn cô chăm chăm không chớp mắt một lúc lâu, nước dãi nhều xuống, và rồi nó trao cho cô một nụ cười toe toét không răng.

Cô nghĩ rằng cậu bé là đứa trẻ kỳ diệu nhất trên đời. Khi đã mỉm cười với cô xong, nó quay trở lại với sự thích thú riêng của mình. Nó dường như quyết tâm nhắm nháp cho bằng được chân chiếc ghế trường kỷ bằng gỗ được chạm trổ tinh vi đó.

“Ồ, như thế không ngoan một chút nào, bé con.” Jade tuyên bố.

Nó không thèm liếc nhìn cô và tiếp tục gặm nhấm tấm gỗ. “Dừng lại, *Dakhôngta.*” Cô ra lệnh. “Mẹ cháu sẽ không vui chút nào nếu cô ấy nhìn thấy cháu ăn đồ đạc thế này đâu. Ra đây nào, làm ơn đi.”

Rõ ràng là cô không có chút kinh nghiệm nào trong chuyện chăm sóc trẻ con. Và cũng có một sự kiện là cô không hề nhận ra là đang có khán giả chứng kiến cảnh tượng của cô vào ngay lúc đó.

Cả Caine và Lyon đều tựa vào khung cửa đối diện trong lúc ngăm nhìn cặp đôi đó. Họ đang cố gắng để không cười phá lên.

“Cháu sẽ không chịu hợp tác, đúng không *Dakhôngta?*” Jade hỏi.

Cậu bé cười khanh khách như là để trả lời cho câu nói đó.

“Cô ấy có sáng kiến, mình phải công nhận điều đó.” Lyon thì thào với Caine khi Jade nhắc mép chiếc ghế trường kỷ lên và dịch nó sang một bên. Sau đó cô ngồi xuống trên sàn bên cạnh đứa bé. Nó ngay lập tức lồm cồm bò về phía cô. Cô không biết chắc phải bế một đứa bé lên như thế nào. Cô

đã nghe nói rằng cổ của trẻ con không đủ khoẻ để giữ cho đầu chúng thẳng lên cho đến khi chúng được ít nhất là một năm tuổi. Tuy nhiên, Dakhôngta đã tự nâng được ngực của nó lên khỏi mặt thảm và dường như đủ khoẻ để tự giữ được đầu mình. Nó thốt ra những âm thanh nghe vô cùng thích thú. Nó là một cậu bé con vui tính và cô không thể cưỡng lại cảm giác thôi thúc muốn chạm vào nó. Cô thận trọng vỗ vỗ vào đỉnh đầu đứa bé, rồi luồn nhẹ tay mình xuống dưới cánh tay của nó và từ từ kéo đứa bé lên lòng mình.

Cô muốn ôm đứa bé vào ngực mình.

Nhưng nó muốn một cái gì đó nữa. Dakhôngta túm lấy một lọn tóc của cô, kéo thật mạnh, trong khi nó cố gắng tìm bữa ăn thêm của mình. Không phải mất nhiều thời gian để cô nhận ra là nó đang cố gắng làm gì.

“Không, không, Dakhôngta.” Cô thì thầm khi đứa bé uốn cong người trong lòng cô và bắt đầu tỏ ra cáu kỉnh. “Mẹ cháu sắp cho cháu ăn rồi. Chúng ta sẽ đi tìm mẹ nhé, cháu yêu?”

Jade từ từ đứng dậy và ôm đứa bé vào trong lòng. Nó vẫn túm chặt lấy cô khá đau nhưng cô không bận tâm. Đứa bé có mùi thật tuyệt và nó cũng vô cùng xinh xắn nữa. Nó có đôi mắt màu xanh dương của mẹ, nhưng mái tóc xoăn sẫm màu là của cha nó. Jade xoa nhẹ lên lưng đứa trẻ và nhẹ nhàng ngâm nga một giai điệu. Cô cảm thấy vô cùng mê mẩn đứa bé.

Cô quay người lại và nhìn thấy hai người đàn ông. Jade có thể cảm thấy mặt mũi mình đang đỏ bừng lên. “Anh có cậu con trai thật đáng yêu.” Cô lắp bắp nói với Lyon.

Caine vẫn đứng tựa cửa trong khi Lyon bước tới và đón lấy Dakhôngta. Anh phải gỡ tay cậu con trai mình ra khỏi mái tóc của Jade. Cô nhìn chăm chăm vào Caine, băn khoăn trước vẻ mặt kỳ quặc của anh lúc này. Trên đó có nét dịu dàng, nhưng có một cái gì đó nữa, và cô không biết lúc này anh đang nghĩ gì.

“Nó là đứa bé đầu tiên mà tôi đã bế.” Cô nói với Lyon sau khi anh nhấc cậu con trai vào trong vòng tay mình.

“Tôi sẽ nói rằng cô là người có năng khiếu bẩm sinh.” Lyon trả lời. “Con không đồng ý ư, Dakhôngta?” Anh hỏi và giơ đứa bé lên cao cho đến khi nó nhìn thẳng vào mắt anh. Dakhôngta ngay lập tức cười toe toét.

Christina lướt vào trong phòng làm Jade chú ý. Cô vội bước qua và đưa cho bạn mình con dao găm đã được mài sắc. Con dao được đặt trong một chiếc túi da mềm và nhỏ. “Giờ nó đã đủ sắc rồi.” Christina nói với Jade. “Mình làm cho cậu cái bao để cậu không vô tình cứa vào da mình.”

“Cảm ơn cậu.” Jade trả lời.

“Em sẽ không cần phải có dao.” Caine tuyên bố. Anh rời khỏi vị trí lười biếng của mình và bước đến bên cạnh Jade. “Để tôi cầm nó hộ em, cưng ạ. Em sẽ chỉ tự làm đau mình thôi.”

“Tôi sẽ không đưa nó cho anh.” Cô tuyên bố. “Nó là món quà của bác tôi và tôi đã hứa với ông rằng tôi sẽ luôn giữ nó bên mình.”

Anh chịu thua khi cô quay lưng lại phía anh. “Chúng ta phải lên đường thôi.” Anh nói với cô. “Lyon, cậu sẽ...”

“Mình nhớ rồi.” Lyon đáp lại. “Ngay khi mình ...”

“Được rồi.” Caine xen vào.

“Dường như họ đang nói chuyện bằng ngôn ngữ khác, đúng không?” Christina hỏi Jade.

“Họ không muốn mình lo lắng.” Jade giải thích.

“Vậy là cậu hiểu họ đang nói gì à?”

“Dĩ nhiên rồi. Lyon được cho là sẽ bắt đầu tiến hành điều tra. Rõ ràng là Caine đã đưa cho anh ấy một số gợi ý. Ngay khi anh ấy tìm ra bất cứ thông

tin quan trọng nào, anh ấy sẽ liên lạc với Caine.”

Lyon và Caine đang nhìn chăm chú vào cô. “Em suy ra tất cả từng đó từ ...”

Cô gật đầu cắt ngang Caine, rồi quay sang Lyon. “Anh sắp sửa cố gắng tìm hiểu xem liệu có ai mất tích gần đây không, đúng không?”

“Đúng thế.” Lyon thừa nhận.

“Anh cần sự mô tả, đúng không? Dĩ nhiên rồi, mũi của người đàn ông khốn khổ đó hơi dập nát vì cú ngã. Tuy nhiên, tôi có thể nói rằng ông ta khá già, khoảng bốn mươi tuổi, tôi đoán thế. Ông ta có mái tóc màu xám, lông mày rậm rạp, và đôi mắt màu nâu lạnh lẽo. Ông ta trông có vẻ chết không được thanh thản cho lắm. Ông ta cũng khá mập, nhất là ở phần giữa người. Đó cũng là một nguyên nhân khác để cho rằng ông ta là một người của giới thượng lưu.”

“Vì sao thế?” Caine hỏi.

“Bởi vì ông ta ăn quá nhiều so với lượng vừa đủ dành cho một người.” Cô đáp trả. “Tay ông ta cũng chẳng có vết chai nào. Không, ông ta chắc chắn không phải là một người làm việc chân tay. Tôi có thể chắc chắn với anh điều đó.”

“Đến đây và ngồi xuống.” Lyon gợi ý. “Chúng tôi muốn nghe cô tả về những gã kia nữa.”

“Tôi sợ là không có gì nhiều.” Cô nói. “Tôi gần như không nhìn thấy chúng. Tôi không biết liệu chúng cao hay thấp, béo hay gầy ...” Cô dừng lại và thở dài. “Chúng có ba người và đó là tất cả những gì tôi có đủ thời gian để nhận ra.”

Cô trông có vẻ phiền muộn. Caine nghĩ rằng cô vẫn còn hoảng sợ về những gì cô đã phải trải qua. Dù sao thì cô cũng đã nhìn thấy một người đàn

ông đi đến cõi chết, và cô là một cô gái hiền lành, cô không thể quen với những cảnh kinh hoàng như thế được.

Jade cảm thấy không thoải mái, đúng thế, và khi Caine quàng tay lên vai cô, cô lại càng cảm thấy tội lỗi hơn. Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, cô thực sự cảm thấy ghét chuyện nói dối. Cô cứ cố tự nhủ với bản thân rằng động cơ của cô là trong sáng, nhưng suy nghĩ đó cũng không làm cô thoải mái hơn. Cô đang lừa dối ba người vô cùng tốt bụng.

“Chúng ta phải đi thôi.” Cô thốt lên. “Càng ở lại đây lâu chúng ta càng gây ra nhiều nguy hiểm cho gia đình này, Caine. Đúng vậy, đúng ta phải đi ngay bây giờ thôi.”

Cô không để cho ai có thời gian tranh cãi với cô mà vội vã bước ra hành lang.

“Caine? Anh có ngôi nhà nào ở nông thôn không?” Cô hỏi, trong lòng hoàn toàn biết là anh có.

“Có.”

“Tôi nghĩ chúng ta nên về đó. Anh có thể giữ an toàn cho tôi khi rời khỏi London.”

“Chúng ta sẽ không về Harwythe, Jade.”

“Harwythe?”

“Tên cơ ngơi của tôi ở nông thôn.” Anh trả lời. “Tôi sẽ đưa em về nhà của cha mẹ tôi. Địa phận của họ bao quanh vùng đất của tôi. Em có thể không quan tâm đến danh tiếng của em nhưng tôi thì có. Tôi sẽ đến thăm em hàng ngày để chắc chắn rằng em ổn cả. Tôi sẽ đặt vệ sĩ canh gác ở đó ... sao em lại lắc đầu?”

“Anh đến thăm tôi ư? Caine, anh đã lại không giữ lời với tôi lần nữa.” Cô kêu lên. “Chúng ta sẽ không lôi cha mẹ anh vào chuyện này. Anh đã hứa

là anh sẽ giữ an toàn cho tôi và vì Chúa, anh sẽ không rời khỏi tôi cho đến khi chuyện này trôi qua.”

“Cô ấy nghe có vẻ rất quyết tâm đấy Caine.” Lyon xen vào.

“Em toàn tâm toàn ý đồng ý với Jade.” Christina xen vào.

“Vì sao?” Cả Caine và Lyon cùng lên tiếng hỏi một lúc.

Christina nhún vai. “Bởi vì cô ấy là bạn của em. Em phải đồng ý với cô ấy, đúng không?”

Cả hai người đàn ông không ai tranh cãi gì về lời giải thích đó. Jade cảm thấy rất hài lòng. “Cảm ơn cậu, Christina. Mình cũng sẽ luôn luôn đồng ý với cậu.”

Caine lắc đầu. “Jade.” Anh lên tiếng, trong đầu nghĩ đến chuyện kéo cô quay trở lại với chủ đề ban đầu. “Tôi đã nghĩ đến sự an toàn của em khi gợi ý em đến ở cùng với cha mẹ tôi.”

“Không.”

“Em có thực lòng tin tưởng là em sẽ an toàn với tôi không?”

Cô không thêm quan tâm đến âm điệu hoài nghi trong giọng nói của anh. “Tôi gần như chắc chắn.”

“Cưng ạ, tôi sẽ không thể nào giữ tay tôi khỏi em trong suốt hai tuần dài đằng đặc đâu. Tôi đang cố gắng trở nên cao quý trong chuyện này đấy, mẹ kiếp.”

Chỉ trong nháy mắt gương mặt cô trở nên đỏ bừng. “Caine!” Cô thì thầm. “Anh không nên nói những từ đó trước mặt những vị khách của chúng ta chứ?”

“Họ không phải là khách của chúng ta.” Anh phản đối lại với một giọng gần như hét lên vì giận dữ. “Chúng ta mới là khách của họ.”

“Anh ta luôn dùng những lời báng bổ với mình.” Cô nói với Christina. “Anh ta cũng sẽ không xin lỗi gì đâu.”

“Jade!” Caine gầm lên. “Đừng có cố thay đổi chủ đề nữa đi.”

“Tôi không tin là anh lại hét vào mặt cô ấy như thế, Caine.” Christina lên tiếng.

“Anh ta không dừng lại được.” Jade giải thích. “Đó là bởi vì tính cách cáu kỉnh bẩm sinh của anh ta.”

“Tôi không cáu kỉnh.” Caine tuyên bố với một giọng đã nhẹ nhàng hơn hẳn. “Tôi chỉ nói thật lòng thôi. Tôi không định làm em xấu hổ.”

“Quá muộn rồi.” Jade phản đối. “Anh đã làm tôi xấu hổ rồi.”

Cả Christina và Lyon đều có vẻ vô cùng say mê vụ cãi nhau này. Caine quay sang bạn mình. “Hai người không có chỗ nào để đi à?”

“Không.”

“Không thì cũng rời khỏi đây ngay.” Caine ra lệnh.

Lyon nhướn một bên mày lên, rồi chịu thua. “Đi nào, vợ yêu. Chúng ta có thể chờ ở trong phòng ăn. Caine, cậu sẽ phải để cô ấy giải thích một số điều nữa trước khi hai người ra đi nếu như cậu muốn mình ...”

“Để sau.” Caine tuyên bố.

Christina đi theo chồng và con mình ra khỏi phòng. Cô khựng lại để siết nhẹ tay Jade lúc đi ngang qua. “Tốt nhất là cậu không nên chống lại.” Cô thì thầm. “Số mệnh của cậu đã được định rồi.”

Jade không để ý gì đến lời nhận xét đó. Cô chỉ gật đầu để làm vừa lòng Christina, rồi đóng cửa lại và xoay người lại đối mặt với Caine, hai tay cô chống lên hông. “Thật vô cùng kỳ cục khi phải lo lắng về chuyện giữ tay

anh khỏi người tôi. Anh sẽ không xâm hại đến tôi trừ khi tôi cho phép anh. Tôi tin tưởng anh,” Cô nồng nhiệt gật đầu khẳng định, rồi đưa tay lên ngực và thêm vào với vẻ rất kịch. “với toàn bộ trái tim tôi.”

“Đừng.”

Sự khô khan trong giọng nói của anh làm cô giật mình, nhưng cô nhanh chóng hồi phục lại. “Quá muộn rồi, Caine. Tôi đã tin tưởng anh mất rồi. Anh sẽ giữ an toàn cho tôi và tôi sẽ không để anh chạm vào tôi. Chúng ta có một hiệp ước vô cùng đơn giản, thưa quý Ngài. Đừng có cố làm vấy bẩn dòng nước trong sạch bằng những lo lắng bất chợt đó. Tất cả sẽ ổn thôi. Tôi hứa với anh thế.”

Sự huyền ảo ở trên lối vào nhà làm họ chú ý, Caine nhận ra giọng nói đang vang lên. Một trong những người hầu của anh đang lặp ba lặp bập ý định đi tìm ông chủ của mình.

“Đó là Perry.” Caine nói với Jade. “Cậu ta là một trong những người hầu của tôi. Em cứ ở trong này để tôi ra xem cậu ta cần gì.”

Dĩ nhiên là cô không tuân theo lệnh của anh mà bước theo ngay phía sau anh.

Khi cô nhìn thấy vẻ mặt tối sầm của Lyon, cô biết là có chuyện gì đó tồi tệ đã xảy ra. Rồi sự chú ý của cô chuyển sang người hầu đó. Anh chàng trẻ tuổi có đôi mắt to màu nâu lục nhạt và mái tóc xoăn tít sẫm màu cùng một chiếc mũ mà cậu đang túm chặt trong tay.

“Tất cả đã mất hết, thưa Tước gia.” Perry thốt lên. “Merlin bảo tôi nói với Ngài rằng thật là một điều thần kỳ khi mà cả căn nhà không cháy bùng lên. Căn nhà phố của Bá tước Haselet chỉ hơi bị cháy sém. Nó có bị tổn hại vì khói gây ra mà chúng ta có thể tưởng tượng được, nhưng những bức tường bên ngoài vẫn còn nguyên xi.”

“Perry, người đang ...”

“Căn nhà phố của cậu bị cháy, Caine à.” Lyon xen vào. “Đó có phải là điều mà người đang cố gắng nói với chúng ta không, Perry?”

Tên người hầu nhanh chóng gật đầu. “Đó không phải là do sự bất cẩn.” Cậu ta biện hộ. “Chúng tôi không biết nó bắt đầu như thế nào, thưa Tước gia, nhưng không có ngọn nến nào đang cháy cả, không có chiếc lò sưởi nào đang cháy mà không được chú ý. Chúa làm chứng cho tôi, đó không phải là do sự bất cẩn.”

“Không ai khiến trách người.” Caine nói. Anh kiểm chế giọng nói của mình lại, cố gắng che giấu cơn giận dữ. Chuyện quái quỷ gì có thể xảy ra nữa đây? – anh tự hỏi. “Tai nạn vẫn thường xảy ra.”

“Đó không phải là tai nạn.”

Tất cả mọi người trong phòng giải trí đều quay lại nhìn Jade. Cô đang cúi gằm mặt xuống sàn nhà, hai tay vịn chặt vào nhau. Cô dường như vô cùng đau khổ làm cơn giận giữ của Caine bỗng dịu đi một chút. “Không sao đâu, Jade.” Anh an ủi. “Những gì bị cháy mất sẽ dễ dàng được thay thế thôi.” Anh quay lại với Perry và hỏi. “Không ai bị thương chứ?”

Lyon nhìn Jade trong khi tên người hầu lấp bấp thông tin cho biết là tất cả người hầu ở đó đều thoát ra ngoài kịp lúc.

Caine cảm thấy nhẹ nhõm. Anh đang định đưa ra những chỉ thị mới cho người hầu của mình thì Lyon cắt ngang anh. “Để tôi giải quyết với những nhà chức trách và đám người hầu.” Lyon gợi ý. “Cậu cần phải đưa Jade đi khỏi London ngay, Caine.”

“Đúng thế.” Caine trả lời. Anh cố gắng không làm cho Jade lo lắng nhưng anh cũng đoán rằng ngọn lửa này có liên quan đến những gã đàn ông đang đuổi theo cô.

“Perry, vào bếp và lấy cái gì đó uống đi.” Lyon ra lệnh. “Luôn có bia và brandy ở trên quầy ấy.”

Tên người hầu vội vàng làm theo gợi ý đó. Cả Lyon và Caine cùng quay lại nhìn Jade, chờ cô nói gì đó. Cô nhìn chăm chăm xuống sàn nhà, hai tay vẫn đang siết chặt lại với nhau.

“Jade?” Caine lên tiếng khi cô vẫn tiếp tục giữ im lặng. “Tại sao em không tin đây là một tai nạn?”

Cô thở dài thườn thượt trước khi trả lời. “Bởi vì đây không phải là vụ cháy đầu tiên, Caine. Nó là vụ thứ ba mà bọn chúng đã gây ra. Dường như chúng là một phần của những đám cháy.”

Cô ngược lên nhìn anh. Anh có thể nhìn thấy những giọt nước mắt rưng rưng trên mắt cô. “Chúng sẽ lại làm điều đó, hết lần này đến lần khác, cho đến khi chúng bắt được anh ... và tôi,” Cô vội thêm vào, “ở bên trong.”

“Cô đang nói rằng chúng định giết cô bằng ...?” Lyon hỏi.

Jade lắc đầu. “Giờ chúng không chỉ có ý định giết tôi đâu,” cô thì thào. Rồi cô nhìn Caine và bắt đầu khóc. “Chúng định giết cả anh ấy nữa.”

CHƯƠNG 6

Jade dùng lưng bàn tay lau những giọt nước mắt trên má mình. “Hắn là bằng cách nào đó bọn chúng đã tìm ra thân phận thực sự của anh rồi.” Cô thì thào. “Khi tôi bước vào quán rượu đó, tôi đã nghĩ rằng anh là Pagan ... nhưng hắn là chúng đã biết hết rồi, Caine. Nếu không thì vì sao chúng lại đốt căn nhà phố của anh chứ?”

Caine bước về phía cô và quàng tay qua vai cô, rồi dẫn cô quay trở lại phòng khách. “Monk hắn là không nói gì với chúng cả.” Anh khẳng định. “Tôi không biết làm sao chúng có thể ... đừng bận tâm, Jade, không có lời giải thích nửa vời nào nữa, tôi cần phải biết tất cả mọi thứ.”

“Tôi sẽ nói với anh bất cứ điều gì anh muốn biết.” Cô nói.

Lyon theo hai người họ vào trong phòng khách. Anh đóng cánh cửa phía sau lưng mình và rồi ngồi xuống đối diện với chiếc ghế trường kỷ. Caine nhẹ nhàng đẩy Jade ngồi xuống bên cạnh mình.

Jade nhìn Lyon và nói. “Tôi nghĩ chúng tôi đã bỏ rơi bọn chúng tối qua khi chúng tôi nhảy xuống sông Thames. Có lẽ, nếu anh bảo Perry giả vờ tiếp tục tìm kiếm Caine, bất cứ ai đang theo dõi cũng sẽ cho rằng anh không biết chúng tôi đang ở đâu.”

Lyon nghĩ rằng đó là một kế hoạch tuyệt hảo. Anh ngay lập tức đồng ý với cô và bước ra ngoài tìm tên người hầu. Ngay khi Lyon rời khỏi phòng, Jade liền quay sang Caine. “Tôi không thể đi cùng anh, giờ tôi đã hiểu điều đó. Bọn chúng sẽ giết anh để bắt được tôi. Tôi đã cố gắng để không thích anh, Caine, nhưng tôi đã thất bại với nỗ lực đó. Tôi sẽ cảm thấy rất đau lòng nếu anh bị thương.”

Cô cố gắng rời đi sau khi nói xong nhưng Caine không để cô cử động, anh vòng tay ôm cô thật chặt và kéo cô sát vào người. “Anh cũng đã phải cố gắng để không thích em.” Anh thì thầm và hôn lên đỉnh đầu cô trước khi tiếp tục. “Nhưng anh cũng đã thất bại với nỗ lực đó. Dường như chúng ta đã bị dính vào nhau rồi, cưng ạ.”

Họ nhìn vào mắt nhau chăm chăm một lúc lâu sau, cuối cùng Jade phá vỡ sự im lặng. “Chuyện đó không phải kỳ lạ sao, Caine?”

“Chuyện gì cơ?” Anh hỏi lại với một giọng thì thầm giống hệt như cô.

“Anh vừa mới mất căn nhà phố, cả hai chúng ta lúc này đều đang trong hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm, và tất cả những gì tôi cần là nụ hôn của anh. Chuyện đó không phải kỳ lạ sao?”

Anh lắc đầu rồi đưa tay lên ôm lấy cằm cô. “Không.” Anh trả lời. “Anh cũng muốn hôn em.”

“Anh muốn ư?” Mắt cô mở lớn. “Ồ, như thế không phải là ...”

“Đáng nguyên rủa ư?” Anh thì thầm và cúi xuống.

“Đúng thế,” Cô thở dài trên miệng anh. “Chuyện này thật đáng nguyên rủa.”

Rồi miệng anh chiếm quyền sở hữu trước cô, kết thúc cuộc nói chuyện của họ. Jade ngay lập tức quàng tay quanh cổ anh. Caine ép miệng cô mở ra bằng cách nhẹ nhàng áp tay vào dưới cằm cô, và khi cô đã làm theo những gì anh muốn, lưỡi anh liền lách vào bên trong cô. Anh chỉ có ý định ném nhanh mùi vị của cô nhưng nụ hôn nhanh chóng vượt ra ngoài tầm kiểm soát. Miệng anh chiếm hữu trên miệng cô với sự kiên quyết mãnh liệt. Anh không thể nào lấy được đủ từ cô.

“Vì ... Caine, giờ không phải là lúc để ...”

Những câu nói chưa hoàn thành đó đến từ Lyon từ trên ngưỡng cửa, rồi anh quỳ quả bước về phía chiếc ghế tựa của mình. Anh nhận thấy Caine khá miễn cưỡng dứt khỏi nụ hôn với Jade. Tuy nhiên, Jade lại không thể hiện sự lưu luyến đó, cô vội xô mình rời khỏi Caine với một tốc độ đáng kinh ngạc.

Cô đỏ bừng mặt mũi khi lén lút liếc nhìn Lyon. Bởi vì anh đang nhe răng cười toe toét với cô, nên cô lại cúi gằm xuống nhìn vào lòng mình. Rồi cô nhận ra rằng cô đang túm chặt lấy tay Caine ở trên ngực, và ngay lập tức quăng vội nó sang một bên.

“Anh đã quên mất bản thân mình, thưa quý Ngài.” Cô buộc tội.

Caine quyết định không nhắc lại với cô rằng chính cô mới là người đã đưa ra cái chủ đề hôn hít ra trước.

“Tôi nghĩ giờ là lúc thích hợp nhất để nghe cô ấy giải thích.” Lyon nói với Caine. “Jade?” Anh hỏi Jade nhưng với một giọng nhẹ nhàng hơn nhiều khi nhận thấy giọng nói oang oang của mình đã làm cô giật bản lên thế nào. Chúa ơi, cô thật nhút nhát. “Sao giờ cô không kể cho chúng tôi nghe về vụ cháy đầu tiên đi?”

“Tôi sẽ cố.” Cô trả lời, ánh mắt lúc này vẫn nhìn xuống. “Nhưng những ký ức về chuyện đó vẫn còn làm tôi rùng mình hoảng sợ. Làm ơn đừng nghĩ rằng tôi là một người yếu ớt.” Cô ngẩng lên nhìn Caine. “Tôi thực sự không yếu ớt chút nào.”

Lyon gật đầu. “Vậy chúng ta có thể bắt đầu chứ?” Anh hỏi. “Jade, trước khi cô kể cho chúng tôi nghe về những vụ cháy, tại sao cô không tóm tắt qua một chút về thân thế của cô?” Lyon hỏi.

“Cha tôi là Bá tước vùng Wakerfields. Nathan, anh trai của tôi, giờ đang mang tước vị đó, dĩ nhiên là cùng với vô số người khác. Cha tôi chết khi tôi lên tám tuổi. Tôi nhớ lúc đó ông đang trên đường đi London để gặp một

người đàn ông khác. Tôi đang đứng trong vườn lúc ông đến và nói lời tạm biệt.”

“Nếu lúc đó em vẫn còn quá bé như thế thì làm sao em có thể nhớ được?” Caine hỏi.

“Cha đã rất bức bối.” Cô trả lời. “Ông làm tôi hoảng sợ và tôi nghĩ rằng đó chính là lý do vì sao tôi nhớ chuyện đó rõ ràng như thế. Ông cứ đi đi lại lại dọc theo con đường mòn, hai tay chấp sau lưng và ông cứ nói với tôi rằng nếu có chuyện gì đó xảy ra với ông, Nathan và tôi sẽ đến ở với bạn của ông, bác Harry. Ông cứ nhất quyết là tôi phải chú ý vào những gì ông dặn tôi bằng cách túm chặt lấy vai tôi và lắc tôi rất mạnh. Tôi thì lại có hứng thú hơn với những đồ nữ trang rẻ tiền mà tôi muốn ông mua về làm quà cho tôi.” Giọng cô đượm vẻ băng khuâng nuối tiếc. “Lúc đó tôi còn quá trẻ.”

“Giờ em vẫn còn trẻ.” Caine xen vào.

“Tôi không cảm thấy mình trẻ.” Cô thừa nhận, rồi vươn thẳng vai và nói tiếp. “Mẹ tôi chết khi tôi còn là một đứa bé còn ẵm ngửa, vì vậy tôi không nhớ gì về bà cả.”

“Chuyện gì đã xảy ra với cha em?” Caine hỏi.

“Ông chết trong một vụ tai nạn xe ngựa.”

“Vậy là ông đã có linh cảm trước đó?” Lyon hỏi.

“Không, ông ấy có kẻ thù.”

“Và cô tin rằng kẻ thù của cha cô giờ đang đuổi theo cô ư? Đó có phải là lý do mà cô hoảng sợ không?” Lyon hỏi.

Cô lắc đầu kêu lên. “Không, không, tôi đã nhìn thấy một người bị giết. Những kẻ đã giết ông ta đã nhìn thấy tôi rất rõ. Lý do duy nhất tôi kể cho hai anh nghe về cha tôi là bởi vì anh yêu cầu tôi nói về ... thân thể của tôi. Đúng thế, Lyon, đó chính là những lời của anh.”

“Xin lỗi.” Lyon nói. “Tôi không có ý định nhảy bổ vào kết luận như thế.”

“Chuyện gì xảy ra sau khi cha em chết?” Caine hỏi. Đột nhiên anh có cảm giác vô cùng tự mãn đối với người bạn thân của mình, bởi vì Lyon lúc này trông hoàn toàn bối rối và lúng ta lúng túng. Thật dễ chịu khi biết rằng anh không phải là người duy nhất bị rối tung lên khi ở cạnh Jade. Quá sức dễ chịu.

“Sau khi làm lễ tang xong, Harry đến đón chúng tôi. Khi mùa hè trôi qua, ông ấy gửi Nathan quay trở lại trường học. Ông ấy biết cha tôi hẳn là muốn anh trai tôi hoàn tất việc học hành của mình. Tôi ở lại với bác Harry. Ông ấy không thực sự là bác của tôi, giờ thực ra ông ấy giống một người cha của tôi hơn. Dù sao đi chăng nữa, ông ấy cũng đã đưa tôi về hòn đảo của ông, ở đó lúc nào cũng ấm áp và yên tĩnh. Bác Harry rất tốt với tôi. Ông chưa bao giờ kết hôn, anh biết đấy, và tôi thì giống như là đứa con gái duy nhất của ông vậy, chúng tôi rất hợp nhau. Tuy vậy, tôi vẫn nhớ anh trai tôi. Nathan chỉ có thể quay về thăm chúng tôi một lần trong suốt những năm đã qua.”

Khi cô dừng lại và nhìn Caine với một ánh mắt trông đợi, anh liền nhẹ nhàng giục cô tiếp tục. “Và rồi chuyện gì đã xảy ra?”

“Dĩ nhiên là tôi quay trở lại Anh để có thể gặp Nathan rồi. Tôi cũng muốn thăm lại ngôi nhà của cha tôi. Nathan đã sửa sang nó lại một chút.”

“Và?” Lyon hỏi khi cô lại dừng lại.

“Nathan gặp tôi ở London. Chúng tôi đi thẳng về ngôi nhà của anh ấy ở nông thôn và rồi cùng nhau ở đó nguyên một tuần vô cùng tuyệt vời để nói chuyện với nhau. Sau đó anh ấy bị gọi đi vì một chuyện cá nhân quan trọng.”

“Em có biết chuyện đó là gì không?” Caine hỏi.

Cô lắc đầu. “Tôi không biết hết. Một người đưa thư đem đến cho anh ấy một lá thư và anh trai tôi trở nên vô cùng bức bối sau khi đọc nó. Anh ấy nói với tôi là anh ấy phải quay trở lại London và rằng anh ấy sẽ quay lại trong hai tuần nữa. Bạn thân của anh ấy đang gặp rắc rối. Đó là tất cả những gì anh ấy nói với tôi, Caine. Nathan là một người đáng kính. Anh ấy sẽ không bao giờ quay lưng lại với một người bạn đang cần được giúp đỡ, và tôi cũng sẽ không bao giờ yêu cầu anh ấy làm điều đó.”

“Vậy là cô bị bỏ lại một mình?” Lyon hỏi.

“Ồ, Chúa ơi, không phải thế. Nathan có nguyên một đội ngũ người làm đầy đủ ở địa phận của anh ấy. Quý bà Briars ... bà ấy là bạn thân của cha tôi ... bà ấy thuê những người làm ở đó và thậm chí còn giúp Nathan trong kế hoạch cải tạo ngôi nhà nữa. Bà ấy muốn nuôi dạy chúng tôi, anh biết đấy, và sẵn sàng thỉnh cầu toà án để được làm người giám hộ. Thế rồi Harry đem chúng tôi đi xa, và bà không bao giờ có thể tìm thấy chúng tôi. Tôi sẽ phải đến gặp bà ấy ngay sau khi chuyện này được giải quyết xong. Dĩ nhiên, trước đó thì tôi không dám làm điều đó. Chúng có thể sẽ phóng hỏa đốt nhà bà ấy chỉ còn trơ móng ra nếu như chúng...”

“Jade, em lại lạc đề rồi.” Caine xen vào.

“Tôi ư?”

Anh gật đầu.

“Tôi xin lỗi. Tôi nói đến đâu rồi?”

“Nathan đi London.” Lyon nhắc cô.

“Đúng thế.” Cô trả lời. “Giờ tôi nhận ra rằng tôi đã làm những điều ngu ngốc. Ở trên hòn đảo của tôi, tôi có thể đi rồi về theo ý muốn. Tôi chưa bao giờ phải lo lắng đến chuyện phải có người hộ tống cả. Tôi quên mất nước Anh không hề giống như thế. Ở đây, tất cả mọi người đều phải khoá cửa

nhà, và dù sao đi chăng nữa, tôi cũng đang trong tình trạng vội vàng khi đi ra ngoài, tôi không hề nhìn xuống, hai anh biết đấy, và gót ủng của tôi bị vướng vào tấm thảm trải sàn trên đường xuống cầu thang. Tôi đã bị lộn nhào xuống, và đầu tôi bị đập vào nệm đấm trên tay vịn cầu thang.”

Cô dừng lại, chờ nghe những lời thông cảm từ phía họ. Khi hai người đàn ông vẫn chỉ tiếp tục nhìn cô với vẻ trông đợi, cô kết luận là sẽ chẳng có ai trong số họ lên tiếng. Cô nhìn cả hai với vẻ bất bình vì họ đã quá vô tâm, rồi tiếp tục kể. “Khoảng một giờ sau đó, sau khi đầu tôi đã bớt ong ong vì cú ngã, tôi đã tự mình ra ngoài để đi dạo một chút. Tôi nhanh chóng quên mất cảm giác đau đớn nhức nhối của mình, và bởi vì đó là một ngày tuyệt đẹp, tôi cũng quên luôn thời gian. Tôi mới chỉ vừa nhìn vào phía trong cái Nhà thờ xinh xắn đó thì bỗng nghe thấy tiếng huyên náo, và đó là lúc tôi nhìn thấy người đàn ông xấu số bị ném xuống đất.”

Cô hít vào thật sâu rồi tiếp tục. “Tôi hét lên và bỏ chạy. Nhưng rồi tôi bị lạc đường, và cuối cùng tôi nhận ra là tôi đang chạy thẳng về khu mộ của cha mẹ tôi. Đó là lúc tôi nhìn thấy những kẻ giết người lần nữa.”

“Cùng là những kẻ đó à?” Lyon hỏi. Anh đang chồm hẳn về phía trước, hai khuỷu tay chống lên đầu gối.

“Đúng vậy, chính xác là những kẻ đó.” Jade trả lời, giọng cô có vẻ lúng búng. “Hẳn là bọn chúng đã kết luận là không đáng phải đuổi theo tôi, và chúng rất ... bận rộn.”

“Lúc đó chúng đang làm gì?” Caine hỏi.

Cô không trả lời anh ngay lập tức. Một linh cảm nào đó tự dưng thắt chặt quanh trái tim anh. Lúc này tay cô đang túm chặt lấy tay anh, và Caine không cho rằng cô nhận thức được hành động đáng chú ý đó của mình.

“Đào bới.” Cuối cùng cô cũng trả lời.

“Chúng đào những ngôi mộ lên ư?” Lyon hỏi, giọng anh có vẻ nghi ngờ.

“Đúng vậy.”

Caine không thể hiện phản ứng gì ra ngoài, còn Lyon trông như thể không tin cô. Cô nghĩ rằng thực là kỳ cục khi mà cô nói dối thì cả hai người họ cùng dễ dàng chấp nhận, nhưng giờ khi cô đang nói cho họ nghe sự thật thì đó lại là một chuyện hoàn toàn khác hẳn.

“Đó hoàn toàn là sự thật.” Cô nói với Lyon. “Tôi biết chuyện đó nghe thật hoang đường, nhưng tôi biết tôi đã nhìn thấy những gì.”

“Thôi được.” Caine trả lời. “Chuyện gì xảy ra tiếp theo?”

“Tôi lại bắt đầu hét lên.” Cô trả lời. “Ồ, tôi đã nhận ra là mình không nên kêu gào lên như thế, vì lúc đó tôi lại làm cho chúng phát hiện ra tôi. Nhưng vì lúc đó tôi quá nổi giận nên không thể suy nghĩ tinh táo được. Cả ba gã đàn ông đó cùng ngẩng đầu lên nhìn tôi. Tên mặc bộ đồ màu mè sặc sỡ cầm một khẩu súng lục. Thật kỳ cục, nhưng dường như tôi không thể cự quậy gì cho đến khi tiếng súng vang lên. Lúc đó thì tôi chạy như tia chớp. Hudson – viên quản gia của Nathan – lúc đó đang làm việc trong thư viện. Tôi kể cho ông ta nghe những gì đã xảy ra, nhưng đến khi ông ấy làm cho tôi bình tĩnh được trở lại và hiểu được hết toàn bộ câu chuyện thì trời đã quá tối để có thể đi tìm những kẻ sát nhân đó. Chúng tôi phải chờ đến sáng hôm sau.”

“Cô có khai báo với những nhà chức trách không?”

Cô lắc đầu và thừa nhận. “Đó là lúc mà mọi việc trở nên rối tung. Sáng hôm sau, Hudson cùng với vài người khoẻ mạnh đi tìm xác người đàn ông mà tôi đã nhìn thấy bị quăng xuống từ trên mái nhà. Hudson không cho tôi đi theo cùng vì tôi vẫn còn quá choáng váng.”

“Dĩ nhiên là thế rồi.” Caine đồng ý.

“Đúng thế.” Cô thở dài trả lời. “Khi Hudson và những người kia quay trở lại, họ cũng đã cố gắng tỏ ra tử tế như anh lúc này, Caine, nhưng họ phải nói với tôi sự thật.”

“Sự thật nào?”

“Họ không thể tìm thấy bất kỳ thi thể nào. Những ngôi mộ cũng không hề bị đục tới.”

“Vậy là họ tin rằng cô chỉ ...”

“Tưởng tượng ư, Lyon?” Cô cắt ngang. “Đúng thế, tôi chắc chắn là họ tin thế. Bởi vì họ là người làm của Nathan nên họ không dám nói với tôi rằng họ nghĩ tôi bị ... quẫn trí, nhưng vẻ mặt của họ đã nói lên điều đó. Ngay lập tức tôi quay trở lại chỗ ngôi mộ để tự mình kiểm tra. Cơn mưa gió tối hôm trước quá lớn, thậm chí ngay lúc đó vẫn còn, vì vậy nó trông không có vẻ gì là mặt đất đã bị đào lên bằng một cái xẻng cả.”

“Có lẽ bọn chúng mới chỉ bắt đầu đào thì em đã làm chúng bị gián đoạn.” Caine gợi ý.

“Đúng thế, chúng mới chỉ bắt đầu thôi.” Cô thừa nhận. “Tôi sẽ không bao giờ có thể quên được vẻ mặt của bọn chúng.”

“Kể cho bọn anh nghe hết phần còn lại đi.” Caine gợi ý.

“Tôi trải qua cả ngày hôm đó cố gắng nghĩ xem động cơ của chúng là gì. Thế rồi tôi đến gặp Hudson và bảo ông ấy đừng báo cho Nathan biết chuyện đó. Tôi nói dối với viên quản gia đó và bảo rằng tôi chắc rằng đó chỉ là do ánh mặt trời trong hoàng hôn đã làm tôi nhìn nhầm. Tôi phải nói với anh rằng Hudson trông vô cùng nhẹ nhõm. Dĩ nhiên là ông ấy vẫn lo lắng, bởi vì tôi đã bị ngã từ trên cầu thang xuống và đầu tôi bị va rất mạnh.”

“Jade, liệu chuyện này có thể chỉ là ...” Lyon lên tiếng.

“Sự tưởng tượng ư?” Caine xen vào, rồi lắc đầu. “Có ít nhất là năm tên đã đuổi theo bọn tôi tối qua. Không, chuyện này không phải là sự tưởng tượng của cô ấy.”

Cô nhìn Lyon với ánh mắt nghi ngờ. “Anh không tin tôi, đúng không?”

“Giờ thì tôi tin rồi.” Lyon trả lời. “Nếu có kẻ săn lùng cô, vậy thì hẳn là cô đã nhìn thấy gì đó. Sau đó chuyện gì xảy ra?”

“Tôi không chịu thua.” Cô nói với anh, rồi cố gắng xếp ngay ngắn hai tay ở trong lòng và chỉ đến khi đó mới nhận ra là cô đang bám chặt vào tay Caine, cô vội đẩy tay anh ra. “Tôi có thể trở nên cực kỳ bướng bỉnh, và vì thế sáng hôm sau, tôi một lần nữa quyết định phải tìm ra bằng chứng.”

Lyon mỉm cười với Caine. “Nếu là tôi thì tôi cũng sẽ làm như thế.” Anh thừa nhận.

“Buổi sáng hôm đó là hôm nào?” Caine hỏi.

“Hôm qua,” Cô giải thích. “Tôi ra ngoài bằng ngựa. Nhưng tôi đã không đến được khu phần mộ của cha mẹ tôi. Chúng đã bắn chết con ngựa ngay khi tôi đang ngồi trên nó.”

“Chúng gì cơ?” Caine hỏi với giọng gần như quát lên.

Cô cảm thấy hài lòng với phản ứng sững sốt của anh. “Chúng đã giết chết con ngựa của Nathan.” Cô gật đầu khẳng định lại. “Tôi không thể nói cho anh biết được anh trai tôi sẽ đau khổ đến thế nào khi anh ấy phát hiện ra con chiến mã yêu quý của mình đã chết rồi đâu. Điều đó sẽ làm trái tim anh ấy tan nát.”

Caine thò tay lấy chiếc khăn tay bằng vải lanh khi anh nghĩ rằng cô sắp sửa lại khóc toáng lên. “Và sau đó chuyện gì xảy ra?” Anh hỏi.

“Dĩ nhiên là tôi ngã bay xuống đất. Tôi đã rất may mắn vì đã không bị gãy cổ mà chỉ bị vài vết xước không đáng kể. Chắc chắn là anh đã nhìn thấy

những vết thâm tím trên vai và cánh tay tôi khi anh lén vào phòng tôi tối qua.”

Cô ngẩng lên nhìn Caine và chờ anh trả lời. “Anh không thấy.” Anh khẽ nói. “Và anh cũng không lén vào phòng em.”

“Làm thế nào mà anh lại không nhìn thấy những vết bầm tím của tôi cơ chứ?”

“Anh không nhìn vào vai em.”

Cô có thể cảm thấy mình lại đỏ bừng mặt lên. “Ồ, đáng lẽ anh nên nhìn vào vai tôi.” Cô lắp bắp. “Một quý ông hẳn là sẽ phát hiện ra những vết thương của tôi ngay lập tức.”

Caine mất kiên nhẫn. “Jade, ngay cả một tên hoạn quan cũng không ...”

“Anh có muốn nghe phần còn lại của câu chuyện hay không nào?”

“Có.” Anh trả lời.

“Sau khi họ bắn con ngựa, tôi đã chạy trốn chết quay trở lại căn nhà. Tôi không biết liệu chúng có đuổi theo tôi hay không, tôi cảm thấy vô cùng bối rối. Những chuyện như thế này chưa bao giờ xảy ra với tôi trước đây. Tôi đã sống một cuộc sống vô cùng bình lặng và an toàn.”

Trông cô như thể cần có sự đồng ý. “Anh chắc là thế.” Caine ủng hộ.

“Tôi lại tìm Hudson và nói cho ông ấy nghe chuyện gì đã xảy ra. Tôi có thể nói luôn là ông ấy lại cảm thấy không thể tin tôi. Ông già ấy cứ cố gắng ép tôi uống một tách trà. Tuy nhiên, lần này tôi đã có bằng chứng.”

“Bằng chứng ư?” Caine hỏi.

“Con ngựa chết, thưa quý Ngài.” Cô kêu lên. “Làm ơn hãy chú ý vào câu chuyện.”

“Dĩ nhiên rồi.” Anh đáp lại. “Con ngựa chết. Vậy Hudson có xin lỗi em khi em chỉ cho ông ta thấy con ngựa chết không?”

Cô bậm chặt môi dưới một lúc lâu và nhìn thẳng vào anh, cuối cùng cô cũng trả lời. “Không hẳn là thế.”

“Ý cô là gì khi nói không hẳn là thế?” Lyon hỏi.

Jade quay lại phía Lyon. “Tôi biết các anh sẽ cảm thấy khó tin vào chuyện này, nhưng khi chúng tôi đến chỗ đó thì con ngựa đã không còn nữa ... ừm, nó đã biến mất.”

“Không, tôi không cảm thấy chuyện đó khó tin lắm.” Lyon kéo dài giọng, rồi ngả người tựa vào lưng ghế. “Cậu thì thế nào, Caine?”

Caine mỉm cười. “Điều đó có nhiều ý nghĩa như là tất cả những thứ khác mà cô ấy đã kể cho chúng ta nghe.”

“Hudson nhất quyết quay trở lại chuồng ngựa.” Cô tiếp tục. “Ông ấy tin rằng chúng tôi sẽ thấy con ngựa đã tự tìm thấy đường và quay trở về nhà.”

“Và ông ta có đoán đúng không?” Caine hỏi.

“Dĩ nhiên là không rồi. Những người làm đã lùng sục trong khu đất trong suốt thời gian còn lại của buổi sáng nhưng họ không tìm thấy con ngựa. Mặc dù vậy có một vết xe ngựa còn mới nguyên dọc theo con đường mòn về phía nam. Anh có biết tôi nghĩ chuyện gì đã xảy ra không, Caine? Tôi nghĩ rằng bọn chúng đã bỏ con ngựa vào trong một chiếc xe ngựa và đưa nó đi xa. Anh nghĩ gì về khả năng đó?”

Cô nghe có vẻ vô cùng háo hức làm anh cảm thấy hơi có lỗi khi phải làm cô thất vọng. “Rõ ràng em không có chút khái niệm nào về chuyện một con ngựa trưởng thành sẽ nặng đến thế nào, Jade. Em có thể tin lời anh rằng sẽ cần phải có ba người đàn ông mới có thể nhắc được nó lên.”

“Rất khó,” Lyon xen vào. “Nhưng không phải là không thể.”

“Có thể con ngựa chỉ bị thương ngoài da thôi và bỏ đi mất.” Caine nói.

“Một vết thương ngoài da ở ngay giữa mắt ư? Tôi nghi ngờ chuyện đó.” Cô rên lên về thất vọng. “Nathan cũng sẽ vô cùng đau khổ khi anh ấy phát hiện ra chuyện gì xảy ra với ngôi nhà và cái xe ngựa của anh ấy cho mà xem.”

“Ngôi nhà ư? Chuyện quái quỷ gì xảy ra với ngôi nhà của anh ta?” Caine lẩm bẩm. “Chết tiệt thật, tôi ước gì em kể lại mọi chuyện theo đúng diễn biến, Jade.”

“Tôi tin là cuối cùng cô ấy cũng đã tiến tới những vụ cháy.” Lyon nói.

“Vì sao ư, ngôi nhà đã bị thiêu rụi đến tận móng.” Jade đáp lại.

“Ngôi nhà đó bị thiêu cháy khi nào?” Caine hỏi và thở dài mệt mỏi. “Trước hay sau khi con ngựa bị giết?”

“Gần như là ngay sau đó.” Cô giải thích. “Hudson đã ra lệnh chuẩn bị chiếc xe ngựa của Nathan sẵn sàng cho tôi. Tôi đã quyết định sẽ quay trở lại London và tìm Nathan. Tôi tự lo được và cảm thấy phát ốm lên với cái cách làm việc của những người hầu của anh ấy. Họ cứ lảng vảng xung quanh tôi và cứ nhìn tôi với vẻ mặt kỳ cục. Tôi biết rằng Nathan sẽ giúp tôi giải quyết những điều khó hiểu đang xảy ra.”

Cô không nhận ra là mình đã cất cao giọng cho đến khi Caine vỗ nhẹ vào tay cô và nói. “Bình tĩnh nào cưng, và kể nốt đi.”

“Anh đang nhìn tôi giống y hệt như cái cách mà Hudson ... ồ, thôi vậy, tôi sẽ kể nốt. Tôi đang trên đường quay trở lại London thì lão người hầu hét lên rằng nhà của Nathan đã bốc cháy. Ông ta có thể nhìn thấy khói bay lên tận trên đỉnh đồi. Dĩ nhiên là chúng tôi ngay lập tức quay lại, nhưng ngay khi chúng tôi vừa mới về đến nhà ... ừm, thì đã quá muộn. Tôi ra lệnh cho những người hầu đến căn nhà phố của Nathan ở London.”

“Và rồi em lại đi London tiếp à?” Caine hỏi, lúc này anh đang xoa nhẹ lên phía sau gáy cô một cách lơ đãng, cảm giác đó quá tuyệt vời làm Jade không muốn bảo anh dừng lại.

“Chúng tôi đi theo con đường chính, nhưng khi chúng tôi rẽ sang một góc quanh thì bọn chúng đã đang đứng đó chờ. Người đánh xe quá hoảng sợ, lão ta bỏ chạy.”

“Đồ khốn nạn.” Lyon thốt lên và Caine gật đầu đồng ý.

“Tôi không kết tội người đàn ông đó.” Jade bào chữa. “Lão ta quá sợ hãi. Người ta thường làm những việc ... kỳ quặc khi họ hoảng sợ.”

“Vài người như thế.” Caine đồng ý.

“Nói cho chúng tôi biết chuyện gì xảy ra sau đó, Jade.” Lyon hỏi.

“Chúng chẹn cửa xe và châm lửa đốt chiếc xe ngựa.” Cô trả lời. “Tôi đã vùng vẫy thoát được ra ngoài qua khung cửa sổ có khung hơi yếu ớt. Nathan đã bỏ ra khá nhiều tiền cho chiếc xe đó nhưng nó không cứng cáp chút nào. Tôi đã có thể đá bung chiếc bản lề ra khỏi khung cửa một cách khá dễ dàng. Nhưng tôi không nghĩ là tôi sẽ kể chuyện đó cho anh trai tôi nghe, vì nó sẽ chỉ làm anh ấy đau buồn hơn ... dĩ nhiên là trừ khi anh ấy định thuê lại cái xưởng đóng xe đó.”

“Em lại lạc đề rồi.” Caine nói.

Lyon mỉm cười. “Cô ấy làm tôi nhớ đến Christina.” Anh thừa nhận. “Jade, sao cô không ra ngoài tìm vợ tôi hộ tôi? Cô ấy sẽ đóng gói hành lý cho cô đem theo.”

Jade cảm thấy như thể cô vừa được ban lệnh ân xá. Ruột gan cô đang cuộn lên với hàng loạt các nút thắt, cô cảm thấy như thể cô vừa phải hồi tưởng lại nỗi kinh hoàng. Cô không phí chút thời gian nào mà ngay lập tức rời khỏi phòng.

“Thế nào, Caine?” Lyon hỏi khi hai người họ chỉ còn lại một mình.
“Cậu nghĩ thế nào?”

“Tôi qua thực sự có vài kẻ đã đuổi theo bọn tôi.” Caine nhắc lại cho bạn nhớ.

“Cậu có tin lời cô ấy nói không?”

“Cô ấy đã thấy cái gì đó.”

“Đó không phải là những gì tôi hỏi cậu.”

Caine chậm chậm lắc đầu. “Không một từ nào.” Anh thừa nhận. “Còn cậu?”

Lyon lắc đầu. “Đó là một câu chuyện thiếu logic nhất mà tôi từng nghe. Nhưng khi thật, nếu cô ấy nói thật, chúng ta sẽ phải giúp cô ấy.”

“Và nếu như cô ấy không nói thật?” Caine hỏi, trong đầu đã đoán trước câu trả lời.

“Thì tốt hơn hết là cậu nên cẩn thận đề phòng phía sau lưng mình.”

“Lyon, cậu không nghĩ rằng ...”

Lyon không để anh nói hết câu. “Tôi sẽ nói cho cậu những gì tôi biết.” Anh cắt ngang. “Thứ nhất, cậu không khách quan. Tôi không chê trách cậu, Caine, tôi phản ứng trước Christina đúng hệt như cái cách mà cậu đã phản ứng lại trước Jade. Thứ hai, cô ấy đang gặp nguy hiểm và cũng lôi cậu vào vòng nguy hiểm. Đó là những sự kiện mà chúng ta có thể khẳng định là có thật.”

Caine biết rằng Lyon nói đúng. Anh ngả người dựa vào lưng chiếc ghế trường kỷ. “Giờ nói cho tôi biết xem bản năng của cậu đã nói gì?”

“Có lẽ chuyện này có gì đó liên quan tới cha cô ấy.” Lyon nhún vai gợi ý. “Tôi sẽ bắt đầu tìm hiểu về quá khứ của Bá tước vùng Wakerfield. Richards có thể giúp.”

Caine định phản đối nhưng rồi anh lại đổi ý. “Chuyện đó không có hại gì.” Anh nói. “Tuy nhiên, tôi bắt đầu cảm thấy nghi ngờ nếu như anh trai cô ấy lại không đứng đằng sau tất cả những chuyện này. Nên nhớ, Lyon, Nathan lên London để giúp một người bạn đang gặp rắc rối. Đó là lúc tất cả những chuyện này bắt đầu.”

“Đó là nếu chúng ta thừa nhận câu chuyện mà cô ấy đã kể.”

“Đúng thế.” Caine nói.

Lyon thở dài thườn thượt. “Tôi chỉ có một câu hỏi cho cậu, Caine.” Giọng anh hạ thấp xuống và kiên quyết. “Cậu có tin cô ấy không?”

Caine nhìn chăm chăm vào bạn một lúc lâu. “Nếu chúng ta áp dụng tính logic trong hoàn cảnh kỳ dị này ...”

Lyon lắc đầu. “Tôi đánh giá cao bản năng của cậu, anh bạn ạ. Trả lời tôi đi.”

“Có.” Caine nói rồi cười gằn. Lần đầu tiên trong cuộc đời mình anh đã gạt lý lẽ sang một bên. “Tôi tin cô ấy bằng cả mạng sống của mình, nhưng tôi không thể đưa cho cậu một lý do vì sao. Cậu thấy thế nào, Lyon?”

Lyon mỉm cười. “Tôi cũng tin cô ấy. Nhưng cậu không có tí ý tưởng nào vì sao cậu tin cô ấy, đúng không Caine?”

Giọng Lyon nghe vô cùng chiểu cố, Caine nhướn một bên mày lên phản ứng. “Cậu đang có ý gì thế?”

“Tôi tin cô ấy bởi vì cậu tin cô ấy.” Lyon giải thích. “Bản năng của cậu chưa bao giờ sai. Cậu đã cứu sống tôi hơn một lần bởi vì tôi đã nghe theo lời cậu.”

“Cậu vẫn chưa giải thích ý của cậu là gì.” Caine nhắc lại.

“Tôi tin Christina.” Lyon nói. “Hầu như ngay từ những giây phút đầu tiên. Tôi thề với cậu đó là niềm tin mù quáng từ phía bản thân tôi. Cô ấy cũng dẫn tôi vào một cuộc săn đuổi điên cuồng mù mẫm. Giờ thì tôi phải đồng ý với vợ mình. Christina, như cậu biết đấy, có vài quan điểm khá là không bình thường. Nhưng lần này cô ấy có lý.”

“Như thế nào cơ?” Caine hỏi.

“Tôi tin rằng, anh bạn thân mến, cậu vừa mới gặp định mệnh của mình.” Lyon khẽ cười khoái trá và lắc đầu. “Giờ chỉ có Chúa giúp cậu, Caine, vì cuộc săn đuổi của cậu chỉ vừa mới bắt đầu thôi.”

CHƯƠNG 7

Hai quý cô đang ngồi trong phòng giải trí chờ Caine và Lyon. Một túi hành lý lớn màu xám đặt trên sàn ở giữa họ. Caine cố nhấc nó lên rồi lắc đầu. “Vì Chúa, Jade, không có con ngựa nào có thể mang được cái túi nặng như thế này. Trọng lượng của nó quá lớn đối với một con vật.”

Anh quỳ xuống trên một chân, tháo miệng túi ra và liếc nhìn vào bên trong, rồi huýt sáo. “Có cả một kho vũ khí ở đây.” Anh nói với Lyon. “Ai đã gói ghém cái túi này?”

“Tôi đây.” Christina trả lời. “Chỉ có ít vũ khí mà tôi nghĩ rằng Jade có thể sẽ cần để bảo vệ cả hai người.”

“Vũ khí Jade có thể cần để bảo vệ tôi ư?” Giọng Caine nghe có vẻ ngờ vực. “Lyon, có phải vợ cậu vừa mới sỉ nhục tôi không?”

Lyon mỉm cười gật đầu. “Hắn là thế rồi, Caine. Cậu có lẽ cũng nên xin lỗi cô ấy luôn và bỏ qua chuyện này đi.”

“Vì lý do quái quỷ nào mà tôi lại phải xin lỗi chứ?”

“Như thế sẽ tiết kiệm thời gian hơn.” Lyon giải thích, anh đang cố gắng kiềm chế để không cười phá lên trong khi Caine trông vô cùng hoang mang.

“Hôn nhân đã làm cho cậu mềm hẳn đi.” Caine lẩm bẩm.

“Mềm như bánh mì sữa ấy.” Lyon tuyên bố và cười toe toét.

Caine quay lại và tập trung bỏ những vật dụng không cần thiết ra khỏi túi hành lý. Trong khi cả hai cô gái cùng thở hắt ra với vẻ mất tinh thần thì Caine quăng vài con dao dài lên sàn nhà, hai khẩu súng lục, và một đoạn dây xích trông khá ghê rợn. “Em sẽ không cần phải dùng tất cả những thứ này, Jade. Hơn nữa, em quá hiền lành để có thể sử dụng chúng.” Lúc này

Jade đã nhặt lại hết những món vũ khí đó. “Để chúng đó, cô nàng chiến binh bé bỏng của tôi.”

“Ồ, cứ làm theo ý anh đi.” Cô lâm bẫm. “Và đừng có dùng những từ âu yếm với tôi nữa, thưa quý Ngài. Hãy để những từ đó cho những người phụ nữ khác trong đời anh ấy. Tôi không phải là cưng của anh, không phải em yêu, và tôi tuyệt đối không phải là cô nàng chiến binh của anh.Ồ, đừng làm ra vẻ bối rối một cách ngây thơ thế, Caine. Christina đã kể cho tôi nghe tất cả về những người phụ nữ khác rồi.”

Anh vẫn đang còn phải cố gắng hiểu câu nói trước đó của cô. “Gọi em là chiến binh là cách gọi âu yếm đối với cái đầu ngớ ngẩn của em ư?”

“Nó gần như là thế, đồ thô lỗ.” Cô trả lời. “Tôi sẽ không bắt anh phải xin lỗi vì đã bảo tôi ngớ ngẩn, nhưng đó chỉ là bởi vì có lẽ anh vẫn còn bực bội vì cái tin căn nhà phố của anh vừa bị thiêu rụi thôi đấy.”

Caine chỉ muốn gầm lên vì tức giận. Anh kết thúc việc lôi những thứ vũ khí không cần thiết ra khỏi túi hành lý, rồi thắt miệng túi lại. “Cảm ơn cô vì đã bận tâm tới toàn bộ những chuyện này, Christina, nhưng có lẽ cô sẽ cần phải có vũ khí để bảo vệ an toàn cho Lyon. Đi nào, Jade.” Anh ra lệnh rồi xách chiếc túi trên một tay, tay còn lại túm lấy tay Jade và bóp chặt đến đau đớn.

Jade không bận tâm. Cô cảm thấy quá thoải mái vì cái cách cô đã kể những câu chuyện của mình trôi chảy đến mức như thế, cái cách cô đã thuyết phục được Caine và làm anh rối tung lên. Nhìn quai hàm của anh đang siết chặt lại chứng tỏ lúc này anh đang không ở trong tình trạng tỉnh táo lắm. Cô để anh kéo cô ra ngoài bằng cửa hậu nơi người hầu của Lyon đã chuẩn bị sẵn sàng hai con ngựa cho họ. Ngay khi Jade vừa mới bước qua ngưỡng cửa, Christina đã lao đến ôm chầm lấy cô và thì thầm. “May mắn nhé.”

Caine buộc chặt túi hành lý vào con ngựa của anh, rồi xốc Jade lên lưng con còn lại. Cô vẫy tay chào tạm biệt hai người bạn và theo Caine rời đi theo công sau.

Jade liếc lại phía sau một lần nữa nhìn Lyon và Christina. Cô cố gắng ghi nhớ nụ cười của Christina trong đầu và cả gương mặt đăm chiêu của Lyon, bởi vì cô biết chắc rằng cô sẽ không bao giờ gặp lại họ lần nữa.

Christina đã hơn một lần đề cập đến định mệnh với cô, bạn cô tin rằng Caine sẽ trở thành người bạn đời mãi về sau của cô, nhưng đó là vì Christina không hiểu toàn bộ tình huống hiện tại. Khi Christina biết được sự thật, Jade sợ rằng cô bạn mới của cô sẽ không bao giờ thèm nhìn mặt cô lần nữa. Thật quá đau đớn khi nghĩ đến chuyện đó, Jade buộc mình phải nghĩ đến lý do duy nhất mà cô có mặt ở đây. Nhiệm vụ của cô là phải bảo vệ Caine cho đến khi Nathan quay trở về nhà. Thế đấy, số mệnh của cô đã được định đoạt từ nhiều năm về trước rồi.

“Đi sát vào anh, Jade.” Caine ra lệnh qua vai mình, Jade ngay lập tức thúc ngựa đi sát lại.

Caine hẳn là đã đi một vòng trên đường rời khỏi London. Anh đi vòng quanh ven thành phố, rồi lại quay về lối cũ để chắc chắn rằng họ không bị bám theo, và không chịu đi về phía bắc cho đến khi họ đã cách thành phố khoảng một giờ đi đường.

Chuyến đi đó thường sẽ làm họ mất khoảng ba giờ trên lưng ngựa. Nhưng bởi vì bản năng thận trọng của anh nên họ chỉ mới đi được một nửa quãng đường trước khi anh chịu rẽ sang con đường chính. Jade nhận ra khu vực này. “Nếu họ không chuyển nó đi thì chiếc xe ngựa của Nathan chỉ ở cách chúng ta một chút về phía trước.” Cô nói với Caine.

Nhưng nó xa hơn so với những gì cô nhớ. Jade kết luận là chiếc xe đã bị kéo đi mất khi họ cưỡi ngựa đi thêm được khoảng nửa giờ nữa mà vẫn chưa nhìn thấy nó đâu. Thế rồi khi rẽ qua một khúc quanh trên đường đi, họ nhìn

thấy nó bên cạnh khe núi hẹp. Caine không hề nói một tiếng nào, nhưng vẻ mặt anh vô cùng dữ tợn khi họ đi ngang qua chiếc xe ngựa đó.

“Sao?” Cô hỏi.

“Nó đã bị moi hết ruột, đúng thế.” Anh trả lời.

Cô nghe thấy sự giận dữ trong giọng nói của anh và bắt đầu cảm thấy lo lắng là anh sẽ đổ lỗi cho cô là nguyên nhân gây ra sự phá hoại đó. “Đó là tất cả những gì anh phải nói à?” Cô hỏi và thúc ngựa lên cạnh anh để có thể nhìn thấy vẻ mặt của anh. “Anh đã không tin tôi, đúng không? Đó là lý do vì sao anh nổi giận.”

“Giờ thì anh tin em rồi.” Anh chặn lại.

Cô chờ một lúc lâu trước khi nhận ra rằng anh sẽ không nói thêm gì nữa. “Và?” Cô hỏi, trong đầu nghĩ đến chuyện bắt anh phải xin lỗi.

“Và gì?”

“Anh không còn gì khác để nói nữa à?” Cô hỏi.

“Anh chỉ có thể nói rằng ngay khi anh tìm thấy những tên khốn đã gây ra chuyện này thì anh sẽ giết chúng.” Anh trả lời bằng một giọng êm ái và đầy chết chóc. “Và sau khi chúng đã chết, anh có thể sẽ treo xác của chúng trên giàn lửa để giải trí. Đúng thế, anh có thể nói thế, nhưng điều đó chỉ làm em thấy phiền muộn hơn thôi, đúng không Jade?”

Mắt cô mở to trong suốt quá trình cơn giận dữ của anh tuôn trào. Cô không nghi ngờ chút nào về chuyện rõ ràng là anh có ý định sẽ làm đúng như những gì anh nói. Một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng cô. “Đúng thế, Caine, tôi cảm thấy không thoải mái khi nghe những chuyện như thế. Anh không thể cứ giết người bừa bãi như thế được, cho dù anh có nổi giận với bọn chúng đến thế nào đi chăng nữa.”

Anh kéo cương ngựa cho nó dừng lại một cách đột ngột ngay bên cạnh cô. Rồi anh vói sang và tóm lấy gáy cô. Cô quá kinh ngạc đến mức không hề có ý định tránh ra xa.

“Anh bảo vệ những gì là của anh.”

Cô không có vẻ gì là sẽ tranh cãi với anh, và lúc này anh trông như thể sẽ bóp cổ cô nếu cô làm điều đó. Jade chỉ đơn giản là nhìn chăm chăm vào anh và chờ cho đến khi anh thả cô ra.

“Em có hiểu những gì anh đang nói với em không?” Anh hỏi.

“Tôi hiểu.” Cô trả lời. “Anh sẽ bảo vệ những gì thuộc về anh. Tôi hiểu.”

Caine lắc đầu. Cô nàng bé bỏng ngây thơ này thực sự đang cố gắng xoa dịu anh. Đột nhiên anh kéo cô trượt sang một bên trên yên ngựa, cúi xuống, rồi hôn cô. Thật thô bạo. Hoàn toàn sở hữu.

Cô trở nên bối rối hơn bao giờ hết. Caine lùi lại và nhìn vào trong mắt cô. “Đã đến lúc em phải hiểu rằng em sẽ thuộc về anh rồi, Jade.”

Cô lắc đầu. “Tôi không thuộc về người đàn ông nào cả, Caine, và đã đến lúc anh phải hiểu điều đó.”

Anh trông có vẻ nổi giận với cô, rồi chỉ trong một thoáng chốc, vẻ mặt của anh dịu dàng hẳn đi. Người bảo vệ đáng yêu của cô rõ ràng là đã quay lại và Jade gần như thở hắt ra nhẹ nhõm.

“Đã đến lúc chúng ta rời khỏi con đường chính rồi.” Anh nói, cố ý thay đổi chủ đề.

“Caine, tôi muốn anh biết rằng ...”

“Đừng có tranh cãi.” Anh cắt ngang.

Cô gật đầu và đang định thúc ngựa đi xuống con đường dốc thì Caine bỗng tóm lấy đám dây cương từ tay cô rồi nhắc cô lên chuyển sang ngồi

trong lòng anh.

“Sao tôi lại phải đi cùng anh?” Cô hỏi.

“Em mệt rồi.”

“Anh biết ư?”

Lần đầu tiên trong một khoảng thời gian dài anh mỉm cười. “Anh biết.”

“Tôi kiệt sức rồi.” Cô thừa nhận. “Caine, liệu con ngựa của Lyon có đi theo chúng ta không? Bạn của anh sẽ bực mình nếu như ngựa của anh ấy chạy mất đấy.”

“Nó sẽ đi theo chúng ta thôi.” Anh trả lời.

“Tốt.” Cô trả lời, rồi vòng tay ôm quanh hông anh và tựa má vào ngực anh. “Anh có mùi thật dễ chịu.” Cô thì thầm.

“Em cũng thế.” Anh thì thầm đáp lại. Giọng anh nghe có vẻ vô cùng quan tâm đến cô, và dường như anh cũng quyết tâm chọn con đường thử thách nhất để xuyên qua cánh rừng. Jade chịu đựng sự bất tiện đó trong vòng mười phút, rồi cô cũng phải lên tiếng. “Tại sao anh lại phải làm cuộc hành trình này trở nên khó khăn như thế?”

Caine gạt một cành cây khác sà xuống trước mặt bằng cánh tay của mình trước khi trả lời cô. “Chúng ta đang bị theo dõi.”

Câu nói đó được nói ra với vẻ vô cùng chắc chắn, làm cô choáng váng như thể một người lạ mặt nào đó vừa cấu lên lưng cô. Ngay lập tức cô nổi giận và kêu lên. “Làm gì có chuyện đó, nếu không tôi phải biết chứ.”

Cô cố gắng đẩy mình ra khỏi anh để có thể nhìn qua vai anh và tự mình kiểm tra, nhưng Caine không để cô cựa quậy. “Ổn thôi.” Anh nói. “Chúng vẫn còn cách khá xa chúng ta.”

“Làm thế nào anh biết được?” Cô hỏi. “Chúng đã theo chúng ta từ khi chúng ta rời khỏi London ư? Không, dĩ nhiên là không phải thế rồi, nếu không chắc chắn là tôi đã nhận ra. Anh đoán là chúng có bao nhiêu người? Caine? Anh có tuyệt đối chắc chắn không?”

Anh siết nhẹ cô để cô dừng chuỗi câu hỏi của mình lại rồi trả lời. “Anh chắc chắn. Chúng đã theo chúng ta được khoảng ba, có thể là bốn dặm rồi. Cụ thể hơn nữa là từ khi chúng ta đi vào ranh giới địa phận của anh. Anh tin là chúng có khoảng sáu hoặc bảy người.”

“Nhưng...”

“Anh nhìn thấy chúng lần cuối khi anh quay lại đường cũ.” Anh kiên nhẫn giải thích.

“Tôi cũng đã quay lại cùng với anh, nếu anh nhớ.” Cô phản đối. “Và tôi không nhìn thấy ai cả.”

Giọng cô nghe có vẻ vô cùng căm giận, Caine không biết phải nghĩ thế nào về phản ứng đó.

“Chúng ta còn cách xa nhà anh lắm không?”

“Khoảng mười lăm phút đi đường nữa.” Caine trả lời.

Chỉ một lát sau đó họ đi xuyên qua một khu đất quang đãng, Jade cảm thấy như thể cô vừa mới lọt vào một vùng đất thần tiên. “Ở đây đẹp quá.” Cô thì thầm.

Khu đất quang đãng đầy cỏ dại đó được bao quanh hai bên bởi một dòng suối nhỏ chảy dài xuống một triền dốc lượn lờ cạnh một ngôi nhà nhỏ. Ánh nắng mặt trời xuyên qua những tán lá cây bao quanh khung cảnh thần tiên đó. “Có thể người canh rừng đang ở trong căn nhà đó.” Cô nói. “Ông ta có thể sẽ sẵn lòng giúp chúng ta giăng bẫy bọ giết người.”

“Ngôi nhà đó bỏ hoang.”

“Vậy thì chúng ta sẽ phải tự mình giăng bẫy chúng tôi. Anh bỏ lại tất cả các loại súng rồi à?”

Anh không trả lời cô.

“Caine? Chúng ta không dừng lại à?”

“Không.” Anh nói. “Chúng ta sẽ đi đường tắt.”

“Anh đã chọn một điểm khác để chờ chúng ư?”

“Anh sẽ đưa em về nhà trước đã, Jade. Anh sẽ không mạo hiểm khi có em đi cùng. Giờ thì hãy cúi đầu xuống và ngậm miệng lại. Đường đi sẽ khó khăn lắm đấy.”

Bởi vì anh lại trở nên cáu kỉnh nên cô đành làm theo lệnh của anh. Cô có thể cảm thấy cảm anh tựa trên đỉnh đầu mình khi cô áp sát mặt vào cổ anh. “Một ngày nào đó tôi muốn sẽ quay trở lại chỗ này.” Cô thì thầm.

Anh không nói gì trước nguyện vọng đó của cô. Anh cũng không phóng đại quá mức khi nói rằng đường đi sẽ khó khăn lắm. Ngay khi họ ra đến cánh đồng Caine liền thúc ngựa phi nước đại. Jade có cảm giác như thể cô đang bay xuyên qua không gian một lần nữa, nhưng nó không hoàn toàn giống cái cảm giác khi bị ném xuống sông Thames, bởi vì lúc này cô đang có Caine bên cạnh để có thể ôm chặt lấy.

Bất kỳ ai đứng sau sự phản bội này hẳn đã cử thuộc hạ đến vùng đất của Caine để chờ anh. Jade lo lắng về khả năng của một cuộc đột kích khi họ đến gần khu đất chính. Cô cầu nguyện người của cô đã ở đó để sẵn sàng nghênh chiến.

* * *

Họ vừa mới lên đến đỉnh dốc và bìa rừng cây thì tiếng súng bắt đầu vang lên. Lúc này Jade không biết làm thế nào để bảo vệ phía sau lưng cho

Caine. Cô cố gắng kéo cánh tay anh xuống để xem mỗi nguy hiểm đến từ phía nào, thậm chí cô còn xoè bàn tay ra một cách bản năng trên vai anh để có thể che chắn được nhiều nhất cho anh trong khả năng của mình.

Tiếng súng đến từ phía đông nam. Jade xô người mình về phía chân trái của anh ngay khi một tiếng súng nữa vọng lại trong tiếng gió.

“Bám chắc vào.” Caine ra lệnh vào tai cô đúng lúc cô cảm thấy một cảm giác hơi nhức nhối ở phía bên hông phải. Cô thở hắt ra sững sốt và cố gắng nhìn xuống eo mình. Cảm giác như thể một con sư tử vừa mới quào vào cô bằng móng vuốt sắc nhọn của nó. Tuy nhiên, cũng nhanh chóng không kém, sự nhức nhối đó bắt đầu dịu đi. Một cảm giác rất buốt nóng bùng toả lên từ hông cô, và Jade kết luận rằng một cành cây mà họ vừa xông qua đã làm rách da cô. Tình trạng tê liệt kéo đến và cô cố gắng gạt vẩn đờ sườn da không đáng kể đó sang một bên.

“Chúng ta gần như về tới nhà rồi.” Caine nói với cô.

Trong cơn lo lắng cô quên mất chuyện phải tỏ ra sợ hãi. “Cẩn thận phía sau lưng khi chúng ta về đến gần nhà.” Cô ra lệnh.

Caine không trả lời gì trước mệnh lệnh đó. Anh đi theo con đường phía sau dẫn đến khu chuồng ngựa. Người của anh hẳn là đã nghe thấy tiếng huyền náo, bởi vì có ít nhất là năm người đang vội vã xông về phía cánh rừng, vũ khí đã sẵn sàng.

Caine hét lên ra lệnh cho người trông giữ chuồng ngựa mở cửa chuồng rồi phóng vào bên trong, con ngựa của Jade phi nước đại theo sau. Người trông giữ chuồng ngựa túm lấy dây cương và phát cho con ngựa chui vào chuồng đầu tiên trước khi Caine đỡ Jade xuống đất. Bàn tay anh túm chặt lấy eo cô làm cho cơn đau trên hông cô lại bắt đầu nhức nhối trở lại, cô bặm chặt lấy môi dưới để khỏi thét vào mặt anh.

“Kelley!” Caine hét lên.

Một người đàn ông có mái tóc màu vàng, tuổi độ trung niên với dáng người chắc nịch và hàm râu rậm rạp vội vàng chạy tới. “Vâng, thưa Tước gia?”

“Ở đây với Jade.” Anh ra lệnh. “Đóng chặt cửa cho tới khi ta quay trở lại.”

Caine định nhảy lên ngựa trở lại nhưng Jade túm chặt lấy lưng áo khoác của anh và kéo thật mạnh. “Anh điên rồi hay sao? Anh không thể quay ra ngoài kia lúc này.”

“Thả anh ra, bé con.” Anh nói. “Anh sẽ quay lại ngay.”

Anh gỡ tay cô ra và nhẹ nhàng đẩy cô tựa lưng vào chuồng ngựa. Nhưng Jade không có ý định chịu thua, cô lại túm lấy ve áo của anh và giữ thật chặt. “Nhưng Caine,” Cô rên rĩ trong khi anh gỡ tay cô ra, “Chúng định giết anh đấy.”

“Anh biết, bé con.”

“Thế thì vì sao...”

“Anh định sẽ giết chúng trước.”

Anh nhận ra đáng lẽ mình không nên cho cô biết sự thật đó vì cô bỗng quàng tay quanh eo anh và siết chặt một cách mạnh mẽ đáng ngạc nhiên. Cả hai người họ lại nghe thấy thêm hai tiếng súng nữa trong khi anh gỡ tay cô ra khỏi người anh. Caine cho rằng thủ hạ của anh đã nghênh chiến, còn Jade cầu nguyện người của cô đã kịp can thiệp và đuổi bọn giết người đi rồi.

“Đóng chặt cửa lại sau khi ta ra ngoài, Kelly!” Caine hét lên khi anh nhanh nhẹn phóng lên lưng ngựa và thúc con chiến mã quay đầu lại.

Một tiếng súng nữa vang lên sau khi Caine rời khỏi đó khoảng một hay hai phút gì đó. Jade vội vàng chạy vượt qua người trông giữ ngựa và nhìn ra ngoài qua khung cửa sổ hình vuông nhỏ xíu. Thi thể của Caine không nằm

xoài ra trên biển máu ở trên bãi chiến trường đó, và cô bắt đầu có thể thở trở lại.

“Chắc chắn là không có chuyện gì để phải lo lắng cả.” Cô lẩm bẩm.

“Tốt nhất là Tiểu thư nên tránh ra khỏi cái cửa sổ đó.” Kelly thì thào ở phía sau.

Jade phớt lờ lời gợi ý đó cho đến khi ông ta kéo mạnh tay cô. “Tiểu thư, làm ơn hãy đợi Tước gia ở một nơi an toàn. Hãy đến và ngồi xuống đây.” Ông ta tiếp tục. “Tước gia sẽ quay trở lại sớm thôi.”

Jade không thể ngồi xuống. Cô cũng không thể ngăn mình cứ đi đi lại lại và bút rút mãi trong lòng. Cô cầu nguyện sao cho cả Matthew và Jimbo đã xử lý xong bọn đột nhập, họ là hai trong số những thuộc hạ trung thành nhất của cô. Cả hai người họ cũng đều được huấn luyện rất cừ với những thủ đoạn mảnh khỏe, bởi vì đích thân Black Harry đã chỉ đạo việc huấn luyện cho họ. Tất cả chuyện này là lỗi của Caine, cô kết luận. Cô chắc chắn sẽ không phải ở trong tình trạng căng thẳng đến mức này nếu như anh có bất cứ đặc điểm nào giống người đàn ông mà cô đã đọc được trong tập hồ sơ đó. Tuy nhiên, dường như trong con người anh có hai nhân cách hoàn toàn khác biệt nhau. Ồ, cô biết rằng tập hồ sơ đó ghi lại những sự kiện có thật. Cấp trên của anh đã ám chỉ anh là một người đàn ông lạnh lùng và có tính toán mỗi khi nhiệm vụ mà anh đang đảm nhiệm cần được xử lý một cách đặc biệt. Nhưng người đàn ông mà cô đã gặp không hề lạnh lùng hay vô cảm. Cô đã đùa nghịch với bản năng bảo vệ của Caine, nhưng cô cũng đã tin rằng anh sẽ trở nên vô cùng khó khăn. Thế nhưng, hoá ra anh lại chẳng khó khăn chút nào. Anh là một người đàn ông biết quan tâm, là người đã đứng ra che chở bảo vệ cho cô. Dĩ nhiên, vấn đề chính là sự mâu thuẫn trong anh và Jade không thích sự trái ngược đó. Điều đó làm cho Caine trở nên không thể đoán được, và không thể đoán được đối với cô nghĩa là vô cùng nguy hiểm.

Cánh cửa đột nhiên mở toang ra, Caine đứng đó, con ngựa của anh vẫn đang còn thở hổn hển sùi bọt mép phía sau lưng anh. Cô vô cùng nhẹ nhõm khi thấy anh vẫn an toàn, đầu gối cô bỗng nhiên bủn rủn, tất cả những bắp thịt trong cơ thể cô bắt đầu nhừ nhối. Cô phải ngồi xuống trên chiếc ghế tựa mà Kelley đã kéo ra cho cô trước khi có thể lên tiếng. “Anh ổn cả chứ?” Cô khó nhọc thốt lên.

Caine nghĩ rằng cô trông như thể sắp sửa khóc oà lên đến nơi rồi. Anh mỉm cười để làm cô yên tâm rồi dẫn con chiến mã vào bên trong. Sau khi đưa dây cương cho người trông giữ ngựa và phẩy tay ra hiệu cho đám thuộc hạ đang theo phía sau anh ra ngoài, anh liền thoải mái dựa người vào bức tường bên cạnh, cố ý làm cho cô tin rằng không có gì nhiều ngoài những chuyện thông thường vừa mới xảy ra.

“Cuộc đụng độ đã kết thúc ngay lúc anh phi đến bìa rừng.”

“Cuộc đụng độ kết thúc rồi ư? Làm sao nó kết thúc được?” Cô hỏi. “Tôi không hiểu.”

“Hẳn là chúng đã đổi ý.” Anh nói.

“Anh không cần phải nói dối tôi.” Cô kêu lên. “Và anh cũng có thể bỏ cái kiểu như thế chúng ta đang nói chuyện về mùa màng đó đi. Giờ kể cho tôi nghe xem chuyện gì đã xảy ra xem nào?”

Anh thở dài thườn thượt. “Vụ đụng độ đó gần như đã kết thúc khi anh ra đến đó.”

“Caine, không nói dối thêm nữa.” Cô ra lệnh.

“Anh không nói dối.” Anh cự nự.

“Thế thì nói nghe cho hợp lý xem nào.” Cô ra lệnh. “Anh luôn được cho là người có lý lẽ, nhớ không?”

Anh chưa bao giờ nghe giọng điệu đó từ cô. Có Chúa chứng giám, lúc này giọng cô nghe như thể giọng của một vị tổng chỉ huy vậy, Caine nhe răng cười thừa nhận. “Đó là điều quái đản nhất mà anh từng thấy. Anh đã tóm được hai trong số bọn chúng, rồi quay trở lại khu vực mà anh nghĩ rằng số còn lại ẩn ở đó, nhưng khi anh đến đó thì chúng đã đi rồi.”

“Chúng bỏ chạy ư?”

Anh lắc đầu. “Rõ ràng là có dấu hiệu đụng độ ở đó.”

“Vậy thì thuộc hạ của anh...”

“Đi cùng anh.” Anh xen vào.

Jade xếp hai tay trong lòng, rồi giữ ánh mắt nhìn xuống để anh không thể nhìn thấy vẻ mặt của cô. Cô sợ rằng cô sẽ không thể giấu được vẻ nhẹ nhõm hay hài lòng của mình. Matthew và Jimbo đã làm việc rất tốt. “Không, chuyện đó nghe không hợp lý gì cả.” Cô đồng ý với anh.

“Có dấu hiệu rõ ràng của một cuộc đụng độ.” Anh nói và quan sát cô một cách chăm chú.

“Dấu hiệu?” Cô hỏi lại bằng một giọng thì thào thoảng qua. “Như thế nào?”

“Dấu chân ... vết máu trên lá.” Anh trả lời. “Cả những dấu hiệu khác nữa, nhưng không có một thi thể nào được nhìn thấy cả.”

“Anh có nghĩ rằng có lẽ đã xảy ra một vụ cãi vã giữa bọn chúng không?”

“Mà không gây ra một tiếng động nào ư?” Anh hỏi lại, giọng có vẻ nghi ngờ.

“Anh không nghe thấy tiếng ồn ào nào ư?”

“Không.” Caine tiếp tục tựa vào tường, mắt nhìn chăm chăm vào Jade. Cô giương mắt nhìn lại anh. Cô nghĩ có lẽ anh đang sàng lọc những thông tin mà anh có được trong vài giờ vừa qua, nhưng vẻ mặt lạ lùng của anh làm cô lo lắng. Đột nhiên vẻ mặt đó làm cô nhớ đến một câu chuyện mà bác Harry rất thích kể về những con gấu xám Bắc Mỹ tuyệt đẹp và không thể đoán trước được hay đi lang thang ở những vùng đất hoang vu ở châu Mỹ. Loài thú đó là một giống loài xảo quyệt. Bác Harry nói rằng loài gấu đó thực ra thông minh hơn rất nhiều so với những người săn lùng chúng. Chúng thường cố ý dẫn những nạn nhân của mình vào một cái bẫy hoặc là sẽ đi vòng lại tấn công từ phía sau lưng. Kẻ đi săn khốn khổ không nghi ngờ gì thường sẽ chết trước khi nhận ra anh ta thực ra đã trở thành kẻ bị săn lùng.

Liệu Caine có quý quýệt như loài gấu xám đó? Khả năng đó thật quá đáng sợ để cô nghĩ tới, cô khẽ nói. “Caine, anh làm tôi hoảng sợ khi cứ nhìn tôi như thế. Tôi ghét thấy anh cau có.” Cô nhấn mạnh lời nói dối của mình bằng cách xoắn hai tay lại với nhau. “Anh cảm thấy hối hận vì đã dính dáng vào chuyện lộn xộn này, đúng không? Tôi không thể đổ lỗi cho anh, thưa quý Ngài.” Giọng cô hơi quá cường điệu. “Anh sẽ làm cho bản thân anh bị giết chết nếu như anh ở cùng với tôi. Tôi rất giống một con mèo vì tôi đem xui xẻo đến cho con người. Hãy bỏ tôi lại đây trong chuồng ngựa của anh và vào nhà đi. Khi bóng đêm buông xuống, tôi sẽ đi bộ về London.”

“Anh tin rằng em lại vừa mới sỉ nhục anh lần nữa.” Giọng anh kéo dài. “Không phải là anh đã giải thích với em rằng sẽ không có ai chạm vào được những gì thuộc về anh rồi hay sao?”

“Vô tình là tôi lại không thuộc về anh.” Cô quạt lại, trong lòng cảm thấy hơi cáu kỉnh một chút vì anh không hề ấn tượng chút nào với khả năng diễn kịch của cô. Anh chàng này đáng lẽ lúc này phải đang an ủi cô mới phải chứ, đúng không? “Anh không thể nào chỉ quyết định là tôi ... ồ, đừng bận tâm. Anh là kẻ có tính sở hữu đến mức đáng hổ thẹn, đúng không?”

Anh gật đầu. “Anh có tính sở hữu bẩm sinh, Jade, và em sẽ thuộc về anh.”

Giọng anh lúc này vô cùng nhẫn tâm, nhưng Jade vẫn trừng mắt nhìn anh một cách can đảm. “Anh không chỉ sai lầm, thưa quý Ngài, mà anh còn bướng bỉnh khủng khiếp. Tôi cược là anh không bao giờ chia sẻ đồ chơi của mình khi anh còn là một đứa trẻ, đúng không?” Cô không cho anh có thời gian để trả lời cái luận điệu đó của cô. “Dẫu sao tôi cũng đã không hề có ý định si nhục anh.”

Caine kéo cô đứng dậy rồi quàng tay quanh vai cô và bắt đầu bước về phía cửa.

“Caine?”

“Ừm?”

“Anh không thể tiếp tục bảo vệ em.”

“Và vì lý do gì thế?”

“Một người cha không nên để mất hai người con trai.”

Cô nàng này rõ là không để yên cho khả năng chịu đựng của anh, anh nghĩ thầm. Tuy vậy, giọng cô nghe rất hoảng sợ nên anh quyết định sẽ không phản đối gì. “Đúng là không nên thế.” Anh trả lời. “Anh trai của em cũng không nên để mất cô em gái duy nhất của mình. Giờ nghe anh nói đây. Anh không hề hối hận vì đã dính dáng vào chuyện này, và anh sẽ không rời bỏ em. Anh là người bảo vệ của em, nhớ không?”

Vẻ mặt của cô bỗng trở nên long trọng, cô nói. “Không, anh còn hơn là một người bảo vệ. Anh đã trở thành thiên thần hộ mệnh của em.”

Trước khi anh có thể trả lời, cô kiễng chân lên và hôn anh.

“Đáng lẽ em không nên làm thế.” Cô lên tiếng sau đó, cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên. “Em thường không thể hiện quá nhiều cảm xúc như thế, nhưng khi em ở bên cạnh anh ... hmm, em nhận ra rằng em cảm thấy rất thích mỗi khi anh khoác tay quanh người em hay là ôm em. Em thực sự rất băn khoăn vì sự thay đổi bất ngờ này của em. Anh có nghĩ rằng em có thể là một người phóng đãng không?”

Anh không cười. Cô trông quá chân thành và vì thế anh không muốn làm tổn thương đến tình cảm của cô. “Anh rất vui vì em thích mỗi khi anh chạm vào em.” Anh nói, rồi dừng lại ngay phía trong cánh cửa và cúi xuống để hôn cô. “Anh cũng rất thích chạm vào em.” Rồi miệng anh chiếm lấy miệng cô. Nụ hôn thật dài, mạnh bạo và đầy lưu luyến. Lưỡi anh chà xát lên đôi môi mềm mại của cô cho đến khi chúng mở ra cho anh, rồi trượt vào bên trong với sự khăng khăng lưỡi biếng. Khi anh dứt ra, vẻ sửng sốt kinh ngạc nhất đã lại quay trở lại trên gương mặt cô.

“Em đã cố gắng hết sức để trở thành tấm khiên cho anh trên lưng con ngựa đó, đúng không bé con?”

Cô quá ngạc nhiên vì câu hỏi đó, đầu óc cô lúc này trống rỗng không có một lời giải thích hợp lý nào. “Em đã làm gì?”

“Em đã cố trở thành tấm khiên cho anh.” Anh nhắc lại. “Khi em nhận thấy tiếng súng đến từ ...”

“Em không có.” Cô cắt ngang.

“Và đêm hôm trước, khi em lao vào anh và làm anh mất thăng bằng, em thực sự đã cứu mạng anh.” Anh tiếp tục như thể cô không hề cắt ngang câu nói của anh.

“Em làm điều đó không có chủ đích. Em đã sợ hãi.” Cô xen vào, từ vẻ mặt của anh cô không thể đoán được anh đang nghĩ gì, và cô vội vàng nói tiếp. “Nếu có lần sau, em hứa là sẽ không cản đường anh. Hãy tha lỗi cho em vì đã không tỏ ra biết điều, Caine. Anh thấy đấy, trước đây em chưa bao

giờ bị săn đuổi, hay bị bắn, hay ... anh biết đấy, em không tin là lúc này em cảm thấy khỏe lắm. Đúng thế, em cảm thấy buồn nôn. Thực sự đấy.”

Phải mất một lúc sau anh mới nhận ra sự thay đổi chủ đề đó. “Có phải do đầu em không, bé con? Đáng lẽ chúng ta nên hỏi xin Christina cái gì đó để đắp lên vết sưng đó.”

Cô gật đầu. “Do đầu, bụng và cả bên hông của em nữa.” Cô nói với anh khi họ bước về phía cửa trước của khu nhà chính. Cô cảm thấy mình yếu ớt trong cảm giác nhẹ nhõm bởi vì sự đau đớn và nhức nhối của cô đã làm anh quan tâm. Jade liếc nhìn xung quanh mình, lần đầu tiên kể từ khi đến nơi này cô nhận ra rằng khung cảnh ở đây đẹp đến thế nào. Khi họ rẽ ở phía cuối lối đi, cô bất chợt khựng lại.

Lối vào dường như kéo dài vô tận, hai bên là hai hàng cây thẳng tắp, hầu hết phải đến trăm năm tuổi theo ước đoán của Jade. Những cành cây uốn cong ở phía trên cao trên lối vào trải sỏi, tạo nên một tấm màn trường trông vô cùng bắt mắt. Ngôi nhà mới xây cao ba tầng. Những cột trụ màu trắng xếp thẳng hàng ở phía trước cho thấy có dấu ấn của hoàng gia. Mỗi khung cửa sổ hình chữ nhật đều được che bằng những tấm rèm màu trắng và được giữ yên vị tại những vị trí y hệt nhau với dây chằng màu đen. Cửa trước nhà cũng được sơn màu đen, và thậm chí là từ lối vào thì sự chăm sóc cẩn thận chu đáo cũng có thể được thấy rất rõ ràng.

“Anh không nói với em là anh giàu có đến mức này.” Giọng cô nghe có vẻ cáu kỉnh.

“Anh có một cuộc sống thoải mái.” Anh trả lời với vẻ thờ ơ.

“Thoải mái ư? Ngôi nhà này đánh bại cả Carlton House ấy chứ.” Cô phản bác.

(Carlton House: là một tòa lâu đài ở London, được biết đến rộng rãi là cơ ngơi trong thành phố của Hoàng tử Regent trong vài thập kỷ từ năm 1783.)

Đột nhiên cô cảm thấy mình lạc lõng như thể một con cá ở bên trên bờ biển. Cô đẩy tay anh ra khỏi vai mình và tiếp tục nói. “Em không thích những người đàn ông giàu có.”

“Quá tệ.” Anh đáp lại và bật cười.

“Tại sao lại quá tệ?” Cô hỏi.

Caine cố gắng kéo cô đi tiếp. Cô dừng lại ở phía dưới những bậc thềm và lúc này đang ngược mắt lên nhìn ngôi nhà như thể bằng một cách nào đó nó đã trở thành một mối đe dọa đối với cô. Anh có thể nhìn thấy sự sợ hãi trong đôi mắt của cô.

“Sẽ ổn cả thôi, Jade.” Anh nói. “Đừng sợ.”

Cô phản ứng như thể anh vừa mới phỉ báng gia đình mình. “Em không sợ.” Cô tuyên bố với giọng điệu vô cùng kiêu kỳ và với một ánh mắt gườm gườm phù hợp. Đó là phản ứng do bản năng nhằm bác bỏ anh vì đã dám ám chỉ đến một điều báng bổ như thế, nhưng cô nhanh chóng nhận ra sai lầm ngớ ngẩn của mình. Khi thật, cô phải tỏ ra sợ hãi chứ. Và giờ thì Caine lại đang nhìn cô với vẻ mặt không thể đọc được đó rồi. Cô hẳn sẽ không bao giờ mắc phải sai lầm đó nếu như cô không đang rơi vào tình trạng khốn khổ như thế này. Chúa ơi, cô đau quá.

“Anh đã tự sỉ nhục chính bản thân mình khi nói rằng em sợ.” Cô giải thích.

“Anh gì cơ?”

“Caine, nếu em vẫn còn sợ, nghĩa là em không có chút lòng tin nào với anh, đúng không?” Nụ cười bất chợt trên môi cô làm chệch hướng quan tâm của anh, cô tiếp tục. “Và nói về chuyện đó thì em đã đếm được mười một người với vũ khí sẵn sàng. Em cho rằng họ là thuộc hạ của anh bởi vì họ đã không cố bắn chúng ta. Với việc anh đã có sự đề phòng cẩn thận như thế thì

đầu óc em có thể nghỉ ngơi mà không cần phải lo lắng.” Nụ cười của cô rộng hơn khi cô đoán anh lại đang nghĩ rằng cô là kẻ ngớ ngẩn. Thế rồi cô bị vấp chân. Đó không phải là một mưu kế khác nhằm làm anh chú ý mà cô thực sự bị vấp chân, và hẳn là nó sẽ làm cô ngã lăn ra đất nếu anh không kịp túm lấy cô.

“Đầu gối của em mỗi như.” Cô vội vàng giải thích. “Em không quen với chuyện cưỡi ngựa. Hãy thả hông em ra đi, Caine. Em thấy hơi đau.”

“Thế cái gì của em thì không đau, hờ cưng?” Anh hỏi, giọng nói của anh vô cùng thích thú, nhưng có cả sự dịu dàng trong đôi mắt anh.

Cô cố gắng phản ứng lại thật cáu kỉnh. “Em là một người phụ nữ, nhớ không? Và chính anh đã nói rằng tất cả phụ nữ đều yếu đuối. Đó có phải là lý do mà lúc này anh đang trông rất tự mãn không, thưa quý Ngài? Bởi vì em vừa mới khẳng định lại cái quan điểm báng bố đó của anh?”

“Mỗi khi em nhìn anh như thế, anh dường như quên hết tất cả về những điều quá khó hiểu về em. Em có đôi mắt đẹp tuyệt vời, cưng ạ. Anh nghĩ rằng giờ thì anh đã biết ngọn lửa màu xanh lục trông như thế nào rồi.”

Cô biết rằng anh đang cố làm cô xấu hổ. Cái nháy mắt uể oải, quyến rũ của anh đã nói lên điều đó, anh chàng này thực sự biết cách chòng ghẹo. Khi anh cúi xuống và hôn lên trán cô, cô đã phải cố hết sức ngăn mình lại để không thở hắt ra thỏa mãn, cô quên hết về sự đau đớn và nhức nhối của mình.

Rồi cánh cửa trước mở ra làm Caine ngẩng lên chú ý. Anh đẩy nhẹ cô, và cô cũng quay lại ngay khi một người đàn ông đứng tuổi, cao ráo xuất hiện trên lối vào. Ông ta trông giống như một cái máng xối và Jade cho rằng đó là quản gia của Caine. Ông ta mặc một bộ quần áo màu đen tuyền, dĩ nhiên là trừ chiếc cà vạt màu trắng, và kiểu cách khắc khổ của ông còn hơn là xứng với bộ cánh trang trọng đó. Người bày tôi đó trông như thể vừa mới bị nhúng vào trong một thùng bột hồ và rồi được đem ra phơi khô vậy.

Caine giới thiệu. “Đó là người của anh, Sterns. Đừng để ông ta làm em hoảng sợ, Jade.” Anh thêm vào khi cô bước tới một bước nép sát vào anh. “Ông ta trông có thể đáng sợ như một vị vua khi tâm trạng của ông ta vượt quá khả năng kiểm soát đấy.” Sự thích thú trong giọng nói của Caine cho cô biết rằng anh không hề sợ hãi gì cả. “Nếu Sterns cảm thấy thích em, mà anh chắc chắn là ông ta sẽ thích, thì ông ta sẽ che chở cho em cho đến khi ông ta chết. Ông ta trung thành đến giọt máu cuối cùng.”

Người đàn ông đang được nói đến đã bước xuống bậc thềm với một sai chân trang trọng. Khi đến trước mặt chủ nhân của mình, ông ta cúi chào một cách cứng nhắc. Jade nhận ra có những cọng tóc bạc lơ thơ hai bên thái dương của ông và đoán ông ở vào khoảng gần sáu mươi tuổi. Cả mái tóc muối tiêu và vẻ mặt thô kệch không hấp dẫn của ông đều làm cô nhớ đến bác Harry của mình. Ngay lập tức cô cảm thấy có cảm tình với ông.

“Một ngày tốt lành, thưa Tước gia.” Sterns lên tiếng trước khi quay sang nhìn Jade. “Cuộc đi săn của Ngài tốt chứ?”

“Ta đã không đi săn.” Caine trả lời.

“Vậy thì những tiếng súng mà tôi đã nghe thấy đó chỉ là trò thể thao giải trí ư?”

Viên quản gia còn không thềm bận tâm nhìn vào chủ nhân của mình khi ông ta đưa ra câu nhận xét đó mà vẫn chăm chú nhìn Jade một cách xăm soi. Caine mỉm cười. Anh cảm thấy vô cùng buồn cười với thái độ của Sterns. Viên quản gia của anh không phải là người dễ dàng bị tác động. Nhưng lúc này rõ ràng là ông đang lập cập, và Caine biết rằng ông đang phải đấu tranh vất vả để duy trì sự bình tĩnh cứng nhắc của mình.

“Ta đuổi theo một vài người đàn ông, không phải trò chơi.” Caine trả lời.

“Và Ngài có thành công không?” Sterns hỏi với một giọng cho thấy rằng ông không hề thích thú đề tài đó dù chỉ là ở mức tối thiểu.

“Không.” Caine trả lời. Anh thở dài thườn thượt trước sự thờ ơ của người quản gia. Tuy vậy, anh cũng không đổ lỗi cho ông già vì đã bị gục đổ trước bùa mê của Jade, bởi vì chính anh cũng đã rơi vào tình cảnh tương tự như thế rồi. “Đúng thế, Sterns, cô ấy rất xinh đẹp, đúng không?”

Viên quản gia gật đầu giật cục, rồi tự buộc mình phải quay lại với chủ nhân. “Đúng như thế, thưa Tước gia.” Ông đồng ý. “Tuy nhiên, tính cách của Tiểu thư này vẫn còn phải được xem xét.” Ông chấp hai tay sau lưng và gật đầu cộc lốc với chủ nhân của mình.

“Ông sẽ thấy rằng tính cách của cô ấy cũng dễ thương không kém.” Caine trả lời.

“Ngài chưa bao giờ đem một quý cô nào về nhà, thưa Tước gia.”

“Đúng thế, chưa bao giờ.”

“Và Tiểu thư đây là khách của chúng ta ư?”

“Đúng thế.” Caine khẳng định.

“Nhân đây, liệu tôi có nên cân nhắc về chuyện này nhiều hơn những gì tôi nên làm không?”

Caine lắc đầu. “Không, không cần đâu, Sterns.”

Viên quản gia nhướn một bên mày lên, rồi lại gật đầu. “Đến lúc rồi, thưa Tước gia.” Sterns nói. “Ngài sẽ yêu cầu chuẩn bị sẵn sàng một phòng ngủ dành cho khách hay là quý cô này sẽ chiếm đóng trong phòng của Ngài?”

Bởi vì câu hỏi đầy bóng bẩy đó được đưa ra theo một kiểu cách vô cùng tự nhiên, và bởi vì cô vẫn còn cảm thấy bị chọc tức vì thái độ thô lỗ của hai

người họ khi cứ nói về cô như thể cô không có mặt ở đó nên cảm giác bị xúc phạm đến với Jade hơi chậm một chút. Chỉ đến khi toàn bộ ý nghĩa của lời gợi ý của Sterns đột nhập vào đầu óc cô thì cô mới phản ứng lại. Cô lùi ra khỏi Caine và bước một bước về phía viên quản gia. “Quý cô này sẽ yêu cầu một phòng riêng cho mình, ông già tốt bụng ạ. Một căn phòng với một ổ khóa cứng cáp trên cửa. Tôi đã nói rõ yêu cầu của mình chưa?”

Sterns đứng thẳng người lên, đồng dục tuyên bố. “Tôi đã hiểu một cách tuyệt đối, thưa Tiểu thư.” Mặc dù giọng nói của ông là rất trang nghiêm, nhưng vẫn có một tia lấp lánh có thể nhìn thấy được trong đôi mắt màu nâu của ông, đó là một ánh mắt mà trước đây chỉ có Caine mới nhận được. “Tôi sẽ tự mình kiểm tra chốt cửa.” Ông gật đầu và liếc nhìn đầy ý nghĩa về phía chủ nhân của mình.

“Cảm ơn ông rất nhiều, Sterns.” Jade trả lời. “Có rất nhiều kẻ thù đang săn đuổi tôi, ông biết đấy, và tôi sẽ không nghỉ ngơi được trọn vẹn nếu tôi cứ phải lo lắng về một quý ông nào đó lén lút vào phòng tôi vào ban đêm để mặc váy ngủ vào cho tôi. Ông có thể hiểu điều đó, đúng không?”

“Jade, đừng có lại bắt đầu ...” Caine lên tiếng.

“Caine gợi ý tôi nên ở với cha mẹ anh ấy, nhưng tôi không thể làm điều đó, Sterns.” Cô tiếp tục, phớt lờ sự can thiệp thô bạo của Caine. “Tôi không muốn kéo các bậc sinh thành yêu quý của anh ấy vào vụ lộn xộn đáng tiếc này. Khi một người bị săn lùng như một con chó điên, cô ta đơn giản là không có thời gian để lo lắng về danh tiếng của cô ta nữa. Ông có đồng ý không?”

Sterns đã chớp mắt vài lần trong lúc Jade giải thích, rồi gật đầu khi cô nhìn ông với vẻ ngọt ngào và trông đợi.

Một tràng sấm rền vang từ phía xa vọng lại. “Chúng ta sẽ ướm sừng nếu cứ đứng đây lâu hơn nữa.” Caine nói. “Sterns, ta muốn ông cử Parks đi gọi thầy thuốc trước khi cơn bão đến.”

“Caine, điều đó có cần thiết không?” Jade hỏi.

“Có.”

“Ngài bị ốm ư, Tước gia?” Sterns hỏi lại, sự quan tâm hiện rõ trong ánh mắt của ông.

“Không.” Caine trả lời. “Ta muốn Winters đến khám qua cho Jade. Cô ấy đã gặp xui xẻo.”

“Xui xẻo ư?” Sterns hỏi và quay lại nhìn Jade.

“Anh ta ném tôi xuống sông Thames.” Cô giải thích.

Sterns nhướn một bên mày lên phản ứng trước câu trả lời đó. Jade gật đầu, cảm thấy hài lòng vì sự thích thú rõ ràng của ông.

“Đó không phải là điều xui xẻo mà anh đang nói đến.” Caine lẩm bẩm. “Jade bị một cú va khá mạnh trên đầu cô ấy. Nó làm cô ấy hơi mê sảng.”

“Ồ, chuyện đó ư.” Jade phản đối. “Cú va đó còn không nhưic nhối bằng vết cắt trên hông em. Em không muốn vị thầy thuốc của anh cứ chọc vào người em. Em sẽ không chấp nhận chuyện đó đâu.”

“Em sẽ phải chấp nhận.” Caine đáp lại. “Anh hứa với em là ông ta sẽ không chọc, anh sẽ không cho phép điều đó.”

“Tôi e rằng hôm nay không thể đón Winters đến khám cho Tiểu thư của Ngài được.” Sterns xen vào. “Ông ấy đã biến mất.”

“Winters biến mất ư?”

“Khoảng một tháng nay rồi.” Sterns giải thích. “Tôi có nên đi tìm một vị thầy thuốc khác không? Mẹ của Ngài đã chuyển sang Ngài Harwick khi không tìm ra được Winters đang ở đâu. Tôi biết rằng Phu nhân cảm thấy hài lòng với vị thầy thuốc mới này.”

“Ai cần được Ngài Harwick chăm sóc?” Caine hỏi.

“Cha của Ngài, mặc dù Ngài Công tước đã phản đối kịch liệt.” Sterns nói. “Chuyện Ngài Công tước bị sục cân đã làm cho Phu nhân và các Tiểu thư em gái của Ngài rất lo lắng.”

“Ông ấy đau buồn vì chuyện của Colin.” Caine nói, giọng anh cộc cằn và mệt mỏi. “Ta cầu Chúa ông ấy sẽ vượt qua chuyện này sớm. Thôi được, Sterns, cử Parks đi đón Harwick.”

“Đừng có cho Parks đi đón Harwick.”

“Jade, giờ không phải lúc để trở nên không biết điều.”

“Thưa Tiểu thư, chuyện gì đã xảy ra với cô với tan nạn không may đó? Có ai đó đã đánh vào đầu cô à?”

“Không.” Cô rụt rè trả lời, rồi hạ ánh mắt nhìn xuống mặt đất. “Tôi đã ngã. Làm ơn đừng cảm thấy lo lắng vì tôi thế, Sterns.” Cô thêm vào khi lén nhìn thấy vẻ mặt cảm thông của ông. “Đó chỉ là một cú va chạm nhẹ nhàng, không đáng kể. Ông có muốn nhìn thấy nó không?” Cô hỏi rồi vén mái tóc ra khỏi thái dương của mình.

Cử động đó làm hông cô lại đau nhói lên. Lần này cô không hoàn toàn phớt lờ cơn đau được nữa. Sterns không thể nào tỏ ra thích thú hơn, hay là thương xót hơn nữa đối với vết thương của cô. Trong khi Caine quan sát, viên quản gia của anh như trở thành một người hầu gái của một quý cô. Ông lấp bắp tất cả các loại câu chia buồn, rồi khi Jade chấp nhận vòng tay của ông và hai người họ bắt đầu cùng nhau bước lên những bậc thềm, Caine bị bỏ lại và chỉ biết nhìn trừng trừng theo sau họ.

“Chúng tôi phải ngay lập tức đặt cô lên giường, Tiểu thư yêu quý.” Sterns tuyên bố. “Cô bị ngã thế nào, liệu tôi có được phép bạo gan hỏi không?”

“Tôi mất thăng bằng và ngã xuống từ trên đầu cầu thang.” Cô trả lời. “Tôi thật là vụng về.”

“Ồ không, tôi chắc chắn là cô không hề vụng về chút nào.” Sterns vội vàng lên tiếng.

“Ông thật tử tế khi nói thế, Sterns. Ông có biết không, vết sưng đó lúc này gần như không ghê gớm lắm, nhưng bên hông tôi thì, ... ồ, tôi không muốn làm ông lo lắng, và cũng không muốn ông nghĩ rằng tôi là một người cứ mãi kêu ca phàn nàn ... Caine tin rằng tôi không biết làm gì khác ngoài kêu ca và khóc lóc. Đó chính xác là những gì anh ta đã nói. Đúng, đó là ...”

Caine xuất hiện bên cạnh cô và túm lấy vai cô. “Hãy kiểm tra hông em xem thế nào. Bỏ áo khoác của em ra.”

“Không.” Cô trả lời trong lúc bước vào trong phòng giải trí. “Anh sẽ lại chỉ chọc vào nó thôi, Caine.”

Một hàng những người hầu đang đứng chờ để chào đón chủ nhân của họ. Jade lướt qua họ trong lúc vẫn ôm lấy cánh tay Sterns. “Sterns, có phải phòng tôi nằm ở phía trước ngôi nhà không? Tôi thực sự hi vọng như thế. Tôi thích sẽ có một khung cửa sổ nhìn ra khung cảnh đáng yêu ở phía lối vào và khu rừng đằng trước đó.”

Bởi vì giọng nói của cô vô cùng phấn khởi nên Caine kết luận rằng cô đã nói quá lên về sự đau đớn của mình. “Sterns, đưa Tiểu thư lên lầu và để cô ấy nghỉ ngơi trong khi ta lo một số chuyện khác.”

Anh không chờ nghe câu trả lời mà quay lại ngay và bước ra khỏi cửa.

“Bảo Parks đi đón thầy thuốc về đây.” Sterns gọi vọng xuống từ phía trên đỉnh cầu thang, rồi viên quản gia quay sang Jade. “Đừng tranh cãi với chúng tôi, thưa Tiểu thư. Cô trông vô cùng xanh xao. Tôi không thể không nhận ra là bàn tay cô lúc này đang lạnh như đá ấy.”

Jade vội vàng rút tay lại. Cô không nhận ra là cô đã bám lấy ông trong khi trèo lên các bậc thang, nhưng dĩ nhiên là Sterns có chú ý thấy điều đó. Cô gái tội nghiệp này rõ ràng là đã kiệt sức. Vì sao ư, cô lúc này thực sự đang run lẩy bẩy.

“Mặt trời sẽ xuống núi nhanh thôi. Cô sẽ ăn tối ở trên giường. Tước gia nhà tôi thực sự đã ném cô xuống sông Thames ư?” Sterns hỏi khi ông thấy cô định tranh cãi với quyết định của mình.

Cô mỉm cười trả lời. “Đúng thế. Và anh ta vẫn chưa xin lỗi. Anh ta cũng quăng mất túi hành lý của tôi làm tôi giờ đây là một kẻ khánh kiệt.” Giọng nói của cô lại phẫn khích trở lại. “Nhưng Quý bà Christina đã đưa cho tôi vài bộ quần áo rất dễ thương của cô ấy, và tôi cảm ơn Chúa vì điều đó.”

“Cô không có vẻ gì là quá buồn bã trong hoàn cảnh khó khăn hiện tại của mình.” Sterns nhận xét. Ông mở cửa phòng cho cô, rồi bước lùi lại để cô có thể vào bên trong.

“Ồ, tôi không tin tưởng vào chuyện buồn bã.” Cô trả lời. “Ôi Sterns, căn phòng thật đáng yêu. Màu vàng là màu yêu thích của tôi. Khăn trải giường có phải làm bằng vải tơ không?”

“Sa tanh.” Sterns trả lời và mỉm cười trước sự nồng nhiệt trong giọng nói của cô. “Tôi có thể giúp cô bỏ áo khoác ra không, thưa Tiểu thư?”

Jade gật đầu. “Ông có thể mở cửa sổ trước hộ tôi không? Trong này hơi ngột ngạt một chút.” Cô băng qua căn phòng để nhìn ra ngoài, ước lượng khoảng cách đến bìa rừng. Matthew và Jimbo hẳn là đang chờ dấu hiệu của cô khi trời tối. Họ sẽ quan sát các khung cửa sổ để chờ một ngọn nến được thắp lên, dấu hiệu mà họ đã quyết định là ám chỉ tất cả mọi việc đều thuận lợi.

Jade quay lại khi Sterns bắt đầu kéo mạnh chiếc áo khoác của cô. “Tôi sẽ cho người giặt cái này cho cô, thưa Tiểu thư.”

“Làm phiền ông.” Cô trả lời. “Tôi tin là chiếc áo bị rách nhẹ ở bên hông, Sterns. Ông có thể nhờ ai đó may lại cho tôi được không?”

Sterns không trả lời cô. Jade ngẩng lên nhìn ông. “Ông bị ốm ư?” Cô hỏi, viên quản gia đột nhiên trông xanh lét như tàu lá chuối. “Sterns, hãy ngồi xuống. Đừng cảm thấy bị xúc phạm, nhưng tôi tin rằng ông đang có nguy cơ ngất xỉu đấy.”

Ông lắc đầu khi cô đẩy ông ngồi vào chiếc ghế tựa đặt cạnh cửa sổ. Viên quản gia cuối cùng cũng lấy lại được giọng nói của mình. Ông rống lên âm ỉ gọi chủ nhân của mình yêu cầu anh phải xuất hiện ngay lập tức.

* * *

Caine vừa mới bắt đầu bước lên các bậc thềm thì nghe thấy tiếng gầm của Sterns. “Giờ thì cô ấy lại làm gì nữa đây?” Anh lẩm bẩm với bản thân rồi vội vàng băng qua phòng giải trí nơi mà những người hầu lại một lần nữa đứng sấp hàng, anh phẩy tay ra hiệu về phía họ, rồi phóng lên cầu thang.

Anh đột ngột dừng lại khi vừa chạy đến cửa phòng vì cảnh tượng anh nhìn thấy làm anh ngạc nhiên sửng sốt. Sterns đang vùng vẫy để thoát ra khỏi chiếc ghế bành có tay dựa trong khi Jade cố ấn ông xuống bằng một tay để trên vai ông. Cô đang quạt cho ông bằng một cuốn sách mỏng trên tay còn lại.

“Chuyện quái quỷ gì Sterns? Ông ốm à?”

“Ông ấy sắp ngất rồi.” Jade cảnh báo. “Giúp em đưa ông ấy lên giường, Caine.”

“Hông của Tiểu thư, Tước gia.” Sterns kêu lên phản đối. “Tiểu thư yêu quý, đừng có vẩy cuốn sách đó trước mặt tôi nữa. Tước gia, hãy nhìn vào hông cô ấy.”

Caine hiểu ra trước khi Jade kịp hiểu. Anh nhanh chóng bước về phía cô, xoay người cô lại, rồi khi anh nhìn thấy rõ chiếc áo cánh màu trắng ướt sũng máu của cô, anh cũng chỉ muốn ngồi thụp ngay xuống.

“Chúa ơi,” anh thì thầm, “Ôi, em yêu, chuyện gì đã xảy ra với em thế?”

Jade thở hắt ra sợ hãi khi cô nhìn thấy vết thương của mình. Cô hẳn là sẽ loạng choạng lùi lại nếu như anh không giữ lấy cô. “Em yêu, em đã không biết rằng em bị chảy máu ư?”

Cô trông có vẻ chết lặng đi. “Em không biết. Em đã nghĩ rằng đó chỉ là một vết rách da do những cành cây gây nên thôi.”

Sterns đứng dậy phía bên kia cô. “Tiểu thư đã mất một lượng máu khá lớn, thưa Tước gia.” Ông thì thào.

“Đúng vậy.” Caine trả lời, cố gắng hết sức để không tỏ ra lo lắng quá mức. Anh không muốn cô trở nên hoảng sợ hơn nữa.

Hai bàn tay anh run rẩy khi anh nhẹ nhàng lật đám vải vóc ra khỏi thắt lưng cô. Cô nhận ra và thì thào. “Vết thương rất tệ, đúng không?”

“Đừng nhìn nó, em yêu.” Anh khẽ nói. “Có đau không?”

“Ngay khi nhìn thấy vết máu, em đã bắt đầu cảm thấy đau như sắp chết.”

Rồi Jade nhìn thấy vết rách trên chiếc áo của Christina. “Chúng đã hủy hoại cái áo đáng yêu của bạn em.” Cô kêu lên. “Chúng hẳn là đã bắn xuyên thủng qua nó. Nhìn vào cái lỗ đó mà xem, Caine. Đó là kích thước của một ... của một ...”

“Viên đạn súng lục?” Sterns gợi ý.

Caine đã bỏ chiếc áo cánh ra và lúc này đang sử dụng con dao của mình trên chiếc áo sơ mi của cô.

“Cô ấy sẽ ngã ập xuống chúng ta mất.” Sterns thì thào. “Tốt nhất là Ngài nên đặt cô ấy lên giường trước khi cô ấy ngất xỉu đi.”

“Tôi sẽ không ngất, Sterns, và ông nên xin lỗi tôi vì đã nghĩ đến chuyện đó. Caine, làm ơn bỏ em ra. Thật không đứng đắn chút nào khi cắt bỏ quần áo của em đi như thế. Em sẽ tự lo cho vết thương của mình.”

Jade đột nhiên mong muốn đến tuyệt vọng đuổi hai người đàn ông này ra khỏi phòng. Từ cái giây phút cô nhìn thấy vết thương của mình, mọi thứ trong ruột cô cứ sôi sục ầm ỹ. Lúc này cô cảm thấy mê sảng và đầu gối cô bắt đầu mềm nhũn ra.

“Sao, Sterns?” Cô hỏi. “Tôi có nhận được câu xin lỗi hay không?” Trước khi viên quản gia có cơ hội trả lời, Jade đã nói tiếp. “Quý tha ma bắt. Cuối cùng thì tôi cũng sắp ngất xỉu thật rồi.”

CHƯƠNG 8

Jade giật mình tỉnh dậy. Cô cảm thấy ngạc nhiên khi nhận ra mình đang nằm trên giường, bởi vì cô không có chút ý tưởng mơ hồ nào là cô đã trèo lên giường bằng cách nào cả. Phải mất một lúc sau sự thật mới ùa vào đầu cô. Chúa ơi, cô thực sự đã ngất xỉu.

Cô vẫn đang còn cố gắng làm quen và chấp nhận với cảm giác nhức nhối này thì bỗng cảm thấy một luồng gió nhẹ thổi vào qua khung cửa sổ đang mở làm làn da trần của cô trở nên lạnh ngắt.

Cô mở mắt ra và nhìn thấy Sterns đang cúi xuống phía trên cô từ một bên giường và Caine đang hí húi phía bên giường đối diện. Vẻ mặt cau có quắc mắt của họ gần như đủ làm cho cô lại rơi vào một cơn bất tỉnh khác.

“Phát súng đã xuyên thẳng qua.” Caine lẩm bẩm.

“Cảm ơn Chúa vì điều đó.” Sterns thì thào.

“Ai trong số hai tên vô lại các người đã cởi bỏ quần áo của tôi ra khi tôi không còn tỉnh táo hả?” Cô hỏi, giọng cô lạnh lẽo như sương giá.

Sterns nhảy dựng lên một cách rõ ràng trong khi Caine chỉ mỉm cười.

“Cô có cảm thấy khá hơn không, thưa Tiểu thư?” Viên quản gia hỏi sau khi đã lấy lại bình tĩnh.

“Khá hơn rồi, cảm ơn ông. Sterns, tại sao ông giữ tay tôi thế?” Cô hỏi.

“Để giữ cô nằm im, thưa Tiểu thư.” Ông trả lời.

“Ông có thể thả tôi ra được rồi. Tôi sẽ không gây trở ngại đến công việc của Caine đâu.”

Sau khi ông làm theo yêu cầu của cô, ngay lập tức cô cố gắng đẩy hai tay của Caine ra khỏi hông cô. “Anh đang chọc vào em đấy, Caine.” Cô càu nhàu.

“Yên nào, anh gần như xong rồi.”

Giọng điệu của anh nghe có vẻ cực kỳ gắt gỏng, nhưng hành động của anh lại nhẹ nhàng đến không thể tin được. Điều đó thật là trái ngược. “Anh nổi giận với em à, Caine?”

Anh còn không thèm liếc mắt lên khi trả lời cô cộc lốc. “Không.”

“Anh có thể nói nghe có vẻ thuyết phục hơn một tí được không.” Cô phản đối. “Anh đang nổi giận và em thì không hiểu vì sao ...” Cô dừng lại và thở hắt ra.

Caine cho rằng tấm gác mà anh đang áp vào vết thương của cô làm cô cảm thấy không dễ chịu. “Chặt quá ư?” Anh hỏi, ánh mắt của anh đầy ắp vẻ quan tâm.

“Anh nghĩ rằng tất cả là lỗi của em, đúng không?” Cô lắp bắp. “Anh nghĩ rằng em cố ý ...”

“Ồ, không đâu, Tiểu thư.” Sterns cắt ngang. “Tước gia không đổ lỗi cho cô đâu. Cô không cố ý để bản thân mình bị bắn cơ mà. Chủ nhân của tôi luôn luôn hơi ...”

“Cáu kỉnh ư?” Cô gợi ý.

Viên quản gia gật đầu. “Đúng thế, Tước gia luôn trở nên cáu kỉnh mỗi khi Ngài lo lắng.”

Sự chú ý của cô chuyển sang Caine, rồi cô nói. “Em xin lỗi nếu em đã làm anh lo lắng. Anh vẫn còn lo lắng ư?”

“Không.”

“Vậy thì vết thương không kinh khủng như vẻ bên ngoài đúng không?”

Caine gật đầu, rồi loay hoay hoàn thành công việc tay chân của mình trước khi ngẩng lên nhìn cô chăm chú. “Chỉ là vết thương phần mềm thôi, Jade.” Anh nói. “Em sẽ bình phục nhanh thôi.”

Trông anh thực sự giống như là chắc chắn với những gì mình nói, Jade ngay lập tức cảm thấy nhẹ nhõm. “Đắp chăn lên chân tôi, Sterns, và không được nhìn khi ông làm chuyện đó.” Cô ra lệnh. Giọng cô đã lấy lại chút châm chích làm cho nụ cười biến mất khỏi người đàn ông có gương mặt khắc khổ đó.

Lúc này Jade chỉ còn mặc mỗi áo sơ mi. Một bên của chiếc áo viền ren đã bị xé một khoảng rộng để phơi ra vết thương nơi hông cô. Cô hiểu sự cần thiết trong việc phải cởi bỏ quần áo của cô, nhưng lúc này khi mà cô đã biết rằng mình không phải trong tình trạng nguy hiểm đến tính mạng thì vẻ bề ngoài cần phải được chăm chút.

Viên quản gia làm theo lời cô yêu cầu, rồi sau đó rời đi để lấy một khay đồ ăn cho bữa tối của cô. Jade và Caine còn lại một mình. “Em không quan tâm liệu nó có phải là một vết thương phần mềm không đáng kể hay không.” Cô nói. “Em đã quyết định là em sẽ ở lại, Caine.”

Anh ngồi xuống bên mép giường, nắm lấy tay cô, rồi trao cho cô một nụ cười có khả năng làm trái tim ngừng đập. “Tại sao anh lại có cảm giác là có cái gì đó nữa ở trong lời tuyên bố này nhỉ?”

“Anh thật quá tinh ranh, thưa quý Ngài.” Cô cự nự. “Đúng là còn nữa. Trong khi em ở lại đây, anh sẽ phải túc trực bên giường bệnh của em. Dù sao đi chăng nữa thì chuyện này cũng hoàn toàn là do lỗi của anh.” Cô gật đầu quả quyết, và phải cắn chặt môi dưới của mình lại để khỏi phải phá lên cười, lúc này Caine trông vô cùng hoang mang.

“Ồ?” Anh hỏi trong khi cô nhìn anh với vẻ trông chờ. “Làm thế nào mà em lại đi đến cái kết luận rằng chuyện này là lỗi của anh nhỉ?”

Cô nhún vai. “Em vẫn chưa hình dung ra được thế nào, nhưng em sẽ nghĩ ra sớm thôi. Giờ thì hãy hứa với em đi, Caine. Em sẽ không thế nào nghỉ ngơi thoải mái cho đến khi em biết rằng anh sẽ không rời khỏi em.”

“Được rồi, cưng ạ.” Anh trả lời, rồi thoáng nháy mắt với vẻ gian xảo. “Anh sẽ không rời khỏi em suốt cả ngày lẫn đêm.”

Tầm quan trọng trong câu nói đó không thoát khỏi sự chú ý của cô, cô vội trả lời. “Anh có thể về giường mình vào ban đêm.”

“Anh có thể ư?” Anh hỏi với vẻ cộc cằn.

Jade quyết định sẽ không chọc tức anh thêm nữa, đoán rằng anh sẽ trở nên cực kỳ cáu kỉnh nếu như cô cứ cố chấp với những yêu cầu của mình. Hơn nữa, cô đã thắng vòng này rồi, đúng không? Sự kiện xui xẻo vì bị trúng đạn cuối cùng lại trở thành một lợi thế tuyệt vời. Giờ cô đã có một lý do hoàn hảo để giữ anh bên mình. Vì sao ư, cô có thể chỉ cần nằm ì lại trên giường cho đến khi Nathan xuất hiện và đón cô thôi.

Cô đã không nhận ra mình kiệt sức đến mức nào. Cô ngủ thiếp đi ngay sau khi ăn tối xong, khay đồ ăn vẫn còn đặt trên đũa, và chỉ tỉnh lại một lần trong suốt cả đêm. Lúc này cặp nến đôi đang cháy lập lòe trên nóc tủ đầu giường. Jade bỗng nhớ đến dấu hiệu mà cô cần phải báo cho Jimbo và Matthew biết, và ngay lập tức tung chăn để ra khỏi người.

Và rồi cô nhìn thấy Caine. Anh đang nằm ườn ra trên chiếc ghế bành có tay vịn đặt bên cạnh giường ngủ, đôi chân trần của anh gác lên thành giường, chiếc áo sơ mi trắng phanh ra đến tận thắt lưng, và anh có vẻ như đang ngủ say.

Jade không biết cô đã ngắm nhìn anh bao lâu. Cô tự bảo mình rằng chỉ là cô muốn chắc chắn rằng anh đã thực sự ngủ say rồi thôi. Chúa ơi, anh

quá sức lôi cuốn đối với cô. Tuy nhiên, anh đang nhanh chóng trở nên nhiều hơn rất nhiều ngoài là một gương mặt đẹp trai. Anh như thể một thiên đường an toàn trong cơn bão, và cảm giác thôi thúc muốn ngã người vào anh, để được anh chăm sóc, gần như làm cô choáng ngợp.

Thiên thần hộ mệnh của cô bắt đầu ngáy và kéo cô ra khỏi trạng thái thôi miên. Cô nhẹ nhàng trèo xuống giường, lấy một cây nến, rồi bước ra đứng trước cửa sổ.

Mưa phùn đang rơi xuống trên phong cảnh tuyệt đẹp phía trước nhà. Jade có cảm giác tội lỗi vì người của cô lúc này hẳn là đang ướt sũng. Nếu cô phát tín hiệu sớm hơn, họ có thể đã tìm được một nơi trú ẩn khô ráo từ sớm rồi.

“Em đang làm gì thế?”

Jade gần như đánh rơi cây nến, cô giật bản mình vì giọng nói oang oang của Caine. Cô quay người lại và nhìn thấy anh đang đứng cách cô chỉ khoảng một bàn chân. “Em chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ thôi.” Cô thì thào. “Em không định đánh thức anh dậy.”

Tóc anh rối bù và anh dường như là vẫn còn ngái ngủ hơn là tỉnh táo. Một lọn tóc rơi xuống trán anh làm cho vẻ bề ngoài của anh trở nên hơi mong manh đối với cô. Không có chút ý tưởng gì về điều mà mình sắp làm, cô nhẹ nhàng vén lọn tóc của anh trở lại chỗ cũ.

“Em có thể nhìn ra ngoài cửa sổ vào ngày mai.” Anh đáp lại, giọng của anh khàn khàn vì ngái ngủ. Rồi anh lấy cây nến từ tay cô, đặt nó trở lại trên bàn và ra hiệu cho cô quay trở lại giường một cách ngạo mạn.

“Hông em còn đau không?” Anh hỏi.

Cô không nghĩ rằng anh quá quan tâm đến vết thương của cô bởi vì anh vừa ngáp vừa đưa ra câu hỏi đó. Cô định trả lời anh là không, vết thương không làm cô đau đớn lắm, nhưng rồi cô nghĩ lại và nói. “Vẫn còn. Nó vẫn

nhức nhối nhưng chỉ một chút thôi.” Cô thêm vào khi ánh mắt của anh bỗng trở nên hơi quá quan tâm. “Sao anh lại ngủ trên ghế thế?”

Anh cởi áo sơ mi ra trước khi trả lời cô rồi giải thích. “Em chiếm gần như hết chiếc giường và anh thì không muốn phải di chuyển em.”

“Di chuyển em? Sao anh lại muốn di chuyển em?”

Caine thối tắt hai cây nến, kéo chăn ra và nằm dài ra bên cạnh cô. Rồi anh trao cho cô một câu trả lời vòng quanh. “Anh sẽ chỉ ở lại với em cho đến khi em ngủ trở lại thôi.”

“Nhưng Caine, thế này không đúng đắn chút nào ...”

“Ngủ đi cưng. Em cần được nghỉ ngơi.”

Cô cứng người lại khi anh vòng tay ôm lấy cô, bàn tay anh đặt giữa hai bầu ngực của cô. Khi cô cố gắng đẩy nó ra, anh liền nắm lấy tay cô và giữ im vị trí.

“Thế này thực sự không ...” Cô dùng câu phản đối ở giữa chừng, nhận ra rằng đó sẽ chỉ là nỗ lực lãng phí mà thôi. Caine đã lại ngáy o o trở lại và chắc chắn là sẽ không nghe một lời nào mà cô nói.

Cô biết rằng sẽ không nguy hiểm lắm nếu để anh ngủ với cô một lát. Dù sao đi chăng nữa cô cũng đã làm cho anh tươi tắn và anh chắc chắn là cần nghỉ ngơi. Cô đã chứng kiến anh trở nên cáu kỉnh đến thế nào nếu anh mệt mỏi. Thật kỳ cục, nhưng cô cảm thấy khuyết điểm đó khá đáng yêu. Jade rúc vào người anh rồi nhắm mắt lại. Cô biết một cách bản năng rằng anh sẽ tự biết cách xử sự đúng mực. Anh là một quý ông, và anh đã hứa với cô rằng anh sẽ không bao giờ lợi dụng cô.

Rõ ràng là chính cô cũng đã kiệt sức như vẻ bề ngoài của anh, bởi vì cô ngủ thiếp đi ngay với cái ý nghĩ khó hiểu nhất lững lờ trôi qua trí óc cô. Rút cục thì cô cũng đã bắt đầu ước gì anh không phải là một quý ông như thế.

* * *

Người thầy thuốc - Ngài Harwick - đã không thể tìm thấy được trong suốt hai ngày hai đêm rông. Caine đã sai người hầu lên căn nhà phố ở London và về cả cơ ngơi ở nông thôn của ông ta. Cuối cùng họ cũng tìm thấy Harwick ở lầu đài của Quý bà McWilliams, đang tham gia vào một ca đờ đê. Ông ta gửi một lá thư phúc đáp cho Caine giải thích rằng ngay khi nhiệm vụ của ông ta ở đó được hoàn thành, ông ta ngay lập tức sẽ phi ngựa đến nhà của Caine.

Caine cần hẳn mãi về sự bất tiện đó cho đến khi Jade nhắc anh rằng tình trạng của cô không phải là nguy hiểm đe dọa đến tính mạng. Thực ra thì cô đã thêm vào là người đưa tin có quan hệ họ hàng với vị thầy thuốc, và rằng cô đã bắt đầu cảm thấy khá hơn nhiều và không cần hay là không muốn bất cứ ai chọc vào người cô nữa.

Việc nằm mãi trên giường sớm trở thành một sự tra tấn đối với Jade. Cô không thể nào chịu đựng sự giam hãm đó nữa. Trong khi đó, thời tiết cũng bắt chước theo tâm trạng của cô. Kể từ cái giây phút cô đặt chân vào trong nhà Caine, trời đã không hề dứt mưa.

Tâm trạng của Caine cũng chưa lết như chính tâm trạng của cô. Anh làm cô nghĩ đến một con thú bị nhốt trong chuồng. Mỗi lần anh đến phòng cô để nói chuyện với cô, anh lại đi đi lại lại khắp phòng, hai tay chấp sau lưng trong khi anh nghiền nát cô với những câu hỏi về quá khứ của cô, về anh trai của cô, và về tất cả những sự kiện dẫn đến vụ giết người mà cô đã chứng kiến. Caine luôn kết thúc những vụ cãi vã tay đôi đó bằng một câu nhận xét rằng anh vẫn chưa có đủ thông tin để đưa ra bất cứ kết luận quan trọng nào.

Tâm trạng tuyệt vọng của anh gần như là có thể nhìn thấy được. Jade cảm thấy đối phó với anh như là sự tra tấn tinh thần. Cô đã cẩn thận để

không nói cho anh biết quá nhiều sự thật hay quá nhiều điều dối trá, nhưng Chúa ơi, đó là một nhiệm vụ làm cô cảm thấy kiệt sức.

Phần lớn thời gian họ trải qua là quát thét vào mặt nhau. Jade buộc tội rằng anh đã cảm thấy hối hận vì đã dính dáng vào rắc rối của cô. Còn anh, dĩ nhiên là cảm thấy bị sỉ nhục bởi lời buộc tội đó. Tuy nhiên, anh cũng không nói thẳng thừng ra và phủ nhận điều đó.

Trong thâm tâm mình, cô nghĩ rằng anh không còn cảm thấy cô lỗi cuốn nữa. Vì sao ư, anh thậm chí còn không cố hôn cô thêm một lần nào nữa hay là ngủ bên cạnh cô, và đến ngày thứ ba, anh gần như không nói một lời nào lịch sự với cô nữa.

* * *

Vào đêm thứ tư của sự giam cầm, khả năng kiểm soát của Jade đã vỡ nát. Cô xé toang lớp băng mới mà Sterns vừa mới thay cho cô chỉ vài giờ trước đó, yêu cầu được tự tắm rửa, và rồi tuyên bố rằng cô đã hoàn toàn bình phục.

Cho đến khi cô gội đầu xong thì đầu óc cô đã được cải thiện đáng kể. Sterns giúp cô sấy khô những lọn tóc xoắn dài, rồi để cô ngồi trước lò sưởi trong đó một ngọn lửa đầy ắp đang tí tách nhảy múa. Sau khi ra lệnh cho người hầu dọn dẹp giường chiếu và mang bồn tắm ra ngoài, Sterns thúc Jade quay trở lại giường.

Ngay khi bóng đêm trùm xuống, Jade liền gửi tín hiệu cho người của mình rồi quay trở lại giường. Cô giở một trong những cuốn sách mà cô đã mượn từ thư viện của Caine, rồi nằm xuống và đọc trong khi tiếng sấm đang rền vang từ phía xa vọng lại. Tuy nhiên cơn bão tỏ ra là đáng để quan tâm hơn chỉ là vài tiếng sấm vặt vãnh. Một thân cây khổng lồ cao bằng ngôi nhà ba tầng của Caine, đã đổ ập xuống sân vì bị một tia chớp quá mãnh liệt đánh trúng, gốc cây trơ cả tầng rễ bừng sáng lên với màu đỏ ma quái trong một lúc lâu. Tiếng sấm rền làm ngôi nhà rung chuyển, và hậu quả là âm

thanh gỗ cháy xèo xèo, gậy răng rắc đã nổ ra và khuấy động không gian ban đêm như tiếng thịt được nướng trên một ngọn lửa bập bùng.

Tất cả những người làm ở đó đều phải có mặt ở chuồng ngựa để đỡ dành những con ngựa đang sợ hãi đến phát điên. Có mùi lửa cháy trên lỗ mũi của chúng, hay Kelley – người trông giữ chuồng ngựa – đã tuyên bố như thế. Caine được gọi đến khi người ta không thể vỗ về con chiến mã của anh dịu lại được. Tuy nhiên, ngay khi anh bước vào chuồng ngựa, con ngựa của anh ngay lập tức dừng cơn thịnh nộ của mình lại.

* * *

Đã quá nửa đêm khi Caine quay trở lại khu nhà chính. Mặc dù chỉ cách chuồng ngựa một khoảng khá ngắn nhưng anh vẫn ướt như chuột lột. Anh thả đôi ủng, tất, áo khoác và áo sơ mi trên lối vào nhà và bước lên lầu. Một tiếng sấm rền vang khác rung chuyển ngôi nhà ngay khi anh vừa chuẩn bị bước vào phòng ngủ của mình.

Jade hẳn là rất sợ hãi, anh tự nhủ và rời đôi hướng. Anh sẽ chỉ kiểm tra qua để biết chắc chắn là cô vẫn ổn thôi. Nếu cô đã ngủ say, anh sẽ để cô lại đó một mình. Tuy nhiên, nếu cô vẫn còn thức ... lúc đó thì, có lẽ họ sẽ lại có một cuộc chiến quát tháo khác về những rủi ro trên thế gian và vị trí thấp kém của người phụ nữ. Cô cũng đã đang đem niềm tin của anh ra để mà nhạo báng, nhưng anh thà xuống mồ còn hơn thừa nhận sự thật đó với cô, bởi vì chỉ vì một điều đơn giản là anh cảm thấy vô cùng thú vị khi được ngắm nhìn cô cố gắng bảo vệ những phản ứng của mình trước những quan điểm của anh.

Cũng hơi sững sốt một chút khi anh nhận ra là anh thực sự muốn nói chuyện với cô. Cứ cho là vậy đi thì cũng vẫn còn những chuyện khác nữa mà anh muốn làm với cô, nhưng anh ép bản thân mình phải chà đạp lên những ý nghĩ đó.

Anh đã dừng lại để gõ cửa phòng cô. Nhưng anh không cho cô thời gian để bảo anh biến đi, hay là thời gian để cô tỉnh dậy – trong trường hợp cô đã ngủ. Không, anh đã đẩy cửa bước vào phòng trước khi cô kịp có phản ứng.

Caine cảm thấy hài lòng khi thấy cô vẫn chưa ngủ. Anh tựa người vào khung cửa và ngắm cô một lúc lâu. Một cảm giác thỏa mãn ấm áp như tràn ngập trong anh. Trong vài ngày vừa rồi anh đã bắt đầu tự thừa nhận với bản thân rằng anh thích có cô trong nhà anh, và ngay cả khi cô cau có với anh, anh vẫn cảm thấy như mình đã được lên thiên đường. Anh thực sự điên rồi, anh nghĩ, bởi vì anh đang bắt đầu trở nên yêu cái vẻ mặt cáu kỉnh hay nhăn nhó của cô. Cái sự thật rằng anh có thể dễ dàng làm cô nổi điên lên chỉ chứng tỏ rằng cô có quan tâm đến những gì anh nói, cho dù chỉ là một chút.

Người phụ nữ này làm anh mê mẩn. Caine không thích thừa nhận điều đó ... nhưng cô quá xinh đẹp, quá mềm mại, quá nữ tính. Một người đàn ông chỉ có thể chịu đựng được đến chừng đó trước khi đổ gục hoàn toàn. Chúa giúp anh, anh biết rằng anh đang rất gần với cái ranh giới đó.

Nó trở thành một sự tra tấn khi anh không được chạm vào cô. Tâm trạng của anh phản ánh cuộc chiến nội tâm mà anh đang phải chịu đựng. Anh cảm thấy phía bên trong mình bị thắt lại thành từng nút, và mỗi lần anh nhìn thấy cô, anh lại muốn kéo cô vào trong vòng tay của mình và rồi thật đam mê, thật hoang dã làm tình với cô.

Và dường như anh không thể nào tránh xa cô ra được. Từng giờ từng giờ một anh cứ bước vào phòng cô để kiểm tra. Chúa ơi, thậm chí anh còn vào để ngắm nhìn cô đang say ngủ. Có lẽ là cô không thể biết được sự tra tấn mà anh đang phải trải qua. Cô không thể nào có vẻ mặt tuyệt đối thanh bình đến thế nếu như cô có bất kỳ ý tưởng thoáng qua nào về những hình ảnh tưởng tượng mà anh đang nghiền ngẫm trong đầu. Cô thực sự là một cô gái ngây thơ trong sáng.

Lúc này cô đang ngồi trên giường, lưng dựa vào một chồng gối, trông vô cùng tinh khiết và trong trắng khi cô nhìn anh và lắc đầu. Hai cây nến

đang cháy trên nóc tủ đầu giường và cô thì đang cầm một quyển sách trong tay. Trong khi anh vẫn tiếp tục ngắm nhìn cô không chớp mắt, cô chậm rãi đóng sách lại, ánh mắt của cô nhìn trực tiếp vào anh trong suốt thời gian đó, và rồi cô thở dài thườn thượt.

“Em biết là đáng lẽ em nên gài then cửa lại.” Cô lên tiếng. “Caine, đơn giản là em không có tâm trạng đâu để tham dự vào một buổi thẩm tra nữa vào buổi tối hôm nay.”

“Được thôi.”

“Được thôi ư?”

Sự đồng tình dễ dàng của anh rõ ràng là đã làm cô ngạc nhiên. Cô trông có vẻ nghi ngờ. “Anh thật lòng đấy chứ, quý Ngài? Anh sẽ không quấy rầy em chứ?”

“Anh thật lòng.” Anh trả lời và cười toe toét.

“Anh vẫn không nên có mặt ở đây.” Cô nói với anh bằng cái giọng khàn khàn, mời gọi mà anh cảm thấy vô cùng kích thích đó.

“Cho anh một lý do chính đáng vì sao anh không nên có mặt ở đây xem nào.”

“Danh tiếng của em và tình trạng gần như khóa thân của anh.” Cô trả lời.

“Đó là hai lý do ư?” Giọng anh kéo dài.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Cô hỏi khi anh đóng cánh cửa lại phía sau lưng mình. “Người hầu sẽ biết rằng anh đang ở đây.”

“Anh đã nghĩ rằng em không quan tâm đến danh tiếng của em chứ, Jade. Vậy là em đã đổi ý rồi à?”

Cô lại lắc đầu. Ánh sáng từ ngọn nến phản chiếu lung linh trên mái tóc cô khi cô cử động làm anh cảm thấy như bị thôi miên. “Em đã không quan tâm đến danh tiếng của em khi em nghĩ rằng anh sắp sửa giết chết em, nhưng giờ khi mà anh đã cho em hi vọng tiếp tục được sống khỏe mạnh thì em đã đổi ý.”

“Jade, Sterns biết anh ngủ ở đây vào đêm đầu tiên khi mà ...”

“Chuyện đó khác.” Cô xen vào. “Em đã bị ốm, bị thương, và anh quan tâm đến em. Đúng thế, chuyện đó hoàn toàn khác. Giờ em đã bình phục rồi. Đám người hầu chắc chắn sẽ nói lại với mẹ anh, Caine.”

“Mẹ anh ư?” Anh bật cười. “Em không cần phải lo về đám người hầu, Jade. Họ đã ngủ hết rồi. Hơn nữa, động cơ của anh không phải là dụ dỗ em.”

Cô cố gắng không để anh nhìn thấy sự thất vọng của mình. “Em biết.” Cô nói và thở dài với vẻ chế giễu. “Nhưng nếu anh không có ý định xấu xa đó, vậy thì tại sao anh lại có mặt ở đây vào giờ này?”

“Đừng có nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ đó.” Anh đáp trả. “Anh đã nghĩ rằng có thể em sẽ hoảng sợ vì cơn bão, chỉ thế thôi.” Anh dừng lại cau mày nhìn cô rồi thêm vào. “Hầu hết phụ nữ đều sẽ hoảng sợ, nhưng em thì không, đúng không?”

“Không.” Cô trả lời. “Em rất tiếc.”

“Sao em lại tiếc?”

“Bởi vì trông anh quá thất vọng. Anh đã muốn được vỗ về em đúng không?”

“Ý nghĩ đó có lướt qua đầu anh.” Anh thừa nhận với vẻ cộc lốc. Vẻ cau có của anh càng trở nên mãnh liệt hơn khi anh nhận ra cô đang cố gắng kiềm chế để không cười phá lên. Anh vùng ra khỏi cửa và bước về phía

giường của cô, Jade thu chân lại vừa kịp lúc anh ngồi xuống. Cô cố gắng một cách tuyệt vọng để không nhìn vào bộ ngực trần của anh. Thảm lông sẫm màu, xoắn tít ở đó vuốt thon lại thành một luống nhỏ và kết thúc ở chính giữa chiếc bụng phẳng lì của anh. Cô muốn rê những ngón tay của mình qua đám lông xoắn tít đó, muốn cảm nhận được hơi ấm của anh tỳ vào ngực cô, muốn ...

“Quý tha ma bắt, Jade, hầu hết phụ nữ đáng lẽ đã phải hoảng sợ.”

Giọng nói của anh kéo cô ra khỏi những ý nghĩ gợi cảm. “Em không phải là hầu hết phụ nữ.” Cô trả lời. “Tốt hơn hết là anh nên hiểu rõ điều đó lúc này, Caine.”

Giờ đây anh gặp khó khăn để có thể hiểu rõ bất cứ điều gì. Anh nhìn chăm chăm vào những cái cúc phía trên cùng trên chiếc váy ngủ màu trắng của cô, nghĩ về làn da mềm mại được che giấu ở bên dưới chúng. Hơi thở của anh đứt quãng, giờ khi anh đã biết cô không hề hoảng sợ gì trước cơn bão thì anh thực sự nên rời khỏi đó mới phải. Quần của anh, vẫn đang ướt sũng vì mưa bão, có lẽ đã làm ướt tấm chăn của cô rồi. Anh biết anh nên rời khỏi đó, nhưng dường như anh không thể cử động.

“Em không hề giống với hầu hết những người phụ nữ mà anh đã biết.” Cô tuyên bố chỉ nhằm khóa lấp sự im lặng ngưng đọng nghẹn ngào. Những giọt mưa vẫn còn đang bám lấy bờ vai và cẳng tay lực lưỡng của anh. Trong ánh nến, sự ẩm ướt đó làm cho làn da màu đồng của anh trở nên lấp lánh. Ánh mắt của cô hạ xuống đùi anh, rồi cô nhận ra đó là một sai lầm. Chỗ phồng lên ở giữa hai đùi anh thật rõ ràng ... và thật khuấy động. Cô có thể cảm thấy mặt mình đang đỏ bừng lên phản ứng lại.

“Anh ướt như chuột lột ấy.” Cô thốt lên. “Anh đã đi dạo trong mưa bão đấy à, anh chàng ngốc nghếch?”

“Anh phải ra chuồng ngựa để giúp xoa dịu những con ngựa ở đó.”

“Tóc anh trở nên xoắn hơn khi bị ướt.” Cô nhận xét. “Anh hẳn là phải ghét điều đó lắm khi anh còn là một cậu bé.”

“Anh ghét nó đến nỗi anh không chia sẻ đồ chơi với bất kỳ ai cả.” Anh kéo dài giọng chế giễu.

Ánh mắt của anh lướt xuống ngực cô. Anh nhận ra núm vú cương cứng của cô đang chà xát vào lớp vải mỏng của chiếc váy ngủ và gần như phải vận dụng sự tự chủ lớn nhất của mình để không chạm vào cô. Khả năng tự kiểm soát của anh đang gần tiến đến mức bị gãy nát, và thậm chí chỉ một nụ hôn chúc ngủ ngon lúc này cũng sẽ làm anh quên đi mất ý định tốt đẹp của mình. Một ánh chớp khác xẹt lên chiếu sáng căn phòng, kèm theo đó là một tiếng sấm nổ đùng đoàng như xé rách màng nhĩ. Caine vụt rời khỏi giường và bước tới đứng bên cạnh cửa sổ trước khi Jade đá chặn ra khỏi người.

“Cú vừa rồi chắc chắn đã đánh trúng cái gì đó.” Caine nói. “Anh không nghĩ là anh đã từng nhìn thấy một cơn bão dữ dội như thế này trước đây.”

Anh nhìn thẳng vào trong bóng đêm, dò tìm dấu hiệu của một ngọn lửa bắt đầu nhá lên. Rồi anh cảm thấy Jade nắm lấy bàn tay anh. Anh giấu sự lo lắng của mình khi quay lại và nhìn xuống cô.

“Nó sẽ tan đi nhanh thôi.” Cô hứa, rồi gật đầu khi trông thấy anh sững sốt, cô siết chặt bàn tay anh để đảm bảo với anh và thêm vào. “Rồi anh sẽ thấy.”

Anh không thể tin được là cô thực sự đang cố gắng xoa dịu anh. Bởi vì trông cô rất chân thành nên anh không dám cười phá lên. Anh không muốn làm tổn thương đến tình cảm dịu dàng của cô, và nếu như cô cảm thấy cần thiết phải vỗ về anh thì anh cũng để cho cô được toại nguyện.

“Bác em thường nói với em rằng những thiên thần đang cãi nhau mỗi khi có mưa bão sấm sét.” Cô nói. “Ông nói nghe như thể là họ đang tham dự tiệc tùng ấy.”

“Thế em có tin bác em không?” Anh hỏi, giọng anh ảm chứa nụ cười.

“Không.”

Thế là anh phá lên cười, một âm thanh vang dội làm cô nhớ đến tiếng sấm.

“Anh dần dần đánh giá cao sự chân thật của em, Jade. Anh thấy nó vô cùng lôi cuốn.”

Trông cô không có vẻ gì là muốn nghe quan điểm đó của anh cả. Cô thả tay anh ra và lại lắc đầu. “Tất cả mọi thứ đối với anh đều là trắng hoặc đen, đúng không? Không có bất cứ chỗ nào dành cho những thứ trung gian, đúng không? Em đã cố gắng tin lời bác em, nhưng em biết rằng ông nói dối để xoa dịu nỗi sợ hãi của em. Thi thoảng, Caine ạ, một lời nói dối nào đó thực ra hoàn toàn là một điều tốt đẹp. Anh có hiểu em đang nói gì không?”

Anh nhìn chăm chăm cô một lúc lâu. “Nói anh nghe một ví dụ khác xem nào, Jade.” Giọng anh nhẹ nhàng thoáng qua. “Em đã bao giờ nói dối anh chưa?”

Cô chậm rãi gật đầu.

Vài nhịp đập trôi qua rồi Caine lên tiếng. “Thế lời nói dối đó là gì thế?”

Cô không trả lời anh đủ nhanh để làm anh vừa lòng. Hai tay anh đã đặt trên vai cô và anh ép cô quay lại đối diện với anh, rồi anh nâng cằm cô lên, yêu cầu cô nhìn thẳng vào anh. “Nói cho anh biết lời nói dối đó!” Anh ra lệnh.

Ánh mắt của anh làm cô ớn lạnh, cô không thể tìm thấy bất cứ sự ấm áp nào ở đó. Màu mắt anh đã chuyển sang thành màu xám xịt của một buổi sáng mùa đông.

“Anh không thể chấp nhận một lời nói dối nào, cho dù nguyên nhân có là gì đi chăng nữa, đúng không?”

“Nói cho anh biết lời nói dối đó là gì.” Anh lại yêu cầu cô lần nữa.

“Em không thực sự ghét anh.”

“Gì cơ?” Anh hỏi, trông có vẻ hoang mang.

“Em nói rồi đấy, em không thực sự ghét anh.”

“Là nó ư? Đó là lời nói dối mà em ...”

“Đúng thế.”

Cô có thể cảm thấy sự căng thẳng dịu hẳn xuống trên năm tay anh trên vai cô. “Ôi, quý tha ma bắt, Jade, anh đã nghĩ nó là điều gì đó nghiêm trọng lắm.”

“Như cái gì?” Cô lên giọng hỏi.

“Ví dụ như là em đã kết hôn rồi.” Anh trả lời với giọng gần như quát lên. “Anh đã biết là em không ghét anh rồi.” Anh thêm vào với giọng nhẹ nhàng hơn.

“Anh thật vô phương cứu chữa.” Cô kêu lên. “Quá cứng nhắc nữa. Nếu em còn lời nói dối nào khác nữa, chắc chắn là em sẽ không thừa nhận với anh lúc này. Anh đã trở nên cáu kỉnh quá mức.”

“Jade?”

“Vâng?”

“Lời nói dối nào khác nữa?”

“Em đã nghĩ về chuyện nói với anh rằng em đã kết hôn.” Cô nói. “Nhưng em không giỏi chút nào trong chuyện bịa đặt và em cũng không nghĩ rằng anh sẽ tin em.”

“Tại sao em lại muốn anh tin rằng em đã kết hôn rồi?”

Lúc này anh đang xoa nhẹ vai cô với vẻ lơ đãng. “Bởi vì,” cô vội vàng trả lời, “lúc ở trong quán rượu, ừm, anh đã nhìn em như một con hổ đang lên kế hoạch cho bữa ăn kế tiếp của mình, và em đã nghĩ rằng nếu anh tin rằng em đã có chồng ... hay vừa mới góa chồng, thì em sẽ nhận được sự thương cảm của anh.”

“Vậy là em cần lòng thương cảm chứ không phải sự ham muốn của anh?”

Cô gật đầu. “Anh phải thừa nhận rằng chúng ta bị cuốn hút về phía nhau. Em chưa bao giờ muốn một người đàn ông nào chạm vào em như cái cách em muốn anh ... chạm vào em.”

“Thật dễ chịu khi biết điều đó, cưng ạ.”

“Ồ, anh đã biết điều đó rồi.” Cô lẩm bẩm. “Đừng có tỏ vẻ quá hài lòng với bản thân như thế đi. Nó sẽ xảy ra không sớm thì muộn thôi.”

“Cái gì sẽ xảy ra?”

“Em định tìm kiếm một ai đó mà em ít muốn gần gũi hơn.” Cô giải thích.

“Anh rất vui vì điều đó xảy ra với anh.” Anh thừa nhận, rồi vòng tay quanh người cô và kéo cô sát vào mình. “Jade, em có muốn anh chạm vào em lúc này không?”

Cô vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay của anh và bước lùi lại một bước. “Chuyện em có muốn anh chạm vào em hay không không quan trọng, Caine. Anh là người bảo vệ của em. Anh phải để em lại một mình.”

Đột nhiên cô thấy mình bị lôi đến tỳ vào ngực anh, đùi anh, và cơ thể rắn chắc bị kích thích của anh. Chiếc váy ngủ mỏng manh của cô trở thành hàng rào bảo vệ không đáng để trước cơ thể của anh, trước sức nóng diệu kỳ của anh. “Như thế không có tác dụng đâu, Jade.”

“Tại sao?”

“Anh muốn em.”

Giọng nói khàn khàn của anh làm cô trở nên buông thả. Cô biết rằng cô nên cảm thấy hoảng sợ trước phản ứng của mình trước anh. Nhưng cô thực sự mong muốn được tan chảy ra trong vòng tay anh. Sự thôi thúc muốn để anh chạm vào cô như thể một sự tra tấn ngọt ngào. Chúa ơi, cô vô cùng bối rối. Cô chưa từng bao giờ cho phép bất cứ ai gần gũi với cô như thế này. Cô luôn luôn tự bảo vệ bản thân không được dính dáng vào bất cứ mối quan hệ nào, cô học được từ rất sớm trong cuộc đời mình rằng yêu một ai đó sẽ đem đến cho bản thân nhiều sự đau đớn hơn là niềm vui. Ngay cả Nathan cũng bỏ rơi cô và khi đó cô đã trở nên vô cùng yếu đuối. Đúng vậy, chỉ có một kẻ ngốc mới để cho một người đàn ông như Caine đến gần ... Chỉ một kẻ ngốc.

Tiếng sấm rền vang từ phía xa xa. Cả Jade và Caine lúc này đều không nhận thức được gì về thời tiết nữa. Họ như bị thiêu cháy bởi hơi nóng đang bùng lên giữa hai người họ.

Họ nhìn chăm chăm vào mắt nhau trong một khoảng thời gian dường như là kéo dài vô tận.

Và rồi cuối cùng, điều không thể tránh khỏi đã xảy ra, khi Caine từ từ cúi xuống, cô liền rướn người lên để gặp anh ở giữa chừng.

Miệng anh tuyệt đối chiếm hữu miệng cô. Anh cảm thấy đói khát cô cũng nhiều như cô cảm thấy đói khát anh. Cô đón chào lưỡi anh, chà xát vào nó bằng chính lưỡi của mình. Những tiếng thút thít rên rỉ vì ham muốn và chấp thuận của cô hòa lẫn với những tiếng gầm gừ khao khát của anh.

Nụ hôn hoàn toàn khơi gợi cảm giác ham muốn nhục dục. Caine là một người đàn ông khỏe mạnh mà sự đói khát của anh không dễ gì làm cho khuây khỏa được. Anh sẽ không để cô rút lui hay tỏ ra nửa vời. Còn Jade

không muốn lùi lại. Cô quàng hai tay quanh cổ anh, lùa những ngón tay vào trong những lọn tóc xoắn mềm mại của anh, và đeo cứng lấy anh. Cô không bao giờ muốn thả anh ra cả.

Cuối cùng khi anh dứt ra, cô cảm giác như thể anh đã lấy mất trái tim cô. Cô cuộn mình nép sát vào anh một cách trơ tráo, tựa má cô vào bộ ngực ấm áp của anh. Thảm lông ở đó cọ vào mũi cô nhờn nhờn nhưng cô thích cảm giác đó đến mức không thể quay đi. Mùi vị của anh, khơi dậy vẻ nam tính rất diệu kỳ, gợi cô nhớ đến mùi thạch nam và xạ hương. Mùi hương trần trụi như bám lấy da anh.

Giọng của Caine dứt quãng khi anh lên tiếng. “Jade? Còn có lời nói dối nào khác mà em muốn nói với anh không?”

“Không.”

Anh mỉm cười trước vẻ thẹn thùng trong giọng nói của cô, rồi hỏi. “Không, không còn lời nói dối nào khác, hay không, em không muốn nói với anh về những lời nói dối đó?”

Cô cọ má vào ngực anh, cố gắng làm anh mất tập trung. “Đúng là vẫn còn những lời nói dối khác.” Cô cảm thấy người anh căng cứng, liền vội vàng thêm vào. “Nhưng chúng không quan trọng chút nào đến mức mà em thậm chí còn không thể nhớ ra được vào lúc này. Khi nào em nhớ ra, em hứa sẽ nói cho anh biết.”

Ngay lập tức anh lại thả lỏng người ra. Nói dối, cô kết luận, đứng đầu trong danh sách gây ra sự hung bạo ... “Jade?”

“Gì thế, Caine?”

“Em có muốn anh không?”

Anh không để cho cô có thời gian trả lời. “Chết tiệt, hãy chân thật với anh đi nào. Không nói dối nữa, Jade. Anh cần phải biết.” Anh nghiêng răng.

“Ngay bây giờ.”

“Có, Caine, em muốn anh. Rất nhiều.”

Giọng cô nghe như thể cô vừa mới thú nhận một tội lỗi vô cùng đen tối. “Jade, nên tỏ ra vui mừng khi ham muốn lẫn nhau, chứ không phải thất vọng.”

“Cả hai cảm giác.” Cô trả lời và cảm thấy phía bên trong cô run lẩy bẩy khi nhận thức được những gì mà cô sắp làm. Cô thấy háo hức ... và vô cùng không chắc chắn. Mình sẽ không yêu anh ấy, cô tự hứa với bản thân, và biết rằng lời nói dối đó là một sự mỉa mai khi mắt cô đang rưng rưng ngấn lệ. Caine đã tìm được con đường xâm chiếm trái tim cô rồi.

Khi cô quay trở lại vào trong vòng tay anh, anh cảm thấy cô đang run rẩy. Anh liền siết chặt vòng tay quanh người cô. “Anh sẽ chăm sóc em, Jade.” Anh thì thầm. “Em yêu, em đang nghĩ gì thế?”

“Rằng em sẽ sống sót thôi.” Cô trả lời.

Anh không hiểu cô định nói gì, nhưng nỗi sợ hãi trong giọng nói của cô làm trái tim anh quặn thắt. “Chúng ta không cần phải ...”

“Em muốn anh.” Cô cắt ngang. “Nhưng anh phải hứa với em một điều trước.”

“Gì thế?” Anh hỏi.

“Anh không cần phải yêu em.”

Sự nghiêm trọng trong giọng nói của cô cho anh biết rằng cô không hề đùa cợt. Caine ngay lập tức cảm thấy tức điên lên với cô. Đối với anh cô thật là khó hiểu. Anh quyết định là phải yêu cầu cô giải thích về lời đề nghị kỳ cục của cô, nhưng rồi cô bắt đầu vuốt ve anh làm anh phát sốt lên. Cô đặt những nụ hôn nóng bỏng, ướt át lên ngực anh, và khi lưỡi cô bắt đầu chà xát lên núm vú của anh thì cơ thể anh bắt đầu cháy bùng lên vì cô.

Lưỡi cô ngọt ngào chòng ghẹo anh thành một đường dọc lên đến cổ, thôi thúc anh đáp trả lại mà không cần phải thốt lên thành lời. Sự kiểm soát của Caine biến mất. Chưa hề có người phụ nữ nào đáp lại anh với sự ngây thơ và chân thật đến thế. Lần đầu tiên trong cuộc đời của mình, anh cảm thấy được trân trọng và ... được yêu.

Một tiếng gầm gừ khàn đục thoát ra từ cổ họng anh mặc dù anh đã tự nhắc nhở bản thân mình phải dịu dàng với cô. Anh muốn thưởng thức từng cái đụng chạm, từng cái vuốt ve, làm cho đêm nay của anh với cô kéo dài mãi mãi. Nhưng chính anh lại mâu thuẫn với sự tự chủ của mình khi cô bắt đầu phát ra những tiếng thút thít rên rỉ vô cùng gợi cảm từ tận sâu trong cổ họng mình. Cô làm anh trở nên hoang dại. Anh thô bạo lùa tay vào mái tóc cô và nắm thật chặt những lọn tóc xoắn mềm mại đó trong lòng bàn tay, rồi kéo mạnh đầu cô ra sau để anh có thể một lần nữa chiếm lấy miệng cô trong một nụ hôn dữ dội khác.

Sự đam mê của anh thiêu cháy cô. Miệng anh như đang ăn tươi nuốt sống cô, và lưỡi anh ... lạy Chúa nhân từ, lưỡi anh làm cô run lẩy bẩy vì những ham muốn hoang sơ. Móng tay Jade cắm vào bắp thịt lực lưỡng trên cẳng tay của anh. Cô đầu hàng bản thân mình trước sự chăm sóc của anh. Một cơn nhức nhối dữ dội bắt đầu lan toả như một ngọn lửa hoang dại xuyên qua dạ dày của cô, rồi chạy xuống thấp hơn, cho đến khi nó trở thành một sự tra tấn ngọt ngào đến đau đớn.

Hai tay Caine di chuyển đến hông cô. Anh kéo cô lên tựa sát vào cái đàn ông đang bị khuấy động của mình. Một cách bản năng, Jade ôm lấy anh giữa hai đùi và bắt đầu cọ xát vào anh.

Cơn nhức nhối trở nên mãnh liệt.

Khi miệng anh di chuyển xuống bên cổ cô, khi lưỡi anh bắt đầu búng nhẹ vào khu vực dái tai nhạy cảm của cô thì cô gần như không còn đủ sức để đứng vững nữa. Anh thì thầm những lời hứa xấu xa, những lời hứa bị

cấm cản về những thứ vô cùng gợi tình mà anh muốn làm với cô. Có vài thứ cô hiểu, vài thứ khác thì không, nhưng cô muốn trải qua tất cả những điều đó với anh.

“Giờ sẽ không có cách nào dừng lại được nữa, Jade.” Anh thì thầm. “Em sẽ thuộc về anh.”

“Đúng thế.” Cô trả lời. “Em muốn thuộc về anh đêm nay, Caine.”

“Không.” Anh nghiêng răng, rồi hôn cô thật lâu và không muốn dừng lại. “Không chỉ đêm nay, em yêu. Mãi mãi.”

“Vâng, Caine.” Cô thở dài, gần như không nhận thức được là cô đang hứa với anh điều gì. “Hãy nói cho em biết anh muốn em làm gì, em muốn được làm anh thoả mãn.”

Anh trả lời cô bằng cách nắm lấy tay cô và đưa nó đặt lên thắt lưng của chiếc quần của anh. “Hãy ôm anh, em yêu.” Anh hướng dẫn cô bằng một giọng khàn khàn. “Hãy chạm vào anh. Hãy siết chặt lấy anh. Thật mạnh vào.”

Kích thích của anh làm cô hoảng sợ nhưng phản ứng của anh trước sự đụng chạm của cô đã giúp cô vượt qua được cảm giác e thẹn ban đầu. Những tiếng rên rỉ vì thích thú của anh làm cô can đảm hơn. Anh làm cho cô cảm thấy mình vừa có quyền lực lại vừa yếu đuối. Jade sụm người dựa vào anh, mỉm cười khi cô nghe thấy anh một lần nữa thì thầm những lời hướng dẫn, bởi vì giọng anh lúc này đã thực sự run lấy bấy. Và nói đến điều đó thì tay của cô cũng thế. Những ngón tay của cô chà xát trên chiếc bụng phẳng lì của anh, rồi trượt vào phía trong cặp quần. Caine hít vào thật sâu, cho cô biết mà không cần nói nên lời rằng anh hài lòng như thế nào trước sự dạn dĩ của cô. Cô trở nên can đảm hơn và chậm rãi bắt đầu cởi cúc quần của anh. Cô thấy mình vụng về, nhưng đầy quyết tâm cho đến khi tất cả những cái cúc đều đã bung ra. Rồi cô chần chừ lưỡng lự, và Caine liền đảm nhận tiếp nhiệm vụ đó cho cô. Anh đẩy tay cô vào phía trong lối vào đã

phanh ra. Những ngón tay của cô trượt xiên xiên xuống phía dưới, lùa vào đám tóc đàn hồi, và rồi tiếp tục xuống thấp hơn cho đến khi cô chạm vào anh thật nóng hổi. Anh nóng đến không thể tin được, và rắn chắc, nhưng Jade gần như chưa kịp vuốt ve anh thì anh đã kéo tay cô ra ngoài.

“Anh sẽ không chịu đựng được mất thậm chí là trước khi chúng ta bắt đầu.” Anh nghiêng rằng khi cô cố gắng chạm vào anh lần nữa.

“Caine, em muốn ...”

“Anh biết.” Anh rên lên cộc lốc và kéo mạnh chiếc váy ngủ của cô lên. Đột nhiên Jade cảm thấy xấu hổ và cố gắng đẩy chiếc váy xuống dưới hông mình. “Em có thể vẫn mặc nó không?”

“Không.”

“Caine, đừng...” cô lắp bắp. “Đừng ...”

Và rồi anh chạm vào cô ở đó, ở nơi riêng tư nhất của cô. Lòng bàn tay của anh úp lên cô một cách dạn dĩ và rồi những ngón tay của anh bắt đầu đan dệt làm nên điều thần kỳ. Anh biết nơi nào cần được vuốt ve và mơn trớn và cũng biết cần phải dùng bao nhiêu áp lực ở đó.

Chiếc váy ngủ của cô nhanh chóng bị loại bỏ, và cả quần dài của anh cũng vậy. Hai bàn tay to lớn của anh úp lên hai bầu ngực của cô. Ngón tay cái của anh chà xát lên núm vú căng cứng cho đến khi cô ưỡn căng người áp sát vào anh.

Một ánh chớp khác loé lên chiếu sáng căn phòng. Khi Caine nhìn thấy sự đam mê trong mắt cô, anh liền nhắc cô lên và bế cô về phía giường. Anh ngã theo cô xuống trên tấm khăn trải giường. Một bên đầu gối của anh len vào giữa hai đùi cô, ép cô phải tách ra cho anh, và rồi khi cô làm theo, anh liền đẩy cái đàn ông đang khuấy động của mình chạm vào nơi mềm mại ẩm ướt của cô.

“Ôi Chúa ơi, em thật tuyệt.” Anh thì thầm, chống người trên khuỷu tay để không làm cô nghẹt thở vì thân hình lực lưỡng của mình, rồi cúi đầu xuống vùng thung lũng ngát hương giữa hai bầu ngực của cô. Anh hôn cô ở đó, rồi chuyển xuống phía dưới hai bầu vú, và chậm rãi xoay quanh núm vú của cô bằng đầu lưỡi của mình.

Jade có cảm giác như thể cô vừa mới bị một tia sét đánh trúng, cô cử động không ngừng bên dưới anh. Khi cuối cùng miệng anh đã ngậm lấy núm vú của cô và bắt đầu mút nhẹ, móng tay cô liền cắm sâu vào vai anh. Tiếng làu bàu khàn đục thốt ra từ anh vừa là đau đớn, vừa là khoái lạc.

“Em có thích thế này không, em yêu?” Anh hỏi trước khi chuyển sang ngậm lấy núm vú bên kia.

Cô muốn nói với anh là cô thích những gì anh đang làm với cô đến chừng nào, nhưng cảm giác ham muốn làm cô không thể thốt nên lời. Miệng anh lại chiếm lấy miệng cô lần nữa và hai bàn tay anh dịu dàng tách hai đùi cô ra. Những ngón tay của anh không ngừng nghỉ trong khi thực hiện nhiệm vụ của mình giúp cho cô sẵn sàng đón nhận anh. “Quàng hai chân quanh anh đi, Jade.” Anh đột nhiên ra lệnh bằng một giọng thô ráp. “Anh không thể chờ thêm một chút nào nữa, em yêu. Anh phải ở bên trong em.”

Cô cảm thấy đỉnh đầu ẩm ướt của anh chạm vào cô, rồi hai tay anh giữ chặt lấy hông cô, nhắc cô lên. Miệng anh bao phủ miệng cô và lưỡi anh trượt vào phía trong ngay khi anh xâm nhập vào bên trong cô. Cảm giác nhói đau đột ngột vỡ òa xuyên qua tình trạng mù mịt vì bị khuấy động của cô. Cô kêu lên và cố gắng thoát ra. Caine cảm thấy một hàng rào đang ngăn cản anh lại. Anh do dự trong một giây ngắn ngủi, ánh mắt của anh khi nghiêng đầu về phía sau để nhìn thẳng vào mắt cô cho thấy sự quyết tâm trong anh. Và rồi anh lại tiến vào trong cô một lần nữa, cho đến khi anh xuyên qua hàng rào trinh tiết của cô và lấp đầy cô hoàn toàn. Jade lại hét lên lần nữa và nhắm chặt mắt lại trước sự xâm nhập của anh.

Anh trở nên bất động hoàn toàn, cố gắng cho cô có thời gian để điều chỉnh quen với cảm giác có anh, và cũng cố gắng dành thời gian để lấy lại sự kiểm soát của bản thân mình.

“Anh phải dừng lại ngay.” Cô kêu lên. “Em không muốn làm chuyện này thêm nữa.”

Nước mắt trào ra và chảy xuống má cô. Cô mở mắt ra nhìn anh. “Dừng lại ngay.” Cô cầu xin.

Vẻ mặt anh tràn đầy sự quan tâm, một lớp mồ hôi lấm tấm bao phủ trên trán anh, quai hàm anh xiết chặt. Cô nghĩ hẳn là anh cũng bị đau đớn nhiều giống như cô lúc này.

Rồi anh lắc đầu với cô và nói qua kẽ răng nghiết chặt. “Anh không thể dừng lại lúc này. Chỉ ôm anh thôi, Jade. Dừng cử động như thế ... nó làm anh chỉ muốn ...”

Caine cúi xuống và tựa trán vào trán cô. Anh nhắm mắt cố gắng chống cự lại sự tra tấn ngọt ngào đó. “Anh cũng bị đau ư?” Cô hỏi trong tiếng gằn như nức nở.

“Không, tình yêu của anh.” Anh thì thầm, “Anh không đau.”

“Em không còn là một trinh nữ nữa, đúng không? Chúng ta đã xong rồi, đúng không?”

Cô như bị choáng ngợp bởi những cảm xúc rối rắm đang mâu thuẫn lẫn nhau trong cô. Sự đau đớn vẫn còn và cô muốn Caine để cô lại một mình ... nhưng cô cũng muốn anh cứ ôm cô như thế.

“Không, bé con, em không còn là trinh nữ nữa.” Cuối cùng anh cũng lên tiếng trả lời. “Giờ em đã là của anh. Và chắc như bấp là chúng ra vẫn chưa xong chuyện này.”

Anh nói như thể anh vừa mới phải chạy bộ một quãng đường dài. Vẻ mặt dữ tợn trên gương mặt anh khi anh nhìn xuống cô thực sự làm cô thấy hoảng sợ trở lại. Rõ ràng là anh ghét chuyện này cũng nhiều như chính bản thân cô. Cô cảm thấy tuyệt vọng vì sự thất bại của mình. “Em biết em không giỏi chuyện này chút nào.” Cô nức nở. “Làm ơn hãy rời khỏi em. Anh đang làm em đau.”

Caine run rẩy lấy lại sự tự chủ. “Bé con, anh không thể dừng lại.” Anh lặp lại và cố gắng hôn cô, nhưng cô quay mặt đi và bắt đầu vùng vẫy bên dưới anh.

“Nếu anh không dừng lại, em sẽ khóc cho xem. Em ghét phải khóc.” Cô nài nỉ bằng một giọng nức nở bên tai anh.

Anh không nói cho cô biết rằng thực ra cô đã khóc rồi. Quỷ tha ma bắt, cô làm anh cảm thấy bản thân mình tồi tệ như một con rắn độc, anh muốn xoa dịu cô, nhưng cái sự thật rằng anh đang bị bao bọc hoàn toàn trong vỏ bọc chặt khít, nóng bỏng của cô làm sự tự chủ của anh như hoàn toàn bỏ rơi anh. “Em yêu, cảm giác đau đớn sẽ không kéo dài đâu.” Anh hứa với cô và cầu Chúa rằng anh nói đúng.

Hai bàn tay anh thô bạo ôm lấy khuôn mặt cô, và rồi miệng anh chấm dứt cuộc nói chuyện của họ.

Lưỡi anh trượt sâu vào trong miệng cô và quấn lấy lưỡi cô, và khi anh cảm thấy sự chống cự của cô bắt đầu dịu đi, tay anh liền di chuyển xuống dưới giữa phần thân thể gắn liền với nhau của họ, và bắt đầu vuốt ve nụ hoa mới hé nở vô cùng nhạy cảm cho đến khi cô lại rơi vào tình trạng bị khuấy động một lần nữa.

Jade không quên đi cảm giác đau đớn, nhưng dường như điều đó lúc này không còn quan trọng nữa. Cảm giác ham muốn lại quay trở lại với cường độ ngày càng cao. Caine tự ép mình phải nằm im bất động hoàn toàn cho đến khi cơ thể cô đã điều chỉnh và quen với sự xâm nhập của anh. Và

khi cô bắt đầu từ từ ưỡn người lên áp vào anh, anh liền nhẹ nhàng lùi lại một chút, rồi lại tiến vào trong cô trở lại.

Tiếng rên rỉ ngắt quãng của cô làm anh ngay lập tức dừng lại. “Anh vẫn làm em đau à?” Anh hỏi, trong lòng thầm cầu nguyện mong sao anh không làm cô đau đớn thêm nữa. Cơ thể anh đang gào thét đòi hỏi được giải tỏa, và anh biết rằng, thậm chí nếu cô có cầu xin anh đi chẳng nữa thì lúc này anh cũng không thể dừng lại được nữa. “Giờ đã khá hơn chưa?”

“Một chút.” Cô trả lời trên cổ anh, giọng cô nghe có vẻ bền lên và không chắc chắn. “Khá hơn một chút rồi.”

Anh tiếp tục do dự cho đến khi cô cắn nhẹ lên da tai anh và lại áp sát người vào anh lần nữa. Đó là tất cả sự khuyến khích mà anh cần, và rồi cơ thể anh bắt đầu làm chủ. Mặc dù anh thì là sẽ dịu dàng với cô, nhưng sự di chuyển của anh trở nên ngày càng mạnh mẽ hơn, ngày càng vượt ra ngoài tầm kiểm soát hơn.

Đùi cô siết chặt lấy anh. Những ngón chân của cô uốn cong lại bám lấy cẳng chân anh, móng tay cô cắm sâu vào bắp thịt trên hai vai anh.

Lúc này Caine tập trung không ngừng nghĩ vào nhiệm vụ của mình nhằm đẩy cô vượt qua bên kia sự kiểm soát. Anh tiến sâu vào trong cô và rồi lại từ từ lùi lại, hết lần này đến lần khác. Anh biết rằng anh nên lùi lại trước khi anh đạt được sự giải tỏa cho riêng mình, bởi vì không ai trong số họ đã áp dụng bất cứ biện pháp phòng ngừa nào, nhưng cô quá nóng, quá chặt đến mức những suy nghĩ cao quý trong anh trở nên không còn tồn tại được nữa. Và từ một nơi nào đó tối tăm phía bên trong tâm tư anh đó là lời thừa nhận chân thật rằng anh muốn trao cho cô đứa con của mình.

Nhịp điệu lứa đôi lúc này đã dẫn đường. Chiếc giường kêu cọt kẹt với mỗi lần di chuyển mạnh mẽ. Tiếng sấm hòa lẫn với những tiếng rên rỉ khàn đục vì khoái lạc trong khi anh thì thầm những lời yêu đương với cô. Caine sẽ không để cô tiếp nhận mọi thứ một cách nửa vời. Từng đợt sóng đam mê

mãnh liệt hết lớp này đến lớp khác bắt đầu ập tới xuyên qua cơ thể cô theo đường xoắn ốc cho đến khi cô run lấy bối vì nhu cầu cần được giải tỏa. Anh làm cô cháy bùng lên trong sự thỏa mãn. Jade đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi vì những gì đang xảy ra với cô. Nó như thể là anh đang cố gắng đánh cắp tâm hồn của cô vậy. “Caine, em không thể ...”

Anh xoa nỗi sợ hãi của cô đi bằng một nụ hôn dài và mê mẩn khác. “Cứ để nó xảy ra, Jade. Ôm chặt lấy anh. Anh sẽ giữ an toàn cho em.”

An toàn! Anh sẽ giữ an toàn cho cô. Theo bản năng Jade ngay lập tức tin tưởng anh sẽ xoa nỗi sợ hãi và cảm giác mong manh của cô đi thật xa. Cô để cho cơn bão chiếm lấy cô cho đến khi cô bị cuốn đi hoàn toàn theo cơn gió. Và rồi cô có cảm giác như thể cô đang vỡ tan thành từng mảnh nhỏ bay xuyên qua không gian và hướng đến với mặt trời. Cơ thể cô siết chặt lấy anh. Cô hét lên tên anh, với niềm vui sướng, với sự giải tỏa, và với cảm giác yêu thương vô hạn.

Caine chôn vùi hạt giống của mình trong cô ngay cùng khoảnh khắc đó. Đầu anh gục xuống vai cô và anh thốt lên một tiếng gầm gừ vô cùng thỏa mãn.

Sự giải tỏa của anh làm anh run rẩy trong cảm giác kinh ngạc sửng sốt. Chưa bao giờ anh cảm thấy đầu hàng nhưng lại vô cùng hạnh phúc đến như thế. Anh cảm thấy mình bị vắt kiệt ... và như được tái sinh.

Anh sẽ không bao giờ để cô ra đi. Ý nghĩ bất chợt đó nện vào đầu óc anh với sức mạnh không kém gì so với trái tim anh đang nện hoang dã trong lồng ngực. Anh không thể đấu tranh với sự thực đó cũng như cố gắng để cử động.

Anh cảm thấy thỏa mãn.

Jade thì hoàn toàn kiệt sức.

Chỉ đến khi cánh tay cô bắt đầu tê dại đi thì cô mới nhận ra là cô vẫn đang đeo cứng lấy anh. Cô từ từ rời lỏng vòng tay của mình, rồi thả cánh tay rơi xuống hai bên hông. Cô quá kinh ngạc bởi những gì vừa mới xảy ra với mình để có thể lên tiếng. Không có ai từng nói với cô rằng mọi chuyện sẽ như thế này. Thánh thần ơi, cô đã hoàn toàn mất kiểm soát. Cô đã dâng hiến bản thân cho anh hoàn toàn, cơ thể và tâm hồn, tin tưởng anh tuyệt đối rằng anh sẽ giữ cô được an toàn.

Không có một ai từng có quyền uy với cô đến thế. Không một ai.

Jade nhắm mắt lại để ngăn dòng nước mắt. Caine, cô nhận ra, là một tên trộm xảo quyệt hơn rất nhiều so với cô. Người đàn ông đó đã dám đánh cắp trái tim cô. Tệ hơn nữa, cô đã cho phép điều đó xảy ra.

Ngay cả khi anh cảm thấy cô trở nên căng cứng bên dưới anh, anh vẫn không thể tìm được đủ sức mạnh hay ý chí để rời khỏi cô.

“Em nghĩ anh nên rời khỏi đây ngay.” Cô thì thầm, giọng cô run run.

Caine thở dài trên cổ cô. Anh vòng tay quanh người cô và lăn người xuống nằm nghiêng trên đệm. Jade không thể cưỡng lại thôi thúc muốn cuộn người lại rúc vào ngực anh dù chỉ trong một phút. Mặc dù cô không hiểu vì sao, nhưng cô thực lòng muốn nghe vài lời khen ngợi từ anh trước khi cô để anh rời khỏi cô ... chỉ là vài lời nói dối về tình yêu và sự tôn trọng, để cô có thể rút lui và tự an ủi bản thân trong những đêm dài lạnh lẽo sau này khi cô chỉ còn lại có một mình. Đúng vậy, những lời nói đó có thể là dối trá, nhưng dù sao đi chăng nữa cô vẫn muốn được nghe chúng.

Dĩ nhiên, cô không biết phải nghĩ thế nào về chuyện đó cả. Cô có thể cảm thấy bản thân mình trở nên giận dữ với anh. Tất cả những điều này là lỗi của anh bởi vì anh đã biến cô thành một kẻ khờ khạo suốt ngày ăn nói huyên thuyên, một người không thể nào tự quyết định liệu mình muốn òa lên khóc sụt mướt hay là nên hét toáng lên vì giận dữ.

“Em yêu, em đã bắt đầu cảm thấy hối hận chưa?”

Cô không thể tìm thấy một dấu hiệu hối hận nào trong giọng nói của anh. Thực ra thì giọng anh nghe hoàn toàn có vẻ thích thú. Khi cô không trả lời câu hỏi của anh, anh liền kéo nhẹ mái tóc của cô buộc cô phải ngẩng lên nhìn anh. Anh hoàn toàn hài lòng với những gì anh nhìn thấy. Gương mặt cô đỏ bừng vì cuộc làm tình của họ, môi cô sưng phồng vì những nụ hôn của anh, và mắt cô vẫn còn đờ đẫn vì nỗi đam mê.

Caine cảm thấy như thể anh đã vừa đóng dấu của anh lên cô. Một làn sóng sở hữu nguyên sơ lấp đầy trong anh, và anh gật đầu một cách ngạo mạn. Anh quyết định phớt lờ vẻ mặt cáu kỉnh của cô, đoán rằng tất cả đó chỉ một chút ầm ĩ vì anh mà thôi. Anh không thể nào kiềm chế cảm giác thôi thúc muốn hôn cô lần nữa. Khi anh từ từ cúi xuống và chiếm lấy miệng cô, cô liền cố gắng quay đi. Caine chỉ xiết chặt nắm tay trên tóc cô để giữ cô nằm im.

Nụ hôn là nhằm xóa tan đi ánh mắt gờm gờm của cô. Ngay khi miệng anh bao phủ miệng cô, lưỡi anh liền lách vào phía bên trong nóng bỏng, ngọt ngào, say mê của cô. Trò chơi ái ân gợi cảm đó đã dễ ngọt được phản ứng cau có của cô. Đó là một nụ hôn dài, mãnh liệt và rồi cuối cùng khi anh ngẩng đầu lên để nhìn vào mắt cô trở lại thì cô đã đang đeo cứng lấy anh rồi.

“Em muốn anh cũng nhiều như anh muốn em, Jade.” Anh nói. “Em đã lựa chọn, tình yêu của anh, và giờ em sẽ phải sống với sự lựa chọn đó.”

Người đàn ông này đúng là một tên vô lại. Mắt cô rưng rưng những giọt nước mắt trinh nguyên. Thái độ của anh thật cứng còng như một vết chai lâu năm, và anh có cần phải mỉm cười với cô sau khi thốt lên những lời đau đớn như thế hay không chứ?

Cô thề rằng anh sẽ không bao giờ biết những lời nói của anh đã làm cô tổn thương đến mức nào. “Đúng thế, Caine, em thực sự đã lựa chọn việc dâng hiến trinh tiết của em cho anh, và em sẽ sống với những hậu quả của

chính hành động của mình. Giờ, nếu anh không thấy phiền, em thực sự buồn ngủ và em muốn ...”

“Đó không phải là những gì anh đang nói đến.” Anh cắt ngang, giọng anh rời rạc như tia chớp. “Sự lựa chọn mà em đã đưa ra là em sẽ thuộc về anh. Chúng ta sẽ kết hôn, em yêu.”

“Gì cơ?”

“Em nghe anh rồi đấy.” Anh trả lời, giọng anh lúc này đã dịu dàng hơn. “Đừng có vẻ hoảng sợ thế, tình yêu của anh. Chuyện đó không tệ đến mức thế đâu.”

“Caine, em chưa bao giờ lựa chọn điều gì như thế.” Cô lặp bặp.

Anh đang không ở trong tâm trạng để nghe cô từ chối, anh muốn cô chấp thuận. Thề có Chúa, anh sẽ không rời khỏi giường cô cho đến khi anh đạt được điều đó. Anh đẩy cô nằm ngửa trên giường, rồi thô bạo đẩy hai chân cô tách ra bằng đầu gối của mình. Hai bàn tay của anh giữ chặt tay cô phía trên đầu. Anh chủ tâm đè xương chậu của mình vào cô. “Nhìn anh đây.” Anh ra lệnh, và khi cô làm theo mệnh lệnh đó, anh liền nói tiếp. “Những gì chúng ta vừa có với nhau không thể lấy lại được nữa. Giờ em là của anh. Hãy chấp thuận điều đó, Jade, và như thế mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn cho em rất nhiều.”

“Tại sao em phải chấp thuận?” Cô hỏi. “Caine, anh không biết anh đang đòi hỏi điều gì đâu.”

“Anh là một người đàn ông vô cùng ích kỷ.” Anh phản đối, giọng anh trở nên vô cùng đanh thép.

“Em đã nhận ra điều đó.” Cô lẩm bẩm. “Đó là tội lỗi.”

“Anh sẽ không chia sẻ những gì thuộc về mình, Jade. Em hiểu không?”

“Không, em không hiểu.” Giọng cô thoang thoảng. Ánh mắt của anh làm cô ớn lạnh. “Có phải đó là vì em là một trinh nữ và anh cảm thấy có lỗi không? Có phải đó là lý do mà anh muốn cưới em không?”

“Không, anh không cảm thấy có lỗi.” Anh trả lời. “Nhưng em sẽ kết hôn với anh. Anh sẽ nói với anh trai em ngay khi anh ta quay trở về ...”

“Anh là kẻ ngạo mạn nhất, cứng đầu nhất mà em từng xui xẻo gặp phải.”

Một nụ cười nhếch lên ở khóe miệng của anh. “Nhưng em thích những anh chàng ngạo mạn và cứng đầu, cứng ạo. Nếu không em đã không để anh chạm vào em rồi.”

Thật kỳ cục, nhưng cô không thể bác bỏ lý lẽ đó của anh. “Làm ơn rời khỏi em đi, em không thể thở được.”

Ngay lập tức anh lăn xuống khỏi người cô và nằm nghiêng trên hông mình. Rồi anh nhòm đầu dậy và chống người trên khuỷu tay để có thể quan sát được vẻ mặt của cô. Jade kéo tấm khăn trải giường đắp lên trên cả hai người bọn họ, xếp hai tay ngang ngực, và chăm chú nhìn lên trần nhà.

“Jade?”

“Vâng?”

“Anh đã làm em đau à?”

Cô không quay sang nhìn anh, Caine kéo nhẹ mái tóc cô để nhấn mạnh sự thiếu kiên nhẫn của mình. “Trả lời anh đi.”

“Đúng thế, anh làm em đau.” Cô thì thầm và có thể cảm thấy mình đang đỏ bừng mặt.

“Anh rất tiếc, Jade.”

Cô run rẩy trước sự dịu dàng trong giọng nói của anh, rồi nhận ra rằng cô cần phải kiểm soát những cảm xúc của mình. Cô cảm thấy muốn oà lên khóc mà không thể hiểu vì sao. “Không, anh không tiếc gì cả.” Cô nói. “Nếu không anh đã dừng lại khi em yêu cầu rồi.”

“Anh không thể dừng lại.”

“Anh không thể ư?” Cô quay sang nhìn anh.

“Ừ, anh không thể.”

Cô gần như bị tan chảy trước sự dịu dàng mà cô có thể nhìn thấy trong đôi mắt của anh. Ở đó rõ ràng cũng có một tia sáng lấp lánh biểu lộ sự thích thú. Cô không biết nên nghĩ gì về anh lúc này. “Ồ, cũng thật tốt là anh không cảm thấy tội lỗi gì vì anh không có gì để phải cảm thấy tội lỗi cả.”

“Và vì sao lại thế?” Giọng anh kéo dài.

“Vì sao ư? Bởi vì anh không bắt em làm điều gì mà em không muốn làm cả. Tất cả những chuyện này là quyết định của em.”

“Ngay cả anh cũng không tồn tại ở đây sao?” Anh hỏi. “Anh nhớ dường như anh là một nhân tố chủ động đấy chứ.”

Cô phớt lờ tiếng cười trong giọng nói của anh. “Dĩ nhiên là có anh ở đây rồi, nhưng em đã cho phép anh trở nên ... chủ động.”

Nếu trông cô không vô cùng chân thành đến thế, nếu cô không xoắn chặt hai bàn tay vào với nhau như thế, anh hẳn là sẽ phá lên cười ngặt nghẽo. Tuy nhiên, cảm nhận của cô là rất quan trọng, và vì lý do đó nên anh cố kiểm soát bản thân mình. “Thôi được.” Anh đồng ý. “Em chủ động hơn anh. Vui rồi chứ?”

“Vâng.” Cô trả lời. “Cảm ơn anh.”

“Anh rất vui lòng.” Anh đáp lại. “Giờ hãy nói cho anh biết vì sao em lại muốn anh làm tình với em.”

Ánh mắt cô quay trở lại nhìn trần nhà trước khi cô trả lời anh. Caine cảm thấy bị thôi miên trước gương mặt đỏ bừng của cô. Thiên thần bé nhỏ ngây thơ của anh lại xấu hổ rồi. Cô đã trở nên hoang dã chỉ vài phút trước - khi mà họ làm tình. Hai vai anh vẫn còn nhức nhối vì những vết bấu của cô. Bản năng đam mê của cô còn hơn là hoà hợp với chính bản thân anh, nhưng dù sao thì đây vẫn là lần đầu tiên của cô, và anh cho rằng cô vẫn còn e thẹn và bối rối trước những gì vừa mới xảy ra.

“Bởi vì em muốn thế.” Cô trả lời. “Anh biết đấy, em luôn biết rằng em sẽ không bao giờ kết hôn và em muốn ... Ồ, anh sẽ không hiểu đâu. Em cược là sẽ sớm thôi, sau khi em rời khỏi đây, anh thậm chí sẽ còn không nhớ đến em nữa.”

Cô quay lại quan sát phản ứng của anh trước câu nói của cô, đoán chắc là cô đã làm anh nổi giận. Nhưng anh lại cười phá lên. “Anh thật quá thô lỗ.” Cô tuyên bố trước khi chuyển ánh mắt lên trần nhà trở lại. “Em thực sự ước gì anh đi khỏi đây đi.”

Ngón tay của anh kéo dọc một đường trên cổ cô làm cô thấy rùng mình. “Jade, chuyện này là không thể tránh khỏi.”

Cô lắc đầu. “Không phải thế.”

Anh chậm rãi kéo tấm khăn trải giường xuống cho đến khi ngực cô lộ ra hoàn toàn. “Đúng thế đấy.” Anh thì thầm, “Chúa ơi, anh đã muốn em lâu quá rồi.”

Anh tiếp tục kéo tấm trải giường xuống thấp hơn cho đến khi bụng cô hiện ra trọn vẹn. “Em biết gì không, em yêu?”

“Biết gì cơ?” Cô hỏi, giọng cô nghe như vè hụi hơi.

“Anh lại muốn em rồi.”

Anh cúi xuống và hôn cô trước khi cô có thể tranh cãi với anh. Jade để anh làm theo ý mình cho đến khi miệng anh trở nên kiên quyết hơn, rồi cô đẩy anh ra. Cô lăn cùng anh, và khi họ lại đối mặt nhau, ánh mắt cô cố định trên ngực anh. “Caine?” Ngón tay cô nghịch ngợm với lớp lông xoắn tít trong khi cô cố gắng thu hết sự can đảm để hỏi anh.

“Gì thế?” Anh hỏi, trong lòng tự hỏi vì sao cô lại trở nên e thẹn như thế.

“Thế chuyện vừa rồi có ổn không?”

Anh nâng cằm cô lên bằng ngón tay cái. “Ồ, có chứ, rất tuyệt.”

“Anh không cảm thấy thất vọng ư?”

Anh cảm thấy bị kích thích vì cảm giác mong manh của cô. “Không, anh không thất vọng chút nào.”

Vẻ mặt anh bỗng dừng thẫn lại, và cô biết rằng anh vừa nói sự thật. “Em cũng không thất vọng.”

“Anh biết.” Anh trả lời và cười toe toét với vẻ mặt vô cùng ngạo mạn.

“Làm thế nào anh biết được?”

“Dựa vào cái cách em phản ứng lại trước sự đụng chạm của anh, cái cách em tìm được sự giải toả, cái cách em hét lên tên anh sau đó.”

“Ồ.”

Nụ cười của anh cuốn trôi đi phần lo lắng còn lại trong cô. “Chuyện này với em vẫn hơi choáng váng một chút, đúng không Jade?”

Cô gật đầu. “Em không biết rằng nó lại quá ... tuyệt vời như thế.”

Anh hôn lên đỉnh đầu cô. “Anh có thể ngửi thấy mùi của anh trên người em.” Anh nói. “Và anh thích điều đó.”

“Vì sao?”

“Nó làm anh bị kích thích.”

“Em phải tắm rửa.”

“Anh sẽ tắm cho em.” Anh đề nghị.

Cô lặn khỏi người anh và bước ra khỏi giường trước khi anh có thể kéo cô lại. “Anh sẽ không làm việc gì như thế cả.” Cô nói trước khi quay lưng lại với anh và vật lộn với chiếc váy ngủ của mình. Nụ cười của cô thật mê mẩn nhưng nó nhanh chóng nhạt đi khi cô nhìn thấy những vết máu lốm đốm trên tấm khăn trải giường.

“Anh làm em chảy máu.” Lời buộc tội đó được thốt ra với một giọng lấp bắp.

“Em yêu, đây là lần đầu tiên của em mà.”

“Em biết điều đó.” Cô đáp lại.

“Theo lẽ thường thì em sẽ bị chảy máu.”

Cô như bị dội ngược lại bởi câu nói đó. “Anh nói nghiêm túc chứ?”

Anh gật đầu.

“Nhưng chỉ lần đầu tiên thôi chứ, Caine? Nói thế không có nghĩa là sẽ có lần thứ hai đâu.” Cô vội vã thêm vào. “Nhưng em sẽ không ...”

“Chỉ lần đầu tiên thôi.” Anh trả lời, quyết định phớt lờ sự phản đối của cô về chuyện họ sẽ không làm tình lại với nhau và thay vào đó hỏi cô. “Jade, chưa có ai từng giải thích những chuyện này cho em sao?”

“À, dĩ nhiên là có rồi.” Cô trả lời, cảm thấy mình như một con ngốc thực sự.

Anh không tin cô. “Ai? Cha mẹ em mất trước khi em đủ lớn để có thể hiểu. Có phải anh trai em không? Nathan có giải thích gì không?”

“Nathan đã rời bỏ em.” Cô thực sự không có ý định thốt lên câu nói đó. “Ý em là, anh ấy đã đi học trong suốt khoảng thời gian qua và em rất ít khi gặp anh ấy.”

Caine nhận ra cô đã trở nên bối rối đến mức nào. Cô đang xoắn dây buộc váy của cô thành các nút. “Nathan rời bỏ em từ khi nào?”

“Anh ấy đã đi học.” Cô lặp lại.

“Bao lâu rồi?”

“Tại sao anh lại hỏi em những câu như thế?” Cô hỏi. “Bác Harry của em đã nhận nhiệm vụ dạy dỗ em khi Nathan đi xa. Ông ấy đã làm việc đó rất khá, Caine.”

“Ông ấy rõ ràng là đã bỏ qua một số kiến thức quan trọng cơ bản.” Caine nhận xét.

“Bác em là một người đàn ông rất kín đáo.”

“Có người phụ nữ nào ở đó có thể ...”

Anh dừng lại khi thấy cô lắc đầu. “Có phụ nữ nhưng em sẽ không bao giờ thảo luận vấn đề riêng tư như thế này với bất cứ ai trong số họ, Caine. Chuyện đó là không đứng đắn.”

Cô bước ra phía sau bình phong trước khi anh có thể hỏi thêm nữa. Jade rửa ráy bằng những miếng xà bông hương hoa hồng và nước từ trong chậu. Chỉ đến khi đó cô mới nhận ra là cô đau nhức đến mức nào. Cô trở nên hoàn toàn cáu kỉnh với anh và với bản thân mình khi cô quay lại giường.

Caine trông như thể sẽ ở lại qua đêm ở đó. Những chiếc gối đã được xếp thành chõng phía dưới đầu anh, trông anh cực kỳ thoải mái. Cô thắt lại

dây lưng trên chiếc váy ngủ và cau mày nhìn anh. “Caine, anh thực sự cần phải hiểu một điều.” Cô bắt đầu với một giọng cứng rắn.

“Chuyện gì thế, em yêu?” Anh hỏi.

Cô rất ghét khi anh mỉm cười với cô với vẻ ngây thơ như thế, nó làm trái tim cô đập thình thịch và đầu óc cô trống rỗng không còn chút ý nghĩ nào. Cô phải nhìn xuống sàn nhà để có thể tiếp tục. “Chuyện này không thể xảy ra một lần nữa. Không bao giờ. Sẽ không tốt cho anh chút nào nếu tranh cãi với em, Caine. Ý của em đã quyết. Giờ đã đến lúc anh rời khỏi đây rồi.”

Để trả lời cho mệnh lệnh sôi sục của cô, Caine nhắc tấm chăn lên và ra hiệu cho cô lại gần bằng một ngón tay. “Lên giường đi, Jade. Em cần nghỉ ngơi.”

Cô rên rỉ thành tiếng. “Anh đang trở nên khó bảo đấy à?”

“Anh e là thế, em yêu.”

“Làm ơn nghiêm túc lại đi.” Cô yêu cầu khi thấy anh nháy mắt với cô.

“Anh đang rất nghiêm túc.” Anh phản đối. “Nhưng cũng thực tế nữa.”

“Thực tế ư?” Cô bước đến gần mép giường, gặm nhấm môi dưới của mình trong khi nghĩ đến mưu kế tốt nhất để có thể làm anh rời khỏi đó.

Sai lầm của cô là đã bước đến quá gần, cô nhận ra điều đó khi đã quá muộn. Caine dễ dàng chiếm được cô. Đột nhiên cô thấy mình đã lại nằm dài trên giường bên cạnh anh. Đùi anh ấm áp, nặng trĩu khoá hai chân cô tại chỗ và một bàn tay của anh giữ cô thật chặt trên eo. Jade nhận ra rằng thậm chí khi hành động thật mạnh mẽ, anh vẫn cẩn thận để không chạm phải vết thương của cô. Anh là một người đàn ông dịu dàng không thể tin được, và vô cùng ngạo mạn. Cô đã bị mắc bẫy, và anh thì vẫn cả gan mỉm cười trước chiến thắng của mình.

“Nghe này, anh là người thực tế bởi vì anh biết rằng chuyện này chỉ mới bắt đầu thôi.” Anh giải thích. “Jade, đừng có cấu véo anh nữa. Không thể nào em lại chân thành tin rằng anh sẽ không bao giờ chạm vào em nữa, đúng không? Những cặp vợ chồng đã kết hôn ...”

“Đừng có mà đề cập đến chuyện kết hôn trước mặt em lần nữa.” Cô cắt ngang.

“Thôi được.” Anh đồng ý. “Bởi vì dường như chuyện đó làm em quá lo lắng nên anh sẽ chờ một khoảng thời gian trước khi nêu lại cái chủ đề đó. Tuy vậy, em đồng ý là em sẽ ở lại đây trong khoảng hai tuần tới, đúng không?”

Anh đã bắt đầu trở nên logic trở lại. Jade thực sự thấy khuyết điểm đó lúc này lại khá là dễ chịu. “Đúng thế, mặc dù tính từ giờ thì nó không còn là hai tuần nữa. Em đã ở đây hơn nửa tuần rồi.”

“Tốt.” Anh đáp lại. “Giờ thì, em có nghĩ rằng trong suốt khoảng thời gian còn lại mà chúng ta ở đây anh sẽ sống như một thầy tu không?”

“Có.”

“Chuyện đó là không thể.” Anh phản đối. “Anh cảm thấy bị tổn thương.”

“Không đâu.”

“Có đấy.” Anh lẩm bẩm. “Chết tiệt, Jade, anh lại muốn em rồi. Ngay lúc này.”

“Chết tiệt, Caine, anh phải cư xử cho đúng đắn chứ.” Cô nghe thấy giọng mình khàn hẳn đi, nhưng tất cả là do anh, cô tự nhủ. Anh đã cố ý khiêu khích cô.

Anh nhìn chăm chăm vào trong mắt cô trong khi chậm rãi tháo sợi dây lưng trên chiếc váy ngủ của cô. Rồi những ngón tay của anh lướt qua trên núm vú của cô. Trong khi vẫn giữ nguyên ánh mắt của cô, anh chậm rãi vuốt ve mơn trớn dọc xuống bụng cô. Ngón tay của anh di chuyển xuống thấp hơn lùa vào những lọn tóc xoắn mềm mại ở điểm giao nhau giữa hai đùi của cô.

Anh hôn lên vùng thung lũng giữa hai bầu ngực của cô trong khi những ngón tay của anh chậm rãi khơi lên ngọn lửa trong người cô. Jade nhắm mắt lại và bắt đầu di chuyển theo bàn tay anh một cách bản năng. Lưỡi anh làm núm vú cô căng cứng và khi anh lách ngón tay vào trong cô, cô thốt lên một tiếng rên rỉ nửa sung sướng, nửa đau đớn.

Anh di chuyển lên phía trên và hôn lên miệng cô, đòi hỏi cô phải đáp trả lại. Lưỡi anh thấm ướt môi cô. Khi anh giành được sự hợp tác của cô, anh liền ngẩng lên. “Em đã lại sẵn sàng cho anh rồi, đúng không em yêu?”

“Caine.” Cô thì thầm tên anh trong khi cố gắng đẩy tay anh ra, nhưng anh không để mình bị ngăn cản. Lúc này cô gần như không thể nghĩ gì. “Anh phải dừng sự tra tấn này lại. Anh phải chống lại sự cuốn hút này. Ôi Chúa ơi, đừng có làm thế.”

“Anh không muốn chống lại nó.” Anh đáp lại, rồi nhấm nháp dái tai cô. “Anh thích sự cuốn hút này, Jade.”

Anh thật vô phương cứu chữa. Cô thở hắt ra rời rạc, rồi để anh hôn cô cho đến khi cô không còn biết gì nữa. Cô gần như không chống cự gì khi anh cởi chiếc váy ngủ của cô ra và len vào giữa hai đùi cô. Lớp lông trên chân anh làm ngón chân cô nhồn nhột và đột nhiên cô cảm thấy choáng ngợp bởi tất cả những sự khác biệt kỳ diệu trên cơ thể của họ. Anh thật quá rắn chắc, quá mạnh mẽ. Những ngón chân của cô chà xát phía sau bắp chân anh và núm vú cô cương lên đòi hỏi sự vuốt ve của anh hơn nữa.

“Caine? Anh sẽ hứa với em một chuyện chứ?”

“Bất cứ chuyện gì.” Anh trả lời bằng một giọng dứt quăng.

“Chúng ta có thể ở cùng nhau thời gian này, nhưng khi Nathan quay lại thì mọi chuyện sẽ chấm dứt. Chúng ta ...”

“Anh sẽ không hứa những gì mà anh không làm được.” Anh cắt ngang.

Giọng anh nghe có vẻ giận dữ. “Anh sẽ đổi ý thôi.” Cô thì thầm.

“Em nghe rất chắc chắn. Vì sao thế? Em đang giấu anh chuyện gì thế?”

“Em biết rằng rồi anh sẽ chán em.” Cô vội vàng nói, rồi vòng tay quanh người anh. “Hôn em đi, làm ơn.”

Giọng cô có chút gì đó điên cuồng. Caine đáp trả lại một cách nhẹ nhàng tử tế. aythichid, nhucoathan coNụ hôn như ngọn lửa hoang dã, và nó nhanh chóng vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

Sự chú ý của anh tập trung vào việc làm cô thoải mái. Anh dành thời gian bồi đắp niềm đam mê bằng cách chậm rãi lè lái làm cô trở nên điên cuồng. Anh hôn lên từng milimet trên bầu ngực của cô, đùa nghịch với các núm vú cho đến khi cô rên rỉ thút thít đòi hỏi được giải toả.

Và rồi anh chậm rãi di chuyển xuống phía dưới. Lưỡi anh chòe ghẹo trên nền bụng phẳng lì của cô, và khi anh tiếp tục di chuyển xuống thấp hơn nữa, những tiếng rên rỉ của cô trở thành tiếng thở dốc vì cảm giác khoái lạc nguyên sơ.

Răng anh cố ý cọ xát vào đám cỏ xoắn tít. Lưỡi anh vuốt ve những cánh hoa mềm mại cho đến khi chúng trở nên trơn bóng ẩm ướt. Và trong suốt khoảng thời gian đó những ngón tay của anh mơn trớn cô với sự thông thả vô cùng gợi cảm.

Anh không thể lấy đủ từ cô. Lưỡi anh vuốt ve cô hết lần này đến lần khác trong khi ngón tay anh trượt vào rồi lại ra không ngừng nghỉ.

Tay cô túm chặt lấy tấm trải giường. Cảm giác khoái lạc mà anh đang đem đến cho cô làm cô choáng váng. Cô không hề biết rằng một người đàn ông có thể làm tình theo cách như thế này. Rõ ràng là Caine biết những gì anh đang làm. Cô đã làm anh trở nên hoang dã với những khát khao dành cho anh.

Khi cô cảm thấy cơn sóng mê ly đầu tiên ập tới, khi cô siết chặt đầu thoải mái và đau đớn một cách bản năng quanh anh, anh liền di chuyển lên phía trên cô. Cô không thể nào dừng cơn sóng khoái cảm đang cuốn phăng cô đi. Caine tiến vào trong cô, rắn chắc, nóng bỏng, đầy tràn, ngay khi cô tìm thấy sự thoải mái cho riêng mình. Cô siết chặt và đeo cứng lấy anh và đầu hàng trong sự sung sướng.

Anh cố gắng kìm lại, nhưng cảm thấy mình không còn đủ sức lực để dừng lại nữa.

Cô làm anh tìm thấy sự giải toả vô cùng mãnh liệt. Hạt giống của anh tuôn trào vào trong cô như một dòng thác dữ dội làm anh quên mất chuyện phải hít thở.

Cho đến tận đêm nay, anh chưa bao giờ dâng hiến bản thân một cách trọn vẹn như thế này. Một phần nào đó trong anh thường vẫn luôn được giữ lại. Anh luôn có thể duy trì sự tự chủ cứng rắn của mình, thế nhưng anh lại không thể từ chối bất cứ điều gì trước người phụ nữ đặc biệt này. Thật kỳ cục, nhưng anh không coi sự chấp thuận của mình là đầu hàng. Trên thực tế, nó như là một chiến thắng, bởi vì từ trong sâu thẳm trái tim mình anh biết rằng cô cũng đã không thể giữ lại bất cứ điều gì trước anh.

Anh cảm thấy cơ thể và tâm hồn mình trở nên tinh khiết. Món quà kỳ diệu mà họ vừa mới chia sẻ đã lấp đầy anh bằng sự thoải mái, hài lòng.

Anh phải vận dụng toàn bộ sức mạnh của mình để lặn khỏi người cô và nằm nghiêng trên giường. Anh cảm thấy hài lòng khi cô lặn theo anh và rúc vào người anh. Anh vòng tay quanh người cô, ôm cô thật chặt.

“Anh vẫn còn có thể thưởng thức em.”

“Ôi, Chúa ơi.” Cô nghe có vẻ vô cùng xấu hổ.

Anh bật cười. “Anh thích mùi vị của em. Em thật ngọt ngào và nữ tính, tình yêu của anh. Đó là sự kết hợp vô cùng quyến rũ. Một người đàn ông có thể trở thành một con nghiện đấy.”

“Có thể ư?”

“Đúng thế.” Anh gầm gừ. “Nhưng anh sẽ là người duy nhất được thưởng thức em. Đúng không?”

Anh véo vào má cô để bắt cô trả lời. “Đúng thế, Caine.” Cô đồng ý.

“Anh có lại làm em đau nữa không?”

“Một chút.” Cô trả lời.

“Anh không nuối tiếc.”

Cô giả vờ thờ dài. “Em biết.”

“Anh đã không thể dừng lại được.”

Cô rúc đầu vào phía bên dưới cằm anh. Một vài phút trôi qua trước khi cô lên tiếng trở lại. “Em sẽ không bao giờ quên anh, Caine.”

Cô biết anh không nghe thấy cô nói. Hơi thở sâu và đều đặn của anh cho cô biết rằng anh đã trôi vào giấc ngủ.

Cô biết cô nên đánh thức anh dậy và yêu cầu anh quay trở lại phòng mình. Sterns sẽ thấy thất vọng khi ông phát hiện ra họ ngủ cùng nhau.

Anh siết chặt vòng tay quanh người cô khi cô cố gắng lặn ra khỏi anh. Ngay cả trong giấc ngủ, người đàn ông này vẫn vô cùng sở hữu. Jade không

nữ lòng nào đánh thức anh dậy. Cô nhắm mắt lại và để những suy nghĩ của mình bay lang thang như cơn gió. Cô trôi dần vào giấc ngủ vài phút sau đó.

Anh mơ thấy những thiên thần.

Cô mơ thấy đàn cá mập.

CHƯƠNG 9

Buổi sáng hôm sau, vị thầy thuốc - Ngài Harwick - đến khám cho Jade. Ông ta là một người đàn ông đứng tuổi với mái tóc màu xám sẫm và đôi mắt xanh dương trông long lanh như mặt biển trong một ngày yên bình. Nhìn ông ta không chệ vào đâu được trong cả cách ăn mặc lẫn kiểu cách phong thái. Jade nghĩ rằng ông ta trông giống một con gấu trúc Bắc Mỹ xảo quyệt, bởi vì mái tóc hai bên thái dương của ông ta được chải vuốt cong tón lại và kết thúc chỉ cách gờ sống mũi nhọn hoắt vẻ khắt khe của ông ta khoảng một inch mà thôi.

Giống như những gì cô đã nói trước với Caine, Ngài Harwick thực sự đã chọc và ấn vào cô. Caine đứng ở chân giường, hai tay chắp sau lưng, xử sự như một người lính gác đang trông giữ kho báu của mình. Khi vị thầy thuốc xem bệnh xong xuôi, ông ta kết luận rằng nghi ngờ là liều thuốc hữu hiệu nhất trong tình trạng hiện tại của cô. Bởi vì Jade không tin rằng cô đang ở trong bất kỳ tình trạng đặc biệt nào, nên cô đã phớt lờ tất cả những lời khuyên của ông ta.

Caine trông như thể đang ghi nhớ từng từ một. Cô nghĩ rằng anh đang kiên quyết coi cô là một kẻ tàn phế. Khi Harwick gợi ý là nên đắp khăn lạnh lên vết sưng đã xẹp đi nhiều phía trên thái dương của cô, Caine ngay lập tức quỳ quả đi lấy khăn.

Jade cảm thấy biết ơn vì cô chỉ còn lại một mình với vị thầy thuốc. “Tôi biết rằng ông được gọi đến để khám cho Ngài Công tước.” Cô bắt chuyện. “Tôi cảm thấy rất tiếc khi nghe nói ông ấy không được khoẻ. Ông ấy giờ đã đỡ hơn chưa?”

Vị thầy thuốc lắc đầu. “Chúng tôi không làm được gì nhiều cho Ngài Công tước.” Ông nói. “Thật đáng thương. Công tước đã từ bỏ cuộc sống của mình kể từ khi Colin bị cướp khỏi cuộc đời ông ấy. Vì sao ư, Colin là

con cứng của ông ấy, cô biết đấy, và sự mất mát đó đã làm Công tước sụp đổ.”

“Tại sao ông lại nói rằng Colin là con cứng của Ngài Công tước?” Cô hỏi.

“Colin là người con đầu tiên của người vợ thứ hai của Công tước.” Harwick giải thích. “Mẹ của Hầu tước Caine đã chết khi anh ấy đang còn là một đứa trẻ, lúc đó anh ấy mới chỉ lên năm hay sáu tuổi gì đó.”

Rõ ràng là Ngài Harwick thích thú những câu chuyện ngòi lê đôi mách. Ông ta kéo một chiếc ghế tựa đến sát mép giường, cẩn thận ngồi xuống, rồi nói bằng một giọng thì thào đầy phấn khích. “Cuộc hôn nhân đầu tiên là do ép buộc, cô biết đấy, và từ những gì tôi hiểu thì đó là một mối quan hệ bất hạnh nhất trên đời. Dĩ nhiên là Henry đã cố gắng làm cho cuộc hôn nhân đó thành công.”

“Henry ư?”

“Là cha của Caine.” Harwick giải thích. “Henry lúc đó vẫn chưa trở thành Công tước vùng Williamshire bởi vì cha của ông ấy vẫn còn sống. Vì lý do đó, ông ấy có nhiều thời gian hơn dành cho cuộc hôn nhân của mình. Tuy nhiên chuyện đó không dễ dàng một chút nào vì mẹ Caine là một người đàn bà đanh đá. Bà ta đã làm cho cuộc sống trở thành địa ngục đối với cả chồng và con trai bà ta. Vì sao ư, bà ta cố gắng làm cho chồng mình chống lại cha đẻ của ông ấy, nếu cô có thể tin được sự thật báng bố đó. Khi bà ta chết, không một ai khóc thương bà ta cả.”

“Ông đã bao giờ gặp người đàn bà đó chưa?”

“Rồi.” Ông trả lời. “Bà ấy rất hấp dẫn, nhưng đằng sau sắc đẹp của bà ta là một trái tim đen tối.”

“Vậy cuộc hôn nhân thứ hai của Ngài Công tước có được hạnh phúc không?”

“Ồ, ơn Chúa, có.” Harwick trả lời và làm một dấu hiệu chém ngang bằng bàn tay của mình. “Gweneth là một người phụ nữ tuyệt vời. Bà đã làm đảo lộn cả giới thượng lưu, đúng thế, khi bà lần đầu tiên tham gia buổi ra mắt chính thức với chồng mình. Vì sao ư, những người thuộc tầng lớp trên của xã hội đi theo sự dẫn dắt của bà một cách nồng nhiệt không kém gì khi họ bắt chước theo cách ăn mặc và phong thái của Brummel. Tôi phải nói rằng Gweneth là một người vợ và người mẹ tốt. Những người con của bà ấy rất gần gũi với nhau – đó là bằng chứng, cô biết đấy, cho thấy là bà ấy đã làm nhiệm vụ của mình rất tốt.”

(Brummel: là người dẫn đầu về phong cách thời trang nam giới của nước Anh thời nhiếp chính, và là bạn của Hoàng tử Regent – vua George IV tương lai. Ông ta đã sản sinh ra phong cách ăn mặc dành cho nam giới với những bộ cánh khiêm tốn nhưng vừa vặn, được cắt may rất đẹp, bao gồm những bộ vest sẫm màu, quần ống dài, được tô điểm thêm bởi một chiếc caravat được thắt rất công phu.)

“Ông có tính cả Caine vào khi ông nói đến những người con của bà ấy không, thưa Ngài Harwick?”

“Có chứ.” Harwick trả lời. “Những người còn lại đều noi gương Caine, bởi vì anh ấy là anh cả, nhưng anh ấy có xu hướng tách rời bản thân mình ra khỏi gia đình. Dĩ nhiên là trừ khi có ai đó cố gắng làm phương hại đến một trong những người em của anh ấy. Lúc đó thì Caine sẽ can thiệp vào ngay.” Ông ta dừng lại và chồm tới phía trước, rồi thì thào bằng một giọng nghe có vẻ bí ẩn. “Một số người nói rằng có thể là bằng sự báo thù.” Ông ta nhúc nhích hai hàng lông mày để nhấn mạnh lời nhận xét đó.

“Tại sao người ta lại nói bằng sự báo thù?” Cô hỏi bằng giọng nghe có vẻ lo lắng nhưng Harwick dường như không nhận thấy. Jade vẫn chưa muốn ông ta dừng cuộc nói chuyện này lại, vì thế cô cố thể hiện một vẻ mặt với sự thích thú đơn thuần và thậm chí còn nở được một nụ cười. “Ông làm tôi tò mò muốn chết.”

Harwick trông có vẻ hài lòng vì sự thích thú của cô. “Tiểu thư yêu quý của tôi ơi, Caine đã loan báo khắp nơi rằng anh ấy đang săn lùng Pagan. Cụ thể hơn, anh ấy cho người dán thông báo treo giải khắp thành phố. Những con bạc đã đưa ra tỷ lệ cá cược, mồi ăn một dành cho Caine, dĩ nhiên rồi. Anh ấy sẽ tóm được tên cướp biển kia thôi. Và khi anh ấy đã làm được điều đó, thì Chúa đúng là có lòng từ bi.”

Cô đồng ý. “Đúng thế, Chúa có lòng từ bi. Nhưng cha của Caine đang ốm, ông đã nói thế đúng không?” Cô hỏi nhằm cố gắng kéo ông ta quay trở lại với chủ đề ban đầu. “Ông ấy ốm thế nào?”

“Vô cùng nghiêm trọng.” Harwick nói.

“Không thể làm được gì hay sao?”

Harwick lắc đầu. “Gweneth gần như phát điên lên vì lo lắng cho Henry. Ngài Công tước không ăn không ngủ gì cả, ông ấy sẽ không thể tiếp tục sống theo cách này. Không, tôi sợ rằng Công tước sẽ là người tiếp theo chết nếu ông không chịu chấp nhận sự ra đi của Colin.”

“Có khi ông ấy cần chút hỗ trợ.” Jade nói.

“Ai cần hỗ trợ?” Caine hỏi từ ngoài ngưỡng cửa.

“Cha anh.” Jade nói vọng ra, rồi cô quay trở lại với Harwick. “Tôi nghe gì đó về chuyện một người bạn của ông bị mất tích ấy nhỉ?”

“Ồ, đúng rồi, Ngài Winters tội nghiệp.” Harwick trả lời. “Ông ấy cũng đã từng là một thầy thuốc giỏi.”

Khi ông ta nhìn cô với một ánh mắt trông chờ, Jade nói. “Ông nói như thể ông ta chết rồi không bằng.”

“Tôi chắc là ông ấy đã chết.” Ngài Harwick khẳng định.

Caine đứng phía bên kia giường của cô, cố gắng áp chiếc khăn lạnh lên vết sưng của cô nhưng không thành công cho lắm. Jade tỏ ra thích thú hơn rất nhiều với chuyện nghe vị thầy thuốc tán gẫu hơn là bận tâm đến vết thương không đáng kể của mình. Cô cứ gạt tấm khăn sang một bên, còn Caine cứ nhất định áp nó vào. Harwick quan sát cuộc đấu tranh thầm lặng đó một lúc lâu, trong suốt thời gian đó ông cố gắng để không mỉm cười. Hai người trẻ tuổi này chắc chắn là một đôi trời sinh, đúng thế.

Câu hỏi tiếp theo của Jade kéo ông ta quay trở lại với chủ đề đang bàn dở. “Tại sao ông nghĩ rằng Winters đã chết?”

“Hẳn là phải thế.” Harwick cự nự, rồi ông giải thích. “Đầu bếp của ông ta là người cuối cùng nhìn thấy ông ta còn sống. Winters lúc đó đang đi dạo ở ngoài vườn phía sau nhà ông ta, sau đó ông ta quành vào một ngã rẽ và rồi đơn giản là biến mất.”

“Chuyện đó xảy ra lâu chưa?” Caine hỏi.

“Đến giờ là gần ba tháng rồi.” Vị thầy thuốc nói. “Dĩ nhiên tất cả chúng ta đều biết chuyện gì đã xảy ra với ông ta.”

“Chúng ta ư?” Jade hỏi, giật mình vì sự đột ngột trong giọng nói của ông ta. “Đó là chuyện gì thế?”

“Tôi không nên bàn đến chuyện này.” Harwick trả lời, nhưng vẻ mặt của ông ta thì thể hiện điều ngược lại mới đúng là sự thật. Người đàn ông này tỏ ra háo hức như một cậu bé khi được mở những gói quà sinh nhật của mình vậy. Ông ta chồm người về phía trước, với giọng thì thào rất kịch, ông nói. “Tàu buôn nô lệ da trắng.”

Cô chắc chắn rằng cô đã nghe không chính xác. “Ông vừa nói gì cơ?”

“Tàu buôn nô lệ da trắng.” Harwick lặp lại và gật đầu như để nhấn mạnh lời tuyên bố của mình, rồi ngả người ra ghế tựa.

Jade đã phải bậm chặt môi mình để kiềm chế không cười phá lên. Cô không dám ngẩng lên nhìn Caine, biết rõ rằng nếu như anh thể hiện một chút gì là buồn cười cho dù là tối thiểu, thì cô cũng sẽ không thể giữ tự chủ được nữa. “Tôi không nhận ra điều đó.” Cô lí nhí.

Harwick trông như thể đang thưởng thức phản ứng của cô. “Dĩ nhiên là cô không nhận ra rồi. Cô là một Tiểu thư hiền lành và chắc chắn là không bao giờ nghe nói về những chuyện nhạt nhẽo như thế. Pagan cũng là người đứng sau sự phản bội này. Hẳn ta là người đã bắt cóc Winters và bán ông ta cho bọn buôn nô lệ.”

Lúc này thì Jade không còn buồn cười nữa. Cô có thể cảm thấy mình đang trở nên đỏ mặt tía tai. “Tại sao Pagan lại bị kết án cho tất cả các tội lỗi ở nước Anh như thế?” Cô hỏi trước khi kịp ngăn mình lại.

“Nào nào, đừng có nổi cáu lên như thế.” Ngài Harwick thì thào. Ông ta vỗ nhẹ lên tay cô và nói. “Tôi đáng lẽ không nên kể cho cô nghe về những suy đoán đó lúc này.”

“Tôi không nổi cáu.” Jade nói dối. “Tôi chỉ nghĩ rằng thật là khó chịu khi tất cả mọi người cứ sử dụng Pagan như là một anh chàng giờ đầu chịu báng vô cùng thuận tiện. Tôi cũng không lo lắng gì cho người bạn của ông cả, thưa Ngài Harwick, bởi vì từ trong thâm tâm tôi biết rằng Ngài Winters sẽ xuất hiện trong tình trạng an toàn và khoẻ mạnh trong một ngày gần đây.”

Vị thầy thuốc siết nhẹ bàn tay cô với vẻ trù mến. “Cô có một trái tim thật nhân hậu.”

“Cha của Caine có trái tim khoẻ mạnh không?”

Caine là người lên tiếng trả lời cô. “Ông ấy có.”

Jade cảm thấy ngạc nhiên vì sự giận dữ trong giọng nói của anh liền ngẩng lên nhìn anh. “Thật tốt khi biết điều đó.” Cô nói. “Tại sao anh lại cau

có thể? Có phải là do em đã hỏi chuyện về cha anh hay là vì ông ấy có một trái tim khoẻ mạnh?”

“Không phải hai điều đó.” Caine trả lời rồi quay sang vị thầy thuốc. “Cha tôi sẽ cảm thấy khá hơn sau khi chuyện Pagan được giải quyết. Sự trả thù sẽ là sức mạnh hàn gắn cho ông ấy.”

“Không, Caine.” Jade nói. “Công lý mới là sự cứu rỗi cho ông ấy.”

“Trong chuyện này thì hai điều đó là một.” Caine tranh luận. Quai hàm anh siết chặt lại cho biết lúc này anh đang không thoải mái và vô cùng ương ngạnh.

Cô muốn hét vào mặt anh, nhưng thay vào đó cô cảm ơn anh. “Anh thật tử tế vì đã đem đến cho em chiếc khăn lạnh này.” Cô đắp chiếc khăn lên thái dương của mình, rồi quay sang Ngài Harwick. “Và cảm ơn ông vì đã chăm sóc tôi. Lúc này tôi cảm thấy khá hơn bao giờ hết.”

“Đó là hân hạnh của tôi.” Ngài Harwick trả lời. Ông ta đứng dậy, nắm lấy tay cô lần nữa, rồi thêm vào. “Ngay khi cô cảm thấy khá hơn, cô sẽ phải chuyển đến nhà của Ngài Công tước và Phu nhân. Tôi chắc chắn cha mẹ của Caine sẽ còn hơn là hạnh phúc khi cô làm khách ở nhà họ cho đến khi cô hoàn toàn bình phục.” Ánh mắt của ông ta chuyển sang Caine. “Dĩ nhiên tôi sẽ giữ bí mật chuyện này. Sẽ không có bất cứ lời đồn đại không hay nào gắn liền với vị tiểu thư đáng mến này.”

“Bí mật gì?” Jade hỏi, trong đầu hoàn toàn không hiểu gì. Ngài Harwick đang nhìn Caine với ánh mắt sắc lạnh, và điều đó đối với cô thật không thoải mái chút nào.

“Ông ấy quan tâm đến danh tiếng của em.” Caine nói.

“Ồ, chuyện đó ư?” Cô thở dài thườn thượt.

“Cô ấy không lo lắng quá đâu.” Caine nói khô khan.

Ngài Harwick trông có vẻ ngạc nhiên. “Tại sao thế, cô gái thân mến, chuyện này đơn giản là không ổn chút nào. Cô không nên ở đây một mình với một người đàn ông không thân thích gì như thế.”

“Đúng vậy, tôi cũng cho rằng chuyện này không ổn.” Cô đồng ý.

“Nhưng cô đã bị thương, cô gái thân mến, và dĩ nhiên là không thể nào suy nghĩ tỉnh táo được. Tôi không đổ lỗi cho cô hay Caine.” Ông ta thêm vào và gật đầu về phía Ngài Hầu tước. “Chủ nhà của cô đã xử sự với một phong cách đáng tin tuyệt đối.”

“Caine ư?” Jade hỏi.

“Gần như chắc chắn.” Ngài Harwick trả lời. “Có cả đội quân đầy đủ những người hầu ở trong ngôi nhà này. Tuy nhiên, những kẻ ngồi lê đôi mách sẽ có cả kỳ nghỉ vui vẻ với mẫu thông tin nho nhỏ đó. Quá nhiều người sẽ bị tổn thương bởi những lời đồn đại. Mẹ của Caine...”

“Mẹ kế của tôi.” Caine xen vào.

“Đúng vậy, dĩ nhiên rồi, mẹ kế của anh.” Harwick tiếp tục. “Bà ấy sẽ bị tổn thương. Và nói về chuyện đó thì vợ sắp cưới của anh ấy cũng sẽ cảm thấy bị đả kích.”

“Cái gì của anh ấy?” Cô thực sự không định cao giọng nhưng câu nói tình cờ của Ngài Harwick đã làm cô choáng váng. Đột nhiên cô cảm thấy buồn nôn, mặt cô cắt không còn giọt máu. “Ông nói là vợ sắp cưới của Caine ư?” Cô hỏi bằng một giọng thì thào sin sít.

“Jade.” Caine lên tiếng. “Anh tin rằng Ngài Harwick đang nhắc đến Tiểu thư Aisely.”

“Tôi hiểu rồi.” Cô trả lời, rồi cố gắng nặn ra một nụ cười với vị thầy thuốc. “Giờ thì tôi nhớ rồi. Tiểu thư Aisely, người phụ nữ mà anh sắp kết hôn.” Giọng cô lại vút cao gần như rít lên khi cô kết thúc câu nói. Cô thậm

chí còn không biết cô nàng Aisely này là ai, nhưng lúc này cô đã căm ghét cô ta rồi. Cô càng suy nghĩ nghiền ngẫm về chuyện này lâu hơn thì cô càng cảm thấy nổi điên lên với Caine nhiều hơn. Thề có Chúa, cô căm ghét cả anh nữa.

“Tiểu thư Aisely sẽ không tiếp nhận thông tin về chuyến viếng thăm của cô ở đây một cách nhẹ nhàng đâu.” Ngài Harwick đoán.

“Cô ta không phải là vợ chưa cưới của tôi.” Caine xen vào. “Cô ta là người mà mẹ kế của tôi có ý định hỏi cho tôi.” Anh giải thích, không thể ngăn được tiếng cười trong giọng nói của mình. Phản ứng của cô khi nghe nói về Tiểu thư Aisely không thể tiết lộ nhiều hơn được nữa về những cảm giác của cô. Nó cho anh biết rằng cô quan tâm rất nhiều đến chuyện đó.

“Nhưng mẹ kế của anh ...”

“Bà ấy cứ khăng khăng gán ghép Tiểu thư Aisely và tôi với nhau.” Anh cắt ngang. “Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu, Harwick.”

Jade có thể cảm thấy ánh mắt của Caine và cố gắng đến tuyệt vọng giả vờ không quan tâm đến chuyện đó. Cô nhận ra mình đang xoắn chặt chiếc khăn trong tay liền ngay lập tức ngừng động tác gậy ấn tượng đó lại. “Anh kết hôn với ai không liên quan gì đến em.” Cô tuyên bố.

“Có đấy.”

Cô lắc đầu. “Em chỉ ước gì anh đề cập đến cuộc đính hôn của anh trước buổi tối hôm qua.”

“Anh chưa đính hôn.” Anh nạt lại. “Và đêm qua sẽ là ...”

“Caine!” Cô hét lên, rồi sau đó hạ giọng xuống khi nói tiếp. “Chúng ta có khách, nếu anh không nhận ra điều đó.”

Harwick buột ra một tiếng cười thích thú. Ông ta bước theo Caine ra ngoài cửa. “Tôi có một cảm giác về hai người. Tôi có đúng không?”

“Còn tùy thuộc vào cảm giác đó là gì.” Caine nói.

“Cô ấy là vợ chưa cưới của anh, đúng không?”

“Đúng vậy.” Caine trả lời. “Cô ấy chỉ chưa chấp thuận điều đó thôi.”

Hai người đàn ông nhìn nhau cười gằn. “Tôi có thể nói cô ấy sẽ trở nên khó chiều đấy, cậu bé của tôi ạ.”

“Khó chiều hay không,” Caine phản đối bằng một giọng đủ lớn để có thể đánh thức cả người đã chết, “thì cô ấy cũng sẽ là vợ tôi.”

Cánh cửa đóng sầm lại trước câu phủ nhận như quát lên của cô. Jade quăng chiếc khăn ngang qua phòng và đổ ập người xuống đồng gối. Cô nghiêng chặt răng trong sự giận dữ. Tại sao cô lại quan tâm anh kết hôn với ai chứ? Ngay khi Nathan quay trở lại, cô sẽ không bao giờ còn gặp lại Caine nữa. Và vì lý do quái quỷ nào mà mọi chuyện lại trở nên phức tạp như thế này chứ? Chỉ có Chúa mới biết rằng bảo vệ Caine đã là một công việc đủ khó rồi, giờ cô lại còn phải thêm cha của Caine vào danh sách nữa.

Liệu Tiểu thư Aisely có đẹp không nhỉ?

Jade kiên quyết gạt ý nghĩ đen tối đó sang một bên. Cô thực sự sẽ phải làm gì đó về chuyện của Ngài Công tước vùng Williamshire. Colin chắc chắn sẽ không vui khi anh ấy quay về nhà và thấy cha mình đã chết vì đau buồn.

Không biết Caine đã đưa Tiểu thư Aisely lên giường chưa?

Mình không thể nghĩ về cô ta lúc này, Jade kiên quyết. Còn có quá nhiều vấn đề khác phải lo tới. Cô sẽ phải làm điều gì đó về chuyện của cha Colin. Một mẫu tin nhắn, cô biết, sẽ không đủ thuyết phục. Cô sẽ phải gặp trực tiếp người đàn ông này và nói chuyện thật nghiêm khắc với ông.

Liệu mẹ kế của Caine đã chuẩn bị mọi thứ cho đám cưới của Caine chưa nhỉ? Ôi Chúa ơi, cô hi vọng Caine đã nói thật lòng, cô hi vọng anh không thích Tiểu thư Aisely.

“Chuyện này thật lố bịch.” Cô tự lẩm bẩm. Dĩ nhiên là Caine sẽ phải kết hôn rồi. Và dĩ nhiên là người đó sẽ là một ai đó khác chứ không phải cô. Khi anh phát hiện ra sự thật về thân thế của cô, anh sẽ không còn cần cô nữa.

Với một tiếng gầm gừ tuyệt vọng, Jade đầu hàng không cố gắng lập nên bất cứ kế hoạch nào nữa. Những cảm xúc của cô giống như những cột buồm trên tàu Emerald vậy, thổi mạnh mẽ trong cơn gió lớn. Thật là vô ích khi cố gắng tập trung vào lúc này. Cha của Caine sẽ phải chịu đựng sự thất vọng thêm một chút thời gian nữa vậy.

* * *

Cô tránh mặt Caine gần hết ngày hôm đó. Họ cùng nhau ăn một bữa tối trong yên lặng. Sterns làm Jade ngạc nhiên khi ông kéo ra một chiếc ghế tựa và ngồi xuống cùng họ - viên quản gia cũng ăn tối cùng họ luôn. Ông tập trung sự chú ý vào Caine trong hầu hết thời gian, nhưng những khi ông nhìn cô, vẻ mặt của ông thật tử tế, đầy trù mến.

Jade kết luận là dù sao thì ông vẫn chưa phát hiện ra chuyện cô ngủ với Caine, và cô cảm thấy nhẹ nhõm. Cô đã nhận ra rằng mối quan hệ giữa Caine và Sterns hơn rất nhiều mối quan hệ giữa chủ nhân và người hầu. Họ giống như những người trong gia đình, và cô không muốn một người đàn ông mà Caine quan tâm đến nghĩ rằng cô là một cô nàng phóng đảng.

Cô cứ thi thoảng liếc mắt nhìn Sterns đầy cái kính cho đến khi ông chồm tới và vỗ nhẹ lên tay cô.

Caine gần như là người nói duy nhất trong bữa tối hôm đó. Cuộc nói chuyện tập trung vào những vấn đề điều hành một cơ ngơi rộng lớn như thế này. Jade cảm thấy vô cùng thích thú, và cả ngạc nhiên nữa, vì Caine đã thể

hiện anh có mối quan tâm sâu sắc đến những thành viên trong địa phận của mình. Anh thực sự cảm thấy có trách nhiệm với sự no ấm của họ.

“Anh có giúp đỡ những người cần được giúp đỡ không?” Cô hỏi.

“Dĩ nhiên rồi.”

“Bằng cách cho họ tiền à?”

“Chỉ khi nào đó là biện pháp duy nhất.” Anh giải thích. “Jade, lòng kiêu hãnh của một người đàn ông cũng quan trọng không kém sự đói khát của anh ta. Một khi cái dạ dày của họ đã được no đủ thì cái cách làm cho anh ta cảm thấy khá hơn là bước tiếp theo.”

Cô nghĩ về câu nói đó một lúc rất lâu, rồi nói. “Đúng thế, lòng kiêu hãnh của đàn ông thì quan trọng. Đối với phụ nữ cũng thế.”

“Nếu bỏ đi lòng kiêu hãnh đó, thì sẽ có khả năng lớn là anh ta ... hay cô ta sẽ từ bỏ tất cả. Một người đàn ông không thể được sinh ra để cảm thấy mình bị thao túng hay để cảm thấy thất bại.”

“Có một sự khác biệt giữa chuyện bị thao túng và thất bại.” Cô tranh luận.

“Không hẳn.” Caine nói. “Một người đàn ông sẽ là một kẻ ngu ngốc nếu như anh ta để bất cứ điều nào trong hai điều đó xảy ra, đúng không Sterns?”

“Chắc chắn là thế rồi.” Sterns đồng ý. Viên quản gia với tay lấy bình trà trước khi tiếp tục. “Lòng kiêu hãnh của một người đàn ông là điều quan trọng nhất. Nó sẽ được đặt trên tất cả những thứ khác.”

“Nhưng chắc chắn là cả hai người sẽ đồng ý rằng có những lúc lòng kiêu hãnh phải chịu bị đặt sang một bên.” Cô xen vào.

“Ví dụ như?” Caine hỏi.

“Sự sống của một con người là một ví dụ xuất sắc.” Cô trả lời.

“Nhưng sự sống của một người lại không quan trọng bằng lòng kiêu hãnh của anh ta.” Sterns nói. “Ngài có đồng ý không, thưa Tước gia?”

Caine không trả lời. Anh lại đang nhìn Jade với một vẻ mặt không thể đọc được, và Jade không biết lúc này anh đang nghĩ gì. Cô mỉm cười với anh chỉ để khóa lấp đi vẻ không thoải mái của mình, rồi sau đó lấy lý do mệt mỏi để quay trở lại phòng ngủ.

Sterns đã ra lệnh chuẩn bị nước tắm sẵn sàng cho cô. Một ngọn lửa đang bập bùng trong lò sưởi, sưởi ấm khoảng không gian. Jade nấn ná ngồi lại trong bồn tắm một lúc và rồi lên giường. Cô trở mình trần trọc trong suốt gần một giờ sau đó trước khi trôi vào một giấc ngủ chập chờn.

* * *

Caine đến phòng cô một lúc nào đó sau nửa đêm. Anh tuột hết quần áo ra, thổi tắt nến, và luồn vào giường bên cạnh cô. Cô đang nằm ngủ nghiêng sang một bên, chiếc váy ngủ cuộn lên ngang đùi. Caine nhẹ nhàng đẩy chiếc váy lên cao, rồi kéo cặp lông mày mềm mại lại áp vào người anh.

Cô thở dài trong giấc ngủ, âm thanh đó giống như là một sự kích thích đối với anh. Chúa ơi, cô thật ấm áp biết bao, và vô cùng ngọt ngào. Tay anh di chuyển xuống bên dưới chiếc váy ngủ của cô, vuốt ve làn da của cô, hai bầu ngực của cô, chà xát vào hai núm vú làm chúng nảy lên cương cứng. Cô cựa quậy không ngừng bên cạnh anh, rên rỉ trong giấc ngủ.

Có lẽ cô cho rằng cô đang lạc vào một giấc mơ gợi tình, Caine nghĩ. Anh nhắm nháp trên cổ cô, đùa nghịch mái tóc cô bằng lưỡi của mình, và khi mộng cô đẩy mạnh vào anh kiên quyết hơn, bàn tay anh liền trượt xuống dưới và lách vào vùng nóng ấm giữa hai đùi cô. Anh khơi dậy ngọn lửa trong cô đến khi cô trở nên nóng hổi, ướt đẫm và sẵn sàng cho anh. Cánh tay còn lại của anh ôm ngang eo cô. Cô cố gắng quay lại phía anh nhưng anh không để cô cử động. “Mở ra cho anh nào, Jade.” Anh thì thầm. “Hãy để anh đến với em.”

Đầu gối anh thúc vào phía sau đùi cô cho đến khi anh len được vào giữa chúng. “Hãy nói với anh rằng em muốn anh đi.” Anh thì thầm.

Cô có thể cảm thấy đầu mũi mềm như nhung của anh. Cô bậm chặt môi dưới để kìm nén không quát vào mặt anh rằng hãy dừng cái trò hành hạ này lại đi. “Vâng, em muốn anh.” Cô thì thào. “Làm ơn đi, Caine. Ngay bây giờ.”

Đó là tất cả sự đầu hàng mà Caine cần. Anh nhẹ nhàng đẩy cô nằm úp xuống, bàn tay anh xoè rộng trên xương chậu của cô, và rồi tiến thẳng vào cô bằng một cú xâm nhập mạnh bạo. Vỏ bao chặt khít của cô bao bọc lấy anh, siết chặt anh. Caine gần như tuôn trào hạt giống của mình ngay lúc đó. Anh cố giữ im và hít vào thật sâu. “Thoải mái nào em yêu.” Anh thì thầm với một tiếng rên rỉ khi cô nẩy người lên áp sát vào anh, hai bàn tay cô đang xoắn chặt lấy tấm khăn trải giường. Tay Caine di chuyển lên phủ lấy tay cô, đầu anh gục xuống tựa lên chỗ hõm thơm ngát giữa cổ và vai của cô.

“Caine, em muốn ...”

“Anh biết.” Anh trả lời, và quyết tâm lần này phải thật chậm rãi, phải kéo dài sự đau đớn ngọt ngào này, nhưng những lời cầu xin của cô đã đẩy anh vượt ra khỏi sự kiểm soát của mình. Anh tiến sâu vào cô hết lần này đến lần khác, cho đến khi anh không còn suy nghĩ được đến bất cứ điều gì khác ngoài việc tìm thấy sự giải toả cho cả hai người họ. Khi anh biết rằng anh sắp sửa tuôn trào vào trong cô, tay anh liền di chuyển xuống dưới bụng cô. Anh vuốt ve cô để cô tìm được sự giải thoát cho riêng mình.

Cơn bùng nổ của họ thật như thiên đường. Caine đổ sập xuống bên trên cô. Anh cảm thấy kiệt sức và tuyệt đối yên bình. “Tình yêu của anh, em vẫn còn thờ đấy chứ?” Anh hỏi khi trái tim anh không còn nện thành thịch trong tai anh nữa. Anh đang chòng ghẹo cô, nhưng khi cô không trả lời anh, anh liền ngay lập tức rời khỏi người cô. “Jade?”

Cô lật ngửa người ra và nhìn thẳng vào mắt anh. “Anh đã làm em phải cầu xin.”

“Anh sao cơ?”

“Anh làm em phải cầu xin.”

“Đúng thế, anh đã làm thế, đúng không nào?” Anh trả lời và cười toe toét.

“Anh còn không thèm ăn năn dù chỉ là một chút.” Cô nói giọng buộc tội, ngón tay cô vuốt ve bờ ngực ấm áp của anh. “Anh là một kẻ phóng đảng, đúng vậy. Nhưng không hiểu sao em lại thấy anh hấp dẫn đến thế.”

Vẻ mơ màng, đam mê vẫn còn chan chứa trong mắt cô. Caine hôn lên trán cô, lên chòm mũi lấm tấm tàn nhang của cô, rồi chiếm lấy miệng cô trong một nụ hôn dài, ướt át và đầy lưỡi. “Em có muốn hơn không, tình yêu của anh?” Anh không cho cô có thời gian trả lời. “Anh thì có.” Anh thì thầm bằng một tiếng gầm gừ khàn đục.

Một lúc lâu sau, hai kẻ đang yêu trôi vào giấc ngủ trong khi vẫn ôm chặt lấy nhau trong vòng tay.

CHƯƠNG 10

Tám ngày tiếp theo đó là những ngày kỳ diệu đối với Jade. Caine là một người đàn ông vô cùng dịu dàng và đáng yêu. Anh cũng rất quan tâm đến cảm giác của cô, và anh có một sở trường kỳ lạ là hiểu được tâm trạng của cô thậm chí còn nhanh hơn chính bản thân cô nữa. Cô thích nhất những buổi tối của họ. Sterns thường đốt lò sưởi trong phòng làm việc của Caine, và cả ba người họ cùng đọc sách trong sự im lặng đồng hành.

Nhiều năm qua, Sterns đã thực sự trở thành một người cha thay thế của Caine. Jade tìm hiểu được rằng viên quản gia này đã ở cùng với gia đình Caine kể từ khi Caine mới được sinh ra. Khi anh xây dựng cơ ngơi riêng của mình, Sterns đã đi theo anh.

Sterns đã để cho cô biết rằng ông đã biết về chuyện sắp xếp chỗ ngủ mới. Trong khi cô đỏ bừng mặt mũi vì cảm thấy nhục nhã, ông đã tuyên bố rằng dĩ nhiên là ông không hề có ý phê phán. Ông cũng thêm vào rằng ông đã không được thấy Caine thành thoi vô tư lự đến thế trong một thời gian rất dài rồi. Jade, ông kết luận, đã soi sáng tâm trạng của Ngài Hầu tước.

Một người đưa tin được mẹ Caine cử đến, yêu cầu anh giúp đỡ trong việc kéo cha anh ra khỏi tình trạng bi thảm hiện thời của ông. Caine ngay lập tức đến thăm cha, nhưng khi quay trở lại khoảng hai giờ sau đó, anh đã ở trong một tâm trạng vô cùng tồi tệ. Cuộc nói chuyện của anh với cha anh đã không được tốt đẹp cho lắm.

* * *

Tối hôm đó sau khi Caine ngủ thiếp đi, Jade đã lên đi gặp Matthew và Jimbo để giao nhiệm vụ mới cho họ.

Matthew đang đứng đợi cô phía sau bìa rừng chỉ một vài bước chân. Anh chàng thủy thủ đó cao ráo, gầy như cây sậy, và có làn da sẫm màu như da một con báo. Anh ta có tính cách có thể sánh được với một con quái vật điên khùng, nhưng đó chỉ là lúc anh ta nổi điên lên thôi. Matthew cũng có một nụ cười thoải mái có thể làm cho người khác khá choáng váng mỗi khi anh ta ở trong tâm trạng có thể làm điều đó.

Lúc này Matthew không cười. Anh ta khoanh hai tay trước ngực và quắc mắt nhìn cô như một người đàn ông bắt được một tên trộm đang lục lọi tủ đồ lót của mình.

“Sao anh lại cau có như thế, Matthew?” Cô hỏi bằng một giọng thì thào vừa đủ nghe.

“Tôi đã nhìn thấy hấn ta đứng bên cửa sổ cùng với cô đêm hôm nọ, cô gái.” Matthew càu nhàu. “Có phải gã công tử bột đó đã chạm vào người cô không?”

Jade không muốn nói dối, nhưng cô cũng không có ý định chia sẻ sự thật với những người bạn đã vô cùng tin tưởng cô. “Tôi bị thương.” Cô trả lời. “Giờ thì đừng có nhìn tôi như thế, Matthew. Hông tôi bị trúng đạn, đó là một vết thương phần mềm. Caine đã ... lo lắng và ở lại trong phòng tôi tối hôm đó để canh chừng cho tôi.”

“Black Harry sẽ xẻo mông tôi làm mồi cho cá mập khi ông ấy nghe ...”

“Matthew, anh sẽ không nói bất cứ điều gì với bác Harry cả.” Cô xen vào.

Anh chàng thủy thủ không sợ hãi chút nào trước giọng nói giận dữ của cô. “Cô có cái miệng rất hỗn xược.” Anh ta trả lời. “Tôi đã nhìn thấy tên ma cô đó vòng tay quanh người cô khi cô bước về phía cửa chính ngay từ ngày đầu tiên, và tôi sẽ nói với Harry. Đó là điều sẽ xảy ra và cô có thể bắt đầu co rúm lại mà sợ hãi từ lúc này đi là vừa đấy. Jimbo muốn cảm một con

dao vào lưng hắn. Lý do duy nhất mà nó không làm là bởi vì nó biết cô sẽ nổi điên lên với nó.”

“Đúng thế, tôi sẽ nổi điên lên.” Cô trả lời. “Không ai được phép động đến một cọng tóc của Caine nếu không người đó sẽ phải trả lời trước tôi. Giờ thì bỏ cái vè mặt cau có đó đi, Matthew. Chúng ta có một vấn đề quan trọng cần thảo luận.”

Matthew không muốn bỏ qua chủ đề của họ. “Nhưng thằng cha đó có gây ra rắc rối nào cho cô không?”

“Không, anh ta không gây rắc rối gì cho tôi cả.” Cô trả lời. “Matthew, anh biết rằng tôi có thể tự lo cho mình mà. Làm ơn hãy tin tưởng hơn vào tôi đi.”

Matthew ngay lập tức tỏ ra hối lỗi. Anh ta không muốn cô chủ thất vọng vì mình, liền vội vàng nói. “Dĩ nhiên tôi biết rằng cô có thể tự lo cho mình. Nhưng cô không biết được sự cuốn hút của bản thân cô. Cô quá xinh đẹp đến mức có thể gặp nguy hiểm vì điều đó. Tôi đang nghĩ rằng Jimbo và Harry đã đúng. Chúng tôi đáng lẽ nên rạch mặt cô khi cô còn nhỏ mới phải.”

Từ ánh lấp lánh trong đôi mắt đẹp tuyệt của Matthew cô biết rằng anh ta đang đùa với cô. “Không ai trong số các anh dám làm điều gì gây tổn hại đến tôi đâu.” Cô phản đối. “Chúng ta là gia đình, Matthew, và các anh yêu tôi cũng nhiều như tôi yêu các anh.”

“Cô không được cái trò trống gì ngoài làm một con nhóc đáng thương.” Một giọng nói trầm đục khác vang lên. Jade quay về hướng phát ra âm thanh và nhìn thấy người bạn của mình, Jimbo, đang bước tới một cách lặng lẽ và đứng trước mặt cô. Vè mặt cau có của Jimbo rất hợp với dáng vóc khổng lồ của anh ta. Cũng giống như Matthew, anh ta mặc một bộ quần áo tá điền màu nâu xám, bởi vì nếu mặc màu sáng hơn thì sẽ dễ bị phát hiện ra trong những tán lá cây.

Trong ánh trăng, vẻ mặt cau có của Jimbo trông thật dữ tợn. “Matthew nói với tôi rằng gã công tử bột đó đã chạm vào cô. Tôi có thể giết hẳn chỉ vì chuyện đó. Không một ai ...”

“Cả hai người cùng đã đánh giá thấp Caine nếu hai người nghĩ rằng anh ta dễ dàng để người khác kề dao vào cổ.” Cô xen vào.

“Tôi cá là hẳn cũng ẻo là chả khác gì Colin.” Jimbo cãi lại.

Jade để cho anh ta thấy cô cúi kính đến mức nào. “Anh vẫn chưa gặp Colin nhiều và lúc đó anh ấy đang vẫn còn chưa tỉnh táo vì những vết thương. Lúc này có khi anh ấy đã khoẻ khoắn trở lại rồi. Hơn nữa, anh đã tính toán sai lầm nghiêm trọng nếu như tin rằng bất cứ ai trong số anh em họ là kẻ yếu đuối. Nhớ không, Jimbo, tôi là người đã đọc hồ sơ của Caine. Tôi biết là tôi đang nói về chuyện gì.”

“Nếu hẳn ta có máu, hẳn có thể chảy máu.” Matthew tuyên bố.

Không ai trong số hai người thuỷ thủ đó bị ấn tượng bởi vẻ mặt cau có của cô. Jade thở hắt ra thất vọng, cô bèn quay sang Matthew và nói. “Tôi phải đến gặp và nói chút chuyện phiếm với cha của Caine. Các anh phải làm cho Caine bận rộn bằng một vụ nghi binh nào đó trong khi tôi rời khỏi đây.”

“Tôi không thấy có chút cần thiết nào phải nói chuyện với cha của Caine vào lúc này.” Matthew phản đối. “Giờ Colin và Nathan có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.”

“Dựa trên cái kiểu mà họ đang la cà lúc này ấy hả? Không, tôi không dám chờ thêm nữa. Lúc này cha Caine rất có thể đã chết trên giường rồi. Ông ấy không ăn không ngủ gì cả, tôi không thể để ông ấy chết được.”

“Tôi có thể thấy là ý cô đã quyết.” Matthew lăm băm. “Cô nghĩ đến chiến thuật nghi binh kiểu gì?”

“Tôi sẽ để lại chuyện đó cho những bàn tay thuần thực của các anh.” Jade nói.

“Cô muốn làm chuyện này lúc nào?” Jimbo hỏi.

“Ngày mai.” Cô trả lời. “Sớm nhất có thể.”

Cuối cùng Jade cũng quay trở lại giường mình, cảm thấy hài lòng vì biết rằng Matthew và Jimbo sẽ không làm cô thất vọng.

* * *

Vụ nghi binh đó bắt đầu chỉ vài phút trước khi mặt trời mọc vào buổi sáng ngày hôm sau.

Cô nhận ra rằng đáng lẽ cô nên giao những chỉ thị của mình một cách chi tiết cụ thể hơn. Và khi chuyện này đã qua cô sẽ lột da Matthew, thực ra là sẽ lột da bàn tay thuần thực của anh ta. Anh chàng này đã phóng lửa đốt chuồng ngựa. Thật may mắn, anh ta còn đủ nhân đạo để mà biết đường thả bọn ngựa ra trước.

Caine đã rời cả lên, cô chỉ chấm điểm được cho Matthew về khoản đó. Những con ngựa cứ chạy lồng lên loạn xạ. Ba trong số đó đã gần như sẵn sàng để, và tất cả mọi người trong nhà đều phải góp tay vào để dập ngọn lửa cũng như lừa đàn ngựa tập trung lại.

Cô giả vờ vẫn còn đang ngủ cho đến khi Caine rời khỏi phòng.

Sau đó cô tròng quần áo vào trong thời gian nhanh nhất và lên ra cửa sau. Caine đã đặt lính canh quanh khu nhà, nhưng trong tình cảnh hỗn loạn lúc đó cô có thể dễ dàng chuồn đi mà không bị ai phát hiện.

“Jimbo vừa mới rời khỏi đây để quay về Shallow’s Wharf.” Matthew thông báo với Jade trong khi anh ta giúp cô lên lưng con ngựa mà anh ta đã chọn cho cô. “Nó sẽ quay trở lại vào hoàng hôn ngày mai và sẽ thông báo

tình hình với chúng ta. Nếu gió mạnh, cô có nghĩ rằng Nathan sẽ sớm xuất hiện ở đây không? Và cô có chắc là không muốn tôi đi cùng với cô không?”

“Tôi chắc chắn là muốn anh ở lại âm thầm bảo vệ phía sau lưng cho Caine.” Cô trả lời. “Anh ấy mới là người đang gặp nguy hiểm, tôi sẽ quay lại trong vòng một giờ nữa. Và Matthew này, đừng có đốt cái gì khác nữa trong lúc tôi vắng mặt đấy.”

Matthew nhe răng cười toét đến tận mang tai. “Thế mới xảo quyết, không đúng vậy sao?”

“Đồng ý, Matthew.” Cô trả lời, không muốn làm tổn thương đến lòng tự hào của anh ta. “Đúng là xảo quyết.”

* * *

Cô bỏ lại nụ cười của Matthew ở sau lưng và đến điểm đích của mình nửa giờ sau đó. Sau khi để lại con ngựa trong rừng cây sát cạnh đường ranh giới của khu đất, cô nhanh chóng tiến tới cửa chính phía trước. Toà lâu đài thật khổng lồ và quái dị, nhưng ổ khoá của nó lại quá mong manh đối với tiêu chuẩn của một tên trộm, Jade đã mở được chốt cửa chỉ trong vài phút. Có đủ ánh sáng lọt vào qua những khung cửa sổ để cô có thể tìm đường trèo lên chiếc cầu thang quanh co. Những âm thanh vọng tới từ phía sau nhà, cho biết rằng những người làm trong nhà bếp đã đang thực hiện công việc của mình rồi.

Jade lặng lẽ như một con mèo kiểm tra từng phòng trong số vô số những phòng ngủ, nhưng cô không thể tìm thấy Ngài Công tước vùng Williamshire trong những căn phòng đó. Cô đã cho rằng ông ta sẽ chiếm căn phòng ngủ lớn nhất nhưng căn phòng đó lại trống không. Một người phụ nữ đứng tuổi, có mái tóc vàng hoe và còn hơn cả hấp dẫn đang ngáy như một thuỷ thủ trong căn phòng ngủ liền kề. Jade đoán người phụ nữ đó là Nữ Công tước.

Ở phía cuối một hành lang dài dằng dặc nằm phía nam toà lâu đài, cô tìm thấy một thư viện. Đó là một phòng tách biệt, một nơi không bình thường để dùng làm nơi làm việc, và cha của Caine ở trong căn phòng đó. Ông đang nằm ngủ trên chiếc ghế bành đặt phía sau chiếc bàn làm việc làm bằng gỗ dái ngựa.

Sau khi chốt cửa lại để không ai có thể tình cờ xâm nhập, Jade quan sát người đàn ông đứng tuổi đẹp trai đó một lúc lâu. Ông trông rất nổi bật với mái tóc muối tiêu, xương gò má cao và mang dáng dấp quyền quý, và một khuôn mặt góc cạnh rất giống Caine. Có những quầng thâm sậm bên dưới đôi mắt của ông, màu da ông vàng vọt. Ngay cả trong giấc ngủ ông cũng trông như thể đang phải trải qua sự dày vò đau khổ.

Jade không thể quyết định được liệu cô nên rầy la ông bằng một bài thuyết giảng nghiêm khắc hay nên cầu xin ông tha lỗi vì đã gây cho ông nỗi đau không cần thiết này.

Mặc dù vậy, trái tim của cô thổn thức vì ông. Dĩ nhiên ông làm cô nhớ đến Caine, mặc dù người cha này chắc chắn là không lực lưỡng bằng nhưng ông chắc chắn là cao bằng Caine. Khi cô khẽ chạm vào vai ông, ông liền tỉnh giấc ngay lập tức và nhảy dựng ra khỏi chiếc ghế tựa với một sự nhanh nhẹn làm cô vô cùng kinh ngạc.

“Làm ơn đừng kêu lên, thưa Ngài.” Cô thì thào. “Tôi không định làm Ngài giật mình.”

“Không ư?” Ông hỏi lại, bắt chước cô hạ thấp giọng xuống.

Ngài Công tước xứ Williamshire từ từ lấy lại bình tĩnh. Ông lùa những ngón tay vào mái tóc của mình, rồi lắc đầu cố gắng làm cho đầu óc tỉnh táo hơn. “Cô là ai?” Ông hỏi.

“Chuyện tôi là ai không quan trọng, thưa Ngài.” Cô trả lời. “Hãy ngồi xuống, bởi vì tôi có một thông tin quan trọng cần cho Ngài biết.”

Cô kiên nhẫn chờ cho đến khi ông làm theo yêu cầu của cô, rồi tựa vào mép chiếc bàn và chồm sát đến gần ông. “Tình trạng đau buồn này cần phải dừng lại. Ngài đang làm chính bản thân mình ốm yếu đi đấy.”

“Cái gì?”

Trông ông vẫn vô cùng bối rối. Cô cũng nhận ra rằng mắt của ông có màu xám y hệt như mắt của Caine. Vẻ mặt cau có của ông cũng tương tự như con trai mình.

“Tôi nói rằng Ngài phải thôi buồn khổ đi.” Cô lặp lại. “Ngài Harwick nghĩ rằng Ngài rất có thể sẽ chết. Nếu Ngài không dừng cái chuyện vô nghĩa này ...”

“Xem nào, quý cô trẻ tuổi ...”

“Đừng có cất cao giọng lên với tôi như thế.” Cô xen vào.

“Cô là kẻ quái quỷ nào thế? Và làm thế nào mà cô có thể lên vào ...” Ông bắt đầu ầm ĩ và rồi lại chậm chậm lắc đầu. Jade nghĩ rằng dường như ông cảm thấy kỳ cục hơn là giận dữ, và cô cho rằng đó là một khởi đầu thuận lợi.

“Thưa Ngài, tôi không có nhiều thời gian để có thể nói chuyện dông dài. Trước hết, Ngài phải hứa với tôi rằng Ngài sẽ không nói cho bất cứ ai nghe về cuộc nói chuyện của chúng ta. Ngài hứa chứ?”

“Ta hứa.” Ông trả lời.

“Tốt. Giờ thì, tôi tin là tôi phải xin lỗi Ngài, mặc dù sự thực thì tôi không giỏi với chuyện này lắm. Tôi ghét phải xin lỗi bất cứ ai.” Cô nhún vai, rồi nói tiếp. “Tôi xin lỗi vì đã không đến gặp Ngài sớm hơn. Ngài đã phải chịu sự đau đớn không cần thiết, và tôi lẽ ra đã có thể giúp Ngài thoát khỏi chuyện đó. Ngài sẽ tha lỗi cho tôi chứ?”

“Ta không biết cô đang nói chuyện gì cả, nhưng nếu như điều đó làm cô vui, thì ta sẽ tha thứ cho cô. Giờ hãy nói cho ta biết cô muốn gì ở ta.”

“Tiếng quát tháo của Ngài, thưa Ngài, làm người ta phát cáu cũng như con trai Ngài.”

“Cô đang nói đến đứa con trai nào ấy nhỉ?” Ông hỏi, trong mắt ông như đang ẩn chứa nụ cười mỉm.

“Caine.”

“Liệu đây có phải một cuộc viếng thăm liên quan đến Caine không? Nó đã làm điều gì đó xúc phạm đến cô à? Cô có thể cũng đã biết rằng giờ Caine đã hoàn toàn sống tự lập rồi. Ta sẽ không can thiệp trừ khi có lý do nghiêm trọng.”

“Không.” Jade trả lời. “Chuyện này không phải về Caine, nhưng tôi thấy vui khi biết Ngài tin tưởng đến thế vào khả năng tự quyết của người con trai cả của Ngài. Bằng cách không can thiệp, Ngài đã thể hiện sự tự hào của Ngài dành cho anh ấy.”

“Vậy cô muốn nói chuyện về ai thế?” Ông hỏi.

“Tôi là một người bạn của Colin.”

“Cô biết nó ư?”

Cô gật đầu. “Tôi biết anh ấy, đúng thế. Ngài biết đấy, anh ấy ...”

“Đã chết.” Ông xen ngang, giọng ông khàn đục. “Pagan đã giết nó.”

Jade với tay đặt lên vai ông. “Làm ơn hãy nhìn vào tôi.” Cô ra lệnh bằng một giọng thì thầm nhẹ nhàng khi ánh mắt ông quay nhìn ra ngoài cửa sổ. Khi cha của Caine làm như cô yêu cầu, cô gật đầu. “Những gì tôi chuẩn bị nói với Ngài đối với Ngài sẽ rất khó tin. Trước hết Ngài hãy hiểu điều này, tôi có bằng chứng.”

“Bằng chứng?”

Cô lại gật đầu. “Pagan không giết Colin.”

“Chính hẳn ta đã giết nó.”

“Tôi đã phát ốm vì cứ nghe về những tội lỗi của Pagan rồi.” Cô lẩm bẩm. “Colin ...”

“Pagan đã cử cô đến gặp ta đúng không?”

“Làm ơn hạ thấp giọng xuống. Pagan không giết con trai Ngài.” Cô lặp lại. “Anh ta đã cứu mạng Colin. Colin vẫn còn sống.”

Một phút dài dằng dặc trôi qua trước khi Ngài Công tước phản ứng lại. Gương mặt ông chuyển sang màu đỏ loang lổ trong khi vẫn nhìn chăm chăm vào cô. Đôi mắt ông trở nên lạnh lẽo, cô nghĩ ông có thể sẽ gây ra sương giá. Trước khi ông có thể quát vào mặt cô lần nữa, cô nói. “Tôi đã nói với Ngài rằng tôi có bằng chứng. Liệu Ngài có sẵn lòng nghe tôi nói hay là ý Ngài đã quyết rằng ...”

“Ta sẽ lắng nghe.” Ông đáp lại. “Nhưng nếu như đây là một kiểu đùa cợt ác ý nào đó, ta thề là ta sẽ tự mình săn lùng Pagan và giết chết hẳn bằng hai bàn tay không của ta.”

“Đó là một cuộc trao đổi công bằng đối với một tội ác như thế.” Cô đồng ý. “Ngài có nhớ khoảng thời gian trước đây khi Colin trèo lên một cái cây to và không thể trèo xuống không? Lúc đó anh ấy khoảng bốn hay năm tuổi gì đó. Bởi vì anh ấy khóc toáng lên và cảm thấy mình vô cùng hèn nhát, Ngài đã hứa với anh ấy là Ngài sẽ không bao giờ kể chuyện đó cho bất cứ ai cả. Ngài cũng đã thuyết phục anh ấy rằng chuyện hoảng sợ là hoàn toàn đúng đắn, nỗi sợ hãi không phải là tội lỗi, rằng ...”

“Ta nhớ.” Ngài Công tước thì thào. “Ta đã không hề kể cho ai nghe chuyện đó. Làm thế nào mà cô ...”

“Như tôi vừa nói, Colin kể cho tôi nghe chuyện đó. Rất nhiều chuyện khác nữa.”

“Nó có thể kể cho cô những chuyện đó trước khi nó bị giết.” Ngài Công tước nói.

“Đúng thế, có thể như thế lắm, nhưng không phải thế. Pagan đã mò vớt được Colin từ đại dương. Con trai của Ngài đã ở trong tình trạng rất xấu. Ngài có biết vị thầy thuốc – Ngài Winters không?”

“Ông ta là thầy thuốc riêng của ta.” Ngài Công tước lẩm bẩm.

“Ngài không thấy kỳ lạ khi ông ta biến mất ư?”

Sự tức giận từ từ dịu đi trên gương mặt của người đàn ông luống tuổi. “Đúng là ta có nghĩ chuyện đó thật kỳ lạ.” Ông thừa nhận.

“Chúng tôi đã đưa ông ta đi.” Jade giải thích. “Colin cần phải có ông ta chăm sóc. Tôi nghĩ rằng chuyện con trai Ngài được chăm sóc bởi người thầy thuốc của gia đình là rất quan trọng. Anh ấy bị thương rất nặng, thưa Ngài, và tôi muốn anh ấy nhận được càng nhiều sự thoải mái quen thuộc càng tốt.”

Jade bậm môi dưới trong khi suy nghĩ đến một cách khác để thuyết phục Ngài Công tước, trông ông vẫn không tin tưởng cô chút nào. “Colin có một vết bớt ở phía sau mông.” Đột nhiên cô buột miệng. “Tôi biết điều đó bởi vì tôi đã chăm sóc anh ấy trước khi Matthew và Jimbo có thể bắt cóc được Winters đến. Đó! Điều đó đã đủ làm bằng chứng cho Ngài chưa?”

Để trả lời cho câu hỏi đó, Ngài Công tước từ từ ngả người tựa vào lưng ghế tựa. “Bằng chứng về cái chết của Colin đã được gửi đến.”

“Ai gửi?”

“Bộ Chiến tranh.”

“Chính xác.”

“Ta không hiểu.”

“Tôi sẽ giải thích sau khi Colin quay về nhà.” Jade trả lời. “Ngài sẽ giải thích một chuyện cho tôi trước khi tôi tiếp tục cố gắng thuyết phục Ngài chứ?”

“Về chuyện gì?” Ông hỏi với vẻ mệt mỏi.

“Liệu Ngài có tình cờ biết lý do vì sao Colin lại bắt tôi hứa là sẽ không nói cho Caine biết rằng anh ấy vẫn còn sống không? Tôi đã học được cách tin tưởng người con trai cả của Ngài, và tôi không hiểu lý do nằm phía sau lời hứa này. Tuy nhiên, lúc đó Colin đang ở trong tình trạng không được tỉnh táo lắm, và có thể những lời lầm bầm liên quan đến anh em nhà Bradley không ...”

Cha của Caine lại nhảy vọt ra khỏi chiếc ghế của mình lần nữa. “Colin vẫn còn sống.”

“Làm ơn hạ giọng xuống.” Cô ra lệnh. “Không ai được biết chuyện này.”

“Vì sao? Ta muốn hét lên cho cả thế gian nghe thấy. Con trai ta vẫn còn sống.”

“Tôi thấy là cuối cùng tôi cũng đã thuyết phục được Ngài.” Cô mỉm cười xen vào. “Làm ơn hãy ngồi xuống, thưa Ngài. Ngài trông như sắp ngất xỉu đến nơi rồi.”

Cô chờ cho đến khi ông yên vị trở lại trong chiếc ghế, rồi hỏi. “Điều gì đã làm Ngài nhận ra là tôi đang nói thật thế?”

“Khi cô nói rằng Colin không muốn Caine biết ...” Ông lắp bắp rồi khựng lại, sau đó thì thào. “Chúa ơi, anh em nhà Bradley. Ta đã quên mất

vụ tai nạn đó.”

Giờ đến lượt cô là người bối rối. “Vì sao?” Cô hỏi, không thể nào giấu sự lo lắng trong giọng nói của mình. “Colin không tin anh trai mình ư?”

“Ồ, không, cô hiểu nhầm rồi.” Ông trả lời. “Colin đã từng rất thần tượng Caine. Ý ta là, nó vẫn thần tượng anh trai nó. Chúa ơi, chuyện này thật khó tin.”

“Nhưng nếu anh ấy thần tượng Caine, vậy tại sao anh ấy lại bắt tôi hứa không được kể cho Caine nghe chuyện đó? Ngài vẫn phải trả lời tôi. Và vì Chúa, anh em nhà Bradley là ai?”

Ngài Công tước Williamshire thốt lên một tiếng cười khoái chí. “Khi Colin mới lên tám hay chín tuổi gì đó, một hôm nó chạy về nhà với một cái mũi đầy máu và môi rách tả tơi. Caine lại tình cờ ở nhà lúc đó. Thằng bé yêu cầu được biết ai đã gây ra những vết thương cho em trai mình, và ngay khi Colin vừa mới nói rằng đó là anh em nhà Bradley thì Caine đã lao ra khỏi cửa để đi đòi nợ. Dĩ nhiên là Colin cố gắng ngăn anh nó lại. Nó chưa kịp nói cho Caine biết bọn anh em nhà kia có bao nhiêu người, cô biết đấy. Nửa giờ sau, Caine về nhà máu me bê bết giống y hệt em trai nó.”

“Anh em nhà kia có bao nhiêu người?” Jade hỏi.

“Tám.”

“Lạy Chúa lòng lành, ý ông là tất cả tám anh em nợ đã tấn công Colin và ...”

“Không, chỉ có một đứa đuổi theo Colin, thằng bé tên là Samuel nếu như ta nhớ chính xác. Dù sao đi chăng nữa, Samuel hẳn là biết trước Caine sẽ trả thù, thế là nó chạy về nhà để gọi thêm quân tiếp viện.”

“Caine đã có thể bị giết chết.” Cô thì thào.

“Thực ra thì, cô gái thân mến, sự thương cảm của cô nên dành cho anh em nhà Bradley. Caine chỉ có ý định làm cho thằng bé đã đánh Colin sợ chết khiếp lên, nhưng khi tất cả đám anh em nhà họ cùng nhảy vào nó, nó đã cho bọn chúng biết thế nào là lễ độ. Đứa con trai của ta đã ăn miếng trả miếng công bằng với bọn chúng.”

Jade lắc đầu. Cô không hề thấy câu chuyện đáng sợ đó có chút nào buồn cười cả. Nhưng cha của Caine thì đang mỉm cười như một người cha vô cùng tự hào vì con trai mình.

“Vì thế nên cô thấy đấy, cô gái thân mến, không phải là vì không tin tưởng mà Colin bắt cô phải hứa với nó là sẽ không được tiết lộ ra với Caine. Đó chỉ là vì Colin hiểu Caine rất rõ. Hẳn là Colin đã nghĩ cách làm thế nào để bảo vệ Caine cho đến khi nó có thể giải thích toàn bộ sự việc với anh trai nó. Nó không muốn Caine vì trả thù mà lại phải đụng độ một băng nhà Bradley khác. Trong hai đứa nó, Colin luôn là người cẩn trọng hơn. Caine không biết rằng Colin cũng làm việc cho Chính phủ.” Ông thêm vào. “Về chuyện đó thì chính ta cũng không biết. Ta sẽ không bao giờ cho phép điều đó, đặc biệt là khi ta biết được rằng Ngài Richards không phải là người chỉ huy của nó.”

“Richards,” Cô thì thào, “Đúng vậy, ông ta là người chỉ huy của Caine, đúng không?”

Cha của Caine trông có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi đó của cô. “Cô đã thu thập được khá khá những thông tin quan trọng, đúng không? Ta không thể không thắc mắc làm thế nào cô có thể biết được những chuyện đó. Cô sẽ nói cho ta biết ai cung cấp những thông tin bí mật đó cho cô chứ?”

Cô cảm thấy hơi bị xúc phạm trước câu hỏi đó. “Không ai đưa cho tôi cái gì cả. Tôi tự mình tìm ra những thông tin đó. Tôi có tài xoay xở rất giỏi, thưa Ngài. Anh trai tôi, Nathan, đang giúp Colin điều tra một vấn đề khá rắc rối cho Chính phủ. Tuy nhiên ai đó đã không muốn họ thành công. Một chiếc bẫy đã được giăng ra. Lý do duy nhất mà cả hai người họ vẫn còn

sống là vì ... Pagan bỗng trở nên nghi ngờ. Tên cướp biển đó đã kịp can thiệp đúng lúc.”

“Colin có biết ai đứng sau sự phản bội này không?”

Cô lắc đầu. “Chúng tôi chỉ biết rằng đó là một người cấp cao trong Bộ Chiến tranh. Nathan và Colin chỉ an toàn chừng nào người ta vẫn tin là họ đã chết. Tôi không thể nói thêm điều gì khác cho Ngài. Khi Colin quay trở lại ...”

“Cô sẽ đưa tôi đi gặp nó chứ?”

“Anh ấy sẽ về nhà trong vài ngày nữa thôi, thưa Ngài. Dĩ nhiên là anh ấy không thể ở đây, trừ khi Ngài đuổi hết người hầu trong nhà đi ... chi tiết cụ thể sẽ phải được thống nhất.” Cô dừng lại và mỉm cười với ông. “Tôi tự hỏi không biết Ngài có nhận ra con trai mình nữa không. Tóc anh ấy đã dài qua vai. Cả anh ấy và Nathan lúc này đều trông như những tên cướp biển thực thụ rồi.”

“Điều đó hẳn là làm Pagan hài lòng lắm.”

“Ồ, Pagan vô cùng hài lòng.”

“Hai người họ bị thương có nghiêm trọng không?” Ông hỏi.

“Họ bị đánh đập và bịt miệng, rồi bị bắn và bị quăng xuống biển. Kẻ thù của họ biết rằng lúc đó họ vẫn chưa chết.”

“Chắc là bọn chúng để cho hai đứa chết đuối.”

“Không, chúng để họ làm mồi cho cá mập. Vùng biển đó ngập tràn loại thú dữ ăn thịt người này và mùi máu tươi ... đã dụ chúng đến.”

“Lạy Chúa tôi!...”

“Bọn cá mập đã không kịp bắt được họ, nhưng tôi sẽ thừa nhận rằng đã có những phút cận kề với điều đó. Pagan đã mất một thủ hạ giỏi trong cuộc

giải thoát đó.”

“Pagan đã nhảy xuống biển với anh chàng đó ư?”

“Đúng thế.” Cô trả lời. “Pagan là một người bơi khoẻ nhất. Hơn nữa, anh chàng cướp biển đó sẽ không bao giờ yêu cầu những người khác làm những điều ... mà anh ta không thể tự mình làm.”

Jade dợm bước về phía cửa, nhưng rồi khựng lại bởi câu hỏi tiếp theo của Ngài Công tước. “Cô đã yêu Colin con trai ta đúng không?”

“Ồ, Chúa ơi, không.” Cô trả lời, mở khoá cửa, rồi quay lưng lại với người bạn tâm tình mới của mình. “Lần tới khi chúng ta gặp lại nhau, Ngài sẽ phải giả vờ không biết tôi. Tôi lúc này đang cố làm cho Caine bận rộn. Ngài biết đấy, anh ấy quyết tâm săn lùng Pagan. Cuộc săn lùng đó đã đặt anh ấy vào tình cảnh hiểm nguy, nhưng điều đó sẽ sớm được giải quyết thôi.”

“Nhưng Pagan sẽ không ...”

“Pagan đang bảo vệ Caine.” Cô nói. “Tên cướp biển đó đã bị vu oan trong chuyện giết chết Nathan và Colin. Chính phủ đã đặt giá cho cái đầu của anh ta. Caine, như Ngài có thể đã biết, đã treo giải gấp đôi. Giờ hãy xem xét xem chuyện gì sẽ xảy ra nếu Caine có thể tìm thấy Pagan và nói chuyện với anh ta trước khi anh ...”

“Pagan rất có thể sẽ thuyết phục được Caine rằng anh ta không hề giết Colin.”

“Chính xác.” Cô trả lời. “Ngài hiểu rồi chứ? Bất cứ ai đứng đằng sau sự phản bội này đều muốn chắc chắn rằng Pagan sẽ không bị tìm thấy.”

“Hoặc là Caine sẽ phải chết trước khi nó lùnh ra sự thật.”

“Đúng thế.”

“Chúa ơi, Caine đang gặp nguy hiểm. Ta phải ...”

“Không làm gì cả, thưa Ngài.” Jade tuyên bố. “Như tôi đã giải thích, Pagan đang canh chừng Caine.”

“Lạy Chúa lòng lành, Pagan không phải là kẻ thù của chúng ta.” Ngài Công tước thì thào. “Ta nợ anh chàng đó một món nợ mà ta sẽ không bao giờ có thể trả được. Cô gái yêu quý, không có điều gì ta có thể làm cho cô hay sao?”

“Giờ tôi phải chăm lo đến Caine.” Cô trả lời. “Anh ấy là một người đàn ông vô cùng ương bướng, nhưng là một người có bản năng bảo vệ bẩm sinh. Lúc này anh ấy đang bận rộn vì nghĩ rằng anh ấy đang phải xử lý những rắc rối của tôi. Khi Colin quay về nhà, lúc đó ba người các Ngài có thể quyết định nên làm cái gì.”

“Vậy là Pagan đã cử cô đến với Caine?”

“Đúng thế.” Cô trả lời và mỉm cười.

“Caine sẽ không chịu thua đâu.” Ông xen vào. “Ta cầu nguyện Colin sẽ quay trở lại sớm.”

“Đừng quá lo lắng.” Jade nói. “Nếu Ngài bảo Caine dừng cuộc săn lùng của mình lại, anh ấy sẽ chỉ cố gắng hơn để có thể thành công. Anh ấy quá quyết tâm và không thể dừng lại vào lúc này.”

“Vậy thì cô phải giải bày với nó.”

“Tôi không thể, thưa Ngài. Tôi đã hứa với Colin. Hơn nữa, chúng ta chỉ còn vài ngày nữa trước khi sự thật được tiết lộ.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh trai cô và Colin bị chậm trễ?”

“Vậy thì chúng tôi sẽ phải lập ra một kế hoạch mới.” Cô gật đầu tuyên bố.

“Nhưng chuyện gì...”

“Chúng tôi sẽ phải tìm cách tách con mồi ra khỏi kẻ săn lùng. Caine sẽ nổi điên lên, nhưng anh ấy sẽ sống sót. Tôi phải cân nhắc chuyện này thật cẩn thận.” Cô thêm vào rồi mở cửa ra.

“Khi nào ta sẽ gặp lại cô? Cô nói rằng ta phải giả vờ không biết cô, nhưng ...”

“Ồ, tôi chắc chắn rằng Ngài sẽ gặp lại tôi.” Cô trả lời. “Và có một điều nho nhỏ Ngài có thể làm để trả nợ cho tôi.” Cô thêm vào. “Ngài đã nói rằng Ngài sẽ làm bất cứ điều gì.” Cô nhắc ông.

“Đúng vậy, bất cứ điều gì.”

“Caine là con trai cả của Ngài và nếu phải có một người con cưng, thì anh ấy nên là người đó.”

Ngài Công tước rõ ràng là vô cùng kinh ngạc trước câu nói của cô. “Ta yêu quý tất cả con cái của ta. Ta không nhận ra là ta yêu quý đứa nào hơn những đứa còn lại.”

“Ngài Harwick tin rằng Colin là con cưng của Ngài.” Cô nói. “Ông ta cũng nói rằng Caine đã tách mình ra khỏi gia đình. Đừng để điều đó tiếp tục diễn ra, thưa Ngài. Caine cần tình yêu của Ngài. Hãy đảm bảo anh ấy sẽ nhận được điều đó.”

Cánh cửa đóng lại.

* * *

Ngài Công tước vùng Williamshire ngồi trước bàn làm việc một lúc rất lâu trước khi chân ông cảm thấy đủ mạnh để có thể chịu được sức nặng của thân hình ông. Những giọt nước mắt sung sướng trào ra trên má ông. Ông lẩm bẩm câu cảm ơn Đấng tối cao vì điều thần kỳ mà ông vừa nhận được.

Colin của ông vẫn còn sống.

Henry đột nhiên cảm thấy đói ngấu nghiến, ông liền đi tìm đồ ăn sáng. Chuyện này rồi sẽ khó khăn lắm đây, vì Ngài Công tước không phải là người đàn ông quen với chuyện dối trá, nhưng ông sẽ phải kiểm soát vẻ mặt tươi cười hớn hở của mình. Không ai trong số đám người hầu của ông được phép nghi ngờ về lý do thực sự trong sự hồi phục của ông.

Ông cảm giác như mình được tái sinh. Nó như thể ai đó đã với xuống vực sâu thăm thẳm của nỗi cô đơn thất vọng cùng cực và đưa ông lên thẳng về phía các vì sao.

Cô gái trẻ đẹp mà giờ đây ông coi là vị cứu tinh của mình có một đôi mắt màu xanh lục lạ lùng nhất. Pagan hẳn là đã đặt tên con tàu của anh ta theo cô gái xinh đẹp này. Tàu Emerald. Đúng thế, ông gật đầu khẳng định. Ông cũng chắc chắn rằng giờ đây ông đã biết chân tướng thực sự của tên cướp biển đó, nhưng ông thề bằng cả tính mạng của mình rằng ông sẽ không tiết lộ sự thật đó cho bất cứ một ai.

Nhưng ông thắc mắc không biết Caine sẽ nói gì khi anh phát hiện ra người phụ nữ mà anh đang che chở thực ra lại chính là cô em gái bé nhỏ của Pagan?

Hẳn là pháo hoa sẽ bay mù trời cho xem, và lời cầu nguyện duy nhất của ông lúc này là ông có thể có mặt lúc đó để bảo vệ cho vị cứu tinh của mình khi Caine nổ tung vì tức giận.

Ngài Công tước xứ Williamshire chắc chắn rằng ông đã nhìn thấu hết mọi chuyện.

* * *

Henry đang múc đầy chiếc đĩa của mình phần thức ăn thứ hai bao gồm trứng và bầu dục lợn thì vợ ông, Gweneth, vội vàng xông vào phòng ăn.

“Đầu bếp nói với em rằng anh đang ăn sáng.” Bà lắp bắp.

Ngài Công tước quay lại nhìn vợ mình, một nụ cười dịu dàng nở trên môi ông. Gweneth tội nghiệp trông có vẻ bàng hoàng, mái tóc ngắn màu vàng nhạt của bà rối bù như tổ quạ và dường như bà không thể buộc thắt lưng chiếc váy của mình lại được. “Sao thế, Henry?” Bà hỏi, mắt nhìn chăm chăm vào ông một cách chăm chú.

“Đó là thói quen thông thường vào mỗi buổi sáng mà.” Ông trả lời. “Và anh thấy đói.”

Đôi mắt nâu của bà rưng rưng nước mắt. “Anh thấy đói ư?” Bà thì thào.

Henry đặt đĩa thức ăn xuống quầy bếp và bước về phía vợ mình. Ông đỡ lấy cánh tay của bà và hôn lên đỉnh đầu bà. “Gần đây anh đã làm cho em khá lo lắng, đúng không em yêu?”

“Nhưng giờ anh thấy khá hơn rồi chứ?” Bà hỏi.

“Anh vừa được khuyên là không nên héo hon thêm nữa.” Ông nói.

“Từ ai?”

“Từ lương tâm của anh.” Ông nói dối. “Gweneth, rồi sẽ đến lúc anh sẽ giải thích sự thay đổi đột ngột này với em. Lúc này, anh chỉ có thể nói là anh xin lỗi vì tất cả những lo lắng mà anh đã gây ra cho em và các con. Anh đã đau buồn đủ lâu rồi.”

“Đó là điều thần kỳ.” Bà thì thào.

Đúng thế, ông thầm nghĩ, một điều thần kỳ với một đôi mắt xanh lục quyến rũ. “Đến đây và ăn đi nào, em yêu. Anh thấy em hơi héo hon đấy.”

“Em trông héo hon ư?” Tiếng cười của bà run run. “Anh, anh yêu, trông như xác chết ấy.”

Ông hôn bà thật dịu dàng, rồi dẫn bà về phía bàn ăn. “Sau khi tắm rửa xong, anh nghĩ rằng anh sẽ cưỡi ngựa sang nhà Caine.”

“Nó sẽ choáng váng vì sự hồi phục của anh cho xem.” Gweneth nói. “Ôi, Henry, thật sung sướng vì anh đã quay trở lại với mẹ con em.”

“Em có muốn sang gặp Caine cùng với anh không?”

“Ồ, có chứ, em thích lắm.” Bà trả lời. Một tia lấp lánh hiện trên trong mắt bà. “Sẽ không đúng đắn khi có khách vào lúc này nhưng em tin rằng em sẽ mời Tiểu thư Aisely và mẹ con bé đến nghỉ cuối tuần ở đó. Anh phải nói với Caine rằng chúng ta hi vọng nó sẽ ... sao anh lại lắc đầu với em thế?”

“Em cũng nên để dành nỗ lực của bản thân đi, Gweneth. Hãy từ bỏ đi. Caine sẽ không kết hôn với Tiểu thư Aisely đâu.”

“Đó là một sự kết đôi hợp lý, Henry.” Bà tranh luận. “Hãy cho em hai lý do hợp lý vì sao em không thể khuyến khích mối quan hệ này đi.”

“Được thôi.” Ông trả lời. “Thứ nhất, Tiểu thư Aisely không có mái tóc màu đỏ.”

“Ồ, dĩ nhiên là con bé không có mái tóc màu đỏ rồi. Aisely có mái tóc màu vàng rất đẹp. Anh biết rõ điều đó mà.”

“Và thứ hai,” Ông tiếp tục, phớt lờ vẻ mặt ngẩn ngơ của bà. “Con bé cũng không có đôi mắt màu xanh lục.”

“Henry, anh vẫn chưa cảm thấy tỉnh táo hoàn toàn, đúng không?”

Tiếng cười của Henry vang vọng khắp phòng ăn. “Caine cần một cô nàng phù thủy. Em sẽ phải chấp nhận điều đó thôi, em yêu.”

“Chấp nhận cái gì?” Bà hỏi.

Ông khẽ nháy mắt với bà làm bà trở nên bối rối hơn bao giờ hết. “Anh tin rằng, Gweneth à, bữa sáng của em sẽ phải chờ một lúc lâu nữa. Em phải quay trở lại giường ngay lúc này.”

“Em phải ư?” Bà hỏi. “Vì sao?”

Ngài Công tước chồm về phía trước và thì thầm vào tai vợ mình. Khi ông giải thích xong, vợ ông đỏ bừng mặt. “Ôi Henry,” Bà thì thầm, “Thực sự là anh đang khoẻ lên rồi.”

CHƯƠNG 11

Jade về đến nhà Caine một lúc sau đó. Sau khi trao dây cương cho Matthew, cô nhanh chóng lên qua bậc thềm phía cửa sau để quay về phòng ngủ của mình. Khi rẽ qua góc nhà, cô nhìn thấy Sterns đang đứng như một sĩ quan chỉ huy phía bên ngoài cửa phòng ngủ của mình. Ông ngó đi ngó lại vài lần với vẻ vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy cô, rồi khoanh hai tay trước ngực. “Cô phải ở trong nhà mới phải chứ, Tiểu thư?”

Cô quyết định phải chuyển sang thế tấn công, phải bắt ông trở thành người phải giải thích. “Thế ông đang làm cái gì ở đây?”

“Tôi đang canh gác cửa phòng cô.”

“Vì sao?”

“Để cô không bỏ đi.”

“Nhưng tôi đã rời khỏi đó rồi.” Cô đáp trả và khẽ mỉm cười. “Sterns, tôi thực sự tin rằng thời gian của ông là rất quý giá chứ không phải để canh gác một căn phòng trống không.”

“Nhưng thưa Tiểu thư, tôi không biết rằng nó trống không.” Ông phản đối.

Cô vỗ nhẹ lên tay ông. “Ông có thể giải thích điều đó cho tôi sau. Giờ làm ơn hãy tránh ra khỏi đường của tôi nào. Tôi thực sự cần phải thay bộ đồ cưỡi ngựa này và ra giúp Caine.”

Cô lách qua viên quản gia với bộ mặt cáu kỉnh và đóng cánh cửa lại trước sự phản đối của ông. Chỉ một lát sau, cô đã thay sang một chiếc váy màu xanh lục sẫm và nhanh chóng bước về phía cầu thang chính để xuống dưới nhà.

Sterns lúc này đang canh gác cửa trước. Quai hàm ông siết chặt lại như muốn nói với cô rằng ông sẽ trở nên khó tính. “Cô không thể ra ngoài.” Ông tuyên bố bằng một giọng có thể làm nhụt nhuệ khí của một con gấu trắng bắc cực.

Cô không cảm thấy sợ hãi chút nào và cười toe toét với ông. “Tôi có thể và tôi sẽ ra ngoài.” Cô trả lời.

“Tước gia cứ nhất quyết rằng cô phải ở lại trong nhà.”

“Tôi cũng nhất quyết không kém rằng tôi sẽ ra ngoài.”

Để trả lời cho sự thách thức đó, Sterns tựa người vào cánh cửa và chậm rãi lắc đầu.

Jade quyết định chuyển hướng chú ý của ông. “Sterns, có bao nhiêu người làm trong nhà này?”

Ông có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi của cô. “Chúng tôi hiện giờ chỉ có nửa quân số ở đây.” Ông trả lời. “Có tất cả là năm người.”

“Những người còn lại ở đâu rồi?”

“Ở London.” Ông trả lời. “Họ đang giúp đỡ lau dọn căn nhà phố ở đó.”

“Nhưng tôi nghĩ nó đã bị phá hủy trong vụ cháy rồi chứ.” Cô nói.

“Nó không tồi tệ quá đến mức thế.” Ông nói. “Lúc này phía hông nhà đã được ộp ván xong và giờ chỉ còn những hư hỏng do khói gây nên là cần phải chỉnh đốn lại nữa thôi. Trong khi những công nhân tu sửa lại kết cấu nhà thì những người hầu lau dọn ở phía bên trong.”

“Tôi đang tự hỏi, Sterns, liệu những người hầu ở đây có thể tin tưởng được không?”

Ông đứng thẳng dậy trước khi trả lời. “Thưa Tiểu thư, tất cả người hầu ở đây đều rất đáng tin cậy. Tất cả bọn họ đều trung thành với chủ nhân của mình.”

“Ông chắc chứ?”

Ông bước một bước ra khỏi cánh cửa. “Tại sao cô lại quá hứng thú với ...”

“Ông chuẩn bị sẽ có hai vị khách trong vài ngày tới, Sterns, nhưng không ai được để lộ ra là họ đang ở đây. Người làm ở đây bắt buộc phải giữ im lặng.”

“Tước gia không đề cập đến bất cứ vị khách nào với tôi cả.” Ông cãi lại, vẻ mặt trông có vẻ khá bị tổn thương.

Jade vội bước qua ông và đẩy cánh cửa mở rộng ra rồi nói. “Caine vẫn chưa biết gì về những vị khách, đó là lý do vì sao anh ấy chưa nói với ông. Chuyện đó sẽ là một sự ngạc nhiên, ông biết đấy.” Cô có thể khẳng định từ vẻ mặt ngăn ngở của ông rằng ông không biết gì cả. “Tôi chỉ nghĩ rằng ông muốn được báo trước để có thể cho sửa soạn sẵn sàng phòng ngủ cho các vị khách mà thôi.” Rồi cô nhắc chân váy lên và dậm bước xuống bậc thềm. “Giờ thì đừng có cau có nữa, Sterns. Tôi sẽ nói với Caine rằng ông đã cố gắng giữ tôi ở lại trong nhà.”

“Còn tôi sẽ báo cho Tước gia biết rằng cô đã không ở trong phòng mình.” Ông nói vọng theo.

* * *

Jade tìm thấy Caine đang bước băng qua những gì còn lại của cái đã từng là chuồng ngựa của anh. Chỉ còn lại những đồng than đang cháy âm ỉ, sự phá hủy có thể nói là hoàn toàn tuyệt đối. Đàn ngựa, cô nhận ra, lúc này đã được lừa vào một bãi quây rộng lớn hình chữ nhật mà đám người làm vừa mới dựng lên.

Chiếc áo sơ mi màu trắng của Caine lúc này đã lấm lem bồ hóng. “Anh đã lừa lại hết tất cả đàn ngựa chưa?” Cô hỏi khi bước đến bên cạnh anh.

Anh từ từ quay lại và nhìn thẳng vào cô. Mắt anh quắc lên trông như có thể phóng ra một ngọn lửa mới. Tuy nhiên, giọng điệu của anh lại êm ái một cách giả tạo khi anh lên tiếng. “Tất cả trừ con mà em đã mượn.”

“Mượn ư?” Cô hỏi, giả vờ ngây thơ.

“Quay vào và chờ anh ở trong phòng khách.” Anh ra lệnh.

“Nhưng Caine, em muốn giúp.”

“Giúp ư?” Anh gằn như đã nổi điên lên ngay tại đó. “Em và người của em đã giúp đỡ đủ rồi.” Sau khi hít vào một vài hơi thật sâu, anh quát lên. “Quay vào trong nhà. Ngay bây giờ.”

Tiếng gầm rống của anh đã đạt được hiệu quả. Cô ngay lập tức quay người và vội vàng trở lại ngôi nhà. Cô có thể cảm thấy ánh mắt dữ dội của Caine phía sau lưng cô và sẽ không lấy làm ngạc nhiên nếu như chiếc váy của cô bất ngờ bắt lửa.

Anh đang tức giận đến mức có thể phun ra lửa.

Sẽ là vô ích khi cố gắng nói lý lẽ với anh lúc này. Cô sẽ phải chờ cho đến khi sự tức giận của anh đã dịu đi một chút. Khi cô đến bậc thềm dưới cùng, cô quay người lại phía anh. “Caine, nếu anh bắt buộc phải ở bên ngoài đó, hãy đừng biến mình thành một mục tiêu dễ dàng như thế.”

Sterns vội vàng chạy xuống bậc thềm, túm lấy khuỷu tay cô và thì thào. “Hãy làm theo mệnh lệnh của Tước gia đi, Tiểu thư Jade. Cô không muốn kích động cơn giận của cậu ấy lúc này đâu. Hãy đi vào trong đi nào.” Ông thêm vào rồi giúp cô bước lên các bậc thềm. “Tôi không nghĩ rằng tôi đã từng nhìn thấy Tước gia nổi cơn thịnh nộ như thế này trước đây.”

“Đúng thế, anh ấy đang nổi cơn thịnh nộ.” Jade thì thào, cảm thấy cáu tiết vì sự run rẩy trong giọng nói của mình. “Sterns, ông có nghĩ là tôi có thể uống một tách trà không? Ngày hôm nay có vẻ như sẽ trở nên vô cùng ảm đạm, trong khi đến giờ vẫn chưa hết nửa ngày.”

“Dĩ nhiên là tôi sẽ pha cho cô ít trà.” Sterns vội nói. “Thưa Tiểu thư, tôi chắc chắn là Tước gia không có ý định cất cao giọng với cô đâu. Một khi cậu ấy vượt qua được cơn giận dữ của mình, tôi chắc chắn rằng cậu ấy sẽ xin lỗi cô ngay.”

“Có lẽ anh ấy sẽ không bao giờ vượt qua được cơn giận dữ của mình.” Cô lẩm bẩm.

Sterns mở cánh cửa trước ra cho cô rồi theo cô vào bên trong. “Khu chuồng ngựa đó thậm chí còn chưa được một tháng tuổi.” Ông nói.

Jade cố gắng chú ý đến những gì Sterns đang nói, nhưng những lời của Caine cứ vọng lại trong đầu cô. *Em và người của em đã giúp đỡ đủ rồi.* Đúng vậy, đó chính xác là những gì anh đã nói. Anh đã biết về Matthew và Jimbo. Nhưng bằng cách nào? Cô tự hỏi, và quan trọng hơn nữa, anh đã biết thêm những gì rồi?

Trong khi Sterns đi pha trà cho cô, Jade đi đi lại lại trong khoảng không của căn phòng khách rộng lớn. Cô mở hai cánh cửa kiểu Pháp ở cuối phòng để đón vào luồng không khí trong lành mùa xuân. Đó cũng là một biện pháp phòng ngừa nữa, bởi vì nếu Caine có ý định giết cô thì cô vẫn có khả năng trốn thoát.

“Thật vô nghĩa.” Cô lẩm bẩm trong khi tiếp tục đi đi lại lại. Caine sẽ không bao giờ giơ cao tay trước mặt cô cho dù anh có nổi giận đến thế nào đi chăng nữa. Hơn nữa, anh không thể nào biết được toàn bộ sự thật.

* * *

Cánh cửa trước nhà bất thành linh bật mở toang ra. Nó đập rầm vào bức tường phía trong hai lần trước khi bị đóng sập lại. Caine đã quay vào trong nhà.

Jade vội vàng bước nhanh về phía chiếc ghế trường kỷ bọc vải thêu kim tuyến màu vàng, ngồi xuống và xếp hai tay để trong lòng. Cô cố nặn ra một nụ cười thanh thản trên môi, anh sẽ không biết được là cô đang run rẩy. Không, cô sẽ xuống mồ trước khi để anh biết rằng anh đã làm cô lo lắng. Cánh cửa vào phòng khách bật mở tung ra tiếp theo đó và Caine hiện ra sừng sững trên lối vào. Jade không thể giữ lại nụ cười của mình một khi đã nhìn thấy vẻ mặt của anh. Anh trông như sẵn sàng giết người vậy. Vì sao ư, anh quá tức giận, anh thực sự đang run lên.

“Em đã đi đâu buổi sáng hôm nay?” Anh gầm lên.

“Đừng có nói cái giọng đó với em, thưa quý Ngài. Anh làm em điếc mắt.”

“Trả lời tôi đi.”

Cô lừ mắt nhìn thẳng vào anh bởi vì anh đã phớt lờ yêu cầu của cô và lại quát vào mặt cô lần nữa, rồi nói. “Em đến thăm người cha yêu quý của anh.”

Câu nói đó làm cơn giận của anh dịu đi một chút, nhưng rồi anh lắc đầu. “Tôi không tin em.”

“Em đang nói thật.” Cô khẳng định.

Caine bước vào trong phòng và không dừng lại cho đến khi anh đứng sừng sững phía trước cô. Đầu mũi giày của anh chạm vào viền chân váy của cô. Anh đứng lù lù phía trên cô như một vị thần báo thù. Jade cảm thấy mình bị mắc bẫy và từ tận trong thâm tâm mình cô biết rằng anh muốn cô cảm thấy như thế. “Em rất tiếc vì anh không tin em, Caine, nhưng em thực sự đã đi gặp cha anh. Em rất quan tâm đến ông, anh biết đấy. Ngài Harwick

đã nói rằng ông không khỏe và em nghĩ rằng một cuộc nói chuyện vui vẻ sẽ làm cho tâm trạng của ông khá hơn.” Cô cúi gằm nhìn xuống hai bàn tay của mình trong khi thốt ra những lời thú nhận đó.

“Em đã phóng hỏa khi nào, Jade?”

Cô ngẩng lên nhìn vào mặt anh. “Em không phóng ngọn lửa nào cả.” Cô tuyên bố.

“Quý tha ma bắt nếu em không.” Anh gằm lên, rồi quay khỏi cô và bước về phía lò sưởi. Anh quá tức giận, anh không tin chính bản thân mình để có thể đứng gần bên cô.

Cô đứng dậy, xếp hai tay ở phía trước, rồi nói. “Em không đốt chuồng ngựa của anh, Caine.”

“Vậy thì em đã ra lệnh cho một trong những tên thuộc hạ của em làm điều đó. Giờ tôi muốn biết lý do vì sao?”

“Thuộc hạ nào?”

“Hai thằng khốn đã lảng vảng quanh đây kể từ ngày chúng ta đến đây.” Anh nạt lại, rồi chờ nghe cô lên tiếng phủ nhận. Cô đã không nói gì với anh ngoài những lời dối trá kể từ cái giây phút họ gặp nhau. Lúc này anh đã nhận ra điều đó.

“Ồ, hai người đó ư.” Cô hỏi, rồi hơi khẽ nhún vai với vẻ duyên dáng. “Hẳn là anh muốn nói đến Matthew và Jimbo. Anh đã gặp họ, đúng không?”

Sự thống khổ của anh gần như không thể chịu đựng được nữa. “Đúng thế, tôi đã gặp chúng. Hai thằng khốn đó là hai lời nói dối khác nữa của em, đúng không?”

Cô không thể nhìn thẳng vào anh lúc này. Chúa cứu giúp cô, cuối cùng cô cũng đã nhìn thấy người đàn ông mà cô đã đọc được trong tập hồ sơ đó.

Lạnh lùng. Tính toán. Chết chóc. Những từ ngữ miêu tả đó không hề cường điệu một chút nào.

“Matthew và Jimbo là những người tốt.” Cô thì thào.

“Vậy là em không phủ nhận ...”

“Em sẽ không phủ nhận điều gì cả.” Cô trả lời. “Anh đang đặt em trong một tình cảnh không có lối thoát. Em đã hứa và em không thể phá vỡ lời hứa đó. Anh sẽ chỉ có cách là phải tin em thêm một thời gian nữa.”

“Tin em ư?” Anh gầm lên như thể đó là những lời báng bổ. “Tôi sẽ không bao giờ tin tưởng em lần nữa. Em hẳn là phải nghĩ rằng tôi là thằng ngu nếu như em tin rằng tôi sẽ tin em lần nữa.”

Lúc này cô cảm thấy khiếp sợ anh. Cô hít vào một hơi thật sâu, rồi nói. “Vấn đề của em rất nhạy cảm.”

“Tôi cóc thềm biết vấn đề của em nhạy cảm đến mức nào.” Anh gầm lên. “Em đang chơi cái trò quái quỷ gì thế? Tại sao em lại ở đây?”

Anh lại đang quát tháo vào mặt cô trở lại. Jade lắc đầu. “Em sẽ chỉ nói với anh rằng em ở đây là vì anh.”

“Trả lời tôi đi.”

“Thôi được.” Cô thì thào. “Em ở đây là để bảo vệ anh.”

Cô hẳn là đã nói với anh rằng cô đến từ thiên đường nếu dựa trên toàn bộ phản ứng của anh trước câu trả lời đó của cô. “Tôi muốn biết lý do thực sự, mẹ kiếp.”

“Đó là lý do thực sự. Em đang bảo vệ anh.”

Sterns xuất hiện trên ngưỡng cửa đang mở toang với một chiếc khay bằng bạc trên tay. Ông liếc nhìn qua vẻ mặt của chủ nhân của mình và ngay lập tức quay người lại.

“Đóng cửa lại, Sterns.” Caine ra lệnh.

“Đừng có cất cao giọng với Sterns.” Jade ra lệnh bằng một giọng gần như hét lên của cô. “Ông ấy không liên quan gì đến chuyện này cả và anh không nên trút cơn giận của mình lên ông ấy.”

“Ngồi xuống, Jade.”

Giọng anh lúc này đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhưng cũng đầy vẻ đe dọa hơn. Jade đã phải vận dụng toàn bộ sự quyết tâm của mình để không làm theo mệnh lệnh của anh. “Anh có thể đá bay những con cún con mỗi khi anh ở trong tâm trạng tồi tệ, đúng không?”

“Ngồi xuống.”

Cô liếc về phía ngưỡng cửa, ước lượng khoảng cách đến nơi an toàn, nhưng những lời tiếp theo của anh đã làm cô đổi ý. “Em sẽ không làm điều đó đâu.”

Jade quay trở lại phía Caine. “Anh sẽ không tỏ ra có lý lẽ chút nào về chuyện này, đúng không?”

“Không.” Anh trả lời. “Tôi sẽ không lý lẽ gì cả.”

“Em đã hi vọng rằng chúng ta có thể có một cuộc thảo luận yên bình sau khi anh bình tĩnh lại và...”

“Ngay bây giờ.” Anh chặn lại. “Chúng ta sẽ nói chuyện ngay bây giờ, Jade.” Anh muốn túm lấy cô, lắc cô thật mạnh để cô phải trả lời hết những câu hỏi của anh, nhưng anh biết rằng nếu anh chạm vào cô lúc này, anh có thể sẽ giết chết cô. Trái tim anh cảm thấy như thể vừa bị xé ra làm đôi. “Pagan đã cử em đến, đúng không?”

“Không.”

“Đúng thế.” Caine nói. “Lạy Chúa tôi, đờ con hoang đó cử một người đàn bà đến làm việc thay cho hẳn. Hẳn là ai, Jade? Anh trai em đúng không?”

Cô lắc đầu và lùi lại tránh xa khỏi anh. “Caine, làm ơn cố gắng nghe em...”

Anh dợm bước theo cô, rồi lại ép mình dừng lại. “Tất cả mọi chuyện ... những lời dối trá, có phải thế không, Jade? Em không hề gặp nguy hiểm gì cả.”

“Không phải tất cả đều là dối trá.” Cô trả lời. “Nhưng chính anh mới là mục tiêu ban đầu.”

Anh lắc đầu. Cô biết rằng anh sẽ không tin bất cứ điều gì cô nói với anh nữa, và cô có thể thấy sự đau đớn, nổi thống khổ trần trụi trong đôi mắt của anh.

“Hẳn đã cử một người đàn bà đến.” Anh lặp lại. “Anh trai cô là một kẻ hèn nhát. Hẳn sẽ chết. Chuyện đó sẽ là công lý, đúng không? Nợ máu phải trả bằng máu, hay trong trường hợp này, một người em trai đổi bằng một người anh trai.”

“Caine, anh phải nghe em nói.” Cô kêu lên, trong lòng chỉ muốn òa lên khóc vì sự tra tấn mà cô đang gây ra cho anh. “Anh phải hiểu. Từ đầu em không biết anh là loại người nào ... Ôi Chúa ơi, em rất tiếc...”

“Tiếc?” Anh hỏi, giọng anh thẳng băng, trống rỗng các cảm xúc.

“Đúng vậy.” Cô thì thào. “Nếu anh chịu nghe em ...”

“Cô có nghĩ rằng tôi sẽ tin vào bất cứ điều gì cô nói với tôi lúc này không?”

Jade không trả lời anh. Caine dường như đang nhìn xuyên qua cô, anh không nói gì cả một lúc lâu. Cô gần như có thể thấy cơn thịnh nộ đang dâng

lên trong anh. Jade nhắm mắt lại trước vẻ mặt tối sầm của anh, trước cơn tức giận của anh, trước nỗi căm ghét của anh.

“Có phải cô để tôi làm tình với cô bởi vì Pagan đã ra lệnh cho cô làm điều đó không?” Anh hỏi.

Cô phản ứng như thể anh vừa mới tấn công cô. “Điều đó sẽ làm em trở thành một con đĩ, Caine, và em không làm đĩ cho bất cứ ai, không thậm chí cho dù đó là anh trai em.”

Anh không đồng tình với cô đủ nhanh để làm cô cảm thấy được xoa dịu. Mắt cô rưng rưng ngấn lệ. “Em không phải là một con đĩ.” Cô hét lên.

Một tiếng gầm đột ngột vang lên từ phía cánh cửa kiểu Pháp làm cả Caine và Jade cùng giật mình. Âm thanh gây rúng động tâm can đó nghe như thể một tiếng hô vang xung trận.

Jade nhận ra âm thanh đó. Nathan đã đến. Sự dối trá cuối cùng cũng đã qua.

* * *

“Người vừa mới gọi em gái ta là một con đĩ đấy ư?”

Những bức tường rung lên trước sự cay độc trong giọng nói trầm đục của Nathan. Jade chưa bao giờ nhìn thấy anh trai mình tức giận đến mức thế. Cô bước một bước về phía Nathan, nhưng đột nhiên nhận thấy mình bị kéo ngược lại về bên cạnh Caine.

“Đừng có chặn đường tôi.” Anh ra lệnh, giọng anh nhẹ nhàng, bình tĩnh một cách đáng sợ.

“Chặn đường cái gì?” Cô hỏi. “Anh sẽ không làm đau anh trai tôi, Caine. Tôi sẽ không để điều đó xảy ra.”

“Bỏ tay người ra khỏi con bé.” Nathan gầm lên. “Nếu không ta sẽ giết người.”

“Nathan, Caine không hiểu.” Cô kêu lên và cố gắng đẩy tay Caine ra khỏi vai mình, nhưng điều đó là vô ích. Vòng tay của anh siết chặt như rong biển. Cô không biết trông ai trong số hai người họ đang điên tiết hơn. Về mặt dữ tợn của Nathan trông kinh khủng và đáng sợ cũng như Caine. Họ đối chọi ngang bằng với nhau, hai đối thủ không lồ đó. Họ có xu hướng sẽ giết chết nhau nếu như có cơ hội.

Nathan trông cũng giống một tên cướp biển. Mái tóc nâu sẫm dài ngoẵng của anh rơi xuống trên bờ vai rộng. Anh mặc một chiếc quần chèn màu đen gọn gàng và chiếc áo sơ mi trắng phanh đến gần thắt lưng. Nathan không cao bằng với Caine, nhưng về vẻ lực lưỡng thì hoàn toàn có thể sánh được.

Đúng vậy, họ sẽ giết chết nhau. Jade điên cuồng cố gắng nghĩ ra một cách để xoa dịu tình huống trong khi hai người đàn ông đang quắc mắt thăm dò đối phương.

“Ta hỏi người một câu, đồ con hoang.” Nathan lại hét lên. Anh bước một bước hăm dọa về phía trước. “Có phải người đã gọi em gái ta là một con điếm hay không?”

“Anh ấy không gọi em là điếm.” Jade hét lên khi Nathan rút con dao găm ra từ thắt lưng. “Anh ấy không biết gì về Colin. Em đã giữ đúng lời hứa là không nói gì với anh ấy.”

Nathan do dự, Jade liền tận dụng lợi thế của mình. “Anh ấy nghĩ rằng anh đã giết Colin. Anh ấy đã suy luận ra tất cả, Nathan.”

Nathan thả tay thông xuống, cất con dao găm đi. Jade cảm thấy chân tay bủn rủn vì nhẹ nhõm. “Hắn đã suy ra thật ư?” Nathan kéo dài giọng.

Caine trừng mắt nhìn kẻ xâm nhập, biết rằng lúc này không còn gì nghi ngờ gì về chuyện tên cướp biển chính là anh trai của Jade nữa. Cả hai bọn họ cùng có đôi mắt màu xanh lục.

“Thật khốn kiếp là ta đã suy luận ra hết.” Caine đột nhiên gầm lên. “Người là Pagan và chính người đã giết chết em trai ta.”

Cô vùng vẫy ra khỏi Caine và bước một bước về phía Nathan. Caine liền thô bạo đẩy Jade ra phía sau lưng mình. “Đừng có cố bước về phía hắn ta, Jade.”

“Anh đang cố gắng bảo vệ tôi trước chính anh trai tôi đấy ư?” Cô hỏi.

Caine không trả lời.

“Hắn ta đã chạm vào em à?” Nathan hét lên như thể đó là một sự báng bổ.

“Nathan, anh đừng cái chủ đề đó lại được không?” Cô kêu lên. “Giờ không phải là lúc thảo luận về vấn đề riêng tư như thế.”

“Im lặng.” Caine ra lệnh.

Jade túm chặt lấy phía sau lưng chiếc áo sơ mi của Caine khi anh dậm bước về phía trước. Hành động đó của cô không ngăn cản được anh. Caine đá bay chiếc bình trà được chạm trổ ra khỏi đường đi của mình và tiếp tục bước về phía con mồi. “Đúng là ta đã chạm vào cô ta đấy.” Anh gầm lên. “Tất cả đó không phải là kế hoạch của người sao, đồ con hoang?”

Nathan rống lên, rồi lao về phía trước. Hai người đàn ông như hai con bò đực lao vào nhau.

“Không.” Jade hét lên. “Nathan, làm ơn đừng đánh Caine. Caine, anh cũng không được đánh Nathan...”

Cô dừng những lời cầu xin của mình lại khi nhận ra rằng bọn họ không hề để ý chút nào đến cô. Caine ra tay trúng đích đầu tiên, anh quăng Nathan vào tường theo đúng nghĩa đen. Một bức tranh vẽ dòng sông Thames từ thời xa xưa khi nó còn sạch sẽ hơn rất nhiều rơi xuống sàn nhà kêu lên một tiếng rầm. Nathan kết thúc sự phá hủy công trình nghệ thuật đó khi anh giậm chân xuyên qua nó với một nỗ lực nhằm thúc đầu gối vào háng của Caine.

Nathan quyết tâm biến đổi thủ thành một tên thái giám. Tuy nhiên, Caine dễ dàng khóa được cú lên gối đó, rồi lại ném Nathan bay vào tường lần nữa. Anh trai Jade đã đâm trúng cú đầu tiên, mặc dù nó được đảm bảo bằng biện pháp xấu xa. Caine tóm được cổ Nathan và gần như sắp sửa đập tan năm tay mình xuyên qua sọ của đối phương thì bỗng nhiên thoáng thấy một người đàn ông đang đứng trên ngưỡng cửa. Năm tay của anh ngay lập tức lỏng ra. Nathan đã chớp được thời cơ, anh tống năm đâm của mình vào ngay giữa quai hàm Caine.

Caine lắc người thoát khỏi cú đâm như thể nó không đáng kể, rồi đẩy Nathan vào tường một lần nữa.

“Colin?”

Cái tên được thốt ra bằng một tiếng thì ào nghèn nghẹt với vẻ không thể tin được. Đầu óc anh không thể chấp nhận được những gì anh đang nhìn thấy.

Em trai anh vẫn còn sống. Colin đang dựa vào khung cửa, đang toe toét nở nụ cười méo xệch vô cùng quen thuộc của mình, vô cùng trẻ con ... vô cùng Colin. Anh trông gầy, gầy thảm hại, nhưng hoàn toàn còn sống.

Caine quá choáng váng đến mức không nhận ra mình đang bóp cổ Nathan cho đến khi anh nghe thấy tiếng thở dốc để lấy không khí. Ngay khi anh nới lỏng năm tay của mình, Nathan liền vùng thoát ra và lại xông vào đánh anh. Caine phớt lờ cú đánh và cuối cùng cũng bỏ tay ra. Gần như là ý

nghe đến sau, Caine thúc khuỷu tay vào ngực Nathan, rồi bước một bước về phía Colin.

“Thề có Chúa, Colin, mình sẽ giết chết anh trai cậu.” Nathan quát lên. “Cậu có biết hẳn ta đã làm gì với em gái mình không? Hẳn ta...”

“Nathan, anh không cần phải nói chuyện đó với Colin.” Jade kêu lên. “Làm ơn. Chỉ một lần thôi, hãy cố tỏ ra là một quý ông.”

Colin từ từ rời khỏi khung cửa. Anh sử dụng cây ba toong để đỡ thân hình của mình khi bước về phía người anh trai. Caine run rẩy vì xúc động khi vòng tay quanh người cậu em trai bé bỏng của mình. “Lạy Chúa tôi, em thực sự ở đây. Anh không thể tin được điều này.”

“Em vui mừng đến chết khi được gặp lại anh, Caine.” Colin nói. “Em biết anh ngạc nhiên, nhưng em sẽ giải thích mọi chuyện. Hãy cố đừng quá nổi giận với em, Caine. Em không để bất cứ ai nói cho anh biết vì em muốn giải thích trước. Chúng là những kẻ xấu xa và anh hẳn là sẽ đi báo thù ...”

Colin dường như không có đủ sức để tiếp tục. Anh ngã sụm vào Caine, gần như để Caine đỡ thân hình anh hoàn toàn. Caine tiếp tục ôm người em trai thật chặt trong khi đợi Colin lấy lại bình tĩnh. “Từ từ nào, Colin.” Anh thì thầm. “Cứ từ từ thôi.”

Khi Colin gật đầu, Caine lùi lại để nhìn người em trai. Lúm đồng tiền xuất hiện trở lại trên má Caine và nước mắt đã dâng lên trên mắt anh. “Colin, em trông cũng giống một tên cướp biển lắm. Tóc em cũng dài bằng tóc Pagan rồi.” Anh gật đầu thêm vào và quắc mắt nhìn về phía Nathan.

Nathan quắc mắt nhìn lại. “Mình vẫn chưa nói gì với hẳn cả, Colin.” Nathan nói. “Nhưng gã anh trai láu cá của cậu đã suy luận ra mọi chuyện. Hẳn biết mình là Pagan và mình đã cử em gái của mình đến để làm điểm cho mình.”

Jade ước gì sàn nhà tách làm đôi và nuốt chửng cô vào đó. Mặt cô như thể đang bị treo trên ngọn lửa. “Nathan, nếu Caine không giết anh, rất có thể em sẽ làm điều đó.” Cô điên tiết đe dọa.

Colin đang nhìn cô chăm chăm. Khi anh bắt đầu cười phá lên, cô biết chính xác anh đang nghĩ gì. “Không phải anh đã nói với em là ...” Anh bắt đầu.

“Colin, hãy ngồi xuống đi.” Cô ra lệnh. “Anh phải để cái chân đó nghỉ ngơi. Còn quá sớm để anh có thể đi lại.”

Colin không có ý định bỏ qua lời nhận xét quái đản của Nathan. “Anh biết là em và Caine sẽ...” Anh thở hắt ra. “Anh đã cảnh báo em, đúng không?”

“Colin, em không muốn nghe bất cứ một lời nào về chuyện giữa em và Caine nữa.” Cô quát lên. “Chuyện đó qua rồi, kết thúc rồi. Anh có hiểu không? Winters đâu rồi?” Cô vội vã thêm vào, hi vọng đổi chủ đề. “Vị thầy thuốc đó phải ở bên cạnh anh chứ.”

“Winters đã ở cùng em ư?” Caine hỏi.

“Pagan thuyết phục ông ấy đến chăm sóc cho em trên boong tàu Emerald.” Colin giải thích. Rồi anh tập tễnh đi về phía chiếc ghế trường kỷ và ngồi xuống. “Ban đầu ông ấy hơi phản kháng lại, nhưng Pagan có thể trở nên vô cùng có sức thuyết phục. Và cuối cùng, em nghĩ rằng Winters đã có một khoảng thời gian đẹp trong cuộc đời mình.”

“Hm, thế ông ta đâu?” Jade hỏi.

“Bọn anh để ông ta về nhà.” Colin trả lời. “Giờ hãy thôi cau có đi nào. Sẽ chỉ cần có thời gian để cái chân lành lại thôi mà.”

Jade đẩy một chiếc gối ra phía sau lưng Colin, rồi nhắc chân anh lên một chiếc đôn để chân to tròn.

“Em tin rằng em sẽ yêu cầu anh phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, Colin.” Cô nói. “Em thấy anh quá xanh xao rồi đấy. Phải cuộc bộ từ lối vào vào đây đã xé tan anh ra, đúng không?”

Cô không cho anh có thời gian để trả lời mà nhấc chân vác lên và dậm bước về phía cửa phòng khách, nhưng Caine chặn cô lại. “Em sẽ không đi đâu cả.”

Cô không ngẩng lên nhìn anh trong khi cố gắng bước vòng qua anh. Caine túm lấy cánh tay cô, nắm tay anh làm cô nhức nhối. “Ngồi xuống đi, Jade.”

“Jade?” Colin gọi tên cô bằng một giọng thì thào ngạc nhiên.

“Em đã cho phép Caine gọi em bằng tên của mình.”

“Cho phép ư?” Nathan hỏi.

“Em gọi cô ấy là gì?” Caine hỏi em trai mình.

“Cô ấy có vài biệt danh.” Colin trả lời. “Hầu hết thời gian em gọi cô ấy là Đầu đỏ, đúng không Jade?”

Khi cô gật đầu, Colin tiếp tục. “Nathan lúc nào cũng gọi cô ấy là Nhóc con. Cậu ấy yêu quý đặc biệt cái biệt danh đó.”

Anh khẽ nháy mắt làm mặt Jade càng đỏ bừng hơn. “Black Harry gọi em là Cá heo.” Colin tiếp tục giải thích. “Đó cũng có nghĩa là một từ sỉ nhục.”

Nathan lắc đầu. “Cá heo rất hiền lành, Colin. Nó không có nghĩa là sỉ nhục đâu.”

Caine thở hắt ra với vẻ thận trọng. “Black Harry là ai?”

Đột nhiên tất cả sự kiện tống thẳng vào anh với toàn bộ sức mạnh – phép màu kỳ diệu này. Anh cảm thấy toàn bộ sức lực rời bỏ mình. Caine lôi Jade về phía chiếc ghế bành có tay vịn đối diện với chiếc ghế trường kỷ, rồi ngồi xuống và ép cô ngồi trên tay ghế trong khi vẫn túm chặt lấy cô. Trong suốt khoảng thời gian đó anh vẫn nhìn chăm chăm vào người em trai của mình. “Anh vẫn không thể tin được là em vẫn còn sống.”

“Anh phải tạ ơn Pagan vì điều đó.” Colin trả lời. “Còn em thì không thể tin được là anh lại bình tĩnh đến như thế. Em đã tin chắc rằng anh sẽ nổi cơn thịnh nộ khi phát hiện ra rằng em đã bắt Jade hứa là không kể cho anh nghe mọi chuyện. Caine, có quá nhiều thứ mà em phải giải thích. Nhưng trước hết, em tin là em gái của Nathan muốn nói điều gì đó với anh.”

Jade lắc đầu kịch liệt. “Em không có gì cần nói với anh ta cả, Colin. Nếu anh muốn mở mắt cho anh ta về tất cả những chuyện đã xảy ra, vậy hãy làm điều đó sau khi em rời khỏi đây.”

Caine không hề để ý chút nào đến những lời huênh hoang của cô. Anh thả tay cô ta, chồm về phía trước, chống hai khuỷu tay lên đầu gối rồi nói. “Anh muốn em nói cho anh biết ai đã làm chuyện này với em. Hãy nói cho anh biết tên chúng, Colin. Anh sẽ làm phần còn lại.”

Jade tận dụng sự lơ là của Caine và cố gắng linh đi một lần nữa. Caine không hề rời ánh mắt khỏi em trai mình khi túm lấy bàn tay của cô. “Anh tin rằng anh đã nói em sẽ không đi đâu cả.”

Nathan trông có vẻ nghi ngờ. “Tại sao em vẫn chưa xuyên con dao của em qua người hắn nhỉ?”

Cô nhún vai trước khi trả lời. “Colin sẽ đau buồn.”

“Điều gì làm Black Harry lâu thế nhỉ?” Nathan hỏi Colin, anh lững thững đi về phía chiếc ghế trường kỷ, ngồi xuống bên cạnh Colin và gác hai chân lên cùng chiếc đôn để chân rộng rãi.

“Ông ấy sẽ mất một lúc nữa.” Colin giải thích. “Ông ấy lại đánh mất kính rồi.”

Cả hai anh chàng cười phá lên. Jade hoảng hốt. “Black Harry ở đây ư? Ở nước Anh này ư?”

Giọng cô run rẩy, và dường như chỉ có Nathan hiểu được nguyên nhân của sự lo lắng đó. “Đúng thế.” Anh tuyên bố bằng một giọng nghiêm khắc. “Và khi anh nói với bác ...”

“Không, Nathan, anh không được nói gì với Harry cả.” Cô kêu lên hoảng hốt, rồi cố gắng vùng vẫy thoát khỏi vòng kèm cặp của Caine. Anh phản ứng lại bằng cách siết chặt nắm tay hơn.

“Black Harry là ai?” Caine hỏi, phớt lờ sự vùng vẫy của Jade.

“Ông ấy là bác của họ.” Colin trả lời. “Ông ấy đã nhận nuôi nấng Jade sau khi cha cô ấy chết.”

Caine đang cố gắng lọc tất cả những thông tin này qua bộ não của mình. Cái cách mà Jade đã phản ứng lại với thông tin Harry đang có mặt ở đây chứng tỏ cô vô cùng sợ ông ta.

“Cô ấy ở với ông ta bao lâu?” Anh hỏi Colin.

“Nhiều năm.” Colin trả lời.

Caine quay sang Nathan. “Cậu đã ở cái nơi quỷ quái nào trong suốt thời gian cô ấy lớn lên? Lang thang cướp bóc lung tung à?”

“Mẹ kiếp, Colin, sức chịu đựng của người đàn ông chỉ có giới hạn đến mức đó thôi.” Nathan lầm bầm. “Nếu hắn ta còn cứ như thế này thì mình sẽ giết chết hắn, ngay cả nếu điều đó có nghĩa là đánh mất tình bạn của cậu.”

Colin đã quá kiệt sức vì cuộc đi bộ để có thể tham gia vào cuộc nói chuyện lúc đó. Anh muốn được nghỉ ngơi trong vài phút trước khi bắt đầu

giải thích tất cả mọi chuyện. Há miệng ngáp thật to để thu hút sự chú ý, anh nói. “Sẽ không ai giết ai cả cho đến khi tất cả những chuyện này được giải quyết ổn thoả.” Anh ngả người ra những chiếc gối và nhắm mắt lại.

* * *

Sau đó một chấn động lớn thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Caine ngẩng lên vừa kịp lúc nhìn thấy một bình hoa lớn bay qua cửa sổ về phía bục thềm. Chiếc bình lao vào bức tường đá, một tiếng chửi rủa bất thành linh vang lên theo sau âm thanh loảng xoảng khi chiếc bình vỡ tan tành.

“Harry đến rồi.” Colin kéo dài giọng.

Caine vẫn nhìn trừng trừng về phía lối vào, thầm nghĩ rằng anh đã chuẩn bị sẵn sàng cho bất kỳ chuyện gì có thể xảy ra lúc này. Sẽ không có thêm điều gì có thể làm anh choáng váng được nữa.

Thật không may, anh đã sai. Người đàn ông cuối cùng cũng khệnh khạng bước qua ngưỡng cửa trông quá sức kỳ quái, Caine gần như cười phá lên.

Harry dừng lại, chống hay bàn tay to lớn của mình lên hông và lừ mắt nhìn khắp một lượt những khán giả của mình. Ông mặc một bộ trắng toát với một chiếc khăn quàng khổ rộng màu đỏ chót buộc quanh chiếc bụng phệ của mình. Làn da ông bị ánh mặt trời làm cho sạm đi như màu đồng, mái tóc ông bạc phơ như những đám mây. Caine đoán tuổi ông ở vào khoảng gần năm mươi, có khi hơn một chút.

Người đàn ông này có thể làm cho những đứa trẻ gặp ác mộng hàng tháng trời. Ông nhìn xấu xí đến kinh ngạc, với một cái mũi hình củ hành gần như bao phủ gần hết toàn bộ gương mặt ông. Đôi mắt ông gần như là những khe hở ti hí, dựa trên cái sự thật là lúc này ông đang lác mắt nhìn rất dữ tợn.

Ông già này rất thính, Caine có thể cho điểm ông ta về điều đó. Ông vênh vác đi vào trong phòng khách theo đúng nghĩa đen. Hai người đàn ông vội vàng chạy lên phía trước, di chuyển những chướng ngại vật ra khỏi đường đi của ông. Thêm hai người nữa cặp kè phía sau lưng, Caine nhận ra hai người đó. Đó là Matthew và Jimbo. Gương mặt của cả hai người họ bị bao phủ bởi những vết bầm tím mới toanh mà Caine đã gây ra khi anh tiến hành một cuộc nói chuyện phiếm với họ mới đây.

“Trong này trở nên đông đúc khủng khiếp.” Caine nhận xét.

Jade kéo giạt tay ra khỏi nắm tay của anh và vội vàng bước về phía Black Harry. Cô lao vào trong vòng tay của ông và ôm ông thật chặt. Rồi Caine nhìn thấy chiếc răng vàng của Harry. Khi ông mỉm cười với Jade, một trong những chiếc răng cửa của ông phản chiếu ánh đèn sáng lấp lánh.

“Ôi, Bác Harry, con đã nhớ bác biết bao.” Cô thì thầm.

“Dĩ nhiên là con nhớ ta rồi.” Ông già càu nhàu. “Nhưng dù sao thì ta cũng sẽ đánh con thật đau.” Ông thêm vào sau khi lại ôm cô vào lòng một cách trìu mến. “Con có trở nên hoàn toàn ngớ ngẩn không thể, bé con? Ta sẽ nghe hết từng mẩu một của câu chuyện hoang đường này, và rồi ra sẽ đánh bật ánh sáng ban ngày ra khỏi con cho mà xem.”

“Bác Harry,” Jade nói bằng một giọng cố tình xoa dịu. “Con không định làm bác bực mình.”

Harry khịt khịt mũi âm ỉ. “Con không định để bác phát hiện ra, đó là những gì con không định làm.” Ông cắt ngang, rồi cúi xuống và hôn âm ỉ lên đỉnh đầu cô.

“Thằng nhóc kia là Caine đúng không?” Ông hỏi, lác mắt nhìn với vẻ dò hỏi.

“Chính anh ta.” Jade trả lời.

“Nó chưa chết.”

“Chưa ạ.”

“Vậy thì con đã làm việc tốt đấy.” Harry khen ngợi.

“Hắn sẽ chết đủ sớm nếu con được làm theo ý mình.” Nathan lè nè.

“Ta đang nghe về chuyện nổi dậy gì đây?”

“Harry?” Jade hỏi, kéo ông quay lại chú ý đến cô.

“Hử?”

Cô kiểng chân và thì thầm vào tai ông. Harry cau mày trong suốt quá trình cô nói. Khi cô nói xong, ông gật đầu. “Ta có thể sẽ nói, và thêm nữa, ta cũng có thể không nói. Con tin thẳng bé này chứ?”

Cô không thể nói dối. “Con tin.”

“Nó có ý nghĩa gì với con, hử bé con?”

“Không gì cả.” Cô thốt lên.

“Vậy hãy nhìn vào mắt ta.” Ông ra lệnh. “Con đang nói chuyện với cái sàn nhà và điều đó nói với ta rằng có sự gian xảo nào đó đang diễn ra.”

“Không có gì gian xảo cả.” Cô lí nhí. “Con chỉ vui mừng vì sự dối trá này cuối cùng cũng đã qua.”

Harry trông không có vẻ gì là bị thuyết phục. “Vậy tại sao con phải bận tâm đến chuyện bảo vệ cho nó nếu nó không có ý nghĩa gì với con?” Ông ép cô, cảm giác rằng cô vẫn chưa nói cho ông nghe toàn bộ sự thật.

“Anh ta là anh trai Colin.” Cô nhắc bác mình. “Đó là lý do duy nhất mà con quan tâm.”

Harry quyết định sẽ chờ cho đến khi họ chỉ còn lại hai người với nhau trước khi ông ép cô phải nói ra toàn bộ sự thật. “Ta vẫn không hiểu.” Ông gầm lên, lúc này ông đang lác mắt nhìn về phía Caine. “Theo cách nghĩ của ta thì người phải nên hôn bàn chân Pagan mới đúng. Thằng em trai khốn khổ của người vẫn còn sống, đúng không?”

“Giờ khi bác đã ở đây rồi, chúng ta có thể tìm cách giải quyết tất cả những chuyện này, Harry.” Colin xen vào.

Harry làu bàu và nhìn xuống Jade. “Ta sẽ vẫn đánh con tét mông ra, bé con. Con có nghi ngờ điều đó không?”

“Không, bác Harry, con không nghi ngờ chuyện đó.” Cô trả lời và cố gắng hết sức giấu nụ cười của mình. Trong suốt quãng đời họ đã sống cùng nhau, Harry chưa bao giờ làm cô đau. Ông là một người đàn ông dịu dàng, tử tế với một tâm hồn quá tinh khiết, quá trong sáng, chắc chắn là Chúa sẽ mỉm cười với ông với lòng tự hào. Harry thích đe dọa người khác bằng tất cả những loại hình thức trừng phạt khủng khiếp khi có khán giả lắng nghe. Ông là một tên cướp biển, ông thường xuyên nhắc nhở cô, và vẻ bề ngoài cần phải được trau chuốt.

Caine đã dợm xông ra khỏi chiếc ghế của mình khi Harry đưa ra câu đe dọa đầu tiên, nhưng Colin đã ra hiệu cho anh ngồi xuống trở lại. “Chỉ đe dọa suông thôi.” Colin thì thào với anh trai mình.

“Người đâu, lấy ghế cho ta.” Harry quát lên. Ông tiếp tục lác mắt nhìn Caine trong khi bước về phía lò sưởi. Cả Colin và Nathan đều rụt chân lại và lùi chiếc đôn ra khỏi đường đi của ông trong một tích tắc. Trong khi Jade giúp Colin ngồi ngay ngắn trở lại, Harry đứng phía trước lò sưởi, hai tay ông chắp sau lưng.

“Người trông chẳng giống Cá heo gì cả.” Ông nhận xét và cười gằn, khoe chiếc răng xinh xắn một lần nữa, rồi thêm vào. “Người và thằng anh

trao yếu ớt của người đều thô kệch đến tội lỗi. Ta có thể thấy chỉ có sự giống nhau trong gia đình mới thể mà thôi.”

Caine không nghĩ rằng ông già này có thể thấy nhiều cái gì khác, nhưng anh giữ quan điểm đó cho riêng mình. Anh nhìn qua Colin để xem em trai mình phản ứng như thế nào với lời sỉ nhục đó. Mặc dù đôi mắt Colin lại đã một lần nữa nhắm lại, nhưng anh đang mỉm cười. Caine kết luận rằng sự chỉ trích của Harry tất cả chỉ là nói cho sướng miệng mà thôi.

Một trong những thủ hạ của ông bê một chiếc ghế tựa to uyển về phía lò sưởi, và khi Harry đã ngồi xuống, Jade liền bước qua và đứng phía sau ông. Cô đặt một tay lên vai Harry.

“Người có đeo kính không, cậu bé?” Harry hỏi Caine.

Caine lắc đầu.

“Có ai ở đây đeo kính không? Một trong những người hầu của người chẳng hạn?”

“Không.” Caine trả lời.

“Bác à, bác có biết bác đánh mất đôi cuối cùng ở đâu không?” Jade hỏi.

“Này, bé con, con biết là ta không nhớ mà.” Ông trả lời. “Nếu ta nhớ thì ta đã không làm mất nó rồi, đúng không nào?” Rồi ông quay trở lại với Caine. “Có ngôi làng nào gần đây không?”

Colin cười phá lên. Ngay cả Nathan cũng phải nhe răng cười nhăn nhó. Caine không có tí ti ý tưởng nào vì sao họ lại cảm thấy buồn cười đến thế.

“Có một ngôi làng ở gần đây.” Colin nói.

“Không ai hỏi người, thẳng góc. Quay lại ngủ đi, Cá heo. Đó là tất cả những gì mà người làm tốt.” Ông nháy mắt thêm vào. Rồi ông quay sang

đám thuộc hạ của mình và gầm lên. “Người đâu, các người biết phải làm gì rồi đây.”

Hai anh chàng trông có vẻ khó chịu đang thơ thẩn ở phía bực cửa đều gật đầu, ngay khi họ vừa quay người để rời khỏi đó, Jade liền thúc vào vai Harry. “Ồ, được rồi, bé con.” Ông lẩm bẩm, rồi quát lên. “Không cướp bóc gì cả, nghe chưa? Chúng ta ở quá gần nhà.”

“Tuân lệnh, Black Harry.” Một trong hai anh chàng đó kêu vọng lại.

“Chúng có nhảy dựng lên và làm theo lệnh của ta không?” Harry hỏi Jade bằng một giọng thì thào.

“Có ạ.” Cô trả lời. “Nhanh như một tia chớp.”

Harry gật đầu. Ông ôm lấy đầu gối bằng hai tay rồi chồm về phía trước. “Nào nào, ta đã nghe một cuộc nổi loạn khi ta bước vào nhà. Các người nghĩ rằng giờ là lúc để liên hoan, nhưng ta không hề nghe thấy một tiếng chúc tụng nào cả. Con có nghe tiếng chúc tụng nào không, bé con?”

“Không, bác Harry.”

“Liệu có phải Cá heo chỉ là một thứ gây phiền muộn, người không vui mừng khi có lại nó ư?” Ông hỏi Caine. “Không thể nói là ta khiển trách người. Thằng bé này thậm chí còn không thể chơi một ván cờ cho tử tế nữa.”

“Con đã chỉ tỉnh táo một nửa trong lần cuối cùng chúng ta chơi với nhau.” Colin nhắc ông.

Harry khịt mũi. “Người chỉ có nửa bộ não thôi, thằng ngốc.”

Colin cười toe. “Caine, anh có biết vì sao tảng thịt khốn khổ này lại được gọi là Black Harry không?”

“Ta sẽ nói chuyện đó.” Harry tuyên bố. “Bởi vì ta đã kiếm cho mình một trái tim đen tối.”

Ông nói oang oang câu nói đó như một sự khoe khoang khoáng khoáng, rồi chờ một phút dài để Caine đánh giá cao lời giải thích của mình. “Ta tự đặt cho mình biệt hiệu đó. Nó rất phù hợp, đúng không bé con?”

“Đúng vậy, bác à, nó rất hợp. Trái tim của bác tối đen như màn đêm ấy.”

“Con thật ngoan khi nói thế.” Harry vói lên và vỗ nhẹ vào tay cô. “Ngay khi mấy đứa thuộc hạ mua kính xong quay trở lại đây, ta sẽ rời khỏi đây để về Shallow’s Wharf. Ta có thể dùng một chút bữa tối để giữ mình ở lại đây thêm một lúc.”

“Con sẽ đi lo chuyện đó ngay.” Jade nói. Cô ngay lập tức bước về phía cửa, cố ý đi theo đường cách xa hần ghế của Caine. Khi bước đến lối vào phòng giải trí, cô quay lại phía bác mình. “Làm ơn đừng để Nathan và Caine đánh nhau trong khi con không ở đây, né Harry.”

“Ta sẽ không quan tâm.” Harry nói vọng ra.

“Nhưng con quan tâm.” Cô đáp lại. “Nhé, bác Harry?”

“Thôi được, ta sẽ không để chúng nó đánh nhau.”

Ngay khi cánh cửa đóng lại phía sau lưng Jade, Harry liền thì thào. “Con bé thật ngon lành, nó đấy. Ta đáng lẽ nên rạch mặt nó nhiều năm về trước. Nó quá xinh đẹp để có thể được an toàn. Đó là lý do vì sao ta phải để nó ở lại sau lưng quá nhiều lần như thế. Không thể tin tưởng đám thuộc hạ của ta khi ta quay lưng lại được.”

“Con bé quá xinh đẹp.” Nathan quạt lại, “đến nỗi mà một vài kẻ bản thủ đã lợi dụng nó.”

“Tạm thời bỏ qua chuyện đó đi, Nathan.” Colin xen vào. Anh mở mắt ra và nhìn Caine. “Anh trai mình là một người đáng kính.”

“Như khi ấy!” Nathan gầm gừ.

Lúc này Caine không chú ý chút nào vào cuộc nói chuyện nữa. Anh bị sao lãng bởi câu khẳng định tình cờ mà Harry đã nói rằng ông đã để lại Jade phía sau. Ông để lại cô ở đâu? Ai bảo vệ chăm sóc cho cô khi ông đi xa? Chắc chắn rằng ở đó không có một người đàn bà nào cả, nếu không thì cô đã biết thêm một chút về những sự kiện trong cuộc sống rồi.

“Tất cả những câu nói này là về cái gì thế?” Harry gắng hỏi, làm Caine phải tập trung chú ý một lần nữa.

“Mặc dù bản tính của bác không phải là như thế, nhưng con đang đề nghị bác phải kiên nhẫn, Harry.” Colin yêu cầu. “Có chút hiểu nhầm ở đây, chỉ thế thôi.”

“Vậ thì nhanh chóng làm sáng tỏ đi.” Harry ra lệnh.

“Mẹ kiếp, Colin, mình đã biết toàn bộ những gì mình cần biết.” Nathan nói. “Anh trai cậu là đồ con hoang ...”

“Người được sinh ra ngoài giá thú ư, con trai?” Harry cắt ngang. Trông ông vô cùng cảm động với khả năng đó.

“Caine thở dài. “Không, tôi không phải là con ngoài giá thú.”

Harry thậm chí còn không thêm giấu sự thất vọng của mình, một sự kiện nữa làm Caine không hiểu mô tê gì cả.

“Vậ thì người không thể dùng cái biệt danh nó được rồi.” Ông gợi ý. “Chỉ có những người được sinh ra với vết như đó mới có thể khoác lác về điều đó. Một người đàn ông chỉ giỏi được như biệt danh của chính mình mà thôi.”

“Hay là một người phụ nữ.” Colin chen vào.

Caine trông vô cùng ngờ vực làm Colin phải cố gắng để không cười phá lên. “Harry, hãy kể cho anh ấy nghe về Bull Con hoang đi.” Anh gợi ý.

“Colin, vì Chúa,” Caine lên tiếng.

“Đến lúc đã, Caine.” Em trai anh thì thào. “Em cần thêm một chút thời gian để tập hợp lại các ý nghĩ.”

Caine gật đầu. “Thôi được.” Anh nói, rồi quay sang Harry. “Hãy kể cho tôi nghe về Bull Con hoang đi.”

“Hắn hóa ra lại không phải là con hoang.” Harry nói với một vẻ mặt cau có. “Hắn chỉ nói thế để có thể gia nhập cùng bọn ta. Hắn biết cái kho tàng biệt danh phong phú mà ta có. Khi bọn ta phát hiện ra hắn nói dối, bọn ta đã quăng hắn qua mạn tàu cùng với đám rác rưởi.”

“Tình cờ lúc đó họ lại đang ở giữa biển.” Colin lè nhè. “Mặc dù vậy, Pagan đã không để hắn phải chết đuối.”

“Cậu thật quá chu đáo với người khác nhỉ.” Caine lẩm bẩm với Nathan.

“Và còn có một gã loi chơi khác nữa, một anh chàng khỏe mạnh, ngoan ngoãn...”

Caine thở dài thườn thượt. Anh ngả người dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại, và quyết định là mình sẽ phải chờ cho đến khi tất cả những câu chuyện lố bịch về biệt danh này kết thúc. Colin dường như rất thích thú với cuộc nói chuyện và cũng đã yêu cầu cần có thời gian. Lúc này em trai anh trông hơi buồn ngủ ... và quá sức xanh xao.

Khoảng hơn mười phút sau Harry vẫn tiếp tục với bài diễn văn của mình. Khi ông cuối cùng cũng đã kết thúc, Nathan liền lên tiếng. “Jade cũng có một biệt danh đặc biệt.”

“Ta sẽ nói chuyện đó.” Harry khẳng định. “Dù sao thì ta cũng là người đã nghĩ ra cái tên đặc biệt đó.”

Nathan gật đầu. “Thôi được, Harry, bác nói đi.”

Lúc này tất cả mọi người đều quay sang nhìn Caine. Nếu anh chịu mở mắt ra, anh sẽ thấy tất cả bọn họ cùng mỉm cười.

Caine cảm thấy khó giữ được sự kiên nhẫn. “Thế cái biệt danh đặc biệt của cô ấy là gì, Harry?” Cuối cùng anh cũng lên tiếng hỏi với giọng mệt mỏi.

“Thế này, cậu bé.” Harry kéo dài giọng. “Bọn ta thích gọi nó là Pagan.”

CHƯƠNG 12

Caine tiếp nhận thông tin đó không dễ dàng chút nào. Trong một khoảng thời gian dường như kéo dài vô tận, anh đơn giản chỉ là không chấp nhận khả năng Jade có thể là Pagan. Chỉ có đàn ông mới có thể tạo nên những chiến công lẫy lừng như thế, chỉ có đàn ông thôi.

Colin, Harry và Nathan đang quan sát anh vô cùng chăm chú. Khi anh lắc đầu phủ nhận, họ đều đồng loạt gật đầu.

“Em có thể thấy anh cảm thấy khó chấp nhận chuyện này.” Colin nói, vẻ mặt của anh vô cùng cảm thông. “Nhưng đó là sự thật, Caine. Harry đặt cho cô ấy biệt danh đó nhiều năm về trước bởi vì...”

“Ta sẽ kể chuyện đó.” Harry cắt ngang. “Đó là vì màu tóc của con bé, con trai. Đỏ rực như lửa địa ngục khi nó còn là một đứa bé con.”

Biểu hiện rõ ràng trên gương mặt Caine cho thấy rằng anh vẫn không chấp nhận được chuyện đó. Harry tưởng rằng anh không hiểu lý do xuất phát của cái tên đặc biệt của cô. “Hồi nhỏ con bé cũng hoang dã như quý vậy.” Ông giải thích. “Giống như một đứa bé ngoại giáo, đúng thế đấy.”

(Pagan: kẻ ngoại giáo, người không tin vào đạo Cơ đốc.)

Vẻ mặt của Caine bắt đầu từ từ chuyển từ sự hoài nghi sang tức giận. Cả Colin và Harry đều trở nên không thoải mái, chỉ có Nathan dường như đang khoái chí thưởng thức khoảnh khắc này. “Liệu một người đàn ông có thể có xu hướng để lại một bông hồng lại phía sau mình không, Caine?” Anh hỏi, hi vọng là góp thêm phần xát muối vào vết thương của Caine. “Đó là hành động của một người phụ nữ. Tôi thấy thật đáng kinh ngạc khi mà cho đến giờ vẫn không ai nhận ra điều đó. Cậu có đồng ý không, Colin?”

“Đúng thế.” Colin trả lời, ánh mắt của anh vẫn găm thẳng vào anh trai mình. “Thật đáng kinh ngạc.”

Đó là câu nói cuối cùng được thốt ra trong một lúc lâu. Harry và Nathan chờ Caine quen dần với sự thật. Còn Colin hiểu anh trai mình hơn những người bạn của anh rất nhiều. Anh kiên nhẫn chờ đợi cơn thịnh nộ bùng lên.

* * *

Jade lúc này đang ở trong phòng ăn giúp Sterns chuẩn bị sắp xếp bàn. Ngay khi viên quản gia liếc nhìn lên mặt cô, ông biết ngay đã có chuyện gì đó không ổn. Cô trông xanh lét như tấm vải trải bàn vậy.

Cô không nói với ông bất cứ chuyện gì mà chỉ giải thích rằng bác cô đã đến và rằng ông và bốn thuộc hạ của mình yêu cầu ăn tối trước khi họ rời khỏi đó. Cô cũng khẳng khẳng trong việc sử dụng đồ đạc làm bằng thủy tinh. Sterns chạy vào bếp yêu cầu làm thức ăn, làm cho người đầu bếp và người giúp việc của bà, Bernice, rơi vào một tình trạng điên cuồng, và rồi ông quay trở lại phòng ăn. Ông thấy Jade đang ngắm nghía một chiếc đĩa phẳng rất lớn hình ô van làm bằng bạc. “Ông ấy sẽ thích cái này.” Cô nhận xét. “Hoa văn của nó thật vô cùng tinh tế.”

Sterns gật đầu giải thích. “Một món quà từ Đức Vua. Khi Tước gia được phong tước, Colin đã tổ chức một bữa tiệc linh đình để ăn mừng. Đức Vua xuất hiện và tặng cho cậu ấy chiếc đĩa này. Nếu cô lật ngược nó lại thì cô sẽ nhìn thấy lời đề tặng.”

Jade lắc đầu, cô dúm chiếc đĩa vào tay Sterns. “Giấu nó đi.”

“Cô nói gì cơ?”

“Giấu nó đi, Sterns.” Cô lặp lại, rồi nhìn xung quanh căn phòng và hỏi. “Có còn thứ gì khác đặc biệt mà Caine sẽ muốn giữ lại không?”

“Bộ đồ uống trà bằng bạc ở trên quầy bếp.” Ông nói. “Tôi tin rằng nó có ý nghĩa đặc biệt với Tước gia.”

“Có phải cái đó cũng của Đức Vua tặng không?”

“Không, bộ ấm đó là từ bà nội của Tước gia.”

“Giấu nó luôn đi, Sterns. Cất các thứ đó dưới gầm giường Caine ấy. Chúng sẽ an toàn ở đó.”

“Tiểu thư?” Sterns hỏi. “Cô cảm thấy không khỏe ư?”

“Không.”

“Trông cô nhợt nhạt lắm.” Sterns nói. “Và cô cứ đi vòng quanh như thể đang bị mộng du vậy. Tôi biết có chuyện gì đó không ổn...”

Jade bước về phía cửa, rồi quay người lại phía Sterns. “Ông đã dối với tôi rất tử tế, Sterns. Tôi sẽ luôn luôn ghi nhớ điều đó.”

Sterns trông choáng váng. Jade vừa định đóng cánh cửa phía sau lưng mình thì tiếng gầm của Caine vọng đến chỗ cô.

“Jade!”

Tiếng gầm đó làm cho những chiếc ly thủy tinh va vào nhau lách tách. Jade không thể hiện phản ứng gì trước lời triệu tập đó, nhưng Sterns thì nhảy dựng lên cả thước.

“Tôi tin là chủ nhân của ông vừa mới nghe được tin gì đó không vui.” Cô nói. “Tôi đã hi vọng rằng bác tôi sẽ chờ ... thôi chuyện đó cũng chẳng thành vấn đề.”

Sterns bước theo cô ra đến hành lang. Khi cô bước lên cầu thang, ông liền gọi vọng theo cô. “Tôi tin rằng Tước gia muốn cô đến chỗ cậu ấy, Tiểu thư Jade.” Cô vẫn tiếp tục bước lên các bậc thang, Sterns vội nói tiếp. “Tôi

sẽ rất vui mừng được đứng bên cạnh cô. Tôi biết tính khí của Tước gia thì thoảng cũng hơi đáng sợ.”

Sterns chờ cho đến khi cô đi khuất khỏi tầm mắt rồi vội vã lao về phía phòng khách. Viên quản gia khó khăn duy trì được sự bình tĩnh sắt đá của mình khi ông nhìn thấy Colin. “Lạy Chúa tôi, có phải cậu đó không, Colin?” Ông lặp bặp.

“Xin chào, Sterns.” Colin nói. “Thật tốt khi được gặp lại ông. Ông vẫn ra lệnh cho chủ nhân của ông thường xuyên đó chứ?”

Sterns từ từ lấy lại bình tĩnh. “Tôi vẫn cố gắng hết sức.” Ông thì thào.

“Người này có phải là một người hầu không, Caine?” Harry hỏi.

“Ông ta là một kẻ độc tài, chứ không phải người hầu.” Colin cười gằn tuyên bố.

Sterns quay sang phía ông già rõ ràng là có tầm nhìn rất kém đó và cố gắng không há hốc miệng ra vì ngạc nhiên.

“Bữa tối của ta đã sẵn sàng chưa?” Harry gầm lên.

Sterns kết luận người đàn ông này hẳn là bác của Jade. Người lạ ngồi bên cạnh Colin thì còn quá trẻ. “Gần như sẵn sàng rồi.” Ông nói với ông già trước khi quay sang Caine. “Tôi phải nói chuyện với cậu ngay lập tức trong phòng giải trí, thưa Tước gia. Đây là vấn đề tối quan trọng.”

“Không phải bây giờ, Sterns.” Caine nói, giọng anh mệt mỏi. “Nói chuyện với ta sau đi.”

“Có lẽ cậu đã không nghe thấy tôi nói.” Sterns phản đối. “Có một rắc rối cần phải giải quyết ngay lập tức. Liên quan đến Tiểu thư Jade.”

Caine không có vẻ gì là ngạc nhiên. “Lần này cô ấy thiêu rụi cái gì thế? Nhà bếp à?”

“Tước gia, giờ không phải lúc để đùa cợt.” Viên quản gia quạt lại.

“Trông ta có giống như đang đùa cợt không, Sterns?”

Viên quản gia khoanh hai tay trước ngực. “Tiểu thư Jade không thiêu rụi bất cứ thứ gì lúc này.” Ông nói. “Cô ấy đang bỏ đi.”

Lời tuyên bố đó nhận được sự phản ứng mà Sterns đang trông chờ. Ông tránh ra khỏi đường đi của Ngài Hầu tước khi anh nhảy dựng lên, và gật đầu với vẻ hài lòng khi anh gầm lên. “Quý tha ma bắt cô ta đi!”

Viên quản gia chờ cho đến khi chủ nhân của mình đã rời khỏi phòng, rồi mới quay lại phía bác của Jade. “Bữa tối sẽ được dọn ra trong một giây nữa.” Ông thông báo, đã hoàn toàn lấy lại giọng điệu kiêu căng của mình như thường lệ.

* * *

Caine phóng lên từng hai bậc thang một, trái tim anh đập thành thịch. Ý nghĩ cô rời khỏi anh thật sự không thể chấp nhận được. Lần đầu tiên trong cuộc đời anh cảm thấy mình hoảng loạn, và anh không thích cảm giác đó một chút nào.

Ngay khi xô tung cánh cửa phòng ngủ của cô, anh liền nhìn thấy cô ngay. Sự hoảng loạn rút xuống như thủy triều. Anh sập cánh cửa đóng sầm phía sau lưng và dựa người vào đó, rồi hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh. Jade đang giả vờ như anh không có ở đó. Cô đứng bên cạnh giường, đang gấp một chiếc váy dài màu vàng. Túi hành lý của cô đang để mở và gần như đã đầy lên tận miệng.

“Tốt hơn hết là em dừng việc đóng gói lại đi.” Anh nói, cảm thấy kinh ngạc khi thấy giọng mình nghe có vẻ quá mạnh mẽ. “Em sẽ không đi đâu cả.”

Jade quay lại đối mặt với anh. Cô đã quyết tâm sẽ trút giận thẳng vào anh trước khi rời khỏi đó, nhưng khi cô bắt gặp vẻ mặt của anh, trái tim cô như trôi tuột xuống dạ dày và cô không thể nhớ được bất cứ lời nào mà cô đã muốn nói với anh. Anh trông vô cùng tức giận, quai hàm anh siết chặt lại. Cô nhìn chăm chăm vào anh như bị thôi miên trong khi cố gắng lấy lại sự can đảm của mình.

“Anh sẽ không bao giờ để em rời khỏi anh, Jade.” Anh nói. “Không bao giờ. Em có nghe thấy không?”

Cô nghĩ rằng tất cả mọi người trong làng đều có thể nghe thấy giọng anh, tai cô ù lên vì tiếng gầm đó. Cô phải vận dụng hết toàn bộ sức mạnh của mình để có thể đứng đó đối mặt với Caine, và chậm rãi lắc đầu. “Anh đã gọi em là một con điếm.” Cô khẽ nói.

Sự đau đớn trong giọng nói của cô như đâm xuyên qua người anh, làm dịu đi phần nào cơn giận dữ trong anh. “Không, anh không hề gọi em là con điếm.”

“Anh đã nghĩ như thế.” Cô cắt ngang. “Anh gần như đã hét lên điều đó cho cả thế gian nghe thấy.”

“Anh không có.” Anh đáp lại. “Jade, chúng ta có những chuyện quan trọng hơn cần phải thảo luận lúc này.”

Cô thở hắt ra. “Quan trọng hơn chuyện gọi em là một con điếm ư?”

Anh rời khỏi cánh cửa và dậm bước về phía cô. Ngay lập tức cô lùi lại. “Đừng có đến gần em. Em không bao giờ muốn anh chạm vào em nữa.”

“Vậy thì em sẽ phải chịu đau khổ cùng cực trong suốt quãng đời còn lại, Jade. Anh sẽ chạm vào em mọi nơi mọi lúc.”

“Anh không thực sự muốn em.” Cô hét lên. “Anh muốn người phụ nữ yếu đuối, mong manh mà em đã đóng giả, Caine. Anh không biết con người

thực của em. Không, anh không hề biết.” Cô tiếp tục nói khi anh nhìn cô lắc đầu. “Em thực sự rất mạnh mẽ, rất kiên quyết. Em chỉ giả vờ là em cần anh thôi, anh chàng ngốc nghếch ạ, để anh cảm thấy thương hại mà ở lại bên cạnh em. Em cũng đã sử dụng tất cả những thủ đoạn mà một người phụ nữ yếu đuối sẽ sử dụng. Đúng thế, em đã làm thế đấy. Em đã kêu ca than vãn bất cứ khi nào có cơ hội, và em khóc lóc bất cứ lúc nào em muốn mọi việc được theo ý mình.”

Anh túm lấy cô và kéo cô về phía mình.

“Em sẽ rời khỏi đây.” Cô kêu lên. “Anh không thể hiểu điều đó với cái đầu ...”

“Em sẽ ở lại.”

“Em ghét anh.” Cô thì thào trước khi òa lên khóc.

Anh tựa cằm lên đỉnh đầu cô. “Không, em không ghét anh.” Anh thì thầm.

“Em ghét tất cả mọi thứ về anh.” Cô rên rỉ giữa những tiếng nấc cụt. “Nhưng hơn tất cả em ghét cái cách mà anh cứ luôn phủ nhận em.”

“Jade?”

“Gì cơ?”

“Những giọt nước mắt của em lúc này có phải giả vờ không?”

Cô không thể ngừng khóc đủ lâu để có thể trả lời anh rõ ràng. “Chúng gần như chắc chắn là giả vờ.” Cô lắp bắp. “Em không bao giờ khóc. Chỉ có những người phụ nữ yếu đuối mới khóc thôi.”

“Nhưng em không yếu đuối, đúng không, em yêu?” Anh hỏi. Nụ cười của anh thật dịu dàng, giọng anh cũng nhẹ nhàng không kém, nhưng vòng tay của anh vẫn mạnh mẽ như kèm thép ngay cả khi cô đã dừng vẫy vùng

đòi thoát ra khỏi anh. Anh muốn ôm cô trong lòng trong suốt quãng đời còn lại của mình. “Jade?”

“Giờ thì gì nữa đây?”

“Anh yêu em.”

Jade không có bất cứ phản ứng nào trước lời tỏ tình của anh, nhưng cô bắt đầu run rẩy. Caine biết rằng anh đã làm cô hoảng sợ. “Em là người phụ nữ khó hiểu nhất trên đời.” Anh thì thầm và thở ra nhẹ nhàng. “Chúa cứu giúp anh, nhưng anh thực sự yêu em.”

“Em sẽ không yêu anh.” Cô lắp bắp. “Thậm chí em còn không thích anh. Em cũng sẽ không tin tưởng vào anh.” Cô kết thúc cái danh sách những điều cô sẽ không làm với một tiếng nấc cụt âm ỉ.

Caine không hề tỏ ra thất vọng một chút nào trước những lời phủ nhận của cô. “Anh yêu em.” Anh lặp lại. “Bây giờ và mãi mãi.”

Anh cảm thấy rất mãn nguyện được ôm cô trong lòng trong khi cô khóc sướt mướt. Chúa ơi, cô thực sự có cả một kho nước mắt giấu phía bên trong con người cô. Họ đứng đó hần phải đến mười phút trước khi cô có thể lấy lại được bình tĩnh. Cô chùi má vào cổ chiếc áo khoác của anh, rồi lùi ra khỏi người anh. “Tốt hơn hết là anh nên xuống dưới nhà đi.” Cô khẽ nói.

“Anh sẽ không đi nếu không có em.” Anh phản đối.

“Không.” Cô nói. “Nathan và Harry sẽ biết là em đã khóc. Em sẽ ở lại đây.”

“Jade, em không thể trì hoãn ...” Anh dừng lại giữa câu, rồi hỏi. “Tại sao lại thành vấn đề nếu họ biết em đã khóc hay không?”

“Em sẽ không thể trở thành người mà họ kỳ vọng nếu như em khóc.” Cô trả lời.

“Có muốn giải thích anh nghe ý em là gì khi nói thế không?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Cô nhìn anh vẻ cău kính. “Vẻ bề ngoài cần phải được trau chuốt, Caine.” Cô bước về phía giường và ngồi xuống, rồi thở dài. “Em không muốn nói về chuyện này. Ồ, rất tốt. Em sẽ gặp anh dưới nhà.”

Anh nhìn cô lắc đầu. “Anh sẽ chờ em.”

“Anh không tin em à?”

“Không.”

Anh chờ cô nổ bùng lên vì điên tiết. Nhưng cô làm anh ngạc nhiên khi chỉ khẽ nhún vai. “Tốt.” Cô nói. “Đừng có tin em, Caine. Em sẽ rời khỏi đây ngay cơ hội đầu tiên mà em có. Em sẽ không ở lại đây và chờ cho đến khi anh rời bỏ em. Em không phải là một con ngốc.”

Cuối cùng thì anh cũng đã hiểu. Kể từ lúc này cô không thể nào che giấu nỗi sợ hãi hay sự yếu đuối của cô trước anh được nữa. “Vậy là em tuyệt đối chắc chắn rằng anh sẽ rời bỏ em, đúng không Jade?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Cô trả lời với một vẻ quá đỗi chân thật làm anh không biết chắc mình nên tiếp tục như thế nào. “Ngay cả khi anh vừa mới nói với em rằng anh yêu em, em vẫn ...”

“Nathan và Harry cũng yêu em.” Cô xen vào.

Caine từ bỏ nỗ lực nói lý lẽ với cô vào lúc này, đoán rằng chuyện đó cũng không giúp ích gì cho anh là mấy. Anh quyết định rằng mình sẽ phải chờ đợi và tìm một cách khác để xuyên thủng được tuyến phòng thủ của cô. Đột nhiên anh muốn lao xuống dưới lầu và giết chết cả Nathan lẫn Harry, nhưng thay vào đó anh thở dài. Anh không thể thay đổi quá khứ của cô.

Không, anh chỉ có thể trao cho cô một tương lai chắc chắn và an toàn mà thôi.

“Anh sẽ không bao giờ bỏ rơi ...” Anh tự dừng lại, rồi nói. “Thôi được, Jade, em có thể bỏ đi bất cứ khi nào em muốn.” Mắt cô mở lớn khi nghe lời tuyên bố đó, trông cô như thể lại sắp khóc oà lên đến nơi rồi. Caine cảm thấy mình như một con quỳ ăn thịt người. “Bất cứ khi nào em muốn bỏ đi, hãy cứ làm theo ý mình.”

Cô cúi xuống nhìn vào lòng. “Cảm ơn anh.”

“Rất hân hạnh.” Caine kéo dài giọng. Rồi anh bước về phía cô, kéo cô đứng dậy và nâng khuôn mặt cô lên. “Chỉ có một điều...” anh thêm vào.

“Điều gì?”

“Cứ mỗi lần em bỏ đi, anh sẽ đuổi theo em. Sẽ không có nơi nào mà em có thể lẩn trốn được, Jade. Anh sẽ tìm thấy em và lôi em quay trở lại đây. Em thuộc về nơi này.”

Cô cố gắng đẩy tay anh ra khỏi cằm cô. “Anh sẽ không bao giờ tìm thấy em đâu.” Cô khẽ nói.

Caine có thể nghe thấy nỗi sợ hãi trong giọng nói của cô. Anh cúi xuống hôn cô, cảm thấy nhớ đôi môi của cô đến đau đớn khi cô dứt ra khỏi anh, rồi anh lại chiếm lấy môi cô một lần nữa bằng cách ôm lấy gương mặt cô và giữ cô đứng im.

Sau đó lưỡi anh bắt đầu chiếm quyền sở hữu. Anh gặm gừ sâu trong cổ họng khi cô véo anh và hôn cô sâu hơn. Cuối cùng lưỡi cô cũng bắt đầu chà xát vào lưỡi anh, sự kháng cự của cô yếu dần đi. Cô quàng tay quanh thắt lưng anh và rồi tan chảy trong anh.

“Anh yêu em.” Anh thú nhận với cô lần nữa sau khi ngẩng đầu lên.

Ngay lập tức cô lại oà lên khóc. “Em không định cứ thế này mỗi khi anh nói với em rằng anh yêu em đó chứ?” Anh càu nhàu.

Jade thấy anh có vẻ buồn cười hơn là bức mình, cô bèn lắc đầu. “Anh vẫn chưa hiểu. Chuyện này chưa được giải quyết xong đâu, Caine.”

“Anh chưa hiểu chuyện gì?” Anh hỏi bằng giọng vô cùng dịu dàng.

“Anh chưa hiểu em là cái gì.” Cô lại nắc lên.

Caine thở dài lần nữa. Anh nắm lấy tay cô và kéo cô ra khỏi phòng, rồi cuối cùng cũng lên tiếng khi họ đã đi được nửa quãng đường xuống cầu thang để đi vào phòng giải trí. “Được rồi, anh hiểu rồi. Em là của anh.”

“Em cũng ghét cả cái tính chiếm hữu của anh nữa.” Cô nói với anh.

Caine dừng lại trước cánh cửa dẫn vào phòng khách, rồi thả tay cô ra. “Nếu em cố gắng rời khỏi anh khi chúng ta đang ở trong đó, thì có Chúa là anh sẽ làm em xấu hổ đến mức chỉ muốn chết đi thôi đấy. Hiểu rồi chứ?”

Cô gật đầu. Khi anh định mở cửa, anh bỗng nhận ra có một sự thay đổi diễn ra ở cô. Người phụ nữ yếu đuối anh vừa mới ôm trong vòng tay của mình đã biến mất. Jade lúc này trông vô cùng bình thản. Caine cảm thấy cực kỳ kinh ngạc vì sự thay đổi đó ở cô đến mức anh đã phải lắc mạnh đầu mình.

“Em sẵn sàng rồi.” Cô nói. “Nhưng nếu như anh nói với Harry là chúng ta đã ngủ với nhau...”

“Anh sẽ không nói.” Anh xen vào trước khi cô có thể tự làm mình trở nên kích động lên thêm một lần nữa. “Dĩ nhiên là trừ khi em rời khỏi anh thôi.”

Cô thoáng lườm anh, rồi nặn một nụ cười trên môi và bước vào trong phòng.

Câu chuyện trong phòng dừng lại ngay khi cô và Caine bước vào. Jade ngồi xuống trên tay chiếc ghế bành đặt cạnh lò sưởi và ra hiệu cho anh cũng ngồi xuống.

“Bữa tối của ta đã sắp xong chưa?” Harry hỏi cô.

“Chỉ khoảng một vài phút nữa thôi.” Jade trả lời. “Con nhất quyết đòi những thứ tốt nhất cho bác nên nó mất nhiều thời gian hơn một chút.”

Harry nhìn cô với vẻ mặt rạng rỡ. “Ta là người may mắn vì đã có con chăm sóc cho ta, Pagan.” Ông ngâm nga.

“Đừng có gọi cô ấy là Pagan.”

Mệnh lệnh đó phát ra bằng một giọng thì ào ào rập. Jade cảm thấy rùng mình vì sự tức giận trong giọng nói của Caine. Nathan thì cười gằn trong khi Harry lác mắt nhìn Caine. “Vì lý do quái quỷ gì chứ? Đó là tên của con bé cơ mà.” Ông phản bác.

“Không, tên cô ấy là Jade.” Caine nạt lại.

“Tên em là Pagan.” Giọng cô đã trở nên lạnh như băng. “Em rất tiếc vì anh không thích nó, Caine, nhưng đó là ...” Cô dừng lại khi anh túm lấy bàn tay cô và siết chặt.

“Thằng bé vẫn chưa tin chuyện đó.” Harry nói.

Jade không trả lời bác mình, nhưng trong đầu cô tin rằng ông nói đúng. Caine chắc chắn là sẽ không nắm lấy tay cô nếu như tất cả những chuyện này đã được giải quyết xong. “Anh ta tin rằng tất cả phụ nữ đều yếu đuối, bác ạ.” Cô khẽ nói.

Harry khịt mũi. Ông đang sắp sửa bô bô kể ra một vài câu chuyện ưa thích của mình về những khả năng đặc biệt của Pagan thì hai anh chàng thuộc hạ mà ông cử đi vào trong làng đã quay trở lại sau khi làm xong việc của mình. Hai anh chàng đó lúp xúp chạy đến bên Harry.

“Thế nào? Các người có gì cho ta nào?”

“Mười một đôi.” Anh chàng thủy thủ thấp người hơn tuyên bố.

Trong khi Caine trở mắt ra nhìn với vẻ kinh ngạc ngày càng tăng thì những cặp kính đủ mọi kích cỡ và hình dáng được thả xuống trên đùi Harry. Ông già thử đôi đầu tiên, lác mắt nhìn Caine, rồi tháo đôi kính ra và quăng nó qua vai mình. “Không được.” Ông lẩm bẩm.

Cái chu trình đó cứ lặp đi lặp lại nhiều lần cho đến khi ông thử đến cặp kính thứ tám. Rồi ông thử hất ra vẻ sung sướng. “Đôi này ổn.” Ông tuyên bố.

“Bác à, thử những đôi khác xem.” Jade gợi ý. “Có thể có một cặp kính khác nữa cũng ổn thì sao.”

Harry làm theo lời gợi ý đó, rồi nhét thêm một đôi nữa vào trong túi áo. “Các người làm việc rất tốt, ta tự hào về các người.”

Đầu Caine chúc về phía trước. Hình ảnh những anh chàng thuộc hạ của Harry và những cặp kính đã làm anh phải nở một nụ cười miễn cưỡng.

“Một nửa số người ở Anh sẽ phải lác mắt nhìn trước khi Harry về nhà cho xem.” Colin dự đoán và cười khoái chí.

“Người đang sỉ nhục ta đấy ư, cậu bé?” Harry hỏi.

“Không, con chỉ trung thực thôi.” Colin trả lời.

Rồi Sterns mở cửa ra và thông báo rằng bữa tối đã sẵn sàng. Harry nhảy ra khỏi chiếc ghế của mình, Nathan và Colin tránh ra khỏi đường đi của ông ngay khi ông đá chiếc đôn để chân chặn trước mặt. “Con có đi cùng ta không, bé con?” Harry hỏi khi ông bước qua Jade.

Caine siết chặt hơn nắm tay trên tay cô. “Không, bác Harry, con ở lại đây.” Jade gọi với theo. “Con có chút chuyện cần phải giải thích. Bác cứ

dùng bữa tối cùng người của bác đi.”

Ngay khi Harry rời khỏi phòng, Jade liền ra hiệu cho người của ông đi theo ông. Jimbo trông như thể muốn cãi lại mệnh lệnh đó, vẻ mặt anh ta thể hiện rõ sự thù nghịch và mục tiêu của anh ta chính là Caine. Jade đơn giản là chỉ trừng mắt nhìn Jimbo. Thông điệp không thành lời đó xuyên thẳng vào anh ta và anh chàng to lớn đó nhanh chóng rời khỏi phòng.

“Đóng cánh cửa lại đi.” Cô gọi với theo.

“Tôi có thể sẽ không nghe thấy được tiếng cô nếu như cô kêu lên.” Jimbo tranh luận.

“Anh sẽ nghe thấy thôi.” Jade hứa.

“Cậu sẽ nghe cả tiếng tôi nữa.” Nathan lè nhè. “Tôi có thể coi chừng em gái mình, Jimbo.”

“Điều đó vẫn còn phải chứng minh đã.” Jimbo lăm bắm đủ lớn để tất cả mọi người có thể nghe thấy. Anh ta lờ mắt nhìn Caine một lần cuối, rồi đóng sầm cửa lại.

“Anh đã nghỉ ngơi đủ để có thể giải thích mọi chuyện cho Caine chưa? Em thực sự muốn giải quyết cho xong chuyện này, Colin, để em có thể rời khỏi đây.”

Caine lại siết chặt bàn tay cô một lần nữa.

“Ừ, anh nghỉ đủ rồi.” Colin nói, anh quay sang Nathan, thấy Nathan gật đầu liền quay lại tập trung vào Caine. “Khi em học năm cuối ở Oxford, một người đàn ông tên là Willburn đã tiếp cận với em. Ông ta đến từ Bộ Chiến tranh và ông ta chịu trách nhiệm tuyển những người làm việc như kiểu tay trong cho nước Anh. Nước ta vẫn chưa tuyên bố chiến tranh chính thức với nước Pháp, nhưng tất cả mọi người đều biết chuyện đó đang sắp đến rồi. Dù sao đi chăng nữa, Willburn cũng biết là anh làm việc cho Richards, còn em

thì bị buộc phải thề là sẽ giữ bí mật. Đáng lẽ ngay lúc đó em nên thắc mắc tại sao em lại không thể thảo luận nhiệm vụ của mình với anh, Caine, nhưng em đã không nghĩ gì cả. Anh chưa bao giờ nói chuyện về công việc của anh, và em nghĩ rằng công việc này đòi hỏi phải như thế. Thực lòng mà nói, em nghĩ rằng em đã bị công việc gián điệp này bỏ bùa mê.” Vẻ mặt anh có vẻ ngượng ngùng khi anh thêm vào. “Dù sao thì em cũng đã tự coi mình là vị cứu tinh của nước Anh trong một thời gian.”

“Em gặp Nathan như thế nào?” Caine hỏi.

“Gần một năm sau khi em bắt đầu làm việc cho Willburn. Bọn em bị ghép đôi với nhau vào thời gian đó, cậu ấy cũng được tuyển dụng giống y hệt như em, rồi dần dần em và Nathan trở thành bạn tốt của nhau.” Colin dừng lại và nỉm cười với bạn mình. “Nathan là một người rất khó để mà thích được.”

“Anh nhận thấy điều đó rồi.” Caine nói.

“Tiếp tục đi Colin.” Nathan đề nghị.

“Phải mất một thời gian dài thì em mới chiếm được lòng tin của Nathan, trên thực tế là phải sau gần một năm rông làm việc cùng nhau. Cậu ấy không bày tỏ ruột gan gì với em trong suốt thời gian đó. Thế rồi, trong một chuyến quay trở lại từ Pháp, cậu ấy kể cho em nghe về những lá thư mà Pagan đã tìm thấy.”

Colin xoay người trên chỗ ngồi và nhăn mặt vì đau đớn. Nathan bắt được vẻ mặt đó trước bất kỳ ai khác và ngay lập tức chỉnh lại cái đôn kê chân cho bạn mình. Với một sự nhẹ nhàng đáng ngạc nhiên từ một người đàn ông to lớn như thế, anh nhắc cái chân bị thương của Colin lên, luồn một chiếc gối xuống dưới gót, rồi hỏi. “Khá hơn chưa?”

“Rồi, cảm ơn cậu.” Colin trả lời. “Mình nói đến đâu rồi nhỉ?”

Caine đang quan sát Nathan, anh vẫn có thể nhìn thấy sự quan tâm trong mắt người anh trai của Jade. Đột nhiên anh nhận ra rằng rốt cục mình không thể nào căm ghét người đàn ông này được. Phát hiện đó làm anh cảm thấy thất vọng cùng cực. Caine muốn ghét hẳn ta. Đồ con hoang này đã bỏ rơi chính cô em gái của mình, để cô phải một mình tự chống chọi lại mọi khó khăn để mà tồn tại. Hẳn ta chính là lý do để Jade dựng lên quanh trái tim mình quá nhiều hàng rào phòng thủ, là lý do cô đã phải chịu đựng quá nhiều đau khổ như thế.

Nhưng Colin vẫn còn sống.

“Caine?” Colin hỏi, kéo Caine quay trở lại với cuộc thảo luận. “Anh có tin là có khả năng một Chính phủ có thể hoạt động trong lòng một Chính phủ khác không?”

“Bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra.” Caine trả lời.

“Anh đã bao giờ nghe nói đến *Hội Tribunal* chưa?” Colin hỏi, giọng anh bỗng hạ thấp xuống thành tiếng thì thào. Anh và Nathan nhìn nhau gật đầu, họ đã sẵn sàng để nghe câu phủ nhận của Caine. Rồi họ sẽ trực tiếp dồn dập làm Caine không thể thở được với những sự kiện mà họ đã khám phá ra.

“Có, anh đã có nghe về Hội Tribunal.”

Colin vô cùng kinh ngạc. “Anh nghe rồi ư?”

“Khi nào?” Nathan hỏi. “Như thế nào?”

“Có một cuộc điều tra ngay lập tức được diễn ra sau khi cha cậu chết, Nathan. Ngài Bá tước có liên quan đến tất cả các thể loại hoạt động lật đổ Chính phủ. Đất đai của ông ta bị sung công, con cái ông ta rơi vào cảnh nghèo khó ...”

“Làm sao anh biết được tất cả những chuyện đó?” Nathan hỏi.

Caine liếc nhìn Jade trước khi trả lời. “Khi cô ấy kể cho tôi biết cha cô ấy là ai, tôi đã yêu cầu Lyon tiến hành điều tra.”

“Lyon là ai?” Nathan hỏi.

“Một người bạn của bọn mình.” Colin trả lời.

“Có thể tin anh ta được không?” Nathan hỏi.

“Có thể.” Colin trả lời trước khi anh trai mình có thể lên tiếng. “Caine, đó là một vụ mạo hiểm an toàn. Lyon sẽ không điều tra sai người giống như cách em đã phạm phải.”

Lưng Jade bắt đầu nhức nhối vì tư thế không thoải mái của mình. Cô rút bàn tay ra khỏi tay Caine, có phần ngạc nhiên khi anh trao trả tự do cho cô. Nhưng cô biết tốt hơn hết là không nên cố gắng linh đi lúc này. Nếu có thể khẳng định điều gì đó về Caine, thì anh là một người đáng tin cậy. Anh chắc chắn sẽ làm cô xấu hổ giống như anh đã đe dọa cô. Cô bèn bước về phía chiếc ghế tựa mà Harry đã để lại, và ngồi xuống.

“Lyon không hỏi ai bất cứ câu hỏi nào.” Caine giải thích. “Cậu ấy đơn giản chỉ là tìm các thông tin trong hồ sơ lưu trữ thôi.”

“Không thể nào.” Jade xen vào. “Hồ sơ của cha em đã biến mất.”

Caine nhướn một bên mày lên trước câu khẳng định đáng chú ý đó. “Làm thế nào em biết được nó có biến mất hay không?”

Cô nhún vai với vẻ duyên dáng và thú nhận. “Bởi vì em đã lấy nó.”

“Em gì cơ?”

“Caine, lúc này tập hồ sơ đó không phải là vấn đề.” Cô vội nói, hi vọng có thể xoa dịu được tính khí đang nóng dần lên của anh.

“Vậy thì làm thế nào mà Lyon...” Nathan lên tiếng.

Caine tiếp tục cau mày nhìn Jade khi trả lời Nathan. “Richards là cấp trên của Lyon cũng như của tôi. Ông ấy có hồ sơ riêng của mình và Lyon đã đọc những hồ sơ đó.”

“Cha tôi có được minh oan sau cuộc điều tra đó không?” Nathan hỏi.

“Không.” Caine trả lời. “Ông ấy cũng không bị kết án, Nathan. Không có đủ bằng chứng.”

“Giờ thì có đủ rồi.” Jade thì thào.

“Bằng chứng để minh oan cho cha em ư?” Caine hỏi.

“Không, bằng chứng để kết tội ông. Em đã đọc những bức thư của cha.”

Sự buồn bã trong giọng nói của cô như xé đôi trái tim anh. Caine vẫn muốn bóp cổ cô vì đã lừa dối anh, nhưng cùng lúc đó anh cũng muốn hôn cô.

“Caine, làm thế nào mà anh có thể cười được lúc này nhỉ?” Colin hỏi. “Đây không phải ...”

“Xin lỗi.” Caine trả lời, không nhận ra là mình đang mỉm cười. “Anh bị mất tập trung.” Anh nhìn chăm chăm vào Jade trong khi thú nhận điều đó. Còn cô nhìn xuống hai bàn tay của mình.

“Tiếp tục đi, Colin.” Caine ra lệnh và quay sang tập trung chú ý vào em trai mình.

“Ngay sau đám tang cha của họ, Pagan ... ý em là Jade, bỏ đi cùng với Black Harry. Ngài Bá tước tin tưởng Harry tuyệt đối.”

“Thật khó tin điều đó.” Caine xen vào.

“Harry là một người tốt.” Jade nói. “Ông ấy có một trái tim thuần khiết.”

“Anh chắc là thế.” Caine đồng ý. “Tuy nhiên, em đã nói rằng có một người bạn thân thiết khác, một người phụ nữ có tên là Quý bà Briars, người còn hơn cả sẵn lòng đón em và Nathan về nhà bà ta. Anh chỉ không hiểu vì sao cha em lại chọn một tên cướp thay vì ...”

“Đó là vấn đề về lòng tin.” Nathan giải thích. “Trái tim cha tôi đã quay lưng lại với nước Anh rồi, Caine. Ông ấy không nghĩ rằng bất cứ ai trong hai anh em tôi có thể an toàn ở đó. Harry là sự mạo hiểm tốt nhất.”

“Tại sao ông ấy lại không nghĩ rằng hai người sẽ an toàn?”

“Những lá thư.” Colin trả lời. “Ngài Bá tước giữ tất cả những lá thư mà ông ấy đã nhận được từ hai người còn lại. Bí danh hoạt động của ông ấy là Fox, và ông ấy là một trong ba người trong Hội Tribunal. Hai người còn lại được gọi là Ice và Prince.”

“Cha tôi là một người rất duy tâm.” Nathan xen vào. “Lúc đầu, tôi nghĩ rằng ông ấy giữ lại tất cả những lá thư là để cho thế hệ tương lai. Ông tin rằng ông đang làm điều gì đó ... rất anh hùng cho nước Anh. Nhưng mọi thứ trở nên tồi tệ đi một cách nhanh chóng. Rất nhanh những gì họ làm đã trở thành vì lợi ích của Hội Tribunal. Bất cứ điều gì cũng là chính đáng, miễn sao nó góp phần mở rộng và củng cố phạm vi quyền lực của họ.”

“Đó là một bước biến chuyển chậm rãi.” Colin nói. “Những lá thư đầu tiên được ký tên với cụm từ kết thúc là ‘*Vì lợi ích của nước Anh*’. Rồi đến sau bức thư thứ mười, hay có lẽ là thứ mười một, thì cụm từ kết thúc đó đã thay đổi.”

“Thành cái gì?” Caine hỏi.

“Họ bắt đầu sử dụng cụm từ ‘*Vì lợi ích của Hội Tribunal*’.” Colin trả lời. “Ice là người đầu tiên ký dưới bức thư của mình như thế, và hai người còn lại đã bắt chước theo. Sự thối nát của họ trở nên trọn vẹn từ lúc đó.”

“Họ bắt đầu hoạt động độc lập từ trước đó khá lâu rồi, Colin.” Nathan nói.

“Kết quả cuối cùng là lý do bào chữa cho những cách thức hành động của họ.” Colin giải thích với Caine. “Chừng nào họ còn tin rằng những gì họ đang làm là giúp cho đất nước của họ thì họ đều có thể biện hộ cho mọi thứ.”

“Rất giống với thái độ của em, Jade.” Caine tuyên bố.

Cô quá kinh ngạc với câu bình luận của anh, mắt cô mở lớn. “Không, không giống thái độ của em chút nào.” Cô cãi lại. “Caine, em không có gì giống cha em cả. Em không đồng ý với những gì ông đã làm. Thật là tội lỗi khi thừa nhận chuyện này, nhưng em cũng không có bất cứ cảm giác gì với cha em cả. Ông đã chọn con đường của mình.”

“Đất đai của cha em bị sung công, tài sản của ông bị tịch thu hết.” Caine nói.

“Đúng vậy.” Cô đồng ý, trong lòng thắc mắc không biết anh có ý gì khi nói câu đó.

“Đó là lý do vì sao em cướp bóc của những người giàu, Jade. Anh sẽ nói rằng em đang trở nên không thua kém đấy.”

“Em không có.”

Cô hét lên làm anh biết rằng anh đã làm cô cáu tiết với quan điểm đó của mình. “Quyền lực làm người ta hư hỏng.” Anh nói. “Quyền lực tuyệt đối làm con người hư hỏng tuyệt đối.”

“Anh không cần phải trích dẫn Machiavelli với em, Caine. Em sẽ đồng ý rằng Hội Tribunal theo đuổi quyền lực tuyệt đối.”

“Em đã đi trên cùng một con đường.”

“Em không có!” Cô hét lên.

“Đã ư, Caine?” Colin hỏi.

“Đã.” Caine tuyên bố bằng một giọng nghiêm khắc.

“VẬY là anh...” Colin lên tiếng.

“Không phải bây giờ, Colin.” Caine ra lệnh.

“Hai người đang nói chuyện gì thế?” Jade hỏi. “Em không bao giờ theo đuổi quyền lực.”

Caine phớt lờ lời phản đối của cô. “Kể tiếp tôi nghe phần còn lại đi.” Anh ra lệnh cho Nathan.

“Cha chúng tôi đã thay đổi quan niệm.” Nathan nói. “Lương tâm của ông bắt đầu quấy rầy ông khi viên chỉ huy của ông, một người đàn ông tên là Hammond, bị phán quyết.”

“Phán quyết ư?” Colin nhạo báng. “Thật là một từ dễ chịu biết bao cho một chiến công bần thủ.”

“Hammond là viên chỉ huy của cả ba người họ.” Nathan xen vào. “Là Ice, Prince, và Fox. Dù sao đi chăng nữa, lúc đầu, họ đã làm bất cứ chuyện gì họ được ra lệnh phải làm. Nhưng chuyện đó diễn ra không lâu trước khi họ bắt đầu hoạt động độc lập. Hammond đã bắt đầu trở nên khôn ngoan với những hành động của họ và bộ ba đã chắc chắn rằng sự nghi ngờ của ông ta đang lên cao. Ice đưa ra ý tưởng là họ sẽ phán quyết ông ta.”

“Cha em không muốn giết Hammond.” Jade nói. “Cha đang trên đường quay trở về London để cảnh báo cho viên chỉ huy thì bị giết. Ít nhất đó là những gì mà bọn em có thể ghép lại với nhau.”

“Ai bị giết? Cha em hay Hammond?” Caine hỏi.

“Cha chúng tôi.” Nathan trả lời. “Ông đã gửi cho Hammond một tin nhắn nói cho ông ta biết rằng hai người họ phải gặp mặt nhau càng sớm càng tốt, rằng đó là một chuyện khẩn cấp, là vấn đề sống còn.”

“Thế làm thế nào mà hai người ghép các thứ lại được với nhau?” Caine hỏi.

“Hammond cho tôi xem mẫu tin nhắn đó tại đám tang cha tôi.” Nathan trả lời. “Ông ta hỏi tôi liệu tôi có biết chút gì về vấn đề khẩn cấp đó không. Dĩ nhiên là tôi không biết gì cả, tôi lúc nào cũng ở trường học. Còn Jade thì còn quá nhỏ để có thể hiểu được.”

“Cha bọn em tin tưởng vào Harry và giao toàn bộ những lá thư mà ông đã cất đi cho bác ấy.”

“Và Harry kể lại cho em nghe mọi chuyện khi em lớn hơn?” Caine hỏi Jade.

Cô gật đầu trong khi vẫn không chịu nhìn thẳng vào anh mà giữ ánh mắt mình gắn chặt vào lòng.

“Harry muốn Nathan đi cùng bọn em. Cha có một con tàu và Harry có xu hướng trở thành cướp biển. Nhưng Nathan lại muốn học cho xong. Anh ấy nghĩ rằng Harry sẽ đưa em đến một hòn đảo ở phía nam và rằng em sẽ an toàn cho đến khi anh ấy có thể đến đó và đón em về.”

“Khi tôi bắt đầu nghe nói về những cuộc phiêu lưu của một tên cướp biển tên là Pagan, tôi phải thừa nhận là tôi chưa hề một lần nào cân nhắc đến chuyện đó có thể là Harry.” Nathan xen vào.

“Tại sao cậu không đến đón Jade?” Caine hỏi.

“Anh ấy không thể.” Jade trả lời trước khi anh trai mình kịp lên tiếng. “Harry và em không bao giờ ở một nơi nào đó quá lâu. Hơn nữa, lúc đó Nathan đang có những rắc rối của riêng mình. Kẻ thù của cha biết ông ấy

còn giữ lại những lá thư đó. Họ điên cuồng tìm kiếm chúng. Sau khi nhà của Nathan đã bị lục soát thì họ mới để yên cho anh ấy ... dù sao cũng chỉ là một thời gian thôi, cho đến khi bọn em bắt đầu thực hiện những cuộc điều tra hoàn toàn mới của riêng mình.”

“Những lá thư ở chỗ em ư?” Caine hỏi. “Hay Harry đã cất giấu chúng ở nơi nào đó an toàn?”

“Bọn em giữ chúng trên tàu Emerald.” Cô trả lời.

“Anh muốn có chúng.” Caine yêu cầu. “Con tàu đó có neo đủ gần để sai một người tới lấy không? Hay có lẽ...”

Anh dừng lại khi thấy cô lắc đầu. “Không cần thiết phải đi lấy những lá thư đó về. Em có thể đọc cho anh nghe nội dung.”

“Từng từ một.” Colin nói. “Pagan chỉ cần đọc cái gì đó một lần, và rồi nó dính chặt vào ký ức của cô ấy trong suốt quãng đời còn lại.”

Nếu Caine có cho rằng năng khiếu đó là kỳ cục thì anh cũng không nói ra điều đó. Jade cảm thấy biết ơn vì anh đã giữ im lặng.

“Pagan, hãy đọc thuộc lòng những lá thư đó cho Caine đi.” Nathan gợi ý.

“Nếu cậu còn gọi cô ấy là Pagan một lần nữa, tôi sẽ nện tuốt xác cậu ra đấy.”

Nathan quắc mắt lên nhìn Caine một lúc lâu, rồi chịu thua. “Thôi được.” Anh nạt. “Tôi sẽ gọi nó là Jade, nhưng chỉ bởi vì tôi không muốn ai nghe thấy biệt danh của con bé thôi đấy.”

“Tôi không cần biết lý do quái quỷ của cậu là gì, chỉ cần làm như thế thôi.” Caine nghiêng răng kèn kẹt.

“Quý tha ma bắt, Colin, mình đã cố gắng tỏ ra hoà hoãn, nhưng mình thì có Chúa mình sẽ dần hẳn như tử cho hẳn chừa cái tính cao ngạo đi sau khi chuyện này được giải quyết xong xuôi đấy.”

Jade tin rằng cuộc chiến sắp xảy ra. Cô vội thu hút sự chú ý của mọi người bằng cách bắt đầu đọc thuộc lòng những lá thư, công việc đó chiếm đến nửa tiếng đồng hồ. Cô không hề bỏ qua một từ nào, và khi cô đã kết thúc, không ai nói một lời nào trong một lúc lâu. Tất cả mọi người đều từ từ lọc những thông tin mà cô vừa thuật lại.

Rồi Colin lên tiếng. “Được rồi.” Anh bắt đầu, giọng anh đầy vẻ háo hức. “Lá thư đầu tiên đề gửi Thorton ... đó chính là cha của Nathan và Jade, dĩ nhiên rồi, và nó được ký tên bởi một người đàn ông tên là William.”

“Lúc đó họ vẫn chưa đặt ra bí danh hoạt động của mình.” Jade nói.

“Đúng thế.” Colin đồng ý. “VẬY Thorton là Fox, và William trở thành Prince. Nhưng Ice lại là một chuyện khác. Chúng ta không có bất cứ manh mối nào với ...”

“Colin, chúng ta có thể suy diễn về thân thế của hẳn sau.” Nathan cắt ngang.

Colin gật đầu. “Em đến gặp Willburn và kể cho ông ta nghe về những lá thư, Caine. Nathan và em quyết định là bọn em phải tin ông ta. Dù sao thì ông ta cũng là chỉ huy của bọn em, và ông ta rất quan tâm đến bọn em. Cho đến hôm nay, em vẫn không tin ông ta có liên quan đến Hội Tribunal.”

“Cậu thật ngây thơ.” Nathan lẩm bẫm. “Dĩ nhiên là hẳn ta có liên quan đến bọn khốn đó rồi.”

“Cậu phải chứng minh điều đó cho mình trước đã.” Colin phản bác lại. “Chỉ khi đó thì mình mới tin.”

Nathan lắc đầu, rồi quay về phía Caine. “Chúng tôi được cử đi về phía nam trong một vụ mà giờ bọn tôi đã biết là bị sắp đặt trước. Chúng tôi được cho là sẽ gặp hai người cung cấp tin ở bến cảng. Dĩ nhiên đó là một cái bẫy. Trước khi chúng tôi biết chuyện gì đang xảy ra, cả hai chúng tôi đều đã bị trói lại và bịt miệng, và rồi bị quăng xuống biển.”

“Các anh sẽ không kể tất cả chi tiết về chuyện này, đúng không?” Jade hỏi. “Không cần thiết phải làm thế, Colin.”

Cả Nathan và Colin đều không nhận thấy sự sợ hãi trong giọng nói của cô. Nhưng Caine thì có, và ngay lập tức anh liếc mắt nhìn về phía cô.

“Tiếp tục đi, Colin.” Nathan lẩm bẩm.

Jade, Caine nhận thấy, lúc này đang siết chặt hai tay vào với nhau. Anh liền đoán ra rằng cô hẳn là đã phải chứng kiến chuyện gì đó làm cô khiếp sợ.

“Em là người bị quăng xuống nước trước.” Colin nói, kéo sự chú ý của Caine trở lại. “Sau khi chúng đã rạch những vết dài và nông trên hai chân em bằng dao của chúng, chúng liền quăng em ra ngoài cầu tàu. Nathan hiểu ra chúng định làm gì, nhưng giờ em cảm thấy biết ơn Chúa vì em đã không biết gì vào lúc đó. Em đã nghĩ rằng em vẫn còn cơ hội, anh biết đấy.”

Gương mặt của Colin lúc này trở nên xanh xao nhợt nhạt. Còn Nathan trông cũng dữ tợn không kém.

“Bởi vì Shallow Wharf ở gần đó nên bọn tôi đã ở vài ngày với Jade và Black Harry. Dĩ nhiên lúc đó Colin không biết con bé là Pagan, và cậu ta bị dính một cơn say nắng trước cô em gái bé nhỏ của tôi.” Nathan tiếp tục.

“Đúng thế.” Colin đồng ý. Anh quay lại nháy mắt với Jade. “Anh vẫn sẽ có em, Jade, nếu như em chỉ cần cho anh một cơ hội.”

Cô đỏ mặt lên và lắc đầu với anh. “Anh thật là vô phương cứu chữa.”

“Colin cứ lẻo đẻo theo con bé như một chú cún con.” Nathan nói. “Khi cậu ta nhận ra con bé không có chút hứng thú nào, cậu ta đã quá thất vọng và tôi phải kéo cậu ta đi uống chút gì đó.”

“Mình đã yêu mê mọt hai quý cô khác trong buổi tối hôm đó, Nathan.” Colin nói.

“Họ không phải các quý cô.” Jade nói.

“Không phải thật.” Nathan đồng ý, “Làm thế nào mà cậu có thể nhớ được, Colin? Cậu đã say bí tỉ, anh bạn ạ.”

Colin bật cười. “Mình nhớ tất cả mọi chuyện.” Anh khoác lác.

Trong khi đó Caine cố giữ kiên nhẫn, anh có thể thấy được từ vẻ mặt tăm tối của họ, rằng họ cần phải đùa giỡn với nhau để có thể vượt qua những ký ức kinh hoàng. Nhưng Jade thì lại không có nhiều kiên nhẫn như thế. “Tommy và em đã đi theo Nathan và Colin khi họ đến chỗ hẹn gặp. Họ đã tỏ ra quá bí mật về kế hoạch của mình, và em cảm thấy rất tò mò. Em cũng có một linh cảm là sẽ có chuyện gì đó không ổn.”

“Tommy là ai?” Caine hỏi.

Jade nhảy bật ra khỏi ghế theo đúng nghĩa đen và vội vàng bước ngang qua căn phòng. “Nathan, anh kể nốt chuyện này trong khi em đi xem đồ ăn thức uống thế nào nhé. Em cảm thấy mệt vì phải nói chuyện này rồi.”

Nathan định gọi với theo cô nhưng Colin đã ngăn hành động đó lại bằng cách đặt bàn tay của mình lên cánh tay của bạn. “Chuyện đó vẫn còn khó khăn đối với cô ấy.” Anh hạ giọng, Nathan bèn gật đầu.

“Dĩ nhiên là nó phải khó khăn cho cô ấy rồi.” Caine xen vào bằng giọng thô ráp. “Lạy Chúa tôi, chắc là cô ấy đã phải đứng nhìn hai người ...”

“Con bé không đứng nhìn.” Nathan thì thào. “Như Colin đã giải thích, tôi biết ý định của bọn chúng là gì ngay khi chúng rạch chân Colin. Tôi đã chống cự quyết liệt khi bọn chúng cố sử dụng dao găm của chúng lên người tôi, cuối cùng thì cái tôi nhận được là một phát súng. Vai tôi như bốc lửa khi tôi bị quăng xuống nước.”

“Bọn chúng rạch lên người bọn em dĩ nhiên là để dụ bọn cá mập đến rồi. Bến cảng luôn tập trung đầy loài vật ăn thịt người đó bởi vì tất cả những thứ rác rưởi bị quăng xuống đó. Mùi máu đã lôi kéo chúng đến, như những con ruồi kéo đến với những xác thối.”

Colin có thể thấy sự kiên nhẫn của Caine đang dần mỏng đi. Anh trai anh đang chồm về phía trước trong chiếc ghế bành với vẻ mặt khắc nghiệt. “Hãy chịu đựng cùng với bọn em, Caine. Đó không hề là một ký ức để chịu gì cho tất cả bọn em.”

Nathan gật đầu. “Lúc đó trời chỉ vừa mới qua hoàng hôn.” Anh nói.

“Mặc dù vậy mình vẫn có thể nhìn thấy những chiếc vây.” Colin xen vào. Caine đang ngồi trên mép chiếc ghế bành. Giờ anh đã hiểu lý do vì sao Jade có những cơn ác mộng đó, cô đã mơ thấy những con cá mập. Chúa ơi, sự kinh hoàng mà cô đã phải chịu đựng làm trái tim anh quặn thắt lại.

“Pagan bảo Tommy đi lấy một chiếc thuyền, thế rồi cô ấy lấy con dao của cậu ta và nhảy xuống biển cùng bọn em. Những kẻ đã quăng bọn em xuống nước cứ chắc chắn rằng chúng đã xử lý xong bọn em và đã rời khỏi đó. Pagan ... ý em là Jade, tìm thấy em trước. Em ở gần hơn, em đoán thế. Dù sao thì cô ấy cũng đã kéo em lên thuyền. Một con cá mập đã đớp được một góc chân em khi họ kéo em lên. Tommy bị mất thăng bằng và ngã qua mạn thuyền. Cậu ấy không bao giờ nổi lên nữa.”

Colin dừng lại và quay sang Nathan, bạn anh giúp anh tiếp tục câu chuyện. “Tôi vẫn không hiểu vì sao, nhưng bọn cá mập tránh xa khỏi tôi.

Chúng đang trở nên điên cuồng và Tommy đã trở thành mục tiêu của chúng. Lúc đó Jade đã đưa được Colin lên thuyền rồi.”

“Em đã cố gắng giúp đỡ.” Colin thì thào, giọng anh khàn hẳn đi. “Nhưng em ngất đi mất. Lần tiếp theo em mở mắt ra thì em đã ở trên tàu Emerald rồi. Một người đàn ông trông kỳ cục nhất mà em từng thấy đang cố gắng ép em chơi một ván cờ. Thề có Chúa, Caine, em còn không chắc chắn được là mình đang ở trên thiên đường hay dưới địa ngục. Rồi em nhìn thấy Nathan đang nằm ngủ trên chiếc võng ở bên cạnh em. Em nhìn thấy cả em gái cậu ấy nữa, và đột nhiên em nhớ lại tất cả mọi chuyện. Đối với em dường như tất cả chỉ vừa mới xảy ra, nhưng rồi em phát hiện ra là em đã bị ốm một thời gian khá dài.”

Caine ngả người ra sau lưng ghế với nỗ lực làm dịu đi sự căng thẳng đang dồn lên đôi vai anh. Anh hít vào vài hơi thật sâu, rồi nhận thấy là Colin và Nathan cũng đang làm điều tương tự.

“Cô ấy có biết ... khi cô ấy lao xuống nước, cô ấy có biết là sẽ có cá mập không?”

“Ồ, có chứ.” Nathan thì thầm. “Con bé biết.”

“Chúa ơi, sự can đảm hẳn là đã ...”

“Cô ấy sẽ không nói về chuyện đó đâu.” Colin xen vào.

“Cô ấy mơ về nó.”

“Gì cơ?” Nathan hỏi.

“Cô ấy gặp ác mộng.” Caine giải thích.

Nathan chậm rãi gật đầu.

“Matthew và Jimbo muốn bám theo bọn khốn đã cố gắng giết bọn em, dĩ nhiên rồi.” Colin nói. “Jade không cho phép họ làm điều đó. Nhưng cô

ấy có lý do chính đáng. Cô ấy muốn bọn chúng báo cáo lại với cấp trên của chúng rằng hai bọn em đã chết. Jade cảm thấy rằng đó là cách duy nhất giữ cho bọn em được an toàn. Em cho rằng đó là quyết định đúng đắn. Nathan và em sẵn sàng cảm thấy hài lòng nằm chết trong một thời gian lâu hơn nữa, cho đến khi bọn em tìm ra tên khốn nào nằm sau sự phản bội này.”

“Mẹ kiếp, Caine, chúng tôi bị xử bởi chính Chính phủ của mình.” Nathan lẩm bẩm.

“Không.” Caine bác lại. “Chính phủ của các cậu thậm chí còn không biết các cậu làm việc cho họ. Các cậu đã bao giờ báo cáo cho Richards hay cấp trên của ông ấy chưa? Đã bao giờ các cậu thừa nhận...”

“Tiếp tục và nói thẳng ra đi.” Colin ngắt lời.

“Được rồi.” Caine đáp lại. “Bọn em đã làm việc cho Hội Tribunal.”

“Em đã biết là anh sẽ nói như thế.” Colin lẩm bẩm.

“Anh không thể biết chắc điều đó.” Nathan tranh luận.

“Richards không biết gì cho đến khi ông ấy được báo tin về cái chết của hai người rằng hai người làm việc cho Bộ, Nathan. Giờ ông ấy đang điều tra.”

“Rồi ông ấy sẽ bị giết chết.” Nathan dự đoán.

“Ông ấy điều tra bí mật.” Caine giải thích.

“Mẹ kiếp, tôi biết là tôi đã sai lầm mà.” Nathan lẩm bẩm. “Mình gần như đã làm cho cậu bị giết chết, Colin. Đáng lẽ mình không nên lôi cậu dính dáng vào chuyện này.”

Colin lắc đầu. “Chúng ta là cộng sự, nhớ không?” Anh quay lại với anh trai của mình và nói. “Anh có thực sự tin là Richards có thể tin cậu được không?”

“Anh tin ông ấy bằng cả tính mạng của mình. Jade sẽ phải giao cho ông ấy những lá thư càng sớm càng tốt, hoặc là đọc thuộc lòng nội dung của chúng cho ông ấy.”

“Chúng ta có thể chép lại những bản sao.” Colin gợi ý. “Bằng cách đó, những bản gốc sẽ an toàn. Không ai có thể tìm thấy tàu Emerald.”

“Con tàu được đặt tên theo cô ấy, đúng không?” Caine hỏi. Lúc này mới có dấu hiệu của một nụ cười trên gương mặt anh. “Đáng lẽ anh phải đoán ra chuyện này sớm hơn. Mắt cô ấy có màu xanh của ngọc lục bảo, đặc biệt là những khi cô ấy tức giận.”

“Đúng vậy, Harry đặt tên con tàu theo cô ấy.” Colin nói. “Anh có thể hiểu vì sao lúc này anh lại trở thành mục tiêu không?”

Caine gật đầu. “Anh hiểu. Anh đang săn lùng Pagan. Hội Tribunal không thể mạo hiểm để anh tìm thấy tên cướp biển đó và phát hiện ra sự thật.”

“Anh vẫn đang gặp nguy hiểm, Caine.” Colin nhắc anh.

“Nhưng không còn lâu nữa.” Caine bác lại. “Anh có một kế hoạch.”

Colin cười toe toét với Nathan. “Mình đã nói với cậu là anh ấy có một kế hoạch mà.” Anh không thể nào giấu sự nhẹ nhõm trong giọng nói của mình.

Jade quay trở lại. Lúc này trông cô đã bình tĩnh hơn nhiều, gần như là thanh thản. Caine nhận ra là cô vẫn không chịu nhìn anh, không dành cho anh thậm chí là một cái liếc mắt khi cô bước về phía chiếc ghế tựa đặt trước lò sưởi và ngồi xuống.

“Sterns đã yêu cầu sửa soạn sẵn sàng hai phòng cho anh và Nathan.” Cô nói với Colin. “Ngay khi xong xuôi, anh phải lên trên lầu và nghỉ ngơi ngay.”

“Cậu có chắc là chúng ta nên ở lại đây không?” Nathan hỏi và thúc vào sườn Colin. “Ngôi nhà quê của mình ở một nơi rất hẻo lánh. Mình mới vừa hoàn thành xong công việc tu sửa lại nó trước khi chúng ta nhận nhiệm vụ cuối cùng..” Anh thêm vào và liếc xéo về phía Caine. “Chúng ta sẽ rất thoải mái ở đó.”

Colin cười toe. “Mình đã nghe rất nhiều về cái cung điện của cậu đến mức mà mình thuộc lòng từng căn phòng ở đó. Đó là tất cả những gì mà cậu đã từng lái nhái.”

“Thế thì cậu phải đồng ý với mình. Tôi phải nói rằng, Caine, đó là ngôi nhà đẹp nhất trên toàn lãnh thổ nước Anh vào thời điểm này ... Jade, sao em lại nhìn anh lắc đầu thế? Em không nghĩ ngôi nhà của anh thật hùng vĩ ư?”

Cô khẽ mỉm cười với anh. “Ồ, có chứ, Nathan, ngôi nhà của anh đã từng rất hùng vĩ.”

Nathan trông có vẻ giật mình. “Em nói ‘đã từng’ ư?”

“Em e là có vài thông tin khá thất vọng, Nathan.”

Anh trai cô chồm về phía trước. “Thất vọng đến thế nào?” Anh hỏi.

“Anh biết đấy, có một vụ cháy ...”

“Cháy ư?” Nathan nghe như thể vừa bị mắc nghẹn cái gì đó. Colin kiềm chế cảm giác thôi thúc muốn vỗ lên lưng bạn mình.

“Đó là một vụ cháy khá lớn, Nathan.”

Giọng cô sắc mùi cảm thông. Nathan nhăn nhó. “Lớn thế nào, Jade?”

“Ngôi nhà hùng vĩ của anh đã bị thiêu rụi đến tận hầm chứa rượu.” Cô quay sang phía Caine trong khi Nathan lăm lăm những câu chửi rủa vô cùng tục tĩu. “Em đã bảo với anh rằng anh ấy sẽ rất thất vọng mà.”

Caine nhận thấy Nathan trông còn hơn cả thất vọng. Anh trai của Jade trông như thể muốn giết chết ai đó. Bởi vì Caine đã cảm thấy cảm giác tương tự như thế khi khu chuồng ngựa mới dựng của anh bị phá hủy, nên anh thấy bản thân mình cảm thông với Nathan.

Nathan hít vào một hơi thật sâu, rồi quay sang Colin. Giọng anh nghe như thể rên rỉ khi anh nói. “Mình chỉ vừa mới hoàn thành xong căn phòng cuối cùng.”

“Đúng thế đấy.” Jade xen vào, trao cho anh trai của mình toàn bộ sự hỗ trợ. “Căn phòng cuối cuối cùng luôn.”

Caine nhắm mắt lại. “Jade, anh đã nghĩ rằng tất cả những chuyện đó là dối trá.”

“Tất cả cái gì là dối trá?” Colin hỏi.

“Không phải tất cả những gì em nói đều là dối trá.” Jade xen vào cùng lúc.

“Thế chính xác là em không nói dối về những chuyện gì?” Caine gặng hỏi.

“Anh không cần phải dùng cái giọng đó với em, thưa quý Ngài.” Cô phản đối. “Em chỉ nói dối về chuyện chứng kiến vụ giết người. Đó là điều khá nhất em có thể nghĩ ra trong một thời gian ngắn như thế. Ít nhất thì em cũng nghĩ rằng đó là tất cả những gì em đã nói dối. Nếu em nghĩ ra thêm được cái gì nữa, em sẽ nói ra, được chứ? Còn giờ hãy thôi quắc mắt đi, Caine. Giờ không phải lúc để mà chỉ trích.”

“Hai người có thể để lại vụ cãi vã này lại sau được không?” Nathan cầu nhàu. “Jade, kể anh nghe vụ cháy bắt đầu thế nào. Có ai đó đã bắt cần với ...”

“Vụ cháy là cố ý, không phải do bất cẩn.” Jade giải thích. “Ai đó đã phóng lửa thiêu trụi nhà anh, chắc chắn là bọn chúng biết mình đang định làm gì. Chúng đã giải quyết rất triệt để. Ngay cả hầm chứa rượu vang cũng đã bị phá hủy, Nathan.”

“Quý tha ma bắt, không phải hầm chứa rượu vang chứ!” Nathan rú lên.

“Em tin rằng chúng đã cố gắng hủy những lá thư.” Jade nói. “Bởi vì chúng không thể tìm thấy những lá thư đó khi chúng cướp phá ngôi nhà, nên chúng ...”

“Chúng đã cướp phá nhà anh ư?” Nathan hỏi. “Khi nào?”

“Ngày hôm trước cái ngày chúng thiêu rụi nó. Ồ, em vừa nhớ ra,” Cô thêm vào và liếc về phía Caine. “Em cũng đã nói dối về chuyện ngã cầu thang. Đúng thế, em ...”

Nathan thở dài thườn thượt, kéo sự chú ý của cô về phía anh. “Khi nào chuyện này trôi qua, anh sẽ xây lại nó vậy.” Anh ừ ừ nói. “Chuồng ngựa thế nào, Jade? Chúng không bị đụng chạm gì đến chứ?”

“Ồ, đúng vậy, khu chuồng ngựa không bị đụng chạm gì đến, Nathan. Anh không cần phải lo về chuyện đó.”

Caine đang nhìn Jade. Sự lo lắng trong ánh mắt của cô là rất rõ ràng, anh tự hỏi không hiểu vì sao Nathan vẫn chưa nhận ra là cô vẫn chưa kết thúc chuyện thông báo cho cậu ta những thông tin gây thất vọng.

“Thật quá tệ vì những gì xảy ra với ngôi nhà của cậu.” Colin nói.

“Đúng thế.” Nathan trả lời. “Nhưng khu chuồng ngựa vẫn ổn. Colin, cậu nên nhìn thấy chuồng ngựa của mình. Có một con ngựa đặc biệt, một chiến mã giống Ả rập mà mình đã phải trả một gia tài để có được nó, nhưng nó thực sự xứng đáng với số tiền bỏ ra. Mình đã đặt tên cho nó là Tia chớp.”

“Tia chớp ư?” Colin hỏi và nhe răng cười khi nghe thấy cái tên lỗ bịch đó. “Nghe như thể Harry có góp phần vào việc chọn cái tên đó vậy.”

“Đúng là thế.” Nathan thừa nhận và cười nhả nhổ. “Tuy nhiên, cái tên rất hợp với tốc độ của nó. Nó chạy nhanh như gió vậy. Chỉ có Jade và mình mới có thể cười nó. Hãy chờ đến khi cậu nhìn thấy nó...” Nathan dừng đoạn khoác lác lại khi anh thấy Jade lại một lần nữa nhìn anh lắc đầu.

“Gì thế, Jade? Em không đồng ý là Tia chớp chạy nhanh như gió à?”

“Ồ, có chứ, Nathan, Tia chớp đúng là đã từng chạy nhanh như gió thật.”

Nathan trông như thể sẵn sàng òa lên khóc. “Đã từng ư?”

“Em e rằng em có một tin gây thất vọng nho nhỏ nữa cho anh, Nathan. Có một chuyện không may xảy ra và con ngựa tốt của anh đã bị bắn chính giữa đôi mắt màu nâu đẹp tuyệt của nó.”

Caine lại ngả người ra lưng ghế một lần nữa. Tác động của những gì cô đang nói với anh trai cô như tống thẳng vào anh với toàn bộ sức mạnh của nó. “Ý em là em cũng không nói dối về điều đó ư?”

Cô lại lắc đầu.

“Cái quỷ gì thế!” Nathan quát lên. “Ai đã bắn Tia chớp?”

Cô lừ mắt nhìn Caine. “Em đã bảo anh rằng anh ấy sẽ thất vọng lắm mà.” Cô lẩm bẩm.

“Chuyện đó chắc chắn không phải là lỗi của anh.” Caine lẩm bẩm đáp lại. “Vì thế em có thể thôi gườm gườm nhìn anh vẻ khó chịu như thế được rồi đấy.”

“Caine đã bắn nó ư?” Nathan gầm lên.

“Không.” Jade vội nói. “Anh ấy chỉ không tin rằng anh sẽ thất vọng như thế này thôi. Chứ lúc đó em vẫn còn chưa gặp Caine mà.”

Anh trai cô ngã người lên những chiếc gối và giơ hai tay lên che mắt. “Không có cái gì là bất khả xâm phạm hết hay sao?” Anh rống lên.

“Con Tia chớp rõ ràng là không rồi.” Caine xen vào với vẻ khô khốc.

Nathan trừng mắt nhìn anh. “Nó là một con ngựa cực kỳ xuất sắc.”

“Tôi chắc nó là thế.” Caine nói trước khi quay sang Jade. “Nếu em nói thật với anh về chuyện này, vậy thì nó chỉ có nghĩa là ...”

“Em thực sự sẽ rất cảm kích nếu như anh dừng cái việc sỉ nhục em lại, Caine.” Cô quát lên.

“Jade luôn luôn nói thật.” Nathan bảo vệ em gái.

“Thật ư?” Caine kéo dài giọng. “Tôi vẫn chưa nhìn thấy khía cạnh đó của cô ấy. Kể từ giây phút tôi gặp cô ấy, cô ấy chẳng làm gì khác ngoài nói dối. Đúng không, em yêu? Nhưng tất cả những chuyện đó giờ có vẻ như đang thay đổi, đúng không?”

Cô không thềm trả lời anh.

“Em yêu, tại sao em không nói nốt cho Nathan nghe những tin xấu còn lại đi.”

“Còn lại ư? Lạy Chúa tôi, vẫn còn nữa ư?”

“Chỉ một chút nữa thôi.” Cô trả lời. “Anh có nhớ chiếc xe ngựa mới cóng đáng yêu của anh không?”

“Không phải chiếc xe ngựa của anh chứ, Jade!” Nathan phản đối với một tiếng rên rỉ yếu ớt.

Cô quay sang Colin trong khi Nathan lại điếm qua danh sách những tràng chửi rủa tục tĩu của mình một lần nữa. “Anh đáng lẽ nên nhìn thấy nó, Colin. Phía bên trong chiếc xe ngựa đó đã từng rất rộng rãi và thoải mái. Nathan đã thuê làm lưng ghế ngồi bằng loại da thuộc rất mềm mại.”

Colin lúc này đang cố gắng tỏ ra thông cảm. “Đã từng ư?” Anh hỏi.

“Ai đó đã phóng hoá đốt nó.” Jade tuyên bố.

“Này, tại sao ai đó lại muốn phá hủy một chiếc xe ngựa hoàn hảo như thế chứ?”

Caine trả lời câu hỏi đó. “Em gái của cậu đã bỏ qua mất một chi tiết quan trọng. Tình cờ cô ấy lại có mặt bên trong chiếc xe khi nó bị phóng hóa.”

Colin là người đầu tiên kịp phản ứng với thông tin đó. “Lạy Chúa tôi, Jade. Kể cho bọn anh nghe chuyện gì đã xảy ra đi.”

“Caine vừa nói với anh đấy thôi.” Cô nói.

“Không, kể cho bọn anh nghe chính xác chuyện đó xảy ra như thế nào.” Colin khẳng định. “Em đã có thể bị giết chết.”

“Đó là ý định của chúng.” Cô nói, giọng cô nhuốm vẻ bức tức. “Chúng định giết em. Sau khi ngôi nhà của Nathan bị thiêu rụi, chiếc xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn sàng và em lên đường đến London. Em muốn tìm anh, Nathan...”

“Có bao nhiêu người đi cùng em?” Caine cắt ngang và hỏi.

“Hudson đã cử hai người đi cùng em.” Cô nói.

Caine lắc đầu. “Anh đã nghĩ rằng em bảo với anh rằng em chỉ mới quay trở lại Anh có hai tuần.”

“À..., thực ra thì, lâu hơn một chút.” Cô lảng tránh.

“Bao lâu?”

“Hai tháng.” Cô thừa nhận. “Em đúng là phải nói dối về chuyện đó.”

“Em đáng lẽ đã có thể nói với anh sự thật.”

Anh đang trở nên tức giận, còn cô quá bức tức để mà quan tâm đến chuyện đó. “Thế ư? Và liệu anh có tin em nếu như em nói rằng em là Pagan và rằng em vừa mới bắt cóc Winters, gửi ông ta cho Nathan, và rằng lúc này em đang cố gắng ... Ồ, có tác dụng gì chứ? Anh hẳn là sẽ không thèm nghe em nói.”

“Chờ một chút,” Nathan cắt ngang. “Hudson là ai, Jade? Em nói rằng Hudson cử hai người đi cùng em, nhớ không?”

“Ông ta là viên quản gia mà Quý bà Briars đã thuê cho anh.”

Nathan gật đầu. “Và rồi chuyện gì đã xảy ra?” Anh hỏi.

“Bọn em vừa mới đến phía ngoài London thì lại bị dính bẫy của chính ba gã đàn ông đó. Họ đã chặn đường lại bằng những thân cây lớn. Em chồm người ra ngoài cửa sổ để xem chuyện gì đang xảy ra thì bỗng nghe thấy tiếng hét lên. Ai đó đã đánh em, Nathan, ngay bên thái dương. Nó thực sự làm em quay cuồng. Em hẳn là đã ngất xỉu, nhưng em cảm thấy thừa nhận khả năng đó thì thật là xấu hổ.” Cô quay sang phía Caine. “Bình thường chuyện ngất xỉu không phải là một điều dành cho em.”

“Jade, em lại đang lạc đề rồi.” Caine nhắc cô.

Cô nhìn anh với vẻ mặt cău kính, rồi quay lại với anh trai của mình. “Phía bên trong xe ngựa bị băm ra từng mảnh nhỏ. Bọn chúng đã dùng dao rạch nát những mảng da thuộc. Em ngửi thấy mùi khói và dĩ nhiên là phải nhảy ra ngoài rồi.”

“Chúng đã săn lùng những lá thư ư?” Colin hỏi.

“Em chỉ mở cửa xe và trèo ra ngoài thôi ư?” Nathan hỏi cùng một lúc.

“Đúng và không.” Jade trả lời. “Đúng là em tin rằng chúng đã nghĩ là có khả năng em đã giấu những lá thư phía sau lưng ghế da, và không, Nathan, em không mở được cửa xe. Cửa hai bên đều bị chặn bên ngoài bằng những cành cây. Em đã chui ra từ cửa sổ. Ổn Chúa là khung cửa sổ đã không bền như anh tưởng. Thực ra thì, Nathan, giờ em đã có thời gian để nghĩ lại về chuyện đó, em nghĩ rằng anh đã tốn tiền quá nhiều cho cái xe ngựa đó. Bản lề của nó không được vững chắc chút nào và...”

“Jade!”

“Caine, đừng có cất cao giọng với em.” Jade vặc lại.

“Đúng là thập tử nhất sinh.” Colin xen vào.

“Em đã rất hoảng sợ.” Jade thì thào, rồi cô quay sang phía Caine. “Không gì phải xấu hổ khi em thừa nhận là em hoảng sợ.”

Caine gật đầu. Giọng nói của cô cho thấy là cô đang thách thức anh dám không đồng ý với cô. “Đúng thế, hoảng sợ trong trường hợp này không có gì đáng xấu hổ cả.”

Cô trông có vẻ nhẹ nhõm. Vậy là cô cần sự đồng ý của anh ư? Caine băn khoăn về khả năng đó một lúc lâu rồi lên tiếng. “Giờ thì anh đã biết vì sao em lại mang những vết bầm tím trên vai rồi. Những vết đó là do lúc em đã uốn người chui qua cái cửa sổ đó, đúng không?”

“Làm thế quái nào mà anh biết được con bé có những vết bầm tím trên vai hay không?” Nathan gầm lên, bởi vì anh chỉ vừa mới nhận ra tầm quan trọng trong câu nói của Caine.

“Tôi đã nhìn thấy chúng.”

Nathan hẳn là đã lao đến giải quyết cái cổ họng của Caine nếu như Colin không vung tay ra chặn ngang ngực anh. “Để sau, Nathan.” Colin nói. “Cậu và Caine sẽ giải quyết mâu thuẫn sau. Nghe chừng chúng ta sẽ phải làm khách ở đây một thời gian dài đấy.”

Nathan trông như thể vừa bị bắt phải bơi trên biển với đàn cá mập vây quanh.

“Anh sẽ đẩy mình và Colin vào tình trạng nguy hiểm nếu anh rời khỏi đây.” Jade nói. “Điều đó thật quá nguy hiểm.”

“Chúng ta phải ở cùng một chỗ.” Colin thêm vào.

Nathan miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

“Caine,” Colin nói. “Khi anh truy lùng Pagan, anh đã tự đặt mình vào vòng nguy hiểm. Những thành viên còn lại của Hội Tribunal không thể mạo hiểm với khả năng anh tìm thấy tên cướp biển đó.”

“Có khả năng là Pagan sẽ có thể thuyết phục anh rằng hẳn không làm gì liên quan đến cái chết của em trai anh cả. Đúng thế, đó là nguy cơ quá lớn để bọn chúng có thể mạo hiểm.” Nathan nói.

“Và thế là cậu cử Jade đến gặp tôi.” Caine xen vào.

Nathan lắc đầu. “Chúng tôi không cử con bé đi. Chính là kế hoạch của nó ngay từ đầu và chúng tôi chỉ được thông báo khi nó đã lên đường rồi. Chúng tôi không được có chút tiếng nói nào trong chuyện này cả.”

“Giờ làm thế nào chúng ta đuổi được bọn chó săn kia khỏi sân lũng anh đây?” Colin hỏi. “Anh không thể giúp bọn em truy tìm được thủ phạm chừng nào mà anh vẫn còn bị săn đuổi.” Anh thở dài thườn thượt, rồi lẩm bẩm. “Quý tha ma bắt, mọi chuyện đúng là một mớ hỗn loạn. Làm thế quái nào chúng ta có thể tìm được bọn khốn đó bây giờ? Chúng ta tuyệt đối không có đầu mối gì để bắt đầu cả.”

“Em sai rồi, Colin.” Caine nói. “Chúng ta có một chút thông tin để có thể lần theo. Chúng ta biết rằng Hammond – người chỉ huy Hội Tribunal – là một người đứng đầu hợp pháp của một Bộ. Ba người mà hãn ta tuyển dụng là Ice, Fox, và Prince. Giờ chỉ còn một hoặc hai người trong số đó còn sống, đúng không? Và một người trong số đó hoặc cả hai là cấp trên của Willburn. Willburn, nhân tiện đây, hãn là đang dẫn đầu một điệp vụ hai mang. Hãn ta hãn là đang làm việc cho Chính phủ của chúng ta cũng như làm việc cho Hội Tribunal.”

“Làm thế nào mà anh hình dung ra được chuyện đó?” Nathan hỏi.

“Khi chúng tôi nhận được thông tin về cái chết của hai người, cha tôi và tôi đã được gửi cho những tập hồ sơ lưu lại những hoạt động thứ yếu nhưng anh hùng mà cả hai người đã được cho là thực hiện vì lợi ích của nước Anh. Willburn đang bưng bít thông tin phía sau lưng hãn, Colin, và cả hai tập hồ sơ đều không có bất kỳ thông tin có giá trị nào có thể dùng để kiểm tra. Họ vin vào lý do là để an toàn, dĩ nhiên rồi. Nhân tiện, cả hai đứa em cùng được trao huân chương vì sự dũng cảm.”

“Tại sao họ phải bận tâm nhỉ?” Colin hỏi.

“Để xoa dịu.” Caine trả lời. “Cha chúng ta là một Công tước, Colin. Willburn không thể nào chỉ đơn giản là để em biến mất. Quá nhiều câu hỏi sẽ được đưa ra.”

“Còn Nathan thì sao?” Colin hỏi. “Tại sao họ lại phải bận tâm đến chuyện ban vinh dự cho cậu ấy sau khi cậu ấy chết? Cha cậu ấy đã chết và không có bất cứ người mang họ Wakerfields nào có tước hiệu. Không lẽ họ muốn xoa dịu Jade hay sao?”

Caine lắc đầu. “Em quên mất hàng hà vô số những tước hiệu khác của Nathan rồi.” Caine nói. “Cậu ta cũng là Hầu tước xứ St. James, nhớ không? Hội Tribunal hãn là phải cân nhắc tất cả các hậu quả nếu như họ làm cho phe cánh man rợ đó nghi ngờ.”

“Đúng là em quên mất những người ở St. James.” Colin thừa nhận, rồi anh quay sang Nathan và cười gằn. “Cậu chẳng nói gì nhiều về những người bà con ở nhánh đó trong gia đình cậu, Nathan.”

“Cậu thì thế nào?” Nathan trả lời cộc lốc.

Colin bật cười.

“Giờ không phải là lúc để mất cảnh giác.” Jade lẩm bẩm. “Hơn nữa, em chắc chắn rằng tất cả những câu chuyện về những người St. James đó là hoàn toàn phóng đại. Vì sao ư, phía bên dưới tất cả vẻ thô lỗ đó, họ thực sự là những người rất tốt bụng. Đúng không, Nathan?”

Giờ thì đến lượt Nathan cười phá lên. “Trong mắt của một con lợn.” Anh lè nhè.

Jade nhìn anh với vẻ cực kỳ cau có vì đã quá trung thực như thế. Rồi cô quay trở lại với Caine. “Anh có đến buổi lễ trao huân chương cho Colin và Nathan không?” Cô hỏi. “Nó có dễ thương không? Có hoa hòe gì không? Đó có phải là một buổi tiệc khá lớn?”

“Không, anh không tham gia buổi lễ đó.” Caine cắt ngang.

“Thật đáng hổ thẹn.” Cô tuyên bố. “Anh đã bỏ qua lễ tưởng niệm của em trai...”

“Jade, anh đã quá tức giận.” Caine lại cắt ngang. “Anh không muốn nghe những bài diễn văn hay nhận bất cứ cái huân chương nào hộ cho Colin. Anh để cha anh nhận lãnh nhiệm vụ đó. Anh đã muốn...”

“Trả thù.” Colin xen vào. “Giống y hệt cái lần anh đuổi theo anh em nhà Bradley.”

Sau khi đưa ra câu nói đó, Colin quay lại kể cho Nathan nghe về cái tai nạn ngày đó. Jade lại trở nên mất kiên nhẫn. “Em muốn quay trở lại chủ đề

ban đầu của chúng ta.” Cô tuyên bố. “Anh đã nghĩ ra bất cứ giải pháp nào chưa, Caine?”

Anh gật đầu. “Anh nghĩ rằng anh đã có một kế hoạch hay ho để gạt bỏ bọn chó săn ra khỏi đường đi của anh. Dù sao đi chăng nữa kế hoạch đó cũng đáng để thử, nhưng đó mới chỉ là một mối đe dọa. Chúng ta vẫn còn phải lo lắng về Jade nữa.”

“Ý anh là gì?” Colin hỏi.

“Colin, chúng ta đang phải đối mặt với hai vấn đề riêng biệt ở đây. Anh là mục tiêu, đúng thế. Chúng ta phải giả định rằng chúng biết anh sẽ không từ bỏ chuyện tìm kiếm Pagan, kẻ giơ đầu chịu báng rất thuận tiện của chúng.”

“Nhưng có chuyện gì về Jade mà chúng ta phải lo lắng?” Colin hỏi. “Bọn chúng không thể nào biết được cô ấy là Pagan.”

Caine thở dài trước khi trả lời. “Hãy bắt đầu từ đầu. Rõ ràng là hai thành viên còn lại của Hội Tribunal biết rằng Fox đã lưu giữ những lá thư. Bởi vì chúng vẫn chưa xác định được những lá thư đó ở đâu nên chúng đã làm những bước tốt nhất tiếp theo. Chúng sử dụng người của chúng, Willburn, để tuyển dụng cậu, Nathan. Còn cách nào tốt hơn để có thể trông chừng con trai của Fox chứ?” Anh không chờ cho Nathan có thể kịp phản ứng cho câu nói đó, mà vẫn tiếp tục. “Tôi cho rằng phòng của cậu ở Oxford đã bị lục soát hơn một lần rồi, đúng không?”

Nathan gật đầu.

“Chúng hẳn là phải khá chắc chắn rằng cậu có những lá thư đó. Trong một thời gian, cậu là kẻ tình nghi hợp lý duy nhất. Em gái cậu còn quá nhỏ và Harry đã đưa cô ấy đi xa. Lúc đó không ai có thể tin rằng Fox đã tin tưởng đến nỗi giao phó những lá thư cho Harry. Chỉ riêng bề ngoài của ông ấy thôi cũng đã đủ để làm người qua kết luận như thế. Bọn chúng không thể biết Fox đã quen biết Harry từ lâu lắm rồi.”

Jade cảm thấy muốn thở hắt ra nhẹ nhõm. Lúc này Caine đang tỏ ra vô cùng logic, và cô cảm thấy như thể anh vừa mới cất bỏ một gánh nặng ra khỏi vai tất cả bọn họ. Từ vẻ mặt của em trai anh, cô kết luận rằng Colin cũng cảm thấy nhẹ nhõm không kém.

“Và?” Nathan giục khi Caine vẫn giữ im lặng.

“Chúng chờ đợi.” Caine trả lời. “Chúng biết rằng rồi thì dần dần những lá thư cũng sẽ xuất hiện. Và đó chính xác là những gì đã xảy ra. Harry đưa lá thư cho Jade. Cô ấy đưa cho Nathan xem và cậu ta chia sẻ thông tin đó với em, Colin.”

“Chúng ta đã biết chuyện đó rồi.” Nathan nạt.

“Hush, Nathan.” Jade thì thào. “Caine đang suy diễn có logic. Chúng ta không được xen vào giữa sự tập trung của anh ấy.”

“Khi Colin kể với Willburn về những lá thư, hẳn ta liền đi gặp Hội Tribunal, dĩ nhiên rồi.”

“Và thế là bọn em bị lên thớt.” Colin nói. “Em đã tin nhầm người.”

“Đúng thế, em đã tin nhầm người.”

“Chúng vẫn đang lần theo những lá thư.” Nathan nói.

Caine nhanh chóng gật đầu. “Chính xác.”

Colin ngồi thẳng lên một chút. “Giờ khi mà bọn chúng nghĩ rằng chúng ta đã chết, Nathan, vậy thì chỉ còn duy nhất một người có thể có những chứng cứ xác đáng.” Anh quay sang và nhìn thẳng vào Jade. “Chúng biết em có những lá thư.”

“Chúng không thể biết chắc chắn.” Jade tranh luận. “Nếu không chúng hẳn là đã giết em rồi. Đó là lý do vì sao chúng vẫn lùng tìm, vì sao ngôi nhà

xinh xắn của anh lại bị phá hủy, Nathan, lý do mà chiếc xe ngựa tốt mã của anh bị băm nhỏ ra quá ...”

“Jade, chúng không có chỗ nào khác để tìm kiếm nữa. Chỉ có một con đường duy nhất mở ra trước mắt bọn chúng lúc này.” Nathan xen vào.

“Chúng sẽ cố gắng bắt cô ấy.” Colin dự đoán.

“Đúng thế.” Nathan đồng ý.

“Tôi sẽ không để bất cứ ai đến gần cô ấy.” Caine tuyên bố. “Nhưng tôi cũng không cảm thấy thuyết phục là chúng đã khẳng định được cô ấy có những lá thư. Một trong hai người các cậu có thể đã giấu chúng đi trước khi bị chúng tóm được. Mặc dù vậy, chuyện đó sẽ làm cho chúng phát điên lên khi phải chờ đợi những lá thư xuất hiện trở lại lần nữa. Chúng đang trở nên tuyệt vọng, tôi có thể tưởng tượng được điều đó.”

“Vậy chúng ta sẽ làm gì?” Colin hỏi.

“Trước hết,” Caine nói và quay sang nhìn Jade. “Em có nhớ em đã yêu cầu anh điều gì khi em đến quán rượu vào buổi tối hôm đó không?”

Cô chậm chậm gật đầu. “Em đã yêu cầu anh giết em.”

“Em gì cơ?” Nathan gầm lên.

“Cô ấy yêu cầu tôi giết cô ấy.” Caine lặp lại, nhưng anh không hề rời ánh mắt khỏi Jade.

“Nhưng anh ấy đã từ chối lời đề nghị của em.” Jade giải thích. “Em biết anh ấy sẽ làm thế, dĩ nhiên rồi. Nhưng chuyện đó thì có liên quan gì đến kế hoạch của anh chứ, Caine?”

Lúm đồng tiền xuất hiện thật rõ ràng trở lại khi anh nhìn cô cười toét miệng. “Vô cùng đơn giản, em yêu. Anh đã đổi ý rồi, anh quyết định sẽ chiều theo ý em.”

CHƯƠNG 13

“Pagan phải chết.” Caine nói, giọng anh trầm và nhấn mạnh. “Đó là cách duy nhất.” Anh lừ mắt nhìn Nathan khi khẳng định chắc nịch điều đó. Anh trai của Jade nhanh chóng gật đầu đồng ý.

Jade nhảy dựng ra khỏi ghế. “Em không muốn chết.” Cô kêu toáng lên. “Em sẽ không chấp nhận điều đó đâu, Caine.”

“Nào, Jade...” Nathan lên tiếng.

“Anh ấy đang nói về tên cướp biển thôi.” Colin giải thích. “Anh ấy sẽ không thực sự giết em đâu, cô bé.”

Jade trừng mắt nhìn Colin vặc lại. “Em biết chính xác anh ấy đang nói gì. Và em vẫn không chấp nhận điều đó. Các anh có biết em đã mất bao nhiêu năm để xây dựng cái danh tiếng đó của em không? Khi em nghĩ rằng ...”

Các chàng trai lúc này phớt lờ cô. Nathan và Colin thực ra đang mỉm cười, Jade đành chịu thua. Cô ngồi xuống trở lại và quay sang nhìn Caine với vẻ cau có. “Nếu anh không khởi đầu cái vụ săn lùng để bắt cho bằng được Pagan thì những chuyện này giờ sẽ không cần thiết. Tất cả là lỗi của anh, Caine.”

“Jade, đó là cách duy nhất.” Nathan tranh luận. “Nếu Pagan chết, hay tốt hơn, nếu tất cả mọi người tin rằng tên cướp biển đó đã chết, thì Caine sẽ phải từ bỏ cuộc săn lùng của mình, đúng không? Hội Tribunal biết anh ta hoàn toàn tin rằng Pagan phải chịu trách nhiệm trong việc giết chết em trai của anh ta, nhớ không?”

Cô miễn cưỡng gật đầu. “Lúc đó chúng sẽ để yên cho Caine chứ gì? Anh ấy sẽ lại an toàn?”

Nathan mỉm cười quay sang Caine. “Kế hoạch này của anh giải quyết được nhiều hơn là một vấn đề.” Anh nhận xét với một cái liếc mắt đầy ý nghĩa về phía cô em gái của mình.

Caine gật đầu. “Jade, em sẽ phải thay đổi một chút về bản thân mình. Khi Pagan chết, em sẽ không thể...”

“Đó là công việc của em.” Cô rên rỉ. “Đó là những gì em làm được tốt nhất.”

Caine nhắm mắt lại. “Chính xác là em đã làm được điều gì tốt đến thế?”

Nathan trả lời Caine. “Harry thực hiện công việc cướp bóc.” Anh giải thích. “Jade luôn có mặt ở trên tàu nhưng ông ấy mới là người chỉ đạo ở phía sau. Con bé tiếp quản những vụ tấn công trên đất liền, nó thực sự có một khả năng đặc biệt, Caine. Không có một ổ khóa nào mà nó không thể mở được, không một then cửa nào mà nó không thể tháo bung ra.”

“Nói một cách khác, cô ấy là một tên trộm vặt tài giỏi.” Caine kéo dài giọng, anh cau mày nhìn Jade khi đưa ra lời nhận xét đó.

Cô ngay lập tức phản đối lại cả thái độ và quan điểm của anh. “Em không quan tâm anh nghĩ gì về em, Caine. Chuyện lừa dối giờ đã qua và anh sẽ không bao giờ gặp lại em nữa, vì vậy đối với em không có gì là quan trọng ...”

Jade dừng bật tràng đá kích của mình lại khi tiếng rống của Harry vang đến chỗ cô. Một tiếng thét chói lói của một người phụ nữ vang lên tiếp theo đó. Jade cho rằng một trong những người hầu đã vừa bị ông làm cho chết khiếp. “Nếu các anh cho phép em một lát?”

Cô không bận tâm chờ sự chấp thuận mà nhanh chóng linh ra khỏi phòng. Ngay khi cánh cửa đóng lại phía sau cô, Caine liền quay sang Nathan. “Cô ấy sẽ thông suốt mọi chuyện rất nhanh thôi.” Anh tuyên bố.

“Nhưng hi vọng là đến lúc đó chúng ta đã trình diễn xong vở kịch cái chết của Pagan và mọi chuyện sẽ là quá muộn.”

Colin gật đầu. “Đúng vậy, cô ấy sẽ nhận ra rằng bọn chúng biết cô ấy ở cùng anh và rằng giết Pagan sẽ không gây ra bất cứ sự khác biệt nào vào lúc này. Cả hai người vẫn nằm trong vòng nguy hiểm. Thật kỳ cục, nhưng Jade thường vẫn nhanh trí hơn như thế này.” Anh có vẻ trầm tư. “Anh cho rằng sẽ mất bao lâu thì cô ấy mới nghĩ thông suốt hết tất cả mọi chuyện.”

Lúc này Nathan là người lên tiếng trả lời. “Nó đã nhận ra rồi, Colin. Cậu không nhìn thấy vẻ nhẹ nhõm trong đôi mắt con bé hay sao? Biểu hiện đó chỉ lướt qua thôi, nhưng luôn là như thế. Tận trong sâu thẳm con người nó, mình nghĩ rằng con bé muốn chuyện này sẽ kết thúc.”

“Còn em thì sao?” Caine hỏi Colin. “Làm thế nào mà bất cứ ai trong số các em lại có thể muốn quay trở lại với đại dương được cơ chứ? Jade không thể tỏ ra logic vào lúc này. Cô ấy nghĩ rằng cô ấy phải giành lại những ... công việc trước đây.” Anh nói khẽ. “Đó là một cách cô ấy tự chứng tỏ bản thân, có lẽ thế. Tuy vậy, lúc này động cơ của cô ấy là gì đều không quan trọng. Cô ấy cần ai đó gạt bỏ cái khả năng đó ra khỏi cô ấy, ai đó đề nghị cô ấy phải từ bỏ.”

“Và đó là anh ư, Caine?” Colin hỏi.

“Đúng thế.”

Sau đó Jade quay trở lại phòng khách. Nathan quay sang cô. “Jade, anh nghĩ rằng em chưa nên rời khỏi đây cùng với Matthew và Jimbo. Hãy chờ cho đến khi chúng ta giải quyết xong rắc rối này đã.”

“Không phải ý anh là chờ cho đến khi các anh tìm được Hội Tribunal đấy chứ?” Cô nghe có vẻ hoảng hốt. “Em không thể ở lại đây, không sau khi ...”

Caine lừ mắt nhìn làm Jade quên mất câu phản đối của mình. Cô bước về phía bên cạnh chiếc ghế của anh và đứng đó, hai tay xếp lại phía trước người.

“Còn Harry thì sao?” Caine hỏi Nathan. “Ông ấy có gây cho chúng ta rắc rối nào không?”

“Tại sao ông ấy phải làm thế?” Colin hỏi và ngoác miệng ra ngáp. “Ông ấy giờ đã giải nghệ rồi. Chắc chắn anh đã nhận ra là không còn bất cứ vụ cướp trên biển nào trong một thời gian khá dài rồi.”

“Anh có nhận ra.” Caine đáp lại. “Tuy vậy, ông ấy có thể vẫn phản đối chuyện phóng hỏa đốt con tàu của ông ấy.”

“Không!”

Jade quá hoảng sợ với lời đề nghị đó đến mức cô phải ngồi xuống. Cô bước quay trở lại chiếc ghế tựa và đổ ập xuống đó. Nathan cảm thấy thông cảm cho cô em gái của mình. “Tàu Emerald đã là nhà của Jade.” Anh nói. “Có lẽ chúng ta nên tìm một con tàu khác, sơn nó sao cho trông giống tàu Emerald, và rồi phóng hỏa đốt nó. Còn Harry sẽ cho giấu con tàu thật ở một nơi an toàn nào đó.”

Caine gật đầu. “Liệu ông ấy có thể lo việc này luôn không? Phải có nhân chứng chứng kiến vụ chìm tàu, những nhân chứng đó sẽ xác nhận rằng họ đã nhìn thấy Pagan chết.”

“Nếu chúng ta giải thích rõ ràng chuyện này với ông ấy, thì được thôi.” Nathan đồng ý.

“Nếu ông ấy có đeo kính.” Colin xen vào và cười toe toét.

“Anh sẽ đi nói chuyện với ông ấy ngay bây giờ.” Caine tuyên bố.

Nathan đứng dậy trước Caine. “Đã đến lúc cậu phải nghỉ ngơi đi rồi, Colin.”

Trước khi Caine hay Colin nhận ra ý định của Nathan thì anh đã nhắc Colin lên trên tay mình. Nathan hơi loạng choạng trước sức nặng đó, liền chỉnh lại bước chân, rồi bắt đầu bước ra khỏi phòng. Colin ngay lập tức chống cự lại.

“Vì Chúa, Nathan, đặt mình xuống. Mình không phải đưa trẻ con.”

“Cậu hẳn là đang đánh lừa mình.” Nathan đáp lại.

Jade nhìn theo hai người bạn biến mất ở góc hành lang, rồi khẽ nói. “Nathan đã chăm sóc em trai anh rất chu đáo, Caine.”

Caine quay lại nhìn Jade, lúc này cô đang cúi gằm xuống nhìn vào lòng mình. “Em cũng thế, Jade.” Anh đáp lại.

Cô không đáp lại lời khen ngợi đó. “Anh ấy rất dịu dàng, anh trai em ấy. Hầu hết thời gian anh ấy giấu điều đó sau vẻ bề ngoài giận dữ của mình. Lưng anh ấy đầy sẹo vì những trận đòn mà anh ấy đã phải nhận, Caine. Anh ấy không phải lúc nào cũng ở trường, và không hề nói về khoảng thời gian dài mà anh ấy đã biến mất, không nói với em là anh ấy đã ở đâu. Em chỉ biết rằng có một người phụ nữ liên quan đến sự đau khổ của anh ấy. Anh ấy hẳn là đã yêu chị ấy rất nhiều, em nghĩ thế, và hẳn là chị ấy đã phản bội anh ấy, bởi vì giờ lúc nào anh ấy cũng cố gắng tỏ ra lạnh lùng và cay độc. Mặc dù vậy, Colin đã có thể chạm tới trái tim của Nathan. Em trai anh đã trao cho anh ấy tình bạn mà không có bất kỳ hạn chế nào. Anh ấy cũng đã cứu sống Nathan hơn một lần. Anh trai em không tin tưởng nhiều người lắm, nhưng Colin là ngoại lệ.”

“Nathan có tin em không?”

Câu hỏi làm cô ngạc nhiên. “Ồ, có chứ.” Cô vội nói và liếc lên nhìn anh, cô nhìn thấy sự dịu dàng trong đôi mắt anh, và tự hỏi điều gì đã đem đến phản ứng đó. “Colin sẽ không bao giờ có thể bước lên được tất cả những

bậc thang này, và Nathan biết điều đó. Anh trai em đã không cho Colin có thời gian để cảm thấy lòng kiêu hãnh của mình bị sút mẻ.”

“Nó vẫn có thể bị sút mẻ một chút.” Caine kéo dài giọng. Họ vẫn còn có thể nghe thấy tiếng Colin hét lên phản đối từ phía xa vọng lại.

Nụ cười của Jade có vẻ hơi do dự. Cô đứng dậy, rồi lại chấp hai tay sau lưng trong khi nhìn thẳng vào Caine. “Bởi vì em vẫn chưa thể rời khỏi nước Anh lúc này, nên em tin rằng em sẽ gửi một tin nhắn cho Quý bà Briars và đề nghị bà ấy mời em đến ở với bà ấy.”

“Không.”

“Không ư? Vì sao?”

“Jade, anh thực sự cảm thấy mệt vì cứ phải lặp đi lặp lại quan điểm của anh. Em sẽ ở lại với anh.”

“Quý bà Briars sẽ chào đón em đến nhà bà ấy, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn cho anh rất nhiều nếu em rời khỏi đây.”

“Vì sao?”

“Bởi vì anh sẽ nghĩ về chuyện này cực kỳ thông suốt nhờ vào cái đầu vô cùng lý trí của anh và rồi anh sẽ kết luận rằng anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em. Đó là lý do.”

“Em có muốn anh tha thứ cho em không?”

“Không hẳn thế.”

“Em lại đang nói dối rồi.”

“Chuyện đó có quan trọng không?”

“Có quan trọng đấy. Jade, anh đã nói với em là anh yêu em. Điều đó không quan trọng sao?”

“Điều đó có quan trọng.” Cô khẽ nói. Khi anh bước một bước về phía cô, cô liền rời khỏi chiếc ghế và dợm lùi về phía cửa chính. Về mặt Caine làm cô cảm thấy lo lắng, và rút lui dường như là sự lựa chọn hợp lý vào lúc này. “Tại sao anh lại nhìn em như thế?” Cô hỏi.

“Em đã đánh lừa anh, điều khiển anh, quay anh như chong chóng, nhưng tất cả những điều đó từ giờ sẽ thay đổi, em đồng ý không?”

“Vậy là cuối cùng chuyện đó cũng đã được dàn xếp xong, đúng không?” Cô lùi lại một bước nữa. “Khi anh bắt đầu suy nghĩ một cách logic, em chắc là anh sẽ hiểu rằng tất cả mọi thứ mà em đã làm là để bảo vệ anh và em trai anh. Trước hết anh phải vượt qua sự tức giận và ... lòng kiêu hãnh của mình đã.”

“Thế ư?”

“Caine, một ngày nào đó sớm thôi, em tin rằng anh sẽ thực sự cảm ơn em vì sự lừa dối lần này. Hơn nữa, giờ mọi chuyện đã qua rồi, kết thúc rồi.”

Anh chậm rãi lắc đầu rồi mỉm cười. Jade không biết phải nghĩ thế nào về phản ứng đó của anh. Bởi vì không dám rời ánh mắt khỏi anh nên cô đã không quan sát phía sau và đột nhiên cô thấy lưng mình va vào góc tường. Cô đã ước lượng sai khoảng cách đến lối ra mất vài bước chân. Cô đã sa bẫy. Nụ cười của anh toét đến tận mang tai, cho thấy rằng anh hoàn toàn nhận thấy tình thế khó khăn của cô và lúc này rất khoái chí thưởng thức khoảnh khắc đó.

“Mọi chuyện đã xong rồi.” Cô lặp bặp.

“Không, nó chỉ mới vừa bắt đầu thôi, em yêu.” Hai bàn tay anh găm phập vào tường ở hai bên đầu cô.

“Anh đang nói đến chuyện săn lùng Hội Tribunal, đúng không?”

Anh từ từ cúi xuống. “Không, anh đang nói đến chuyện của anh và em. Có phải em đã để anh chạm vào em bởi vì lúc đó em đang bảo vệ anh không?”

“Một câu hỏi kỳ cục làm sao.” Cô lẩm bẩm.

“Trả lời anh đi.”

“Dĩ nhiên là không rồi.” Cô thì thào, ngó dăm dăm vào ngực anh khi thừa nhận điều đó.

“Vậy có phải chuyện đó xảy ra vì em cảm thấy có lỗi vì đã lừa dối anh không?”

“Không.” Cô kêu lên và nhận ra giọng mình nghe có vẻ hoảng sợ liền ngay lập tức đổi lại giọng điệu. “Em không bao giờ cảm thấy tội lỗi vì nói dối cả. Em làm điều đó rất giỏi. Em tự hào về năng khiếu của mình, chứ không hổ thẹn.”

Caine nhắm mắt lại và khẽ cầu nguyện để giữ được sự kiên nhẫn. “Vậy tại sao em lại để anh chạm vào em?” Anh gặng hỏi.

“Anh biết vì sao rồi mà.”

“Nói anh nghe.”

“Bởi vì em muốn anh chạm vào em.” Cô lẩm bẩm.

“Vì sao?”

Cô lắc đầu rồi cố gắng đẩy tay anh ra. Nhưng anh không hề động đậy.

“Em sẽ không rời khỏi căn phòng này cho đến khi em nói cho anh nghe toàn bộ sự thật. Không thêm một lời dối trá nào nữa, Jade.”

Lúc này cô đang nhìn chăm chăm vào cằm anh. “Anh đòi hỏi quá nhiều ở em.”

“Anh chỉ hỏi những gì bản thân anh có thể đáp trả lại được.” Anh phản đối. “Và chúng ta sẽ đứng ở đây cả ngày cho đến khi ...”

“Ồ, thôi được.” Cô trả lời. “Em muốn anh chạm vào em bởi vì anh là một người đàn ông quá tốt bụng, quá dịu dàng và em nhận ra là em ... quan tâm đến anh nhiều như thế nào.”

Rồi cô ngẩng lên nhìn vào mắt anh, bởi vì cô cần phải biết liệu anh có sắp phá lên cười hay không. Nếu anh thể hiện ra dù chỉ là một dấu hiệu buồn cười nhỏ nhất thôi, cô thề là cô sẽ đâm thẳng vào anh.

Anh không cười. Trông anh thực sự hài lòng với lời thú nhận của cô, và quá ngạo mạn, nhưng cô cho rằng anh có quyền làm như thế. “Caine, anh không giống chút nào với người đàn ông mà em đã đọc trong tập hồ sơ của anh. Ngay cả cấp trên của anh cũng không biết về con người thật của anh.”

“Em đã đọc hồ sơ của anh ư?”

Cô nhận ra rằng đáng lẽ cô không nên nhắc đến chuyện đó với anh khi anh túm lấy vai cô và bắt đầu siết chặt đến nỗi có thể tạo ra những vết bầm tím mới trên da cô. “Đúng vậy, em đã đọc hồ sơ về anh.” Cô tuyên bố. “Em đã mất cả đêm mới đọc xong. Anh đúng là có cả một lịch sử.”

Anh lắc đầu, cảm thấy kinh ngạc hơn là giận dữ. “Jade, tập hồ sơ đó hẳn là phải niêm phong ... bị khóa kín, tên tuổi trên đó bị xóa sạch.”

“Ồ, đúng thế, Caine. Đúng vậy, phương pháp an ninh khá là tốt. Không có cái chốt cửa nào bị hỏng trên tất cả các cánh cửa, khóa tủ rất cứng cáp ...”

“Rõ ràng là biện pháp an ninh không đủ tốt.” Anh lẩm bẩm. “Em đã có thể đột nhập được vào trong. Em đã tìm thấy và đọc hồ sơ của anh. Lạy Chúa tôi, thậm chí cả anh còn chưa được nhìn thấy nó.”

“Tại sao anh lại muốn đọc nó chứ?” Cô hỏi. “Anh có mặt trong từng sự kiện. Tập hồ sơ đó chỉ liên quan đến những điệp vụ mà anh tiếp quản thôi, không có gì nhiều về cuộc sống riêng tư của anh. Vì sao ư, vụ xô xát với anh em nhà Kelly thậm chí còn không hề được nhắc tới. Caine, tại sao anh lại buồn bực đến thế?” Cô hỏi, cảm giác lúc này anh có thể bóp vụn xương của cô ra mất.

“Em đã đọc tất cả mọi thứ sao? Em biết mọi thứ anh đã làm ư?”

Cô chậm rãi gật đầu. “Anh đang làm em đau, Caine. Làm ơn bỏ em ra.”

Anh chống tay trở lại lên tường, một lần nữa khóa đường ra của cô. “VẬY mà, biết hết tất cả những thứ đó ... em vẫn đi tìm anh. Em không sợ ư?”

“Em có hơi sợ một chút.” Cô thú nhận. “Câu chuyện về anh là câu chuyện ... sặc sỡ màu sắc nhất. Và em thấy lo lắng, đúng vậy, nhưng sau khi chúng ta gặp nhau, em phát hiện ra là ngay chính bản thân em đang nghi ngờ sự chính xác ...”

“Đừng.” Anh cắt ngang. “Không có chút cường điệu nào ở đó đâu.”

Cô rùng mình vì sự lạnh lợi trong giọng nói của anh. “Anh đã làm những việc mà anh buộc phải làm.” Cô khẽ nói.

Caine vẫn chưa cảm thấy tuyệt đối chắc chắn là anh tin cô. “Bí danh hoạt động của anh là gì?”

“Kẻ săn mồi.”

“Quý tha ma bắt.”

“Caine, làm ơn hãy hiểu cho vị trí của em. Đối với em, thật sự cần thiết là phải tìm ra tất cả mọi điều về anh mà em có thể tìm.”

“Tại sao nó lại cần thiết.”

“Anh đang gặp nguy hiểm.”

“Em không hề nghĩ đến chuyện anh có thể tự giải quyết những chương ngại vật chần ngang đường anh đi ư?”

“Có.” Cô trả lời. “Em có nghĩ đến chuyện đó. Tuy nhiên, em đã hứa với em trai anh và em quyết tâm bảo vệ an toàn cho anh.”

“Lời hứa của em rất quan trọng đối với em, đúng không Jade?”

“Ừm, dĩ nhiên là thế rồi.” Cô nói.

“Anh vẫn không hiểu vì sao em lại nghĩ rằng em cần phải đọc hồ sơ của anh.”

“Em cần phải tìm ra ... điểm yếu của anh. Đừng có nhìn em như thế. Tất cả mọi người ai cũng có gót chân Achilles, Caine, ngay cả anh.”

“Và em đã tìm thấy gì? Khuyết điểm của anh là gì?”

“Giống như cha anh, anh nổi tiếng là nhà vô địch của những người nghèo. Đó không nhất thiết là khuyết điểm, nhưng em sử dụng nét đặc điểm đó của anh làm lợi thế cho kế hoạch mình.”

“Bằng cách giả vờ đang gặp nguy hiểm ư? Jade, em thực sự đã gặp nguy hiểm. Những sự kiện đó thực sự đã xảy ra. Em ...”

“Em đã có thể tự mình giải quyết được mối đe dọa đó.” Cô khoác lác. “Khi em thoát ra được khỏi chiếc xe ngựa của Nathan, em liền chạy tới Shallow’s Wharf. Matthew và Jimbo đã ở đó, đang chờ em. Ba người bọn em có thể giải quyết được mọi rắc rối.”

“Có lẽ thế.” Caine nói.

Bởi vì nhìn anh quá sẵn sàng tán thành và trông vô cùng mất tập trung nên cô cố gắng linh ra từ phía dưới cánh tay của anh. Caine chỉ đơn giản

bước tới gần hơn để chặn cô lại.

“Anh đã tin rằng em là người yếu đuối hơn và vì thế anh trở thành nhà vô địch của em, thiên thần hộ mệnh của em.” Cô kết thúc.

“Và rồi hóa ra, em cũng đã là thiên thần hộ mệnh của anh.” Anh nói.

“Điều đó có làm tổn thương lòng kiêu hãnh của anh không?”

“Không.” Anh trả lời. “Bị em điều khiển đã quá đủ làm tổn thương đến lòng kiêu hãnh của anh rồi.”

“Anh đủ cao ngạo để chịu đựng cú đánh nhẹ hều này mà.” Cô thì thào, một thoáng mỉm cười trong giọng nói của cô. “Anh sẽ sẵn sàng hi sinh mạng sống của mình để giữ cho em an toàn. Em đã nghe anh thì thầm lời hứa đó khi anh nghĩ rằng em đã ngủ thiếp đi rồi.”

“Chết tiệt thật, Jade, có giây phút nào mà em không lừa dối anh không?”

Cô không trả lời anh.

“Jade, anh đã trao cho em sự bảo vệ của mình. Em có biết em đã trao cho anh cái gì không?”

“Sự dối trá.” Cô trả lời.

“Đúng thế, sự dối trá, nhưng còn một thứ khác nữa.” Từ gương mặt đỏ bừng của cô anh có thể nói rằng cô hiểu anh đang nói đến điều gì. “Em còn trao cho anh cái gì nữa nào?”

“À, còn có ... chuyện đó nữa.” Cô lí nhí. “Em đã là một trinh nữ ...”

“Em trao cho anh tình yêu của em, Jade.”

Cô lắc đầu.

Anh gật đầu.

“Em không có, Caine.”

“Em có đấy.” Anh nói. “Em có nhớ anh đã nói gì với em cái đêm đầu tiên chúng ta yêu nhau không?”

Cô nhớ từng từ một. “Không.”

“Em lại nói dối rồi, Jade. Em có sở trường nhớ mọi thứ em đã từng đọc hay nghe cơ mà.”

“Chỉ những gì em đã đọc thôi.” Cô khẽ nói, rồi bắt đầu vùng vẫy để thoát ra khỏi anh, đột nhiên cô cảm thấy mình tràn ngập trong một nỗi sợ hãi vô hình.

Caine tiến tới sát hơn, cho đến khi đùi anh chạm vào đùi cô. “VẬY ĐỂ anh nhắc lại cho em nhớ, cô nàng lừa đảo bé bỏng của anh.” Anh thì thầm. “Anh đã nói với em rằng em sẽ thuộc về anh. Bây giờ và mãi mãi, Jade.”

“Anh không thực sự có ý đó.” Cô kêu lên. “Em sẽ không ràng buộc anh bởi một lời hứa ngốc nghếch như thế, Caine.” Cô nhắm mắt chống lại những ký ức về cuộc làm tình của họ. “Giờ không phải là lúc để ... Caine, dừng lại đi.” Cô luống cuống khi anh cúi xuống và hôn lên trán cô. “Em đã lừa gạt anh, nói dối anh. Hơn nữa, anh không biết em là Pagan. Bất cứ điều gì anh nói đêm hôm đó phải được quên đi.”

“Anh không muốn quên.” Anh nói.

“Caine, em không thể ở lại với anh. Anh thậm chí còn không thích em. Em là một tên trộm, anh nhớ không?”

“Không, tình yêu của anh, em đã từng là một tên trộm.” Anh nói. “Nhưng tất cả những chuyện đó đã kết thúc rồi. Sẽ có vài thay đổi, Jade.”

“Không thể được đâu. Anh sẽ không bao giờ có thể thay đổi quá nhiều, Caine. Anh quá cứng nhắc.”

“Anh đang nói đến em kìa!” Anh quát lên. “Em sẽ phải thay đổi.”

“Em sẽ không thay đổi đâu.”

“Có đấy. Em sẽ từ bỏ tất cả những chuyện đó, Jade.”

“Vì sao?”

“Bởi vì anh không chấp nhận điều đó, đó là lý do vì sao.”

Cô không muốn hiểu. “Những gì em làm không liên quan gì đến anh.” Cô tranh luận. “Người của em trông mong vào em, Caine. Em sẽ không để họ thất vọng.”

“Vậy thì họ sẽ phải trông mong vào một ai đó khác.” Anh gầm lên. “Những ngày cướp bóc của em chấm dứt rồi.”

Tại cô ù lên, nhưng đột nhiên cô cảm thấy quá tức giận và quá hoảng sợ để có thể lo lắng về điều đó. “Một khi em rời khỏi đây, anh sẽ không bao giờ nhìn thấy em nữa. Đừng lo, em sẽ không quay lại để cướp bóc nhà anh đâu.” Cô quyết định là cô đã kết thúc cuộc nói chuyện đó rồi. Cô xô mạnh Caine ra, rồi nhìn thấy Nathan và Black Harry đang đứng trên lối vào và quan sát cô. Cô cho rằng họ đã nghe hầu hết cuộc hội thoại. Cô đã quát lên, cô nhận ra điều đó, âm ỉ gần như là Caine. Và dù sao đi chăng nữa đó tất cả là do Caine đã gây ra. Anh đã làm cô biến thành một người đàn bà đánh đá.

“Tại sao anh lại quan tâm đến chuyện con bé làm gì?” Nathan hỏi.

Vì Jade, Caine giữ cho vẻ mặt của mình ôn hòa và kiềm chế. “Nathan, tôi tin rằng đã đến lúc cậu và tôi phải có một cuộc tán gẫu nho nhỏ. Jade, hãy chờ trong phòng ăn với Harry. Sterns?” Caine thêm vào khi viên quản gia gia nhập vào nhóm. “Hãy canh chừng để bọn ta không bị cắt ngang.”

Dường như Black Harry là người duy nhất thấu hiểu chuyện gì sắp xảy ra. “Chờ một chút, cậu bé của ta.” Ông nói với Caine khi bước ngang qua

Nathan, rồi vội vàng băng qua phòng khách, túm lấy cái tô bằng bạc đặt phía trên mặng sông đèn, rồi nhanh chóng quay trở lại lối vào. “Sẽ thật hổ thẹn nếu để thứ này bị phá hủy, đúng không? Ta sẽ đem nó theo ta.” Ông thêm vào khi Jade định lên tiếng phản đối. “Caine sẽ muốn ta có nó, bé con, vì thế hãy dừng cau có lại đi.”

Nathan đã bước vào trong phòng khách. Với một cái gật đầu thì chào chúc may mắn, Sterns kéo Jade ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

“Họ phải nói chuyện với nhau về cái gì chứ?” Jade hỏi Black Harry. “Họ thậm chí còn chưa biết gì về nhau.”

Tiếng loảng xoảng đã cuốn trôi sạch cảm giác mơ hồ của cô. “Lạy Chúa tôi, họ đang giết chết nhau.” Cô kêu lên. “Bác Harry, làm gì đi chứ.”

Jade ra lệnh trong khi cố gắng đẩy Sterns ra khỏi đường đi của cô. Harry vội vàng bước tới và quàng tay quanh vai cô. “Nào, bé con, hai đứa nó đã vô cùng ngứa ngáy muốn xông vào nhau ngay từ cái giây phút chúng vừa mới gặp nhau. Hãy để chúng được yên. Đi cùng với ta vào phòng ăn nào. Đầu bếp đang chuẩn bị đưa đồ tráng miệng ra cho chúng ta đấy.”

“Harry, làm ơn.”

“Đi nào.” Harry xoa dịu. “Bọn thuộc hạ đang chờ ta.”

Bác cô đành bỏ cuộc không cố gắng thuyết phục cô tham gia cùng với ông nữa khi cô bắt đầu hét toáng lên. Âm thanh đó không làm ông phiền lòng chút nào nếu xem xét đến tất cả những tiếng âm ì phát ra từ phía phòng khách. “Con luôn là một cô bé cứng đầu, bé con.” Ông lẩm bẩm rồi quay trở lại phòng ăn. Chiếc tô bạc yêu quý được quắp chặt dưới cánh tay ông.

* * *

Một tiếng đập thình thình vang lên từ phía cửa chính đúng lúc cánh cửa phòng ăn đóng lại sau lưng Harry. Sterns ngay lập tức như bị xé đôi giữa

hai nhiệm vụ.

“Tiểu thư làm ơn giúp tôi xem ai đang gọi được không?” Ông quát lên để cô có thể nghe thấy tiếng ông trên nền những tiếng om sòm từ phòng khách. Hai cánh tay của Sterns khoanh lại trước ngực, lưng dựa vào cánh cửa.

Jade bước tới đứng cạnh ông, rồi bắt chước tư thế của ông. “Tiểu thư này sẽ gác cửa trong khi ông ra xem ai đang đến.”

Viên quản gia lắc đầu. “Cô không thể lừa gạt tôi, Tiểu thư Jade. Cô muốn xông vào bên trong với Tước gia chứ gì?”

“Dĩ nhiên là tôi muốn vào trong rồi.” Cô tranh luận. “Caine đang đánh nhau với anh trai tôi. Họ đang có vẻ sẽ giết chết nhau.”

Một tiếng loảng xoảng lớn nữa làm rung chuyển bức tường. Sterns kết luận là một trong hai người đó đã ném chiếc ghế trường kỷ vào tường. Ông nói với Jade khả năng đó, nhưng cô lắc đầu. “Nghe giống như là một người nào đó bị quăng vào tường hơn, Sterns. Ôi, làm ơn...”

Cô không buồn tiếp tục nài nỉ ông khi thấy ông kiên quyết lắc đầu.

Cánh cửa chính đột nhiên mở ra. Cả Jade và Sterns đều quay lại chú ý vào hai vị khách vừa mới bước vào trong nhà.

“Đó là Ngài Công tước xứ Williamshire và Phu nhân.” Sterns thì thào vẻ hoảng hốt.

Bộ dạng của Jade ngay lập tức thay đổi. “Đừng có rời khỏi những cánh cửa này, Sterns.”

Cô vội vàng băng qua phòng giải trí và nhún gối chào cha mẹ của Caine. Ngài Công tước mỉm cười với cô, nhưng nữ Công tước gần như không nhận ra sự có mặt của cô, bởi vì sự chú ý của bà lúc này tập trung

vào đường luồng dẫn đến phòng khách. Một tràng chửi rủa âm ỉ vang lên xuyên qua những cánh cửa. Mẹ kế của Caine há hốc miệng thờ ắt ra.

“Người đã chiếm mất sự trong trắng của con bé, đồ con hoang.”

Tiếng gầm buộc tội của Nathan vang vọng ra tận phòng giải trí. Jade cảm thấy muốn hét lên. Đột nhiên cô hi vọng Caine sẽ giết chết anh trai của mình.

Rồi cô nhớ ra hai vị khách của họ. “Một ngày tốt lành.” Cô đã phải quát lên để Ngài Công tước và Phu nhân có thể nghe thấy, và cảm thấy mình giống như một cô nàng ngốc nghếch.

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế?” Nữ Công tước gắng hỏi. “Sterns, cô gái này là ai?”

“Tôi là Tiểu thư Jade.” Cô buột miệng. “Anh trai tôi và tôi là bạn của Caine.”

“Nhưng chuyện gì đang xảy ra bên trong phòng khách?” Nữ Công tước hỏi.

“Chút mâu thuẫn nhỏ.” Cô nói. “Caine và Nathan, anh trai tôi, hai vị biết đấy, đang có một cuộc tranh luận khá hào hứng về ...”

Cô liếc về phía Sterns cầu xin sự giúp đỡ trong khi cố gắng đến điên cuồng để nghĩ ra một lời giải thích hợp lý.

“Mùa màng.” Sterns hét lên.

“Mùa màng ư?” Ngài Công tước hỏi, trông có vẻ hoàn toàn bối rối.

“Thật kỳ quặc.” Nữ Công tước nghi ngờ, những lọn tóc ngắn vàng hoe của bà đu đưa khi bà lắc đầu.

“Đúng thế, mùa màng.” Jade khẳng định. “Caine tin rằng lúa mạch và lúa mì nên được trồng mỗi năm một lần. Ngược lại, Nathan lại không tin

rằng nên để đất đai đó mà không thâm canh tăng vụ. Đúng không Sterns?”

“Đúng thế, thưa Tiểu thư.” Sterns hét lên. Ông nhăn mặt khi một tiếng thủy tinh vỡ tan xuyên thẳng qua không gian, rồi nói. “Tướng gia cảm thấy khá kiên quyết về vấn đề này.”

“Đúng thế.” Jade đồng ý. “Khá kiên quyết.”

Ngài Công tước và Phu nhân đang nhìn cô chăm chăm với vẻ nghi ngờ, họ nghĩ rằng cô bị mất trí. Hai vai cô sụm xuống với vẻ thất bại. “Ở trên lầu, hai vị làm ơn.”

“Cô nói gì cơ?” Nữ Công tước hỏi lại.

“Làm ơn lên lầu.” Jade lặp lại.

“Cô muốn bọn ta đi lên lầu ư?” Nữ Công tước hỏi.

“Đúng thế.” Jade trả lời. “Có một người đang chờ được gặp hai vị. Tôi tin rằng anh ấy ở trong căn phòng thứ hai phía bên phải, nhưng tôi không thể chắc chắn.”

Cô đã phải hét phần cuối trong câu nói của mình vì tiếng huyền áo lại một lần nữa lại âm lên với mức độ có thể làm thủng màng nhĩ.

Ngài Công tước xứ Williamshire ngay lập tức thoát ra khỏi trạng thái sững sờ của mình. Ông siết chặt hai bàn tay của Jade. “Chúa phù hộ cho cô, cô gái thân mến.” Ông nói. “Thật tốt vì được gặp lại cô. Cô đã giữ lời, tôi chưa bao giờ nghi ngờ điều đó.” Ông thêm vào, rồi nhận ra là mình đang huyền thuyên và ngay lập tức ép bản thân bình tĩnh trở lại. “Theo anh nào, Gweneth. Jade muốn chúng ta lên lầu ngay bây giờ.”

“Anh biết cô gái này ư, Henry?”

“Ôi, cô gái, có phải tôi đã làm lộ rồi không?” Henry hỏi Jade.

Cô lắc đầu. “Tôi đã nói với Caine là tôi đến gặp Ngài rồi.” Cô nói.

Henry gật đầu, rồi quay lại phía vợ mình. “Anh gặp tiểu thư đáng mến này vào sáng sớm hôm nay.”

“Ở đâu?” Gweneth hỏi, không chịu để ông lôi bà về phía cầu thang. “Em sẽ nghe anh giải thích ngay bây giờ, Henry.”

“Cô ấy đến gặp anh ở trong phòng làm việc.” Henry nói. “Lúc em vẫn đang ngủ. Giờ thì đi nào, em yêu. Em sẽ hiểu sau khi em ...”

“Henry, cô ta có mái tóc màu đỏ!”

“Đúng thế, em yêu.” Henry gật đầu rồi đẩy bà lên cầu thang.

Gweneth bắt đầu phá lên cười. “Và đôi mắt xanh lục, Henry.” Bà hét lên để chồng mình có thể nghe thấy. “Em nhận ra đôi mắt màu xanh lục ngay lập tức, Henry.”

“Em thật sắc sảo biết bao, Gweneth.”

Jade nhìn theo cha mẹ của Caine cho tới khi họ lên đến hành lang phía bên trên cầu thang. “Tội ác đã xảy ra rồi, đúng không Sterns.”

“Tôi thực sự tin rằng đó là một lời nhận xét chính xác nhất, thưa Tiểu thư.” Sterns đồng ý. “Nhưng cô có nhận thấy lúc này tiếng huyên náo đã biến mất một cách may mắn rồi không?”

“Tôi có nhận thấy.” Cô trả lời. “Hẳn là họ đã giết chết nhau rồi.”

Sterns lắc đầu. “Chủ nhân của tôi sẽ không giết anh trai cô đâu.” Ông nói. “Tôi tin rằng tôi nên đi lấy bình rượu brandy đến cho hai quý ông này. Tôi có thể tưởng tượng được lúc này họ khá là khô nẻ vì cơn khát.”

“Không phải khô nẻ.” Jade kéo dài giọng. “Mà chết, Sterns. Cả hai bọn họ cùng chết rồi.”

“Nào, Tiểu thư, người ta phải luôn nhìn vào mặt sáng của vấn đề.”

“Đó là mặt sáng đấy chứ.” Cô lẩm bẩm. “Ồ, thôi đi đem brandy lại đây đi. Tôi sẽ gác cửa cho.”

“Tôi tin là cô sẽ giữ lời hứa.” Ông tuyên bố.

Lúc này cô không muốn vào trong nữa. Cô cảm thấy nổi điên lên vì Caine và anh trai mình, và quá nhục nhã bởi vì Ngài Công tước xứ Williamshire và Phu nhân đã ghé qua đúng lúc vụ cãi vã âm ỹ lên đến đỉnh điểm, cô chỉ muốn òa lên khóc.

Nhưng cô quan tâm điều gì đến chuyện cha mẹ Caine sẽ gì về cô cơ chứ? Cô sẽ bỏ đi, và chuyện sẽ chỉ là thế. Đáng lẽ cô sẽ lên lầu để gói ghém hành lý ngay lúc đó nhưng cô không muốn mạo hiểm với cái cơ hội chạm mặt Nữ Công tước thêm một lần nữa.

* * *

Khi Sterns quay trở lại với một bình thủy tinh cùng hai chiếc ly, Jade liền mở cửa cho ông. Cả cô và viên quản gia đều khựng lại khi họ nhìn thấy sự tàn phá trong căn phòng. Căn phòng xinh xắn lúc này trông hỗn loạn như một lò mổ. Jade không nghĩ rằng còn một mảnh nội thất nào đó không bị chạm tới.

Sterns tìm thấy hai người đàn ông trước Jade. Sự kinh ngạc ban đầu của ông cũng biến mất nhanh chóng hơn. Viên quản gia vươn thẳng vai và tiếp tục bước về phía bức tường phía xa, nơi Caine và Nathan đang ngồi bệt trên sàn nhà, vai kề vai, lưng được chống lên bởi bức tường.

Jade vấp chân ở phía sau viên quản gia. Hai tay cô vung lên che miệng khi cô nhìn thấy hai người chiến binh. Không ai trong số họ trông giống người chiến thắng cả. Caine bị rách nham nhở ở trên trán, ngay phía trên lông mày bên phải. Máu đang chảy thành giọt xuống mặt anh, nhưng anh trông có vẻ không quan tâm gì đến vết thương của mình. Thề có Chúa, anh đang cười toe toét như một vị thần báo tử.

Nathan trông cũng chiến bại không kém, có một vết rách khá sâu ở khoe miệng của anh. Anh đang ấn một cái khăn tay vào vết thương, và chết tiệt thật, anh cũng đang nhe răng cười. Khu vực xung quanh mắt trái của anh đã đang bắt đầu sưng tấy lên.

Jade cảm thấy quá nhẹ nhõm khi thấy cả Caine và Nathan đều không có vẻ gì là đang gần cánh cửa của cõi chết, cô bắt đầu run bắn lên. Thế rồi, chỉ trong một thoáng chớp mắt, cảm giác nhẹ nhõm dâng tràn đó chuyển thành cơn thịnh nộ nguyên sơ. Cô trở nên vô cùng điên tiết.

“Hai quý ông đã giải quyết xong sự bất hòa rồi chứ?” Sterns hỏi thăm.

“Xong rồi.” Caine trả lời. Anh quay sang nhìn Nathan, rồi tổng nắm tay vào hàm anh ta. “Đúng không, Nathan?”

Nathan đánh lại anh một cú trước khi trả lời. “Đúng thế, xong rồi.” Giọng anh hân hoan với vẻ trêu người.

“Hai đứa trẻ các người nên bị tống về phòng riêng.” Jade quát lên, giọng cô run rẩy.

Cả hai người đàn ông ngẩng lên nhìn cô, rồi lại quay sang nhìn nhau. Rõ ràng là họ nghĩ rằng câu nói xúc phạm của cô nghe cực kỳ buồn cười bởi vì cả hai người họ đều phá lên cười ngặt nghẽo.

“Anh trai em đấm đúng là như một đứa trẻ ấy.” Caine lè nhè khi đã có thể lấy lại tự chủ.

“Con khỉ ấy.” Nathan cãi lại. “Đưa tôi ít brandy, Sterns.”

Viên quản gia quỳ xuống trên một chân và đưa cho hai người đàn ông mỗi người một chiếc ly. Rồi ông rót đầy ắp mỗi chiếc ly với thứ chất lỏng đậm đặc đó.

“Sterns, ông đang định làm họ say khướt đấy à?” Jade hỏi.

“Đó hẳn là một sự tiến bộ đáng kể đấy, thưa Tiểu thư.” Sterns trả lời khô khan.

Viên quản gia đứng dậy, cúi đầu, rồi từ từ đưa mắt quét một vòng quanh cảnh tan hoang. “Tôi tin là tôi đã nói đúng, Tiểu thư Jade. Đúng là chiếc trường kỷ đã đâm vào tường.”

Jade im lặng nhìn chăm chăm vào phần còn lại của cái từng được gọi là bình trà.

“Sterns, để cái chai lại đây.” Caine yêu cầu.

“Theo ý Ngài, thưa Tước gia. Ngài có muốn tôi giúp Ngài đứng dậy trước khi tôi rời khỏi không?”

“Ông ta lúc nào cũng trang trọng thế này à?” Nathan hỏi.

Caine bật cười. “Trang trọng ư? Không bao giờ, không phải là Sterns. Nếu tôi xuống ăn tối muộn chỉ một phút thôi, ông ta sẽ ăn luôn phần của tôi.”

“Sự đúng giờ là một phẩm chất mà tôi vẫn còn phải dạy dỗ Ngài, thưa Tước gia.” Sterns nói.

“Tốt nhất là ông nên giúp anh ta đứng dậy.” Nathan nói. “Anh ta yếu ớt như một ... đứa trẻ con ấy.”

Hai người đàn ông lại phá lên cười. “Ông tốt nhất nên giúp cậu ta, Sterns.” Caine nói. “Cậu ta chịu đòn nhiều hơn ta.”

“Anh không bao giờ chịu thua, đúng không Caine?” Nathan hỏi. “Anh biết rõ và chính xác là tôi đã thắng trận này.”

“Như khi ấy.” Caine cãi lại, sử dụng vẻ mặt ưa thích của Nathan. “Cậu gần như gãy ngửa cho tôi.”

Jade đã nghe đủ. Cô xoay người lại, quyết tâm tránh xa hai kẻ khờ khạo này càng xa càng tốt. Caine với tới và túm lấy viền chân váy của cô. “Ngồi xuống, Jade.”

“Ở đâu?” Cô bật ra. “Hai người đã phá hủy tất cả ghế trong phòng này rồi.”

“Jade, em và anh sẽ có một cuộc nói chuyện nho nhỏ. Nathan và anh đã đạt được một sự thống nhất.” Caine quay sang Nathan. “Cô ấy sẽ trở nên khó tính cho xem.”

Nathan gật đầu. “Con bé luôn luôn như thế.”

Caine đặt chiếc ly của mình xuống sàn nhà, rồi chậm chậm đứng dậy. “Nathan?” Anh lên tiếng trong lúc nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đang trừng mắt nhìn anh trông vô cùng duyên dáng. “Cậu nghĩ cậu có thể bò ra khỏi đây và dành cho chúng tôi vài phút riêng tư được không?”

“Bò ư, cái mông tôi đây này.” Nathan gầm lên và rồi loạng choạng đứng dậy.

“Em không muốn ở lại một mình với anh.” Jade xen vào.

“Quá tệ.” Caine phản đối.

“Cha mẹ anh đang ở trên lầu.” Cô nói khi anh cố kéo cô vào trong vòng tay mình.

Cô hi vọng câu thông báo đó sẽ nhận được một phản ứng đứng đắn từ anh và rồi thất vọng khi thấy Caine dường như chẳng bận tâm một tí xíu nào đến chuyện đó. “Họ đã nghe hết toàn bộ vụ cãi cọ.” Cô nói. “Sterms nói với họ rằng hai người đang tranh cãi về vấn đề mùa màng.”

“Vấn đề mùa màng ư?” Caine hỏi Sterms.

Viên quản gia gật đầu, rồi quay người và bước ra khỏi phòng cùng với Nathan đi bên cạnh. “Cụ thể hơn là chuyện thâm canh tăng vụ, thừa Tước gia. Đó là thứ hay ho nhất tôi có thể nghĩ ra trong hoàn cảnh đó.”

“Họ không tin ông ấy.” Jade lẩm bẩm, nghe như thể cô đang thú nhận một tội lỗi nghiêm trọng.

“Anh có thể tưởng tượng được là họ sẽ không tin.” Caine trả lời khô khốc, và rồi anh nhận ra rằng đột nhiên trông cô như sắp sửa òa lên khóc.

“Điều đó làm em buồn phiền ư, Jade?”

“Không, chuyện đó không làm em buồn phiền.” Cô kêu lên, cảm thấy vô cùng tức giận với anh làm cô thậm chí không thể nghĩ ra một câu mắng mỏ nào phù hợp. “Em sẽ lên phòng mình.” Cô khẽ nói. “Em cần một vài phút riêng tư.”

Cô không đề cập gì đến chuyện cô sẽ gói ghém hành lý, biết chắc rằng Caine hay Nathan sẽ cố gắng chặn cô lại. Cô đơn giản chỉ là không sẵn sàng cho một vụ chạm trán khác.

Không hề có một lời bóng gió về chuyện chia tay, Jade quay người và vội vàng bước ra khỏi phòng. Chúa ơi, sao mà cô muốn òa lên khóc thế chứ. Cô không thể, dĩ nhiên rồi, cho đến sau khi cô hoàn thành một cuộc nói chuyện dài với bác cô. Harry cần phải hiểu. Cô không muốn ông lo lắng về cô.

Cô tìm thấy Harry trong phòng ăn, đang cẩn thận ngắm nghía bộ sưu tập đồ bạc. Ông nhét một chiếc nĩa trong thắt lưng của mình khi nghe thấy tiếng cô gọi ông, rồi quay lại và mỉm cười với cô. “Ta sẽ đem hết đám đồ bằng bạc này theo, bé con. Caine sẽ muốn ta có chúng trong bộ sưu tập của ta.”

“Vâng.” Cô trả lời. “Con chắc là anh ta sẽ muốn bác có chúng. Bác à, con cần nói chuyện riêng với bác.”

Đám thuộc hạ ngay lập tức rút ra ngoài hành lang. Jade ngồi xuống cạnh bác mình, nắm lấy tay ông, rồi khẽ nói với ông cô sắp làm những gì. Cô cũng kể với ông về hai tuần vừa rồi, mặc dù cố ý bỏ qua không đề cập đến những cơn ác mộng của mình và sự thân mật của cô với Caine. Cả hai chuyện đó sẽ chỉ làm Harry thêm phiền lòng mà thôi. Hơn nữa, ông cũng không thể làm bất cứ điều gì với những chuyện đó lúc này. Không, ông không thể xua đuổi những cơn ác mộng giúp cô, và ông cũng không thể làm cô thôi không quan tâm đến Caine nữa.

Bác cô gặm gừ cầu nhàu vài lần trong khi cô giải thích, nhưng cuối cùng ông cũng đồng ý. Ông không nghi ngờ chút nào trong đầu rằng cô có thể tự chăm sóc bản thân mình. Dù sao thì cô cũng là đệ tử của ông, và cô là người giỏi giang nhất trong đám còn lại.

“Ta sẽ chờ con ở nhà.” Ông hứa, rồi kéo cô lại gần và hôn lên má cô rồi nói. “Quan sát sau lưng mình, bé con. Bọn vô lại thích lén lút đâm sau lưng người khác. Hãy nhớ McKindry.”

Cô gật đầu. Harry đang nhắc tới tên cướp biển đã đánh dấu trên lưng cô bằng chiếc roi ngựa của hắn. Hắn ta là một kẻ vô lại và hắn đã lén đâm sau lưng cô. Bác cô thích dùng ký ức đó như một bài học. “Con sẽ nhớ.” Cô hứa.

* * *

Jade để lại bác mình kiểm kê lại đám tài sản của Caine và lên lầu để gói ghém hành lý. Cô đi qua phòng Colin trên đường về phòng mình. Cánh cửa đang đóng, nhưng cô có thể nghe thấy tiếng cười vang vọng của Ngài Công tước rải rác với những tiếng nức nở thiếu chải chuốt của vợ mình. Mẹ Colin rõ ràng là đã bị choáng ngợp bởi những cảm xúc và có lẽ là đang khóc nức nở trong vòng tay con trai mình. Sự an toàn của Colin giờ không còn là mối lo lắng của cô nữa. Cô đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, cô tự nhủ. Giờ mọi chuyện đã qua, đã kết thúc.

Jimbo và Matthew đang chờ cô trong hành lang. Jimbo đưa cho cô món quà tạm biệt mà cô đã yêu cầu Harry bảo anh ta đi lấy.

“Chúng tôi sẽ đi cùng với cô, đúng không?” Matthew hỏi, giọng anh ta thềm thì lí nhí.

Jade gật đầu. “Tôi sẽ gặp lại hai anh phía sau nhà.”

“Tôi sẽ chuẩn bị sẵn ngựa của Caine để rời đi.” Jimbo khẽ nói.

“Người ta có thể làm mình bị treo cổ vì ăn cắp một con ngựa đấy.” Matthew xen vào. Nụ cười toe toét đến tận mang tai của anh ta cho thấy anh ta nghĩ rằng chuyện đó không thành vấn đề.

“Caine sẽ không nói với ai đâu.” Jimbo cãi lại. Anh ta cầm lấy túi hành lý của Jade và bước theo sau bạn mình. “Chuyện đó thật hổ thẹn. Làm thế nào chúng ta có thể chải truốt vẻ bề ngoài nếu không ai ...”

Giọng nói của anh ta nhỏ dần đi khi anh ra rẽ ở cuối hành lang. Jade ngay lập tức lên vào phòng ngủ của Caine. Cô đặt một bông hồng trắng thân dài trên chiếc khăn phủ giường của anh. “Em là Pagan.” Cô thì thầm.

Mọi chuyện đã xong. Cô quay người lại để rời khỏi đó, rồi bỗng nhìn thấy chiếc áo choàng màu đen của Caine vắt qua lưng chiếc ghế tựa đặt gần cửa sổ. Trong một cơn bốc đồng cô gấp chiếc áo lại và cặp nó dưới cánh tay. Mùi vị của anh vẫn còn trên chiếc áo, chỉ thoảng qua thôi, nhưng vẫn còn, và cô muốn một thứ gì đó để có thể ôm vào lòng trong suốt những đêm dài phía trước, trong suốt những cơn ác mộng kinh hoàng, để làm mình khuây khỏa.

Đã đến lúc rời khỏi đó.

* * *

Cả Caine và Nathan đều nghĩ rằng Jade đang nghỉ ngơi trong phòng mình. Caine đã muốn đuổi theo cô, nhưng Nathan thuyết phục rằng cô em

gái của anh cần có thời gian một mình để làm dịu đi cái tính khí nóng nảy của mình.

“Anh có lẽ vẫn chưa nhận ra, Caine, nhưng Jade không phải là người dễ dàng nghe theo những mệnh lệnh.” Nathan giải thích.

Bởi vì Caine còn có nhiều thứ hơn là nhận ra điều đó, nên anh không thềm bình luận gì.

Cuộc nói chuyện sau đó chuyển sang vấn đề trước mắt. Harry bị lôi ra khỏi cái bộ sưu tập của mình để đưa ra những lời khuyên. Bác của Jade có một bộ óc nhanh nhạy. Caine quan sát ông thật chăm chú và đi tới cái kết luận đáng kể đó. Harry rất vẫn minh. Đương nhiên anh giữ cái khám phá đó cho riêng mình, bởi vì anh đoán rằng Harry sẽ phản đối dữ dội khi phải chạm mặt với sự thật.

Bác Harry đúng là đã cầu nài về cái ý tưởng rằng ông sẽ phải thiêu trụi một con tàu. “Thật là lãng phí các loại gỗ tốt.” Ông lẩm bẩm. “Tuy nhiên, mọi chuyện có thể còn tệ hơn. Ta đáng lẽ sẽ phải thiêu con tàu Emerald yêu quý của ta. Đúng thế, nó đã có thể tệ hơn. Ta thà rằng xuyên một cái cọc qua trái tim của ta hơn là hủy hoại con tàu của cháu gái ta. Tàu Emerald đã là ngôi nhà đối với Jade và ta trong suốt những năm vừa qua.”

Trước khi Caine có thể bình luận gì về câu nói của Harry, ông bác này đã làm anh ngạc nhiên khi thêm vào rằng ông hoàn toàn đồng ý là cô cháu gái bé bỏng của ông nên chấm dứt chuỗi công việc hiện tại của mình.

Hai giờ đồng hồ đã trôi qua trước khi kế hoạch của họ làm thỏa mãn tất cả mọi người. Harry lững thững quay trở lại phòng ăn.

“Ông ấy định sẽ ăn sạch nhà cửa của anh đấy.” Nathan lè nhè. “Ông ấy cũng sẽ ăn trộm sau lưng anh nữa.” Anh thêm vào và nhe răng cười. “Harry thích chải chuốt vẻ bề ngoài lắm.”

“Ông ấy có thể lấy bất cứ thứ gì ông ấy muốn.” Caine đáp lại. “Jade đã có đủ thời gian để bình tĩnh trở lại rồi, Nathan. Giờ đã là lúc em gái của cậu và tôi cần phải nói chuyện.”

“Nếu anh lên lớp con bé, anh sẽ chỉ ...”

“Tôi sẽ không lên lớp gì cô ấy cả.” Caine nói. “Tôi chỉ đơn giản là sẽ nói cho cô ấy biết những gì tôi kỳ vọng thôi.”

“Với tôi chuyện đó giống như là lên lớp rồi.” Nathan lè nè.

* * *

Cả Nathan và Caine cùng bước vào phòng giải trí ngay khi Nữ Công tước đang bước xuống cầu thang gác quanh co. Cả hai người đàn ông cùng đứng lại nhìn bà. Mẹ kế của Caine đang cười, nhưng cũng đang chầm chầm nhẹ chiếc khăn viền ren của mình trên khóe mắt. Rõ ràng là bà vừa mới khóc lóc một chập ra trò.

Gweneth gần như mất thăng bằng khi nhìn thấy Nathan. Bà túm chặt lấy tay vịn cầu thang và thở hắt ra kinh ngạc. Nhưng bà nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và tiếp tục bước xuống các bậc thang. Khi xuống đến phòng giải trí, bà liền bước tới bên cạnh Caine. “Cậu ta có phải tên cướp biển bạn của Colin không?” Bà thì thào hỏi.

Nathan nghe thấy. “Tôi không phải là tên cướp biển Pagan, thưa Phu nhân, nhưng tôi là một người bạn của con trai bà.”

Nathan cho rằng giọng nói của mình có lẽ là hơi quá nghiêm khắc khi thấy bà túm chặt lấy cánh tay Caine và dịch sát vào hơn. Đôi mắt nâu của bà cũng mở to, nhưng bà vẫn dững cảm duy trì nụ cười trên môi mình.

“Cậu trông rất giống một tên cướp biển.” Bà nói, rồi chỉnh sửa lại nếp gấp trên chân váy màu hồng của mình trong lúc chờ anh trả lời.

“Bà đã nhìn thấy nhiều cướp biển chưa, Phu nhân?” Caine hỏi.

“Chưa, ta chưa bao giờ nhìn thấy một tên cướp biển nào cả.” Bà thú nhận. “Mặc dù quý ông này chắc chắn là phù hợp với hình dung về một tên cướp biển trong đầu ta. Ta tin rằng đó là bởi vì mái tóc dài của cậu ấy.” Bà giải thích sau khi quay lại nhìn Nathan. “Và vết sẹo trên cánh tay cậu, dĩ nhiên rồi.”

“Cậu ta cũng dính bê bết máu.” Caine kéo dài giọng.

“Điều đó nữa.” Mẹ kế của anh thừa nhận.

Anh nói câu đó là với ý đùa giỡn, nhưng vẻ mặt của Nữ Công tước đã trở nên nghiêm trọng nên anh biết rằng bà không hiểu là anh đang đùa cợt với bà. “Cướp biển thực sự thích cãi vã ầm ỹ.” Bà gật đầu thêm vào.

“Phu nhân, Colin chưa giải thích với bà rằng ...” Caine lên tiếng.

“Con trai ta cứ nhất quyết giữ bí mật về thân phận thực sự của Pagan.” Bà cắt ngang. “Tuy nhiên, ta không hoàn toàn là kẻ chậm hiểu.” Bà thêm vào và liếc về phía Nathan đầy ý nghĩa. “Ta đã đi quanh góc một vài lần. Ta biết Pagan là ai.” Bà gật đầu thêm vào. “Henry cũng biết.”

“Henry ư?” Nathan hỏi.

“Cha tôi.” Caine giải thích.

“Henry không bao giờ sai, anh chàng thân mến.” Bà khẳng định điều đó với Nathan.

Nathan thấy mình cũng gật đầu đồng tình. “Vậy tôi phải là Pagan.” Anh tuyên bố và cười toe toét. “Nếu như Henry không bao giờ sai.”

Nữ Công tước mỉm cười khi thấy anh dễ dàng chấp thuận. “Đừng lo lắng, thưa quý Ngài, vì tôi sẽ giữ bí mật này. Giờ thì, vị tiểu thư đáng yêu mà ta đã kiếm nhả một cách khủng khiếp đó đâu rồi, Caine?”

“Bà không bao giờ kiếm nhả, thưa Phu nhân.” Caine xen vào.

“Ta chưa tự giới thiệu một cách tử tế.” Bà tranh luận. “Thế cô ấy đâu rồi?”

“Trên lầu, đang nghỉ ngơi.” Nathan trả lời. “Vì sao Phu nhân lại hỏi?”

“Cậu biết rõ là vì sao mà.” Bà trả lời, sự bức tức của bà rất rõ ràng.

“Tôi biết ư?” Nathan hỏi.

“Tôi phải xin lỗi vì thái độ cư xử của tôi, dĩ nhiên rồi, nhưng tôi cũng phải cảm ơn cô ấy vì tất cả những gì cô ấy đã làm cho gia đình này.”

“Nathan là anh trai của Jade.” Caine nói.

“Ta biết điều đó.” Bà trả lời. “Đôi mắt màu xanh lục của cậu ta đã tiết lộ điều đó, dĩ nhiên rồi.”

Nữ Công tước bước về phía người đàn ông mà bà tin là tên cướp biển khét tiếng. “Cúi xuống nào, cậu bé của ta, ta phải trao cho cậu một nụ hôn vì đã là một người bạn chân thành đến thế.”

Nathan có vẻ hơi luống cuống. Mẹ kế của Caine nghe như thể một vị chỉ huy khi bà đưa ra mệnh lệnh. Đột nhiên anh cảm thấy lúng túng như một cậu học sinh và không có tí ti ý tưởng là vì sao lại thế. Tuy nhiên, anh cũng đã làm theo yêu cầu của bà. Nữ Công tước hôn lên cả hai bên má Nathan. “Cậu cần phải lau chỗ máu đó đi, cậu bé. Rồi Henry sẽ tiến hành chào đón cậu một cách trọng thể vào gia đình này.”

“Cha cũng hôn cậu ta chứ, Phu nhân?” Caine lè nhè. Anh hoàn toàn khoái chí tận hưởng vẻ lúng túng rõ ràng của Nathan.

“Dĩ nhiên là không rồi.” Mẹ kế anh trả lời.

“Tại sao Ngài Công tước lại muốn chào đón tôi vào gia đình?” Nathan hỏi.

Nữ Công tước mỉm cười nhưng không thềm bận tâm giải thích. Bà quay sang Caine. “Ta đáng lẽ phải nhận ra rằng Tiểu thư Aisely không phù hợp mới phải.”

“Tiểu thư Aisely là ai?” Nathan hỏi, cố gắng bắt kịp nhịp độ của cuộc hội thoại.

“Một quả bóng xù lông.” Caine trả lời.

Nữ Công tước phớt lờ câu nói báng bổ đó. “Henry đã nhận ra điều đó ngay lập tức. Đôi mắt màu xanh lục, con biết đấy. Và mái tóc đỏ nữa, dĩ nhiên rồi.” Bà hất lọn tóc vàng của mình ra sau và rồi nhìn Nathan qua vai mình. “Henry không bao giờ sai.”

Nathan thấy mình lại đồng ý ngay với người đàn bà này một lần nữa. Anh vẫn không có chút manh mối nào về chuyện mà bà đang bi bô, nhưng anh thấy lòng trung thành của bà dành cho chồng mình thực sự rất là đáng kính trọng.

“Henry không thể sai được.” Caine nói lên điều mà Nathan đang suy nghĩ.

“Con trai ta rất yếu.” Nữ Công tước nói. “Nó gầy như cây sậy ấy.” Bà dậm bước về phía phòng ăn. “Ta sẽ đi tìm Sterns. Colin thực sự cần một bữa ăn ngon nóng hổi.”

* * *

Bởi vì Caine đang nóng lòng tìm gặp Jade nên quên mất về Harry và người của ông. Nathan thì nhanh trí hơn. Anh nghĩ đến chuyện cảnh báo với Caine, hay nhắc đến các vị khách với Nữ Công tước, nhưng rồi anh quyết định sẽ chờ và xem chuyện gì xảy ra. Hơn nữa, Caine đã đi được nửa đường lên cầu thang gác rồi, và Nữ Công tước đã rẽ vào phòng ăn.

Nathan bắt đầu đếm. Anh mới chỉ đếm đến năm thì một tiếng hét chói tai đã vang lên tràn ngập không gian.

Tiếng hét làm Caine khựng lại. Anh quay lại và nhìn thấy Nathan đang uể oải dựa người vào khung cửa, miệng cười toét đến tận mang tai.

“Cái quái gì ...” Caine bắt đầu.

“Harry!” Nathan lè nhè.

“Quý tha ma bắt.” Caine quay lại và lao xuống cầu thang. “Harry!”

Nữ Công tước lúc này đang thét lên như một người phụ nữ hoang dại. “Mẹ kiếp, Nathan.” Caine gầm lên. “Cậu đã có thể nhắc tôi.”

“Đúng thế.” Nathan trả lời. “Tôi đã có thể.”

Ngay khi Caine xuống đến bậc thang cuối cùng, cha anh liền xuất hiện trên đầu cầu thang. “Đang có chuyện quái quỷ gì xảy ra thế?” Ông quát lên. “Ai đang kêu thét ầm ĩ lên thế?”

Nathan trả lời trước khi Caine kịp lên tiếng. “Vợ Ngài, thưa Công tước.”

Caine khựng lại trừng mắt nhìn Nathan, rồi quay lại nhìn cha mình. Anh như bị xé làm đôi giữa thôi thúc muốn chạy vào giúp mẹ kế của mình và nhu cầu cần phải ngăn chặn cha anh khỏi ý định giết người.

Ánh mắt chết chóc trong đôi mắt cha anh đã thuyết phục anh phải giải quyết chuyện với ông trước. Ngoài ra cũng còn một sự thật là mặc dù Harry có thể dọa làm Nữ Công tước sợ chết khiếp, nhưng Caine biết rằng ông sẽ không thực sự làm bà đau.

Caine túm lấy cánh tay của Ngài Công tước khi ông bước xuống chỗ anh. “Cha, mọi chuyện không có gì đâu, thật đấy.”

Henry trông không có gì là bị thuyết phục cả. “Vợ Ngài vừa mới gặp Black Harry thôi.” Nathan xen vào.

Cha của Caine vùng ra khỏi tay con trai mình ngay khi cánh cửa phòng anh bật mở toang ra. Tất cả mọi người đều quay lại nhìn một hàng toàn đàn ông trông rất kỳ dị đang bước ra. Black Harry là người cuối cùng trong đoàn người đó. Ông đang lôi Nữ Công tước theo mình.

Nathan bắt đầu phá lên cười, còn Caine lắc đầu. Tuy nhiên, toàn bộ sự chú ý của Ngài Công tước tập trung vào người đàn ông khổng lồ với chiếc răng vàng lấp lánh lúc này đang nghênh ngang bước về phía cửa trước. Một chiếc tô bằng bạc rất to được cặp ở dưới cánh tay của ông ta.

Henry gầm lên một tiếng rồi bước về phía trước. Cả Nathan và Caine liền bước lên chặn đường ông lại. “Cha, để con giải quyết chuyện này, làm ơn.” Caine nói.

“Vậ thì hãy bảo hẳn ta thả tay vợ ta ra.” Cha anh rống lên.

“Henry, làm gì đi chứ.” Gweneth kêu lên. “Kẻ ... người đàn ông này tin rằng em sẽ đi cùng ông ta.”

Nathan bước một bước về trước. “Này, Harry, bác không thể đưa ...”

“Tránh ra khỏi đường đi của ta, con trai.” Cha Caine quát lên.

“Cha, Harry là một người bạn.” Caine phản đối. “Ông ấy là bác của Jade. Cha nợ người đàn ông này một món nợ vì ông ta đã giúp Colin.”

Henry dừng lại và nhìn con trai mình với vẻ nghi hoặc. “Và Gweneth là cái giá phải trả cho món nợ đó ư?”

“Để con giải quyết chuyện này.” Caine đề nghị một lần nữa.

Trước khi cha anh có thể tranh luận với anh, Caine đã quay người lại. “Harry!” Anh kêu lên.

Black Harry xoay người lại và kéo Nữ Công tước sát vào mình. Caine nhận ra vẻ mặt dữ tợn của ông, dĩ nhiên rồi, nhưng rõ ràng là có một tia lấp lánh trong đôi mắt ông. Vẻ bề ngoài, anh tự nhủ, và lòng kiêu hãnh. Cả hai cần phải được xoa dịu.

“Ta sẽ đem bà ta theo cùng.” Harry tuyên bố với những khán giả của mình. Người của ông gật đầu tán thành. “Caine sẽ muốn ta có bà ấy.”

“Không.” Caine trả lời. “Tôi không muốn ông có bà ấy đâu.”

“Cậu đang tỏ ra không mến khách đấy ư, cậu bé?”

“Harry, ông không thể đem bà ấy đi cùng.”

“Đây là một vụ đổi chác công bằng.” Harry khẳng định. “Người quyết tâm có cháu gái ta, đúng không?”

Caine gật đầu. “Đúng thế.”

“Vậy thì ta lấy người đàn bà này.” Harry tuyên bố.

“Harry, bà ấy đã có nơi có chốn rồi.” Caine tranh luận. Anh quay sang mẹ kế của mình rồi nói. “Phu nhân, làm ơn đừng hét lên nữa. Đã đủ khó khăn khi phải thương lượng với ông già cướp biển ngang bướng này rồi. Nathan? Nếu cậu không thôi cười đi, tôi sẽ đập gãy mũi cậu một lần nữa cho xem.”

“Người đàn bà này là gì của người, Caine?” Harry hỏi. “Người vừa gọi bà ta là Phu nhân. Điều đó có nghĩa quái quỷ gì hả?”

“Bà ấy là vợ của cha tôi.”

“Nhưng không phải là mẹ của người sao?”

“Bà ấy là mẹ kế.” Caine dè dặt.

“Vậy thì chẳng liên quan gì đến người nếu ta có lấy bà ta hay không.”

Caine tự hỏi không biết trò thực sự của Harry là gì. “Bà ấy giống như một người mẹ đối với tôi.” Anh nói.

Harry cau mày, rồi quay sang tù nhân xinh đẹp của mình. “Bà có gọi thằng bé kia là con trai không?”

Nữ Công tước đánh mắt về mặt tức giận của mình và chậm rãi lắc đầu. “Tôi không nghĩ là cậu ấy muốn tôi gọi cậu ấy là con trai.” Bà trả lời.

“Nó không được bà yêu quý.” Harry tuyên bố.

Ngài Công tước xứ Williamshire thôi không cố gắng vượt qua Caine nữa. Bộ dạng của ông trông nhẹ nhõm hẳn ra. Một dấu hiệu của nụ cười xuất hiện trên gương mặt ông. Cuối cùng ông đã hiểu tất cả những chuyện này là gì, bởi vì ông nhớ lại lời khuyên của Jade về chuyện phải yêu thương công bằng những đứa con của mình. Cô hẳn là đã đề cập đến mối quan tâm của mình với Harry.

“Tôi không yêu quý đứa con nào hơn cả.” Gweneth kêu lên. “Tôi yêu tất cả con cái của mình.”

“Nhưng cậu ta không phải là con của bà.”

“Ồ, cậu ấy dĩ nhiên là con tôi rồi.” Bà vặc lại. Nữ Công tước lúc này trông không còn vẻ gì sợ hãi nữa mà chỉ có tức giận. “Làm sao ông dám ...”

“Thế thì, nếu như bà gọi cậu ta là con trai,” Harry lè nhè, “và nếu như cậu ta gọi bà là mẹ, lúc đó ta có thể sẽ không đem bà theo ta nữa.”

“Vì Chúa, Gweneth, hãy gọi Caine là con đi!” Henry rống lên, cố gắng giả vờ tức giận. Ông cảm thấy quá hài lòng vì diễn biến vô cùng ngạc nhiên này, ông muốn cười phá lên.

“Con trai!” Gweneth thốt lên.

“Vâng, thưa mẹ?” Caine trả lời. Anh đang nhìn Harry, chờ sự cự tuyệt tiếp theo của ông.

Harry thả con tin của mình ra. Tiếng cười khoái trá của ông vang lên khi ông quay người và bước ra khỏi cửa.

Trong khi Gweneth lao người vào vòng tay của chồng, Caine liền theo Harry ra bên ngoài. “Được rồi, Harry, tất cả những chuyện này là sao?”

“Tiếng xấu của ta.” Harry kéo dài giọng sau khi người của ông đã rời khỏi. “Ta là một tên cướp biển, nếu người còn nhớ.”

“Còn gì nữa?” Caine hỏi, cảm thấy còn nhiều hơn thế.

“Cháu gái ta lo lắng về chuyện Colin là đứa con được yêu quý hơn.” Cuối cùng Harry cũng thừa nhận.

Caine cảm thấy kinh ngạc vì câu nói đó. “Cô ấy lấy cái ý tưởng đó ở đâu ra thế?”

Harry nhún vai. “Không quan trọng là nó lấy ở đâu ra.” Ông trả lời. “Ta không muốn nó lo lắng, không quan trọng lý do đáng quan tâm đó là gì. Người sẽ phải hỏi ý kiến ta về nó, người biết đấy. Người cũng sẽ phải làm chuyện đó thật đúng mực, trước mặt thuộc hạ của ta. Đó là cách duy nhất người có thể lấy được nó, con trai.” Ông dừng lại và cười gằn với Caine, rồi thêm vào. “Dĩ nhiên người sẽ phải tìm thấy nó trước đã.”

Một cảm giác kinh hoàng chạy dọc sống lưng Caine. “Quý tha ma bắt, Harry, cô ấy không ở trên lầu ư?”

Harry lắc đầu.

“Cô ấy đi đâu?”

“Không cần phải quát lên thế, con trai.” Harry trả lời. “Ta cũng không thể nói cho người biết nó đi đâu.” Ông thêm vào và vẫy tay ra hiệu người

của mình tránh ra khi họ dợm bước về phía ông, rồi nói. “Như thế là phản bội.”

“Lạy Chúa tôi, ông không...”

“Ta đang tự hỏi bản thân vì sao người lại không nhận ra Matthew và Jimbo đã biến mất.” Ông cắt ngang. “Chuyện đó đáng chú ý đấy chứ, đúng không?”

“Cô ấy vẫn còn trong vòng nguy hiểm.”

“Nó tự lo được chuyện đó.”

“Nói cho tôi biết cô ấy đi đâu.” Caine gặng hỏi.

“Nó chạy khỏi cậu, ta hình dung là thế.”

Caine không muốn phí thêm chút thời gian nào tranh cãi với Harry nữa. Anh quay người lại và gần như giật tung bản lề ra khỏi cánh cửa khi anh kéo nó mở ra.

“Người đi đâu thế, cậu bé?” Harry gọi với theo.

Còn hơn vẻ buồn cười vang lên trong giọng nói của ông già. Caine muốn giết chết ông ta. “Truy lùng, Harry.”

“Người làm chuyện đó có khá không?”

Caine không thèm trả lời câu hỏi đó.

“Nó đã dẫn dắt người vào một cuộc đuổi bắt thú vị với cái trò lừa đảo nho nhỏ của nó, đúng không? Ta phải nói rằng nó đã làm một việc gây ấn tượng kha khá đối với người đấy.” Harry gọi với theo sau lưng Caine.

Caine quay người lại. “Ý ông là gì, Harry?”

“Thế này, ta đang tự nhủ với bản thân rằng giờ đã đến lúc người phải tạo một chút ấn tượng của riêng mình rồi, giả sử thôi, dĩ nhiên rồi, là người

có ý định làm điều đó.”

Caine nhảy hai bậc thang một về phòng ngủ của mình. Anh đang trông chiếc áo sơ mi qua đầu thì Nathan đã bắt kịp anh.

“Có chuyện gì đang xảy ra thế?” Nathan gắng hỏi.

“Jade đi rồi.”

“Chết tiệt.” Nathan lẩm bẫm. “Anh đuổi theo con bé à?”

“Đúng thế.”

“Tôi sẽ đi cùng anh.”

“Không.”

“Anh có thể cần tôi giúp.”

“Không.” Caine nạt. “Tôi sẽ tìm thấy cô ấy.”

Nathan miễn cưỡng gật đầu. “Anh có giỏi trong việc lần tìm không?”

Caine gật đầu. “Giỏi.”

“Con bé để lại một thông điệp cho anh.”

“Tôi thấy rồi.”

Nathan thả bộ về phía giường của Caine và nhắc bông hồng trắng thân dài ra khỏi chiếc gối. Anh hít vào mùi hương dịu ngọt, rồi bước về phía cửa sổ và nhìn ra ngoài.

“Con bé có yêu anh không?” Nathan hỏi.

“Có.” Caine trả lời, giọng anh đã mất vẻ sắc nhọn. “Cô ấy chỉ là chưa nhận ra điều đó thôi.”

Nathan quăng bông hồng trở lại trên giường. “Tôi sẽ nói rằng Jade đã nói lời tạm biệt với anh khi nó để lại bông hồng.”

“Không.”

“Có lẽ nó nhắc cho anh nhớ nó là ai, Caine.”

“Đó là một phần.” Caine nói. Anh đã thay quần áo xong xuôi, thọc mạnh chân vào đôi ủng, và dậm bước về phía cửa phòng.

“Vậy phần còn lại là gì?” Nathan hỏi trong khi quỳ quả đuối theo Caine.

“Harry nói đúng.” Caine lẩm bẫm.

“Gì cơ?”

“Cô ấy đang cố gắng gây ấn tượng với tôi.”

Nathan bật cười. “Đúng thế, cả điều đó nữa.” Anh đồng ý.

Caine gầm lên gọi Sterns trong lúc lao xuống cầu thang. Viên quản gia xuất hiện trên ngưỡng cửa dẫn vào phòng khách. “Lyon sẽ tìm Richards cho chúng ta.” Caine nói. “Khi hai người họ đến, bảo họ chờ cho đến khi ta quay trở lại, dù có mất bao nhiêu thời gian đi chăng nữa.”

“Sẽ thế nào nếu bạn anh không thể tìm được Richards?” Nathan hỏi.

“Cậu ấy sẽ tìm được ông ấy.” Caine trả lời. “Có thể ta sẽ không về kịp trước buổi sáng ngày mai.” Anh nói với Sterns. “Hãy lo liệu mọi chuyện khi ta đi, Sterns. Ông biết phải làm gì rồi đấy.”

“Ý là chuyện canh gác ư, Tước gia?”

Caine gật đầu. Anh dậm bước về phía cửa chính, nhưng câu hỏi của Sterns làm anh khựng lại.

“Ngài đi đâu thế, Tước gia?”

“Săn lùng.”

Cánh cửa đóng sầm lại.

CHƯƠNG 14

Matthew và Jimbo cũng đã mệt lử như Jade khi họ cuối cùng cũng đến được đích. Họ quyết định là sẽ nghỉ đêm ở trong một nhà trọ biệt lập mà Harry thường hay lui tới mỗi khi ông đi công việc. Jade cứ khẳng khẳng là họ phải đi đường vòng đến đó làm mất thêm hai giờ đồng hồ trên ngựa nữa, đó như là một biện pháp đề phòng có người bám theo sau.

Người chủ quán trọ là một người bạn của Black Harry, có một chút là thành phần bất hảo nữa, và vì thế không bao giờ hỏi những câu hỏi không cần thiết. Nếu ông ta nghĩ rằng thật là kỳ quặc khi một tiểu thư trẻ tuổi ăn vận sang trọng lại du hành cùng với hai người đàn ông trông như thể sẵn sàng cắt cổ một người khác chỉ vì hai đồng xu, thì ông ta chắc chắn cũng không nhận xét gì về điều đó.

Jade được dành cho căn phòng ngủ chính giữa ở phía bên trên cầu thang. Jimbo và Matthew lấy hai phòng hai bên. Bởi vì những bức tường mỏng như tờ giấy nên không ai trong số hai anh chàng thấy lo lắng về chuyện có ai đó có thể chọc thủng cái pháo đài tạm thời của họ. Những bậc thang thì quá cũ kỹ và ọp ẹp, một con chuột cũng có thể gây ra tiếng động.

Jade đắm mình trong bồn tắm nước nóng, rồi sau đó quần quanh người bằng chiếc áo choàng của Caine. Cô cảm thấy cơ thể cứng còng và không kiểu cách gì vào lúc cô lên giường. Vết thương từ vụ bị bắn bằng súng lục lúc này gần như đã lành hoàn toàn, nhưng nó vẫn ngứa ngáy vô cùng khó chịu. Jade ngủ thiếp đi trong khi cầu nguyện cơn ác mộng sẽ không đến thăm cô trong đêm nay, lo rằng cô sẽ hét lên và làm cho Matthew và Jimbo hoảng sợ.

Thời tiết trở nên lạnh lẽo về đêm. Jade cuộn người bên dưới tấm chăn. Cô không hề cảm thấy Caine trèo vào bên cạnh cô. Khi anh vòng tay quanh

người cô và nhẹ nhàng kéo cô sát vào mình, cô khẽ thở dài và rúc sát hơn vào hơi ấm quen thuộc của anh.

Ánh trăng rọi qua khung cửa sổ nhỏ. Caine mỉm cười khi thấy cô đang mặc chiếc áo choàng của mình, rồi anh từ từ tuột chiếc áo đó ra khỏi người cô. Khi nhiệm vụ đó đã hoàn thành, anh liền cất con dao găm dưới gối cô đi và bắt đầu găm nhăm phía trên cổ cô.

Cô từ từ tỉnh dậy. “Caine?” Cô thì thầm bằng giọng vẫn vô cùng ngái ngủ.

“Ừ, em yêu.” Anh thì thầm bên tai cô trước khi lưỡi anh trượt vào trong trêu chọc. Cô bắt đầu run rẩy, và đó chính là phản ứng mà anh muốn lúc này.

Tay anh di chuyển xuống phía dưới ngực cô, xoay tròn quanh rốn, rồi kéo một đường dài lên một bên ngực cô. Cô lại thở dài lần nữa. Anh quá ấm áp, mùi của anh quá tuyệt vời, và ồ, cái cách anh đang làm cho cảm giác lạnh lẽo tan biến mất khỏi cô. Caine tiếp tục vuốt ve cô trong khi chờ đợi cô nhận ra là cô đang ở đâu. Anh cũng đã sẵn sàng làm cô im lặng nếu như cô cố gắng kêu ầm lên.

Sự bình tĩnh đến như một tia chớp, lòng bàn tay của anh chặn đứng tiếng thở dốc của cô. “Nào, em yêu, nếu em hét lên, anh sẽ phải đánh Matthew và Jimbo khi họ xông vào đây đấy.” Anh thì thào và xoay cô nằm ngửa ra, rồi bao trùm lên cô bằng cơ thể của mình. “Em sẽ không muốn điều đó xảy ra, đúng không nào?”

Cô lắc đầu, Caine liền từ từ bỏ tay mình ra khỏi miệng cô.

“Anh đang trần truồng.”

“Em cũng thế.” Anh thì thầm đáp lại. “Thật thuận tiện, đúng không?”

“Không.”

“Có đấy.” Anh trả lời. “Và cảm giác cũng thật tuyệt nữa, đúng không?”

Cảm giác vô cùng kỳ diệu, nhưng cô không thể thừa nhận điều đó. “Làm sao anh vào đây được?”

Anh hôn lên cằm cô để trả lời cho câu hỏi đó. Jade lại thúc vào vai anh. “Caine, anh đang làm gì ở đây thế?”

“Gây ấn tượng với em, em yêu.”

“Gì cơ?”

“Hạ thấp giọng xuống nào cưng.” Anh cảnh báo. “Em không muốn đánh thức các cậu bé dậy đâu.”

“Họ không phải là các cậu bé.” Cô lắp bắp nghe như thể không thờ được. Màng lông trên ngực anh đang làm ngực cô cảm thấy nhồn nhột, núng vú của cô căng cứng. Mặc dù vậy, cô không muốn anh rời khỏi người cô và sự thừa nhận trung thực đó làm cô cau có. Chúa ơi, cô cảm thấy bối rối. “Gây ấn tượng với em ư, Caine?” Cô khẽ hỏi. “Em không hiểu ý anh định nói gì.”

“Dĩ nhiên là em hiểu rồi, em yêu.” Anh trả lời rồi hôn lên sống mũi của cô. “Chúa ơi, anh yêu những nốt tàn nhang của em quá.” Anh nói và gặm gù trong cổ họng. Rồi anh hôn cô thật lâu, thật mạnh, và khi anh dứt ra thì cô đã đang đeo cứng lấy vai anh rồi.

Cô lấy lại bình tĩnh nhanh hơn anh. “Thế anh đến để nói lời tạm biệt à?” Cô hỏi anh bằng một tiếng thì thầm rời rạc.

Câu hỏi của cô nhằm mục đích chọc tức anh. Lại phòng thủ rồi, anh thầm nghĩ. “Không, anh không đến để tạm biệt.” Anh trả lời, quyết tâm không để bản thân mình trở nên giận dữ. “Anh đến để yêu em.” Anh cười toe toét sau khi đưa ra lời hứa hẹn đó. Trái tim Jade bắt đầu nện thành thịch. Là do lúm đồng tiền chết tiệt đó, cô tự nhủ. Nó quá quyến rũ làm cô không

thể phớt lờ đi được ... và trẻ con một cách vô cùng gợi cảm. Mặc dù vậy, anh không tạo cảm giác như một cậu bé. Không, anh có thân hình của một người đàn ông vừa vặn, một chiến binh với những cơ bắp trơn bóng cứng như thép. Cô không thể ngăn mình không cọ những ngón chân vào chân anh được.

“Một ngày nào đó, tình yêu của anh, em sẽ hiểu ra rằng anh quan tâm đến em nhiều thế nào. Em là ánh sáng của anh, là hơi ấm của anh, là nửa còn lại của anh. Anh chỉ cảm thấy mình thực sự sống khi có em bên cạnh. Anh yêu em.”

Anh lại hôn cô lần nữa, rồi thì thầm. “Một ngày nào đó, em cũng sẽ nói với anh rằng em yêu anh. Bây giờ anh sẽ cảm thấy hài lòng khi chỉ cần nghe em nói rằng em muốn anh.”

Cô lắc đầu. Caine có thể nhìn thấy nỗi sợ hãi và rối loạn trong đôi mắt cô. Nụ cười của anh đượm vẻ dịu dàng khi anh tách hai chân cô ra và len vào giữa hai đùi mịn màng của cô. Anh cọ thân hình rắn chắc của mình vào khu vực mềm mại của cô. “Em thực sự muốn anh, em yêu.”

Cô nhắm mắt lại và thở dài đầu hàng. Caine nhắm nháp môi cô, day day môi dưới cho đến khi cuối cùng cô cũng phải hé ra cho anh, rồi thọc lưỡi anh vào trong miệng cô và quấn lấy lưỡi cô.

“Caine, anh đang làm...”

Anh bắt cô im lặng bằng một nụ hôn dài khác, rồi thì thầm. “Cái này gọi là cướp bóc, Jade.”

“Không.”

“Harry sẽ tự hào cho xem.” Giọng anh kéo dài, miệng anh lúc này đang đặt những nụ hôn ấm ướt lên vùng da nhạy cảm, mịn màng phía bên dưới cằm cô. Cô không thể nào dừng run rẩy. “Em là của anh, Jade. Em càng hiểu điều đó sớm thì sẽ càng tốt cho em hơn.”

“Rồi sau đó thì sao, Caine?” Cô hỏi.

Anh ngẩng đầu lên nhìn vào mắt cô. Anh có thể nhìn thấy nỗi sợ hãi và cảm giác mong manh ở đó. “Em phải học cách tin tưởng anh.” Anh thì thầm. “Và rồi chúng ta sẽ sống hạnh phúc với nhau suốt đời.”

“Không ai sống hạnh phúc suốt đời được cả.”

“Sẽ có chúng ta.”

Cô lắc đầu. “Xuống khỏi người em, Caine. Anh quá ...”

“Rắn chắc, em yêu.” Anh cắt ngang. “Kiên định nữa. Anh sẽ không rời khỏi em.”

Lời hứa hẹn được đưa ra bằng một tiếng thì thầm tha thiết. Cô giả vờ không hiểu. “Dĩ nhiên là anh sẽ không rời khỏi em rồi. Mà em sẽ rời khỏi anh.”

“Anh yêu em, Jade.”

Mắt cô đầy lệ. “Anh sẽ mệt mỏi vì em. Em sẽ không thay đổi, không vì anh, không vì ai cả.”

“Được rồi.”

Mắt cô mở lớn. “Được rồi ư?”

Anh gật đầu. “Nếu em vẫn muốn là một tên trộm, thì cứ làm theo ý em. Anh sẽ không thấy mệt mỏi vì em cho dù em có làm gì đi chăng nữa. Và anh sẽ không bao giờ rời khỏi em.”

“Anh sẽ không thể không làm điều đó.”

Caine hôn lên trán cô, rồi nói. “Anh nhận ra là anh sẽ mất chút thời gian để thuyết phục em. Em sẽ cho anh tối thiểu là hai tháng chứ?”

“Caine, em không nghĩ là ...”

“Em nợ anh, Jade.”

“Em gì cơ?” Cô nghe có vẻ bị xúc phạm. “Tại sao anh lại tin rằng em nợ anh điều gì đó chứ?”

“Bởi vì em đã lừa gạt anh.” Anh giải thích. “Em cũng đã làm cho anh lo lắng triền miên nữa. Anh đã ở đó, đang chú tâm đến công việc của riêng mình vào đêm hôm đó ở quán rượu thì em bỗng ...”

“Em cũng đã cứu sống em trai anh.” Cô cắt ngang.

“Thế thì còn vấn đề lòng kiêu hãnh của anh bị tổn thương nữa, dĩ nhiên rồi.” Anh kéo dài giọng. “Không nên làm cho người đàn ông có cảm giác anh ta đã bị điều khiển.”

“Caine, vì Chúa!”

“Hãy hứa với anh là em sẽ ở lại với anh hai tháng nữa hoặc là anh sẽ làm âm ỉ lên khi tiến hành cướp bóc em, cả Matthew và Jimbo sẽ xông vào cho xem.”

Lời đe dọa đáng ghét đó làm cô hoàn toàn chú ý. Về quyết tâm trong ánh mắt của anh cho cô biết anh thực sự có ý định làm những gì mà anh đã nói. “Anh thật đáng hổ thẹn.”

“Hứa với anh đi, Jade. Ngay bây giờ.”

Giọng anh đã vút cao lên và cô vội giơ tay bịt miệng anh lại. “Anh sẽ giải thích vì sao anh lại chọn hai tháng thay vì một, hay ba, hay ...”

Anh nhún vai. Cô giả vờ giận dữ. “Và trong suốt hai tháng đó anh sẽ có thể lôi cổ em vào giường anh hằng đêm, đúng không?”

“Đúng thế.” Anh trả lời và cười toe toét. “Em có biết không, cứ mỗi khi anh nhìn vào em, anh lại thấy kích thích.” Anh xoay sở tư thế của mình và

áp vào người cô. “Em có thể cảm thấy anh muốn em nhiều thế nào không? Em làm anh nhức nhối vì muốn được vào trong em.”

Sự chân thật của anh làm cô đỏ mặt. “Anh không nên nói những điều như thế.” Cô lí nhí. “Và em không nên nghe.”

“Em thích nó.” Caine nói với cô. Miệng anh bao phủ miệng cô và lưỡi anh trượt vào bên trong để nếm cô một lần nữa. Jade không chống cự lại. Cô muốn anh quá nhiều để có thể dừng lại lúc này. Cô cựa quậy bên dưới anh, rồi đông cứng người lại khi chiếc giường gây ra một tiếng kẽo kẹt khá lớn.

“Chúng ta không thể ...” Câu từ chối được thốt ra kèm theo một tiếng rên rỉ.

“Chúng ta có thể.” Anh nói, giọng anh khàn khàn như đang mơn trớn cô. Anh ngăn sự lo lắng của cô lại bằng một nụ hôn khác trong khi khơi gợi ngọn lửa bên trong cô. Jade quên hết về Matthew và Jimbo. Caine đang làm cô cháy bùng lên và tất cả những gì cô có thể tập trung là tìm sự giải thoát khỏi cơn thống khổ ngọt ngào này.

Các ngón tay của anh làm cô trở nên hoang dã. Cô ẩm ướt, nóng bỏng, sẵn sàng và biết rằng mình sắp chết vì cảm giác kích thích đang dâng lên bên trong người cô, móng tay cô cắm vào bả vai anh. Cô hẳn là sẽ hét lên đòi hỏi anh nếu như miệng anh không đang bao phủ lấy miệng cô. Caine giữ sự tra tấn đó cho đến khi cô nắm lấy anh trong tay mình và cố gắng kéo anh vào trong cô. Anh ném chiếc khăn trải giường rơi xuống đất, rồi theo nó lăn xuống dưới sàn với Jade ôm chặt trong vòng tay anh. Anh làm đệm trong cú rơi đó, nhận lấy hầu hết lực rơi lên lưng mình. Jade nằm trườn trên người anh. Cô cố gắng lăn xuống nhưng Caine giữ cô rất chặt. “Đưa anh vào bên trong em đi, em yêu.” Anh thì thầm trong lúc đẩy hai đùi cô tách ra để cô nằm dạng phía trên anh.

Cô quá run rẩy để có thể làm theo lời anh, Caine liền chủ động. Anh giữ hai bên hông cô và từ từ tiến vào trong cô. Anh thốt ra một tiếng rên trong cổ họng vì cảm giác khoái lạc nguyên sơ. Từ cô cũng thốt ra tiếng thút thít cùng một lúc.

Khi anh đã vào sâu bên trong cô, anh liền xoắn mái tóc cô trong bàn tay anh và kéo cô xuống để trao cho cô một nụ hôn nóng bỏng khác.

Lúc này nhịp điệu ái ân đã dẫn đường, sự tự chủ của Caine bỏ rơi anh. Chuyển động của anh trở nên ngày càng mạnh mẽ hơn, quyết liệt hơn. “Đưa anh tới thiên đường lần nữa đi, Jade.” Anh thì thầm khi anh gần như sắp tuôn trào vào trong cô. “Anh sẽ bảo vệ em thật an toàn.”

Jade thấy mình bùng nổ chỉ vài giây sau đó. Cô ưỡn người áp sát vào Caine, siết anh thật chặt, bậm chặt lấy môi để ngăn mình không hét lên, và rồi đổ ập xuống bên trên người anh. Gương mặt cô vùi vào trong hõm cổ của anh. Cả hai người họ đều được bao phủ một lớp mồ hôi lóng lánh. Jade nếm vị làn da anh bằng đầu lưỡi trong khi chờ cho nhịp tim mình chậm lại. Cô quá kiệt sức, quá hài lòng để có thể cử động trong khi Caine ôm cô thật chặt. Cô có thể cảm thấy trái tim anh đang đập thành thịch bên dưới cô.

“Em đang nghĩ gì thế, Jade?” Anh hỏi.

Khi cô không trả lời anh, anh liền kéo tóc cô. “Anh biết là em đã được thoả mãn rồi. Em đang định phủ nhận điều đó đấy ư?”

“Không.” Cô thì thầm vẻ bẽn lẽn.

Caine vùng đứng dậy bằng một cử động nhanh nhẹn với Jade trong vòng tay mình. Khi cả hai người họ đều đã nằm trở lại trên giường và bên dưới tấm chăn, cô liền cố gắng quay lưng lại phía anh. Nhưng anh không cho phép cô rút lui mà ép cô quay lại đối mặt với anh. “Sao nào?” Anh gắng hỏi.

“Sao, gì cơ?” Cô hỏi lại, nhìn chăm chú vào đôi mắt sẫm làm cô cảm thấy mình trở nên nhút nhát đó.

“Anh giỏi, đúng không?”

Lúm đồng tiền lại xuất hiện trên má anh. Cô không thể không mỉm cười. “Giỏi chuyện gì cơ?” Cô hỏi, giả vờ như ngây thơ.

“Cướp bóc.”

Cô chậm rãi gật đầu và thì thầm. “Rất giỏi.”

“Thế anh có gây ấn tượng được với em không?” Anh hỏi.

“Có lẽ là một chút.” Cô trả lời, rồi thở hắt ra khi lòng bàn tay của anh đột nhiên áp vào chỗ giao nhau giữa hai đùi của cô. “Anh đang làm gì thế?”

“Gây ấn tượng với em lần nữa, em yêu.”

Anh chàng này thực sự giỏi như những gì anh ta nói, Jade kết luận một lúc lâu sau đó. Và sức chịu đựng của anh dẻo dai hơn rất nhiều so với cô. Cuối cùng khi anh lăn khỏi người cô, cô cảm thấy mình như một đồng giẻ nhàu nát.

Cô ngủ thiếp đi trong khi Caine ôm cô trong vòng tay và thì thầm những lời yêu thương. Đêm hôm đó cô không gặp một cơn ác mộng nào.

* * *

Đến trưa họ đã về đến nhà Caine. Matthew và Jimbo không thể rời khỏi đó để quay về Shallow's Wharf đủ nhanh. Cả hai người họ cùng cảm thấy nhục nhã bởi sai lầm nghiêm trọng tối hôm trước. Rõ ràng là họ đã đánh giá quá thấp Ngài Hầu tước. Matthew không nghĩ rằng anh ta sẽ có thể tiếp tục sống với sự ô nhục đó; tuy nhiên, dĩ nhiên là Jade đã hứa sẽ không nói cho bất cứ ai nghe là anh ta đã bị tóm một cách không hề có ý thức như thế.

Quý tha ma bắt, Caine đã thúc anh ta tỉnh dậy, và cái sự kiện làm thế quái nào mà một người đàn ông to lớn như thế có thể len vào phòng anh ta mà không gây ra một tiếng động nào vẫn còn dần vật anh ta đau đớn.

Ngay sau khi họ quay trở về nhà Caine, Jade liền thay váy áo và rồi đến phòng làm việc của Caine để chép lại những lá thư cho anh. Cô lắng nghe anh trình bày kế hoạch của mình, tranh luận một điều gì đó rất dữ dội về chuyện tin tưởng Richards, nhưng đồng ý với chuyện Lyon có thể giữ bí mật.

“Khi em gặp Richards, em sẽ thích ông ấy nhiều như em thích Lyon.” Caine nói. “Em cũng sẽ tin ông ấy nhiều như thế.”

Cô lắc đầu. “Caine, em thích Lyon, đúng thế, nhưng đó không phải là lý do em tin anh ấy. Không, không.” Cô tiếp tục, “thích và tin tưởng là hai mang của một con cá.”

“Thế lý do vì sao em lại tin Lyon?” Anh hỏi, mỉm cười trước sự chỉ trích trong giọng nói của cô.

“Em đã đọc hồ sơ của anh ấy.” Cô trả lời. “Anh biết không, nếu so sánh, Caine, anh đã dẫn dắt cuộc sống của một người lễ sinh hát ở giáo đường.”

Caine lắc đầu. “Anh sẽ không nói đến chuyện em đọc hồ sơ của Lyon cho cậu ấy biết.”

“Đúng thế.” Cô đồng ý. “Anh ấy có thể sẽ giận dữ giống như anh khi em kể cho anh nghe. Hồ sơ của Lyon cũng màu mè sặc sỡ giống như anh, nhưng anh ấy không có một bí danh đặc biệt nào cả.”

Caine trông hoàn toàn cáu tiết với cô. “Jade, chính xác là em đã đọc bao nhiêu tập hồ sơ?”

“Chỉ một ít thôi.” Cô trả lời. “Caine, em thực sự phải tập trung vào những lá thư này. Làm ơn đừng có cắt ngang em nữa.”

Cánh cửa phòng làm việc mở ra thu hút sự chú ý của Caine. Nathan bước vào. “Tại sao không có ai cố gắng tóm anh, Caine, kể từ khi anh quay trở lại đây? Nơi này hoàn toàn bị cô lập, và tôi sẽ nghĩ rằng...”

“Ai đó thực sự đã cố gắng tóm Caine vào cái ngày bọn em đến đây, Nathan.” Jade nói mà không hề nhìn lên. Khi cô không tiếp tục, Caine liền kể cho Nathan nghe đầy đủ các chi tiết của cuộc tập kích thất bại đó.

“Nathan, trông anh thật bảnh làm sao.” Jade nói, hoàn toàn thay đổi chủ đề khi cô liếc nhìn lên và nhìn thấy chiếc áo sơ mi cùng chiếc quần rất đẹp mà anh đang mặc.

“Cái áo đó trông cực kỳ quen thuộc.” Caine kéo dài giọng.

“Nó là của anh mà.” Nathan trả lời và cười toe toét. “Vừa khít luôn. Colin cũng mượn một vài thứ của anh. Chúng tôi đã không gói ghém đầy đủ khi bị quăng xuống biển. Tại sao không có ai cố gắng tóm anh ở đây kể từ cái ngày đầu tiên đó?” Nathan thêm vào với bộ mặt cau có. Anh bắt đầu đi đi lại lại quanh căn phòng như một con hổ.

Caine tiếp tục tựa người vào mép bàn làm việc. “Có đấy.”

“Gì cơ?” Nathan hỏi. “Khi nào?”

“Làm gì có.” Jade xen vào. “Nếu không em hẳn đã phải biết rồi.”

“Trong vòng mười ngày vừa rồi, có bốn tên khác đã tử.”

“Và?” Nathan hỏi, yêu cầu phải giải thích rõ hơn.

“Chúng đã thất bại.”

“Tại sao em không được báo gì cả?” Jade hỏi.

“Anh không muốn làm em lo lắng.” Caine giải thích.

“VẬY anh hẳn là phải biết Matthew và Jimbo có mặt ở đây.” Nathan nói.

“Tôi biết.” Caine trả lời. “Tôi cũng để mặc kệ họ, cho đến khi họ thiêu rụi khu chuồng ngựa của tôi. Lúc đó tôi đã có một cuộc nói chuyện nho nhỏ với họ. Em không thể nghĩ ra một kế hoạch nào khác hơn làm cho anh bận rộn trong khi em đi gặp cha anh hay sao, Jade?”

Anh lại sắp kích động trở lại, Jade đoán rằng anh vẫn chưa bỏ qua chuyện đám cháy. Sterns đã nói rằng khu chuồng ngựa mới được xây mới hoàn toàn. “Đáng lẽ em nên đưa chỉ thị cụ thể hơn cho Matthew.” Cô nói. “Em đã để vụ nghi binh đó cho anh ta xử lý hoàn toàn. Tuy nhiên, anh ta cũng rất sáng tạo và hiệu quả đấy chứ. Anh thực sự đã rất bận rộn.”

“Em đã mạo hiểm không cần thiết khi bỏ đi một mình như thế.” Anh nạt. “Mẹ kiếp, Jade, em đã có thể bị giết.” Giọng anh như quát lên khi kết thúc câu nói.

“Em đã rất cẩn thận.” Cô nói lí nhí để cố gắng xoa dịu anh.

“Cẩn thận cái con khỉ ấy!” Anh gầm lên. “Em đã cực kỳ may mắn, thế thôi.”

Cô quyết định phải đánh lạc hướng sự chú ý của anh. “Em sẽ không bao giờ hoàn thành được công việc này nếu hai anh không để em một mình.” Cô hất mái tóc qua vai và quay trở lại với công việc chép lại những lá thư. Cô có thể cảm thấy ánh mắt gườm gườm của anh dành cho cô. “Tại sao hai anh không đi xem xem tình hình của Colin thế nào đi. Em chắc rằng anh ấy muốn có người nói chuyện đấy.”

“Thôi nào, Caine. Chúng ta vừa bị đuổi đi đấy.”

Caine lắc đầu. “Hãy hứa với anh là em sẽ không mạo hiểm không cần thiết một lần nữa.” Anh ra lệnh cho Jade. “Rồi anh sẽ ra khỏi đây.”

Cô ngay lập tức gật đầu. “Em hứa.”

Sự tức giận như rút cạn kiệt khỏi người anh. Anh gật đầu và cúi xuống hôn cô. Cô cố gắng tránh anh. “Nathan đang ở đây.” Cô khẽ nói.

“Quên cậu ta đi.”

Mặt cô hồng lên khi anh nhắc môi khỏi miệng cô. Tay cô cũng run rẩy. “Anh yêu em.” Anh thì thầm trước khi đứng dậy và theo Nathan bước ra khỏi phòng.

* * *

Jade nhìn chăm chăm lên mặt bàn một lúc lâu. Liệu điều đó có thể xảy ra hay không? Anh có thể nào thực sự yêu cô hay không? Cô phải thôi nghĩ về chuyện đó để có thể làm dịu đi cơn run rẩy trên hai bàn tay, nếu không Richards và bạn của anh sẽ không thể đọc được những lá thư này. Hơn nữa, chuyện anh có yêu cô hay không cũng chẳng thành vấn đề. Cô vẫn phải rời khỏi anh thôi, đúng không?

Jade đã vực dậy bản thân mình trở nên thoải mái hơn khi giờ ăn tối đến. Nathan đã quyết định sẽ ăn tối cùng với Colin ở trên lầu. Cô và Caine, và dĩ nhiên cả Sterns nữa, ăn tại chiếc bàn dài trong phòng ăn. Họ sa vào một cuộc tranh cãi sôi nổi về sự chia cắt giữa nhà thờ và nhà nước. Đầu tiên, khi Caine khẳng định rằng anh ủng hộ sự chia cắt một cách toàn tâm toàn ý, Jade liền đưa ra quan điểm ngược lại. Nhưng đến khi anh cố ý tranh luận theo quan điểm đối lập, cô lại hoàn toàn bác bỏ một cách mãnh liệt.

Đó là một cuộc tranh luận cực kỳ hăng hái. Sterns cuối cùng phải hành động như một trọng tài. Cuộc tranh cãi đó lại làm Caine đuối trở lại. Anh với tay lấy lát thịt cừu cuối cùng chỉ để bị giật ra khỏi tầm với bởi Sterns.

“Ta muốn miếng thịt cừu đó, Sterns.” Caine lăm bắm.

“Tôi cũng thế, thưa Tước gia.” Viên quản gia trả lời. Ông nhắc chiếc đĩa lên và tiếp tục ngẫu nhiên miếng thịt. Jade cảm thấy thương hại Caine bèn chia cho anh nửa phần ăn của mình.

Cả Sterns và Caine cùng ngẩng lên nhìn nhau khi một tiếng nện thình thình bất ngờ vang lên từ phía cửa trước vang vọng qua căn phòng. Caine chịu thua cuộc chiến bằng ánh mắt. “Ta sẽ mở cửa.” Anh tuyên bố.

“Theo ý cậu, thưa Tước gia.” Sterns đồng ý và tiếp tục nhai miếng thịt cừu.

“Cẩn thận đấy.” Jade gọi với theo.

“Ồn cả thôi.” Caine nói vọng lại. “Không ai có thể đến tận cửa nhà mà không bị người của anh phát hiện ra.”

Mười phút nữa trôi qua trước khi Sterns kết thúc tách trà thứ hai của mình. “Tôi tin rằng tôi sẽ phải ra xem ai gọi cửa.” Ông nói với Jade.

“Có lẽ đó là cha Caine cũng nên.”

“Không đâu, Tiểu thư.” Sterns bác lại. “Tôi đã ra lệnh cho Ngài Công tước và Phu nhân tránh xa nơi này. Nó sẽ khơi dậy sự nghi ngờ nếu họ cứ đến đây thăm viếng con trai của họ hàng ngày.”

“Ông thực sự đã ra lệnh cho họ ư?” Cô hỏi.

“Dĩ nhiên rồi, Tiểu thư Jade.” Với một cái cúi đầu trang trọng, viên quản gia rời phòng ăn.

Jade gõ ngón tay lên mặt bàn cho đến khi Sterns quay trở lại.

“Ngài Richards và Hầu tước xứ Lyonwood đã đến.” Ông thông báo từ trên ngưỡng cửa. “Tước gia yêu cầu cả brandy và cô vào trong phòng làm việc.”

“Sớm vậy ư?” Cô hỏi, rõ ràng là ngạc nhiên. Cô đứng dậy, vuốt phẳng những nếp gấp trên chiếc váy màu vàng của mình, rồi vuốt nhẹ lên mái tóc. “Tôi chưa sẵn sàng gặp ai cả.” Cô nói.

Sterns mỉm cười. “Cô trông rất đáng yêu, thưa Tiểu thư.” Ông tuyên bố. “Cô sẽ thích những vị khách này. Họ là những người tốt.”

“Ồ, tôi đã gặp Lyon.” Cô trả lời. “Và tôi chắc chắn rằng tôi sẽ thích Richards cũng nhiều như thế.”

Khi cô dậm bước ra phía cửa, vẻ mặt của cô chuyển từ vẻ vô tư lự sang sợ hãi.

“Thực sự là không có gì phải lo lắng đâu, thưa Tiểu thư.”

Nụ cười của cô rạng rỡ. “Ồ, tôi không lo lắng, Sterns. Tôi chỉ chuẩn bị sẵn sàng thôi.”

“Cô nói gì cơ?” Ông hỏi, rồi bước theo cô. “Cô chuẩn bị cho điều gì thế, thưa Tiểu thư?”

“Để trông có vẻ lo lắng.” Cô trả lời và bật cười. “Và trông có vẻ yếu đuối nữa, dĩ nhiên rồi.”

“Dĩ nhiên rồi.” Sterns đồng ý và thờ dãi. “Cô ồm ư, Tiểu thư Jade?”

Cô quay lại nhìn ông khi đến trước cánh cửa dẫn vào thư viện. “Vẻ bề ngoài, Sterns.”

“Sao cơ?”

“Nó phải được tra chuốt. Làm những gì nó được trông chờ, ông không hiểu sao?”

“Không, tôi không hiểu.” Ông trả lời.

Cô lại mỉm cười. “Tôi đang định đặt lòng kiêu hãnh của Caine trở lại đúng chỗ.” Cô thì thào.

“Tôi không nhận ra rằng Tước gia đã đặt nó sai chỗ.”

“Tôi cũng không, cho đến khi anh ấy nói với tôi chuyện đó.” Cô trả lời. “Hơn nữa, rút cục thì họ chỉ là đàn ông mà thôi.”

Cô hít một hơi thật sâu rồi để Sterns mở cửa cho mình. Cô đứng ngay phía bên trong lối vào, đầu cúi xuống, hai tay xếp lên nhau để ngay phía trước người. Sterns quá kinh ngạc vì sự thay đổi đột ngột trong cách xử sự của cô, miệng ông trễ xuống.

Khi Caine cất tiếng gọi cô, cô nhảy dựng lên như thể mệnh lệnh của anh có sức mạnh làm cô hoảng sợ, rồi cô chậm chạp bước vào trong phòng làm việc. Người có tên là Richards bật đứng dậy trước. Ông là một người đàn ông đứng tuổi với một mái tóc màu xám, một nụ cười thân thiện và một cái bụng phệ. Ông cũng có một đôi mắt dễ chịu. Jade đáp lại lời giới thiệu bằng cách nhún gối chào vô cùng hoàn hảo.

Cô quay sang chào Lyon. Khi anh đứng thẳng dậy, anh gần như vượt hẳn lên cô. “Thật tốt được gặp lại anh, Lyon.” Cô khẽ nói, giọng cô chỉ hơn tiếng run rẩy yếu ớt một chút.

Lyon nhướn một bên mày lên có vẻ ngạc nhiên. Anh biết cô là một người nhút nhát, nhưng anh nghĩ rằng cô đã vượt qua phản ứng ban đầu đó với anh kể từ khi họ gặp nhau lần đầu tiên rồi. Tuy nhiên lúc này cô lại tỏ ra sợ sệt trở lại. Sự mâu thuẫn đó làm anh khó hiểu.

Caine đang ngồi phía sau chiếc bàn làm việc. Chiếc ghế tựa của anh bị đẩy nghiêng tựa lưng vào tường. Jade ngồi xuống mép chiếc ghế đặt bên cạnh bàn, lưng thẳng đứng. Hai tay cô siết chặt lại với nhau đặt trong lòng. Cả Richards và Lyon đều kéo ghế đến ngồi trước mặt cô.

Caine quan sát Jade. Cô đang tỏ ra vô cùng sợ hãi. Anh không tin điều đó một giây phút nào. Cô đang định làm điều gì đó, anh biết thế, nhưng anh sẽ phải chờ để hỏi cô sau.

Richards hăng giọng để thu hút sự chú ý của mọi người. Ánh mắt của ông tập trung vào Jade khi ông lên tiếng. “Tôi không thể không nhận thấy,

cô gái thân mến, rằng cô tỏ ra lo lắng đến dường nào. Tôi đã đọc những lá thư mà cha cô đã giữ lại, nhưng trước khi tôi hỏi cô một số câu hỏi, tôi muốn bày tỏ một cách rõ ràng tuyệt đối rằng tôi không hề bớt yêu mến cô hơn vì những lỗi lầm mà cha cô đã phạm phải.”

Cô vẫn trông như một con thỏ bị dính bẫy, nhưng vẫn có thể rụt rè gật đầu. “Cảm ơn Ngài Richards.” Cô trả lời bằng một giọng thì thầm. “Ngài thật tốt bụng khi không kết tội tôi. Tôi đã lo lắng rằng Ngài có thể sẽ kết án tôi.”

Mắt Caine đảo ngược lên trần nhà. Richards, một người đàn ông hiếm khi thể hiện bất cứ thiện ý nào, lúc này đang nắm lấy tay Jade. Viên chỉ huy trông như thể ông muốn kéo cô vào trong vòng tay và lên tiếng làm cho cô khuây khỏa vậy.

Cô thực sự trông rất mong manh. Caine đột nhiên nhớ rằng chính bộ dạng đó đã xuất hiện trên gương mặt cô khi cô chăm chăm nhìn vào anh trong quán rượu tối hôm đó. Lúc đó trông cô cũng vô cùng yếu đuối.

Cô đang chơi trò gì thế nhỉ?

“Chúng tôi không ai kết án cô cả.” Lyon xen vào. Anh cũng chồm người về trước và chống hai khuỷu tay lên đầu gối. “Cô đã có một khoảng thời gian khó khăn vì chuyện đó rồi, Jade.”

“Đúng vậy.” Ngài Richards đồng ý.

Caine cố kiềm chế để không mỉm cười. Cả viên chỉ huy và người bạn của anh đều đã bị ngã gục dưới bùa mê của Jade. Anh nghĩ rằng đáng lẽ Lyon phải biết rõ hơn. Dù sao thì bạn anh cũng đã gặp Jade trước đó. Tuy vậy, với bộ dạng của cô hiện thời, cộng với suy nghĩ trước đó của Lyon cho rằng cô là một người vô cùng nhút nhát, rõ ràng là đã thuyết phục Lyon rằng cô là người rất thật thà.

“Cô đã sẵn sàng để trả lời một vài câu hỏi chưa?” Richards hỏi.

Jade gật đầu. “Không phải sẽ tốt hơn nếu để Nathan trả lời những câu hỏi của Ngài hay sao? Đàn ông thường sẽ logic hơn. Tôi có khi lại làm cho mọi việc rối mù lên cũng nên.”

“Jade.” Caine gọi tên cô với giọng cảnh cáo.

Cô quay lại và trao cho anh một nụ cười rụt rè. “Vâng, Caine?” Cô nói.

“Cư xử tử tế vào.”

Richards quay sang cau mày nhìn Caine. Rồi ông lại quay lại chú ý vào Jade. “Chúng tôi sẽ hỏi Nathan sau. Nếu kể lại mọi chuyện không làm cô quá đau đớn thì làm ơn hãy kể cho chúng tôi nghe chính xác những gì đã xảy ra kể từ cái giây phút cô đặt chân đến London.”

Jade gật đầu đồng ý. “Chắc chắn rồi. Ngài biết đấy, tất cả những chuyện này bắt đầu vì những lá thư. Bác Harry của tôi được cha tôi trao cho một gói bao gồm những lá thư. Chỉ hai ngày sau đó, cha tôi bị giết. Harry liền mang tôi theo trên con tàu của ông ấy. Ông cất kỹ những lá thư, và khi cảm thấy thẳng thớm điếm đã đến, ông liền đưa chúng cho tôi. Dĩ nhiên là tôi đã đọc chúng rồi khoe với Nathan. Anh trai tôi lúc đó đang làm việc cùng với Colin và rất tin tưởng giải bày với anh ấy. Giờ thì,” cô tiếp tục bằng một giọng lạnh lợi, “như Caine có lẽ đã nói với hai vị, cả Colin và Nathan đều đã bị ... tấn công. Những kẻ bất lương đã nghĩ rằng chúng đã xử lý xong hai người họ, và ... Pagan đã quyết định để cho những kẻ giết thuê đó quay trở lại London để báo cáo thành tích của chúng.”

“Một quyết định thông minh.” Richards xen vào.

“Đúng thế.” Jade nói. Cô quay sang cau mày nhìn Caine. “Kế hoạch rất đơn giản. Pagan đã bắt cóc một vị thầy thuốc để chăm sóc những vết thương cho họ, và mọi chuyện được quyết định là khi Colin đã đủ khoẻ để có thể đi lại, anh ấy sẽ kể cho anh trai của mình, là Caine, về những lá thư và đề nghị Caine giúp đỡ.”

“Chuyện gì đã xảy ra làm hỏng kế hoạch đó?” Richards hỏi.

Jade lại cau mày nhìn Caine. “Anh ấy đã phá hỏng nó.” Cô tuyên bố. “Pagan đã phải trở thành kẻ giơ đầu chịu báng cho cái chết của Nathan và Colin, như hai vị biết đấy, và Caine đã quyết định tìm kiếm sự báo thù. Việc lựa chọn thời gian của anh ấy thật không thể nào tệ hơn nữa. Những thành viên còn lại của Hội Tribunal không thể mạo hiểm với việc Caine có khả năng sẽ tìm thấy tên cướp biển và nói chuyện với anh ta. Vì thế Caine sơ xuất đã tự đặt mình vào tình thế nguy hiểm.”

“Đó không phải là sơ xuất.” Caine xen vào.

Cô nhún vai. “Colin đã bắt Pagan phải hứa là không kể cho Caine nghe bất cứ điều gì. Em trai của anh ấy biết rằng Caine sẽ ... tìm cách trả thù ngay lập tức, hai vị biết đấy, và Colin muốn giải thích tất cả mọi chuyện trước. Thực ra thì, tôi thực sự tin rằng Colin đã không nghĩ thông suốt mọi chuyện, nhưng lúc đó anh ấy đang bị thương trầm trọng và anh ấy dường như bị ám ảnh với chuyện phải bảo vệ Caine. Pagan đã đồng ý, chỉ là để làm yên lòng Colin.”

“Thế cô bị liên đới đến kế hoạch này từ lúc nào?” Lyon hỏi.

“Nathan là anh trai của tôi.” Jade trả lời. “Tôi quay trở lại Anh và đến ở tại cơ ngơi ở nông thôn của anh ấy. Có vài người của Pagan đi theo tôi, họ luân phiên nhau canh chừng Caine. Vài nỗ lực cũng đã được tạo ra để tiếp cận anh ấy và đến lúc đó thì kế hoạch được quyết định là tôi sẽ phải tìm một cách nào đó để lôi Caine ra khỏi cuộc săn lùng của mình. Hai ngày trước khi tôi được cho là sẽ rời khỏi đó, một chuỗi các tai nạn đã xảy ra. Buổi sáng ngày đầu tiên khi tôi đang đi dạo bộ như thường lệ, tôi bất ngờ bắt gặp ba người đàn ông đang đào mộ cha mẹ tôi. Tôi hét lên bởi vì tôi cảm thấy tức giận, hai vị biết đấy, vì những gì họ đang làm. Dĩ nhiên là tôi đã làm họ chú ý. Một trong những kẻ bất lương đó đã bắn tôi, tôi chạy quay trở lại nhà Nathan để tìm kiếm người giúp.”

“Những thuộc hạ của Pagan không canh gác cho cô nữa hay sao?” Richards hỏi.

Jade lắc đầu. “Tất cả bọn họ đều cần để giữ an toàn cho Caine. Hơn nữa, tôi đã có viên quản gia của Nathan, Hudson, và những người hầu khác ở đó giúp đỡ tôi.”

“Và rồi chuyện gì đã xảy ra?” Lyon hỏi.

“Lúc đó trời đã quá tối để những người hầu có thể ra kiểm tra những ngôi mộ. Họ quyết định sẽ chờ đến sáng hôm sau. Đêm hôm đó ngôi nhà bị trộm cướp bóc.” Cô tiếp tục. “Tuy nhiên, tôi ngủ say quá và không hề nghe thấy một tiếng động nào. Ngay cả giường ngủ của tôi cũng bị lật ngược lại.”

“Hắn là cô đã bị đánh thuốc mê.” Richards tuyên bố.

“Tôi không thể tưởng tượng được chuyện đó kết thúc như thế nào nếu như tôi bị đánh thuốc mê.” Jade nói. “Buổi sáng hôm sau, tôi cưỡi một trong những con ngựa của Nathan quay trở lại khu mộ để kiểm tra xem có chứng cứ nào còn sót lại không. Quản gia của Nathan, Hudson, đã tỏ ra khó tin tưởng vào những gì tôi nói, hai vị biết đấy, và tôi muốn thuyết phục ông ấy. Nhưng hoá ra tôi không bao giờ có thể đi đến khu mộ. Những kẻ bất lương rõ ràng là đã chờ để ngăn tôi lại. Họ đã giết chết con ngựa của Nathan. Tôi bị ngã bay xuống đất.”

“Lạy Chúa nhân từ, cô đã có thể chết vì cú ngã đó.” Richards nói.

“Tôi là người may mắn nhất trần đời bởi vì tôi chỉ bị một vài vết bầm tím.” Cô giải thích. “Tôi chạy trốn chết quay trở lại nhà và kể với Hudson chuyện gì đã xảy ra. Ông ấy đã cho người đuổi theo bọn bất lương. Khi họ quay trở lại, họ nói với tôi rằng họ không thể tìm thấy bất cứ bằng chứng nào về trò xấu xa đó. Con ngựa đã biến mất. Tôi không biết chuyện đó được thực hiện bằng cách nào. Caine nói rằng phải có hơn ba người đàn ông khoẻ

mạnh mới có thể nhấc được con ngựa đó lên một chiếc xe ngựa và chở nó đi xa.”

Cô dừng lại và nhún vai, rồi tiếp tục. “Tôi quyết định lên London nhanh nhất có thể và ngay lập tức ra lệnh chuẩn bị xe ngựa. Tuy nhiên, ngay khi chúng tôi chạy xuống cái dốc đầu tiên thì người đánh xe ngựa đã kêu lên là có đám cháy. Chúng tôi có thể nhìn thấy khói. Tôi quay trở lại nhà vừa đúng lúc chứng kiến đám cháy bùng lên. Tội nghiệp ngôi nhà của Nathan đã bị thiêu rụi hoàn toàn. Sau đó tôi ra lệnh cho Hudson và những người hầu khác đến căn nhà phố của Nathan ở London, rồi một lần nữa lên đường đến nơi mà tôi định đến.”

“Và đó là ở đâu?” Lyon hỏi. “Có phải cô cũng đến căn nhà phố của Nathan không?”

Jade mỉm cười. “Không, tôi đã đến quán rượu có tên gọi là Ne’er Do Well. Tôi có một kế hoạch, anh biết đấy, để kéo Caine ra khỏi cuộc săn lùng của anh ấy.”

Lyon gật đầu.

“Tôi không hiểu.” Richards xen vào. “Kế hoạch đó chính xác là gì? Caine là người không dễ dàng bị đánh lừa, cô gái thân mến.”

“Tôi sẽ giải thích tất cả sau.” Caine xen vào. “Lúc này để cô ấy kể hết mọi chuyện đã.”

“Trên đường lên London, chiếc xe ngựa bị gặp mai phục. Tôi bị đánh vào thái dương. Cú đánh đó đã làm tôi bất tỉnh, và khi tỉnh dậy tôi phát hiện ra chiếc xe ngựa đã bị phóng hoả cháy rụi mất một phần. Tôi chỉ có thể uốn mình chui qua cửa sổ sau khi đã nới rộng khung cửa bằng gót giày.”

“Và rồi sau đó thì sao?” Richards hỏi.

“Tôi đi bộ.”

“Trên suốt quãng đường tới London ư?” Lyon hỏi.

“Không.” Jade trả lời. “Không phải toàn bộ quãng đường. Tôi đã có thể ... mượn một con ngựa trên một ga tàu. Không ai coi chừng nó, người chủ của con ngựa có lẽ là đang ăn tối ở bên trong.”

* * *

Jade kết thúc cuộc điều trần của mình vài phút sau đó. Cô không hề nhắc đến sự thật rằng cô là Pagan, và Caine cho rằng anh sẽ phải là người kể cho Ngài Richards và Lyon về chuyện đó. Nhưng trò chơi của cô là gì? Chúa ơi, vào lúc cô đã hoàn thành xong câu chuyện của mình, cô liền dùng chiếc khăn tay của Richards chấm nhẹ lên khoé mắt. Viên chỉ huy rõ ràng là đã rất xúc động khi nghe câu chuyện của cô. Ông ngả người ra lưng ghế và lắc đầu.

“Ngài có biết những thành viên còn lại của Hội Tribunal là ai không?” Jade hỏi ông.

“Không.”

“Nhưng Ngài biết Hammond, đúng không?” Cô hỏi. “Tôi hiểu rằng Ngài và ông ta đều bắt đầu sự nghiệp cùng nhau.”

“Đúng thế, chúng tôi bắt đầu cùng nhau.” Richards đồng ý. “Nhưng sau một vài năm, cô gái thân mến, mỗi người trong chúng tôi được giao cho một phân nhánh khác nhau trong Bộ chiến tranh. Vào thời đó Hammond có rất nhiều thủ hạ trẻ tuổi dưới trướng của mình. Ông ta điều hành phân nhánh của riêng mình. Tôi đã gặp một số anh chàng cứu tinh trẻ tuổi đầy phần khích đó, nhưng chắc chắn là không phải tất cả bọn họ.”

“Chúng ta có vài manh mối đáng lưu ý.” Lyon xen vào. “Hẳn là sẽ không mất quá nhiều thời gian để có thể tìm ra sự thật.”

“Lá thư thứ nhất được ký bởi một người tên là William. Lúc đó bọn họ vẫn chưa sử dụng bí danh hoạt động của họ. Quỷ tha ma bắt, đó là cái tên thường thấy nhất ở Anh quốc.” Caine thêm vào. “Có bao nhiêu William làm việc cho Bộ Chiến tranh?”

Jade trả lời câu hỏi của anh. “Thực ra thì chỉ có ba người có tên như thế trong những tập hồ sơ của Hammond.”

Tất cả mọi người cùng quay sang Jade. “Pagan đã đọc những hồ sơ đó.” Cô lí nhí, mặt đỏ bừng, rồi thêm vào. “Điều đó là cần thiết. Đó là William Pryors, William Terrance và William Clayhill. Tất cả ba người đó đều làm việc cho bộ của Ngài, thừa Ngài Richards. Hai người vẫn còn sống mặc dù đã nghỉ hưu, nhưng William Terrance thì đã chết bốn năm về trước.”

“Cô chắc chắn với những thông tin này chứ?” Lyon hỏi.

“Làm thế nào Pagan có được hồ sơ của chúng tôi?” Richards rõ ràng là bị hoang mang. “Thề có Chúa, không ai có thể vượt qua được hệ thống an ninh của chúng tôi.”

“Pagan thì có đấy.” Caine nói. Rồi anh tiếp quản cuộc thảo luận từ lúc đó, giải thích chi tiết hơn kế hoạch mà tên cướp biển đã lập ra để bảo vệ anh như thế nào. Anh cũng kể cho họ nghe chuyện Colin và Nathan đã suýt chết vì bọn cá mập. Khi anh kết thúc, không ai nói một tiếng nào trong một lúc lâu. Jade lúc này đang siết chặt hai tay vào với nhau, giờ không còn là giả vờ nữa, mà những ký ức về lũ cá mập đã làm cô vô cùng kích động.

“Ba chàng trai trẻ tuổi đầy háo hức, với ý định cứu lấy thế giới.” Richards lẩm bẩm. “Nhưng sự ham muốn quyền lực đã mạnh hơn tất cả.”

Jade gật đầu đồng ý. “Ngài có nhận ra không, thưa Ngài, rằng những lá thư đầu tiên đã được ký bởi cụm từ ‘*Vì lợi ích của nước Anh*’, nhưng sau một thời gian, khi họ đã trở nên càng ngày càng bạo dạn hơn, họ đã đổi cụm từ đó?”

“Tôi có nhận ra.” Ngài Richards lẩm bẩm. “*Vì lợi ích của Hội Tribunal*’ là cái cách mà họ kết thúc những lá thư của họ.” Ông thêm vào. “Và điều đó nói lên tất cả, đúng không? Không thể có cách hiểu sai nào ở đây cả.”

“Cha cô ấy đã bị hai thành viên còn lại giết chết khi ông ấy từ chối làm theo kế hoạch của họ, và rồi Hammond bị ám sát.” Caine nói.

Richards gật đầu. “Chúng ta phải tìm ra hai tên còn lại.” Ông lẩm bẩm. “Chúa ơi, có quá nhiều việc cần phải cân nhắc.” Ông thở dài mệt mỏi rồi nói. “Dù sao thì cũng cảm ơn Chúa vì Pagan dường như đứng về phía chúng ta. Khi tôi nghĩ về tất cả những thiệt hại mà anh ta có thể gây ra với những tập hồ sơ đó, máu của tôi như đông cứng lại.”

“Ồ, Pagan là người rất đáng kính.” Jade vội vã lên tiếng. “Hầu hết những trộm đều thế, thưa Ngài. Ngài không cần phải lo lắng rằng những thông tin đó sẽ bị rơi vào nhầm người.”

“Đồ con hoang đó có đọc hồ sơ của tôi không?” Lyon gặng hỏi.

Caine không trả lời bạn. Anh không nghĩ rằng có bất cứ lý do nào để chia sẻ sự thật với cậu bạn của mình, điều đó chỉ làm Lyon buồn phiền mà thôi.

“Có một sự thật là đã có lũ cá mập trên biển.” Richards thì thào, thay đổi chủ đề câu chuyện. “Các cậu có nhận ra là phải can đảm đến mức nào ...”

“Ngài đã hết câu hỏi dành cho tôi chưa?” Jade cắt ngang.

Viên chỉ huy ngay lập tức với tay vỗ nhẹ vào tay cô một lần nữa. “Chúng tôi đã làm cô kiệt sức, đúng không cô gái thân mến? Tôi có thể hiểu được chuyện này làm cô buồn bực đến mức nào.”

“Cảm ơn Ngài vì đã quan tâm.” Cô khẽ nói, rồi đứng dậy và không hề chống cự lại chút nào khi Richards ôm cô.

“Chúng tôi sẽ tìm ra thủ phạm, tôi hứa với cô.” Ông nói.

Jade giấu hai bàn tay của mình trong nếp váy, rồi bước về phía Lyon. Anh ngay lập tức đứng dậy. Cô liền ngả người vào người anh. “Cảm ơn anh, Lyon, vì đã giúp đỡ chúng tôi. Làm ơn chuyển tình yêu của tôi đến Christina. Tôi không thể chờ đến khi tôi có thể đến thăm cô ấy lần nữa.”

Cô quay trở lại chỗ Richards và lại ôm chầm lấy ông. “Tôi quên mất chưa cảm ơn Ngài.” Cô giải thích, rồi lùi ra khỏi viên chỉ huy, cúi đầu chào, và quay người rời khỏi phòng.

“Jade?”

“Vâng, gì thế Caine?”

“Tất cả những chuyện này là sao?”

Cô quay lại và nhìn anh mỉm cười. “Anh đã nói rằng lòng kiêu hãnh của một người đàn ông là rất quan trọng, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Anh cũng đã nói rằng khi một người đàn ông bị lừa dối hay điều khiển, lòng kiêu hãnh của anh ta cũng bị tổn thương.”

“Đúng là anh đã nói thế.” Anh chồm về phía trước. “Và?”

“À, nếu những người khác cũng bị ... lừa ... những người bạn đã mang trên mình những huyền thoại và sự kính trọng của nước Anh cho riêng họ, vậy thì liệu cú đánh đó có trở nên đỡ đau đớn hơn không?”

Cuối cùng anh cũng hiểu. Anh chậm chạp nheo mắt, nụ cười của anh vô cùng ngọt ngào. “Em sẽ đi gọi Colin và Nathan xuống bàn bạc cùng mọi

người luôn.” Jade thông báo trước khi rời khỏi phòng. Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại sau lưng cô.

“Cô ấy đang nói đến chuyện gì thế?” Richards hỏi.

“Một vấn đề cá nhân thôi.” Caine trả lời, rồi anh quay sang Lyon. “Thế nào? Giờ cậu nghĩ thế nào về cô ấy?”

Lyon lại rót đầy ly brandy của mình trước khi lên tiếng trả lời. “Cô ấy vẫn xinh đẹp tuyệt trần.” Anh nói. “Nhưng một lần nữa tôi vẫn nghĩ rằng cô ấy cực kỳ nhút nhát. Hẳn là vì cô ấy phải ở gần cậu.”

Caine cười phá lên. “Cậu vẫn cho rằng cô ấy nhút nhát ư?”

“Tôi đã bỏ qua điều gì ư, Caine?” Lyon hỏi với vẻ bối rối chân thật. “Có chuyện gì mà cậu cảm thấy buồn cười đến thế?”

“Gác câu chuyện về phụ nữ này sang một bên đã.” Richards ra lệnh. “Giờ thì, con trai, cậu phải hứa với ta một điều.”

“Vâng, thưa Ngài?” Caine hỏi.

“Cậu đã thực sự gặp mặt anh chàng Pagan này chưa?”

“Tôi đã gặp rồi.”

“Khi chuyện này kết thúc, cậu phải tìm cách nào đó cho tôi gặp anh ta.”

Caine ngả người ra lưng ghế. Jade đã nói đúng. Cô vừa mới trao trả lại lòng kiêu hãnh cho anh.

“Tôi phải gặp Pagan.” Ngài Richards yêu cầu một lần nữa.

Caine gật đầu. “Ngài Richards, ngài vừa làm điều đó xong đấy.”

CHƯƠNG 15

“Jade, quay trở lại đây.” Caine hét lên trong khi hai người bạn của anh vẫn đang cố gắng tiêu hoá cái thông tin mà anh vừa đưa cho họ.

Khi cô không đáp lại lời triệu tập của anh, Caine liền gọi Sterns. Viên quản gia hẳn là phải đang đứng ngay bên ngoài cửa, bởi vì ông ngay lập tức xông vào trong thư viện. Ông cúi đầu chào chủ nhân của mình, một điệu bộ nhún gối mà ông chưa bao giờ làm khi họ chỉ có riêng với nhau, và rồi lên tiếng hỏi. “Ngài cần gì ư, thưa Tước gia?”

“Đem Jade quay lại đây.” Caine ra lệnh.

“Tôi tin rằng cô ấy đã nghe thấy tiếng gầm của Ngài, thưa Tước gia.” Sterns tuyên bố với giọng điệu trí thức của mình. “Nhưng cô ấy đã từ chối lời mời quay lại tụ tập cùng với các Ngài. Ngài có cần điều gì khác không?”

Caine muốn bóp cổ Sterns, nhưng anh gạt cái ý tưởng đó sang một bên. “Đem cô ấy lại đây cho ta. Cứ kéo lê cô ấy đến nếu như ông phải làm thế, nhưng đem cô ấy lại đây. Đó là điều ta muốn, Sterns.”

Viên quản gia gật đầu và rời khỏi đó để thực hiện công việc của mình. Caine quay trở lại với hai người bạn. Sự cău kính của anh phần nào biến mất khi anh nhìn thấy nụ cười toe toét của Lyon. Cậu bạn của anh dường như chấp nhận cái thông tin về thân thế của Pagan dễ dàng hơn nhiều so với Ngài Richards. Viên chỉ huy lúc này trông vẫn vô cùng choáng váng.

“Quý tha ma bắt, Caine, tôi đáng lẽ đã phải đoán ra.” Lyon nói. “Cô ấy quá nhút nhát ... đúng thế, tôi đáng lẽ đã phải biết. Thôi được, cậu không phải là người duy nhất đã bị thu hút ... và Christina thực sự đã nói rằng tôi nên nhìn phía bên dưới ...”

“Con trai.” Ngài Richards cắt ngang dòng huyền thuyên của Lyon. “Giờ không phải lúc để nói chuyện phiếm. Chúng ta có những vấn đề nghiêm trọng phải bàn lúc này.”

Jade mở cửa khi Ngài Richards đang nói dở. “Em đang đi gọi Nathan và Colin cho anh, Caine. Anh lại muốn gì thế?”

“Trả lại chúng đi, Jade.”

Giọng anh sắc gọn như tiếng súng lục. Jade giả vờ ngây ngô hỏi lại. “Anh đang nói đến chuyện gì thế?” Cô chẹn tay vào ngực với vẻ sợ hãi chế giễu và chớp chớp mắt với anh.

Anh không bị ấn tượng một chút nào. “Em biết rất rõ anh đang nói về chuyện gì.” Anh gầm lên. “Trả lại chúng ngay.”

“Caine, anh chẳng lịch sự chút nào khi lên giọng với em trước mặt các vị khách như thế.” Cô góp ý, giọng cô cũng đã nâng lên một quãng tám. “Như thế thật quá thô lỗ.”

“Họ biết em là ai rồi.”

“Họ biết ư?”

Cô lưỡng lự bước đến trước bàn làm việc của anh và trừng mắt nhìn anh, hai tay chống lên hông. “Chính xác là họ biết những gì?”

“Rằng em là Pagan.”

Cô thở hắt ra. “Tại sao anh không cho đăng lên tờ nhật báo luôn nhỉ?” Cô vặc lại. “Như thế anh sẽ không phải mất quá nhiều thời gian ...”

“Anh phải nói với họ.” Caine xen vào.

“Anh có thể chờ cho đến sau khi em rời khỏi.”

“Bởi vì em sẽ không rời khỏi đây nên điều đó sẽ là không thể, đúng không nào?”

“Lạy Chúa tôi, chuyện đó đúng là sự thật ư?” Richards xen vào bằng một giọng gần như quát lên.

Jade liếc qua vai mình và cau mày nhìn viên chỉ huy. “Không.” Cô nạt. “Đó không phải là sự thật.”

“Đúng.” Caine phản đối. “Đó là sự thật.”

“Chết tiệt thật, Caine, anh không biết làm thế nào để giữ bí mật hay sao?” Cô không cho anh có thời gian để trả lời mà ngay lập tức quay lưng lại định rời khỏi đó.

“Anh đã bảo em trả lại chúng, Jade.”

“Tại sao?”

“Tình cờ là những người này là bạn của anh.” Anh trả lời. “Đó là lý do vì sao.”

“Caine, nếu như anh không thể ăn trộm được từ những người bạn của mình, vậy thì anh có thể ăn trộm từ ai chứ?” Cô hỏi.

Anh không có sẵn câu trả lời cho câu hỏi lố bịch đó.

“Anh đã nói rằng em hoàn toàn có thể tiếp tục công việc của mình.” Cô nhắc anh. “Không phải là anh đã đổi ý với chính câu nói của mình đấy chứ?”

Caine không thể tin được cô lại cả gan quá trớn như thế. Anh không dám đứng dậy bởi vì anh biết chắc chắn rằng cái cảm giác thôi thúc muốn túm lấy cô và lắc thật mạnh cho cô tỉnh táo lại sẽ quá choáng ngợp làm anh không thể kiềm chế được.

Jade quay lại phía Lyon. “Khi tôi đã hứa, tôi không bao giờ nuốt lời.” Cô khẳng định.

Caine hít vào một hơi thật sâu rồi ngả ra lưng ghế. Anh chiếu tướng Jade thật lâu và nghiêm khắc. Cô trừng mắt nhìn lại.

Anh ngoắc ngón tay ra hiệu cho cô đến gần hơn. Khi cô đã đến bên cạnh anh mới nói. “Anh đã rất nghiêm túc, em có thể tiếp tục công việc của mình.”

Cô hoàn toàn bối rối. “VẬY TẠI SAO ANH LẠI PHẢI RỐI RÍT NHẶNG XỊ LÊN NHƯ THẾ VÌ ...”

“Em có thể tiếp tục việc trộm cắp.” Anh cắt ngang. “Nhưng cứ mỗi lần em lấy cái gì đó, anh sẽ đem trả nó lại.”

Cô há hốc miệng ra và gần như ngã ngửa. “Không phải thế chứ?”

“Anh sẽ làm thế đấy.”

“Nhưng chuyện đó thật là ... kỳ cục.” Cô lắp bắp. “Đúng không?”

Caine không trả lời cô. Jade liếc qua Lyon tìm kiếm sự giúp đỡ. Nụ cười toe toét của anh cho cô biết rằng cô sẽ không nhận được bất cứ sự hỗ trợ nào từ phía anh. Còn Ngài Richards trông vẫn còn quá sừng sốt để có thể xen vào. Cô chỉ có một mình, cô kết luận, giống như cô luôn luôn như thế.

“Không.”

“Có đấy.” Cô trông như thể muốn khóc òa lên.

“Giờ hãy trả lại cho họ ...”

“Em đã tráo đổi chúng.” Cô tuyên bố. “Giờ em có thể rời khỏi rồi chứ?”

Caine gật đầu. Anh chờ cho đến khi Jade đã ra đến cửa rồi mới kêu lên. “Jade, em có thể rời khỏi căn phòng này, nhưng đừng bao giờ nghĩ đến

chuyện rời khỏi ngôi nhà này. Anh sẽ lại đuổi theo em nếu em làm như thế. Em sẽ không muốn gây trở ngại cho anh lần nữa, đúng không?”

Cô không trả lời câu hỏi đó, nhưng Caine biết rằng cô đang nổi điên lên với anh. Cánh cửa gần như bật ra khỏi bản lề khi cô đóng sầm nó lại sau lưng cô.

“Cô ấy khá là nóng tính.” Caine nói, nụ cười toe toét của anh cho thấy rằng anh không hề thấy phiền lòng chút nào với tính xấu đó. “Ngài đã bình phục lại chưa, Richards?” Anh hỏi.

“Rồi.” Richards nói.

“Nhưng Ngài không hề nghi ngờ một chút nào ...”

“Không, không.” Richards đáp lại.

Caine gật đầu với vẻ mãn nguyện. “Thật dễ chịu khi biết rằng chính viên chỉ huy của tôi cũng bị lừa. Tôi thực sự tin rằng lòng kiêu hãnh của tôi đã được hoàn trả đầy đủ.”

Rồi Nathan và Colin bước vào trong thư viện. Colin sử dụng cây ba toong của mình cùng với sự giúp đỡ của Nathan.

“Thôi cái trò đối xử với mình như một đứa bé ẵm ngửa đó đi.” Colin lẩm bẩm khi Nathan giúp anh ngồi xuống thoải mái trên một chiếc ghế.

“Cậu là một đứa bé mà.” Nathan lè nhè. Anh đẩy một chiếc đôn để chân về phía trước chiếc ghế rồi thả chân của Colin lên đó. Rồi anh đứng đó và đánh giá hai người đàn ông đang quan sát mình. Caine giới thiệu bọn họ với nhau. Nathan bắt tay hai người họ rồi ngồi xuống trên tay vịn của chiếc ghế Colin đang ngồi.

“Jade muốn tôi hỏi các vị giờ là mấy giờ rồi.” Nathan lên tiếng.

Viên chỉ huy trông có vẻ không hiểu câu hỏi đó, liền nhún vai. “Tôi cho rằng khoảng chín giờ, đúng không Lyon?”

Lyon nhanh trí hơn chỉ huy của mình. Anh thò tay lôi ra chiếc đồng hồ trong túi áo bên hông mình rồi phá lên cười, một âm thanh ồm ồm tràn ngập căn phòng. “Tôi tin rằng cái này là của Ngài, Richards. Ngài đang cầm cái của tôi. Cô ấy đã ôm cả hai chúng ta.”

Richards cảm thấy vô cùng ấn tượng. “Chắc chắn là tôi đã đánh giá sai về cô ấy.” Ông tuyên bố. “Cậu nhìn thấy cô ấy trao đổi chúng, đúng không Caine. Đó là lý do vì sao cậu gọi cô ấy lại.”

Caine lắc đầu. “Không, tôi không thấy gì cả.” Anh thừa nhận. “Nhưng khi cô ấy ôm từng người các vị thì tôi đã biết là cô ấy đang định làm gì đó. Cô ấy thường không thể hiện tình cảm như thế với người lạ.”

“Đúng, con bé thường không thế.” Nathan đồng ý.

Caine nhìn Lyon. “Cô nàng đó đã xoay tôi vòng vòng. Cô ấy đã quyết tâm biến tôi thành một người mất trí.”

“Tôi sẽ nói rằng con bé đã đạt được mục đích rồi.” Nathan kéo dài giọng.

“Chuyện này đối với tôi nghe có vẻ quen thuộc.” Lyon nói. Anh mỉm cười nhớ lại hoàn cảnh kỳ dị đã dẫn đến cuộc hôn nhân của mình. “Tôi cũng đã bị Christina xoay vòng vòng. Nói tôi nghe xem nào, Caine, cậu đã làm gì trong khi bị cô ấy dắt mũi?”

“Giống như điều cậu đã làm thôi.” Caine trả lời. “Tôi đã yêu cô ấy.”

Lyon gật đầu. “Giờ thì chỉ có Chúa mới giúp được cậu, anh bạn. Mọi chuyện cũng không dễ dàng hơn sau khi cậu cưới cô ấy đâu. Nhân tiện đây, đám cưới sẽ tổ chức lúc nào?”

“Đúng thế, Caine, đám cưới sẽ tổ chức khi nào?” Nathan hỏi.

“Chắc chắn sẽ phải có đám cưới.” Colin khẳng định sự thật đó. Anh đang cau mày chăm chú nhìn anh trai mình.

“Đúng vậy.” Caine trả lời. “Sẽ có đám cưới.”

“Nghe như thế cậu không có sự lựa chọn nào khác, con trai.” Ngài Richards xen vào. “Liệu cậu có phải đọc lời thề với một khẩu súng lục kè sau lưng không?”

“Nếu cần phải có một khẩu súng lục, thì nó sẽ phải nhắm vào lưng Jade chứ không phải tôi.” Caine vặc lại. “Tôi vẫn còn phải tuyết phục cô ấy những gì tôi nói là thật lòng. Quỷ tha ma bắt, thậm chí có khi tôi sẽ phải quỳ xuống trên một chân trước mặt người của cô ấy cũng nên.”

Ngay cả Nathan cũng phải mím cười trước hình ảnh đó. Còn Colin thì chế giễu. “Jade sẽ không bắt anh phải quỳ trước cô ấy đâu.” Anh nói.

“Không, nhưng Black Harry thì chắc chắn là sẽ làm thế đấy.” Caine trả lời.

“Black Harry là ai?” Richards hỏi.

“Nathan, cậu giải thích đi.” Caine nói. “Trong khi tôi đuổi theo Jade.”

“Con bé bỏ đi rồi ư?” Nathan hỏi.

Caine đứng dậy và bước về phía cửa. “Dĩ nhiên là cô ấy đã bỏ đi rồi. Tôi sẽ không bao giờ phạm một sai lầm đến lần thứ hai, Nathan. Tôi sẽ quay lại sớm thôi.”

* * *

Khi Caine đã mặc quần và giày cưỡi ngựa xong, anh liền đi thẳng ra bãi quây dựng tạm dành cho đàn ngựa. Con ngựa cái đốm đã biến mất. “Các người cử bao nhiêu người theo dấu vết của cô ấy?” Anh hỏi người trông coi chuồng ngựa.

“Ba người ở phía cửa sau đã đuổi theo Tiểu thư.” Anh chàng người hầu trả lời.

Caine thẳng cương con chiến mã của mình nhưng không thềm bận tâm lấp yên. Anh túm lấy đám bờm đen của nó và nhảy lên lưng ngựa bằng một động tác nhanh nhẹn. Rồi anh lần theo dấu vết của cô đến căn nhà nhỏ ở khu vực ranh giới địa phận của anh. Cô đang đứng cạnh một con lạch và cho ngựa của mình uống nước.

Caine xông ra từ lùm cây, rồi thúc ngựa phi nước đại. Jade nghe thấy tiếng vó ngựa liền quay lại nhìn về phía rừng cây. Con chiến mã của Caine không lờ một bước nào khi anh cúi xuống và nhấc cô lên trong vòng tay. Anh ném phịch cô xuống phía trước anh, quay ngựa lại và hướng về phía ngôi nhà.

Anh không nói một lời nào với cô, cả cô cũng vậy, và anh cũng không hề thúc ngựa đi chậm lại cho đến khi họ về đến nhà. Sterns đang đứng đợi ở cửa trước. Caine liền lôi Jade lên các bậc thềm. “Khoá Tiểu thư vào trong phòng!” Anh gầm lên. “Đặt hai lính gác phía dưới cửa sổ và thêm hai người nữa bên ngoài cửa chính.”

Caine không thả Jade ra cho đến khi anh lôi cổ cô vào trong nhà và chốt chặt cửa phía sau lưng anh. Anh giữ vẻ mặt hung dữ nhất có thể cho đến khi anh lại một lần nữa quay trở lại thư viện. Khi đã yên vị trở lại trong chiếc ghế bành phía sau bàn làm việc, anh mới cho phép mình mỉm cười.

“Tôi cho rằng anh đã tìm thấy con bé.” Nathan nói.

“Đã tìm thấy.” Caine trả lời. “Cũng đã cực kỳ gây ấn tượng với cô ấy. Giờ hãy cập nhật cho tôi biết những gì cậu đã kể cho bạn tôi xem nào.” Anh ra lệnh.

* * *

Cuộc nói chuyện quay trở về chủ đề những lá thư và những người đàn ông vẫn chưa hoàn thành việc lập những kế hoạch của họ cho đến khi đồng hồ chỉ hơn mười một giờ. Richards và Lyon được sắp xếp hai phòng ngủ ở chái nhà phía Bắc. Cả hai đều có vẻ miễn cưỡng nói câu chúc ngủ ngon. Richards khăng khăng đòi cầm theo những lá thư lên giường ngủ. “Có những thông tin vẫn cần phải khám phá ra.” Ông tuyên bố.

Không ai tranh luận với viên chỉ huy. Caine đi thẳng về phòng của Jade. Anh cho lính gác lui ra, mở khoá cửa và rồi bước vào trong. Lúc này Jade đang đọc sách trên giường. Cô không thèm nhìn anh mà vẫn giữ ánh mắt gắn chặt vào quyển sách mà cô đang cầm trong tay.

“Em cần phải có thêm ánh sáng nếu muốn đọc sách.” Caine tuyên bố. “Lửa trong lò cũng cần cho thêm than. Ở đây lạnh thấu xương.”

Cô thậm chí còn không thèm ngẩng lên. “Thật buồn cười khi giả vờ rằng anh không có mặt ở đây.” Anh nói với cô, sự cáu kỉnh hiện rõ trong giọng nói của anh.

“Cũng buồn cười như chuyện trả lại hết những thứ mà em ăn cắp được.” Cô bác lại trong khi vẫn tập trung vào cuốn sách.

Caine thả thêm hai cây nến đặt trên chiếc bàn đầu giường, sau đó tiến đến chỗ lò sưởi. “Sterns đâu?” Anh hỏi.

“Sterns đã lên giường rồi.” Cô trả lời. “Anh có một viên quản gia rất giỏi, Caine. Ông ấy đã huấn luyện anh rất tốt.”

Anh không mắc bẫy. “Em đang hăm hờ gây ra một cuộc chiến, em yêu, nhưng anh không định chiều lòng em đâu.”

“Em không hăm hờ gây chuyện.” Cô nạt lại rồi đóng sập cuốn sách trong khi nhìn anh nhét thêm một thanh củi nữa vào trong đám than hồng. Trong ánh lửa, da anh ánh lên màu đồng thối như một bức tượng. Chiếc áo sơ mi của anh mở phanh ra đến tận thắt lưng, tay áo xắn lên đến tận khuỷu

tay. Lớp vải bị kéo căng chặt ngang phía sau vai anh, phơi bày ra những cơ bắp cuộn cuộn ở đó khi anh với lấy chiếc que cời bằng sắt để chọc cho ngọn lửa trong lò cháy rực lên. Cô nghĩ rằng anh là người đàn ông hấp dẫn nhất trên đời.

Caine quay lại, vẫn còn quỳ trên một gối, và mỉm cười với cô. Sự dịu dàng trong ánh mắt của anh đã làm trái tim cô giật mạnh. Anh là một người giỏi giang, một người đáng tin cậy, một người đáng yêu. Anh xứng đáng với một người tốt hơn người như cô. Tại sao anh lại không nhận ra sự thật rõ ràng đó chứ? Nước mắt dâng lên trên mắt cô và cô bắt đầu run rẩy, giống như thể tấm chăn đột nhiên biến thành tuyết vậy. Cô đang lạnh giá ... và hoảng sợ.

Đừng bao giờ để em rời xa anh, đột nhiên cô thầm nghĩ, hãy làm cho em ở bên anh mãi mãi!

Ôi Chúa ơi, cô muốn yêu anh đến chừng nào, muốn dựa vào anh đến chừng nào.

Và rồi cô sẽ trở thành cái gì, cô tự hỏi bản thân, khi mà anh rời bỏ cô. Làm thế nào cô có thể tồn tại được khi đó?

Sự thay đổi trong cô thật đáng chú ý. Khuôn mặt cô chuyển sang tái mét như màu chiếc váy ngủ trắng tinh của cô.

“Em yêu, chuyện gì thế?” Anh hỏi, rồi đứng dậy và bước về phía giường.

“Không có gì.” Cô thì thào. “Không có gì không ổn cả, em chỉ lạnh thôi.” Cô lắp bắp thêm vào. Và sợ hãi nữa, cô muốn nói thêm điều đó. “Lên giường đi, Caine.”

Cô mong muốn đến tuyệt vọng được ôm anh. Jade thêm vào lời mời gọi của mình bằng cách kéo chăn ra cho anh, nhưng Caine phớt lờ yêu cầu của

cô. Anh bước về phía tủ quần áo, tìm một cái chăn khác ở kệ trên cùng, rồi phủ nó lên trên cái chăn ở trên giường.

“Ấm hơn không?” Anh hỏi.

“Vâng, cảm ơn anh.” Cô trả lời, cố gắng không tỏ ra cáu kỉnh.

“Nếu em không quá mệt thì anh muốn hỏi em vài câu.” Anh nói.

“Hãy hỏi những câu hỏi của anh trên giường, Caine.” Cô gợi ý. “Anh sẽ cảm thấy thoải mái hơn.”

Anh lắc đầu và ngồi xuống trên chiếc ghế tựa rồi gác hai chân lên đầu giường. “Thế này là được rồi.” Anh nói, cố gắng hết sức mình để không mỉm cười.

Cô muốn anh, thậm chí có lẽ là cũng nhiều như anh muốn cô. Và thề có Chúa, cô sắp phải nói với anh điều đó.

Jade cố gắng giấu sự bực bội. Anh chàng này chậm hiểu như rùa ấy. Không lẽ anh không nhận thấy cô muốn được ôm hay sao? Cô đã nói với anh là cô thấy lạnh, mẹ kiếp. Anh đáng lẽ phải ngay lập tức kéo cô vào lòng mới phải, rồi sau đó dĩ nhiên là hôn cô, rồi sau đó ...

Cô thở dài thườn thượt. Caine rõ ràng là không nhận ra cô cần điều gì khi anh đã lại bắt đầu với những câu hỏi của mình về những tập hồ sơ ngu ngốc kia. Cô đã phải quyết tâm hết mức để có thể tập trung, phải nhìn trừng trừng vào tay mình để nụ cười làm đứng tim của anh không làm cô sao lãng.

“Jade?”

“Vâng?” Cô trông có vẻ giật mình.

“Anh vừa hỏi em là em có đọc những tập hồ sơ về những William của chúng ta không.” Anh nói.

“Họ không phải là những William của chúng ta.” Cô trả lời, và rồi trao cho anh một nụ cười với vẻ trông đợi, chờ câu hỏi tiếp theo của anh.

Nụ cười của Caine nở toét đến mang tai. “Em có định trả lời anh không đấy?” Anh hỏi.

“Trả lời cái gì?”

“Em dường như có vẻ lơ đãng.”

“Không có.”

“Vậy thì buồn ngủ chẳng?”

“Không hề.”

“Vậy hãy trả lời câu hỏi của anh đi.” Anh giục lần nữa. “Em có đọc hồ sơ ...”

“Có.” Cô cắt ngang. “Anh muốn nghe nội dung, đúng không?”

“Đúng thế, anh muốn nghe.” Anh trả lời. “Em còn có chuyện gì khác muốn làm à?” Anh hỏi.

Hai má cô lại đỏ bừng lên. “Không, dĩ nhiên là không rồi.” Cô trả lời. “Thôi được, Caine, em sẽ đọc cho anh...”

Có tiếng gõ cửa từ phía cửa phòng cắt ngang họ. Caine quay lại đúng lúc Nathan lén nhìn trộm vào bên trong. Khi anh trai Jade nhìn thấy Caine đang nằm ườn trên chiếc ghế bành, anh liền cau mày. “Anh làm gì ở đây, Caine?”

“Nói chuyện với Jade.” Caine trả lời. “Cậu muốn gì?”

“Tôi không thể ngủ được.” Nathan thừa nhận. Anh sai bước về phía lò sưởi và tựa người vào đó. Lúc này anh đi chân trần và không mặc áo. Caine nhìn thấy những vết sẹo trên lưng Nathan, dĩ nhiên rồi. Caine không để cập

đến chúng, nhưng anh tự hỏi không biết bằng cách nào mà Nathan có thể sống sót vượt qua được sự đánh đập tàn bạo như thế.

“Đây là áo choàng của Caine, nếu anh thấy lạnh, Nathan.” Jade nói. Cô chỉ vào chiếc ghế trống phía bên kia giường. “Anh sẽ bị cảm nếu như không mặc cái gì vào đây.”

Nathan lúc này đang trong tâm trạng dễ chịu, anh khoác chiếc áo của Caine vào, rồi bò trườn trên chiếc ghế.

“Quay về ngủ đi, Nathan.” Caine ra lệnh.

“Tôi muốn hỏi cô em gái của mình vài câu hỏi.”

Nathan đã để cánh cửa để ngỏ. Vì lý do đó, Ngài Richards đã không bận tâm đến chuyện gõ cửa khi ông đến phòng Jade. Viên chỉ huy mặc một chiếc áo choàng màu xanh sẫm dài đến tận đôi chân trần của ông, và trông có vẻ vô cùng xúc động khi thấy đám đông tụ tập ở đó.

Jade kéo chăn lên tận cằm. Cô nhìn Caine xem anh phản ứng thế nào với sự xâm lăng này. Anh trông có vẻ cam chịu. “Kéo lấy một chiếc ghế, Ngài Richards.” Caine gợi ý.

“Rất vui lòng.” Richards trả lời, rồi ông mỉm cười với Jade. “Tôi không thể ngủ được, cô thấy đấy, và vì thế tôi thử ngó qua cô xem sao và ...”

“Nếu cô ấy còn thức thì Ngài sẽ hỏi cô ấy vài câu.” Caine đoán.

“Chuyện này không đứng đắn chút nào.” Richards nói khi ông kéo một chiếc ghế lại gần giường. Tiếng cười thích thú của ông cho thấy ông không phiền lòng với chuyện đó chút nào. “Nathan?” Ông nói thêm. “Cậu có vui lòng đi gọi Lyon đến đây cho chúng tôi không? Cho đến lúc này cậu ấy chắc là sẽ có vài câu hỏi của riêng mình rồi.”

“Có khi anh ấy ngủ rồi.” Jade nói.

“Tôi có thể nghe thấy tiếng cậu ấy đi lại trong căn phòng cạnh phòng tôi. Hội Tribunal này làm tất cả chúng ta rối tung lên, cô gái thân mến. Có quá nhiều thứ phải xem xét.”

Nathan quay trở lại cùng với Lyon bên cạnh. Jade đột nhiên cảm thấy kỳ cục, dù sao thì cô cũng đang ở trên giường và mặc mỗi chiếc váy ngủ. “Tại sao chúng ta không xuống thư viện và bàn luận về chuyện này ở đó?” Cô gợi ý. “Tôi sẽ thay quần áo và ...”

“Thế này là được rồi.” Caine tuyên bố. “Lyon, Jade sẽ nói cho chúng ta nghe về những tập hồ sơ của những người tên William.”

“Em có phải lặp lại từng từ một không, Caine?” Cô hỏi. “Như thế sẽ mất hàng ngày.”

“Hãy bắt đầu với những sự kiện có liên quan đã.” Richards gợi ý. “Lyon và tôi sẽ quay lại London vào ngày mai. Lúc đó chúng tôi sẽ đọc các tập hồ sơ đó từ đầu đến cuối.”

Jade nhún vai. “Vậy tôi sẽ bắt đầu với Terance trước.” Cô nói. “Kẻ đã chết.”

“Được, kẻ đã chết.” Lyon đồng ý. Anh tựa người vào mặt lò sưởi và mỉm cười vẻ khuyến khích.

Jade ngả người ra gối và bắt đầu thuật lại.

Lyon và Richards vô cùng ấn tượng. Khi họ vượt qua được sự kinh ngạc ban đầu, họ liền thay phiên nhau cắt ngang cô để hỏi những chi tiết cụ thể về những điệp vụ nào đó mà William Terrance có liên quan tới. Cô không thể kết thúc công việc về tập hồ sơ đó cho đến tận hai giờ sáng. Cô cũng không thể ngừng ngáp liên tục, một dấu hiệu cho thấy sự kiệt sức mà cô đang cảm thấy.

“Đã đến lúc tất cả chúng ta phải lên giường rồi.” Ngài Richards tuyên bố. “Chúng ta sẽ lại bắt đầu khi trời sáng.”

Viên chỉ huy theo Lyon và Nathan vừa ra khỏi phòng thì Jade gọi với theo. “Ngài Richards, sẽ thế nào nếu người tên William mà Ngài đang tìm kiếm lại không phải là một trong ba người trong những tập hồ sơ đó?”

Richards quay lại phía cô. “Đó chỉ là một đầu mối để bắt đầu thôi, cô gái thân mến.” Ông giải thích. “Sau đó chúng tôi sẽ bắt đầu kiểm tra chéo, đọc qua từng hồ sơ mà các viên chức cấp cao trong tất cả các bộ phận nắm giữ. Chuyện đó sẽ mất thời gian, đúng thế, nhưng chúng tôi sẽ kiên nhẫn cho đến khi chúng tôi hiểu được tường tận chuyện này.”

“Không thể có cơ hội là cả hai bọn họ đều đã chết rồi hay sao?” Jade hỏi.

Cô trông có vẻ đầy hi vọng, và Richards ghét phải làm cô thất vọng. “Tôi e là không.” Ông nói. “Ai đó đã muốn có những lá thư đó, cô gái thân mến. Ít nhất là một trong số hai thành viên còn lại của Hội Tribunal vẫn còn sống.”

Jade cảm thấy nhẹ nhõm vì cuối cùng được ở lại một mình với Caine. Cô quá kiệt sức và cả lo lắng nữa, và tất cả những gì cô muốn là được anh kéo vào trong lòng và được anh ôm thật chặt. Cô lật chăn ra cho Caine, rồi vỗ vỗ lên trên đó.

“Chúc ngủ ngon, Jade.” Caine nói. Anh bước về phía giường, cúi xuống và trao cho cô một nụ hôn vô cùng nhẹ nhàng, rồi thổi tắt những ngọn nến trên đường đi ra cửa. “Chúc em có những giấc mơ đẹp, em yêu.”

Cánh cửa đóng lại. Cô quá sửng sốt vì anh đã rời khỏi cô. Anh không còn muốn cô nữa. Ý nghĩ đó quá kinh khủng đối với cô và cô vội gạt nó sang một bên. Anh chỉ là đang còn giận dữ với cô vì anh lại phải đuổi theo cô thêm một lần nữa thôi, cô tự nhủ ... anh cũng quá kiệt sức nữa, cô gạt đầu thêm vào. Hôm nay đã là một ngày dài và mệt mỏi.

Khi thật, anh được cho là một người đáng tin cậy cơ mà.

Cô đã không mơ thấy những giấc mơ đẹp. Cô đang chìm xuống trong bóng tối thăm thẳm, có thể cảm thấy bọn quỷ dữ vây quanh cô khi cô rơi xuống thật sâu, sâu, sâu mãi,...

Chính những tiếng thút thít của cô đã làm cô tỉnh giấc. Theo bản năng cô quay sang tìm Caine, biết rằng anh sẽ vỗ về cô vượt qua cảm giác kinh hoàng của mình.

Anh không có ở đó. Cô đã hoàn toàn tỉnh giấc khi cô nhận ra điều đó, và run bần bật đến nỗi cô gần như không thể gạt những tấm chăn ra khỏi người mình.

Cô không thể ở lại trên giường mà phải bước về phía cửa sổ và nhìn chăm chăm ra ngoài màn đêm không sao trong khi trầm ngâm suy nghĩ về tình trạng cô độc của mình.

Cô không biết là cô đã đứng ở đó bao lâu, lo lắng và bứt rứt, trước khi cô chấp nhận bỏ cuộc. Cô sẽ phải tự mình tìm đến anh thôi.

* * *

Caine tỉnh dậy ngay khi cánh cửa mở ra. Bởi vì trời tối đen nên anh không cần phải giấu nụ cười của mình. “Em không biết khiêu vũ, Caine.” Cô tuyên bố và sập cánh cửa đóng lại sau khi thốt lên câu nói đó, rồi bước về phía chiếc giường anh đang nằm. “Anh có lẽ đã biết điều đó ngay rồi. Em cũng không biết khâu vá gì cả.”

Anh đang nằm ngửa ra trên lưng mình và mắt vẫn nhắm nghiền. Jade nhìn chăm chăm vào anh một lúc lâu, rồi thúc vào vai anh. “Sao nào?” Cô gắng hỏi.

Caine trả lời bằng cách kéo chăn ra. Jade tuột chiếc váy ngủ ra khỏi người và rồi ngã người xuống bên cạnh anh. Ngay lập tức anh kéo cô vào

trong vòng tay.

Sự run rẩy biến mất, cô lại cảm thấy an toàn. Jade ngủ thiếp đi trong lúc chờ Caine trả lời câu hỏi của mình.

Anh đánh thức cô dậy ngay sau bình minh và làm tình với cô, và sau khi anh đã làm xong những điều anh muốn làm với cô và cô cũng đã làm xong những điều cô muốn làm với anh thì cô đã cảm thấy quá buồn ngủ để có thể nói chuyện với anh. Cô lại ngủ thiếp đi trong lúc nghe anh nói với cô rằng anh yêu cô nhiều đến mức nào.

* * *

Lần tiếp theo cô bị đánh thức dậy thì trời đã gần trưa.

Caine đang thúc cô tỉnh dậy, anh đã đóng bộ đầy đủ và đang ngọt ngào yêu cầu cô hãy mở mắt ra và tỉnh dậy. Cô không chịu mở mắt, nhưng cố gắng đạp chân ra khỏi người và đòi anh quay lại giường, trong khi Caine cứ khăng khăng giữ tấm chăn lên tận trên cằm cô. Cô không hiểu vì sao anh lại ngang ngược như thế cho đến khi cuối cùng thì cô cũng mở mắt ra và nhìn thấy Sterns đang đứng ở phía cuối chân giường.

Lúc này đến lượt cô làm cái nhiệm vụ che chắn sự trần trụi của mình. Jade có thể cảm thấy mặt cô đang chuyển sang màu đỏ lựng. Sẽ là chẳng có tác dụng gì khi huỳnh hoang theo kiểu của mình để vượt qua sự xấu hổ này. “Ôi, Sterns, giờ thì ông thấy hổ thẹn vì tôi, đúng không?”

Câu hỏi được thốt ra bằng một tiếng rên rỉ. Sterns ngay lập tức lắc đầu. “Dĩ nhiên là không rồi, thưa Tiểu thư.” Ông tuyên bố. “Tôi chắc chắn rằng chủ nhân của tôi đã lôi cô lên giường của cậu ấy.” Ông thêm vào và gật đầu về phía Caine.

“Bằng cách túm tóc ư, Sterns?” Caine hỏi cộc lốc.

“Tôi cũng sẽ không loại trừ trường hợp đó, thưa Tước gia.”

“Anh ta đã làm thế đấy.” Jade tuyên bố, quyết định là sẽ để Caine phải nhận lãnh toàn bộ tội lỗi. “Ông không được kể với bất kỳ ai đấy.” Cô thêm vào.

Nụ cười của Sterns thật dịu dàng. “Tôi e rằng không còn lại bất cứ ai không biết để mà kể lại.”

“Ý ông là Ngài Richards và Lyon cũng biết rồi ư?”

Khi Sterns gật đầu, Jade liền quay lại trừng mắt nhìn Caine. “Anh đã nói với họ, đúng không? Tại sao anh không đăng luôn tin này lên nhật báo luôn đi?”

“Anh không nói gì cả.” Caine phản đối với vẻ bực tức rõ ràng. “Em đã không đóng cửa phòng em lại khi em...” Anh dừng lại và quay sang nhìn Sterns, rồi nói tiếp. “... khi anh lôi em sang đây. Họ phát hiện ra chiếc giường trống không khi họ đi xuống dưới nhà.”

Cô chỉ muốn chui xuống dưới đồng chăn và trốn ở đó cho đến hết ngày.

“Jade, tại sao chiếc đĩa bạc của anh lại ở dưới gầm giường anh thế này.”

“Hỏi Sterns ấy.” Cô nói. “Ông ấy đã nhét nó xuống đó.”

“Đó có vẻ là một nơi hợp lý, thưa Tước gia.” Sterns tuyên bố. “Một trong những vị khách của cậu, ông già to lớn với chiếc răng vàng ấy, chắc chắn là có sở thích đối với những đồ làm bằng bạc. Tiểu thư đã gợi ý một nơi cất giấu an toàn cho những thứ đồ vật sau khi tôi giải thích cho cô ấy nghe chúng có ý nghĩa như thế nào đối với cậu.”

Cô nghĩ rằng anh có thể sẽ cảm ơn cô vì đã gìn giữ kho báu cho mình, thay vào đó anh lại cười phá lên. “Xuống dưới lầu ngay sau khi em mặc quần áo vào xong, Jade. Richards muốn tiếp tục hỏi em vài câu nữa.”

Sterns không rời khỏi phòng cùng chủ nhân của mình. “Nữ Công tước đã gửi vài bộ váy dài thuộc về một trong những người con gái của bà ấy. Tôi tin rằng kích cỡ sẽ gần vừa với cô, thưa Tiểu thư.”

“Tại sao bà ấy lại ...”

“Tôi đã yêu cầu quần áo.” Sterns tuyên bố. “Khi tôi dỡ đồ đạc của cô ra, tôi đã không thể không nhận thấy rằng cô chỉ có hai chiếc váy.”

Cô trông như thể sắp sửa lên tiếng phản đối, nhưng Sterns không cho cô có thời gian. “Số quần áo đó đang treo trong tủ. Chị đầu bếp sẽ đóng vai trò là người hầu gái của cô, tôi đi bảo chị ta lên đây ngay bây giờ.”

Tranh cãi với ông không có ích lợi gì đối với cô. Sterns đã từ một viên quản gia biến thành một vị chỉ huy rồi. Ông cũng đã chọn ra vài thứ quần áo để cô mặc - một chiếc váy dài màu trắng ngà với cổ tay thêu ren. Chiếc váy trông rất trang nhã và Jade không thể nào kháng cự lại.

Thậm chí còn có cả đồ lót nữa, mặc dù Sterns không đề cập đến chúng nhưng ông vẫn đặt kho báu quý giá bằng lụa mềm đó ở chân giường cô, ngay bên cạnh đôi tất mỏng như không khí và một đôi giày màu ngà đồng bộ.

* * *

Mười lăm phút sau Jade đã tắm rửa xong và ăn mặc rất lộng lẫy. Cô ngồi trong một chiếc ghế tựa lưng thẳng đứng trong khi người đầu bếp chải tóc cho cô. Người phụ nữ luống tuổi đó khá cao và mập mạp. Mái tóc muối tiêu của bà tách ra với những lọn quăn ngắn và bông bênh. Bà tấn công mái tóc của Jade như thể nó là một miếng thịt cừu. Tuy vậy, Jade hẳn là sẽ sẵn sàng chịu đựng sự không thoải mái nhẹ nhàng này trong suốt quãng thời gian còn lại trong ngày nếu như nó có thể hoãn lại việc phải đối diện với Lyon và Ngài Richards thêm lần nữa.

Nhưng cuộc gặp mặt đó là không thể tránh khỏi. “Cô đã trở thành một người đẹp rồi, đúng thế.” Người đầu bếp tuyên bố khi bà ta đã hoàn thành công việc của mình. Bà cầm một cái gương nhỏ lên và đưa cho Jade. “Chỉ là tết đơn giản, nhưng những dải tóc xoắn nhỏ này đồ dài hai bên mặt cô đã làm cho khuôn mặt nhẹ nhàng hơn. Tôi đáng lẽ phải cuộn nó lại thành búi lên trên đỉnh đầu cô, thưa Tiểu thư, nhưng tôi sợ nó quá nặng và sẽ làm cô ngã lăn ra.”

“Cảm ơn bà rất nhiều.” Jade đáp lại. “Bà đã làm một công việc rất hoành tráng.”

Người đầu bếp gạt đầu rồi vội vàng đi xuống dưới nhà. Không thể trốn tránh cuộc gặp mặt này lâu thêm được nữa, sẽ chỉ tổ cho Caine lên và kéo cô xuống nếu như cô cứ ru rú trong phòng của anh thế này mà thôi. Khi Jade mở cửa phòng ra, cô thấy ngạc nhiên và tức điên lên khi thấy hai người lính gác đứng trong hành lang. Cả hai người họ đều có vẻ hơi luống cuống khi nhìn thấy cô. Thế rồi một người lấp bấp về chuyện trông cô xinh đẹp như thế nào. Người còn lại thốt lên rằng cô nhìn như một nữ hoàng vậy.

Cả hai người lính gác đều theo cô xuống dưới lầu. Cửa phòng ăn đóng chặt. Người to lớn hơn trong hai người họ vội tiến lên phía trước để mở cửa cho cô. Jade cảm ơn anh chàng vì sự chu đáo đó, rồi vươn thẳng vai và bước vào bên trong.

* * *

Tất cả mọi người đã yên vị hai bên chiếc bàn dài, bao gồm cả Sterns. Và tất cả mọi người, bao gồm cả viên quản gia bất lương đó, đều đang nhìn chăm chăm vào cô.

Tất cả mọi người trừ Colin đều đứng dậy khi cô bước vào phòng. Ánh mắt của Jade dán chặt vào Caine. Khi anh lùi lại và kéo ra một chiếc ghế tựa đặt cạnh ghế của anh, cô liền chậm rãi bước về phía đó.

Anh cúi xuống và hôn lên trán cô. Nathan là người phá vỡ sự yên lặng khó chịu đó. “Bỏ tay anh ra khỏi người con bé, Caine.”

“Tay tôi không ở trên người cô ấy, Nathan.” Caine dài giọng chế giễu. “Mà là miệng tôi cơ.” Anh lại hôn Jade lần nữa chỉ để chọc tức anh trai của cô. Jade ngã người vào trong chiếc ghế tựa và thở dài.

Sterns lo bữa sáng cho cô trong khi những người đàn ông tiếp tục bàn bạc. Ngài Richards ngồi ở một đầu chiếc bàn dài, Caine ở đầu bên kia. Khi chiếc đĩa của cô đã được dọn đi, Ngài Richards kêu gọi mọi người chú ý. Lúc đó cô mới nhận ra rằng tất cả bọn họ đang chờ cô.

“Cô gái thân mến, chúng tôi đã quyết định rằng cô sẽ phải đến London cùng chúng tôi.” Ngài Richards tuyên bố. “Chúng tôi sẽ thắt chặt an ninh.” Ông thêm vào liếc nhìn về phía Caine, sau đó kéo cây bút và khiên mực lại gần. “Tôi muốn ghi chép lại một chút trong khi hỏi cô.” Ông giải thích.

“Thưa Ngài, tại sao tôi lại phải đến London?” Jade hỏi.

Viên chỉ huy lúc này trông có vẻ hơi ngượng ngùng, còn Lyon, Jade nhận thấy, lại đang cười toe toét.

“Thế này,” Richards bắt đầu, “giờ chúng ta cần phải lọt được vào phòng lưu trữ hồ sơ. Nếu như tôi yêu cầu có chìa khoá trong giờ làm việc thì tên tôi sẽ bị ghi vào sổ ra vào.”

“Họ muốn xông vào đó vào ban đêm.” Colin xen vào. “Mà không cần có chìa khoá.”

“Cô đã nói rằng cô đã từng lên vào toà nhà đó một lần và đã đọc những tập hồ sơ.” Richards nhắc cô.

“Ba lần.” Jade xen vào.

Ngài Richards trông như thể muốn khóc rống lên. “Hệ thống an ninh của chúng ta lỏng lẻo đến mức thế ư?” Ông hỏi Lyon.

“Rõ là thế rồi.” Lyon đáp lại.

“Ồ, không.” Jade nói. “An ninh ở đó rất tốt.”

“Vậy thì làm thế nào ...” Richards bắt đầu.

Caine trả lời. “Cô ấy còn hơn cả tốt nữa, Richards.”

Jade đỏ bừng mặt trước lời khen ngợi đó. “Ngài Richards, tôi hiểu nhu cầu cần đảm bảo bí mật của Ngài. Ngài không muốn Hội Tribunal biết là Ngài đang săn lùng chúng, nhưng tôi tin rằng chúng có thể đã biết điều đó rồi. Chúng đã phái người đến đây, chắc chắn là chúng đã nhìn thấy Ngài và Lyon đến và báo cáo lại...”

“Không ai do Hội Tribunal phái đến đây mà có thể quay trở về để báo cáo lại với bất cứ người nào.” Lyon giải thích.

“Nhưng làm thế nào ...”

“Caine đã chăm sóc bọn chúng rồi.”

Jade trợn tròn mắt trước câu nói của Lyon, giọng anh nghe rất chắc chắn. Cô quay lại nhìn Caine. “Anh đã chăm sóc chúng như thế nào?”

Caine nhìn Lyon lắc đầu khi Lyon nghĩ rằng bạn anh có thể sẽ giải thích. “Em không cần phải biết.” Anh nói với Jade.

“Anh không giết chúng, đúng không?” Cô thì thào trông có vẻ khiếp sợ.

“Không.”

Jade gật đầu, rồi quay lại phía Lyon. Cô nhận ra vẻ bức tức trên khuôn mặt của anh nhưng quyết định là sẽ phớt lờ nó đi. “Anh ấy đã không giết chúng.” Cô tuyên bố. “Caine không còn làm những việc như thế nữa. Anh ấy đã giải nghệ rồi.”

Dường như cô muốn có sự đồng tình của Lyon, anh bèn gật đầu và rồi nhận ra dự đoán của mình là chính xác khi cô mỉm cười với anh.

“Jade?” Colin gọi, thu hút sự chú ý của cô. “Em có thể ở lại với Christina và Lyon khi em đến London. Caine sẽ ở trong căn nhà phố của anh ấy, dĩ nhiên là ...”

“Không.” Caine cắt ngang. “Cô ấy sẽ ở với anh.”

“Hãy nghĩ đến những chuyện bê bối.” Colin tranh luận.

“Giờ đã gần như là mùa hè rồi, Colin.” Caine bác lại. “Hầu hết giới thượng lưu lúc này đều đã rời khỏi London.”

“Chỉ cần có một nhân chứng thôi.” Colin lẩm bẩm.

“Anh đã nói là không, Colin. Cô ấy sẽ ở với anh.”

Giọng nói khắc nghiệt của Caine không hề khuyến khích em trai anh tiếp tục tranh cãi. Colin thở dài, rồi miễn cưỡng gật đầu đồng ý. Nhưng Jade thì không chắc là cô đã hiểu. “Ý anh là gì khi nói một nhân chứng?”

Colin giải thích. Jade trông có vẻ vô cùng hoảng hốt sau khi anh đã liệt kê xong những thiệt hại có thể xảy ra bởi một kẻ ngồi lê đôi mách có lòng dạ hiểm độc. Sterns ngồi xuống bên cạnh Jade, vỗ nhẹ vào tay cô rồi nói. “Hãy nhìn vào mặt sáng của vấn đề, thưa Tiểu thư. Tước gia giờ sẽ không phải đăng tin này lên nhật báo nữa.”

Cô quay sang trừng mắt nhìn bắt ông phải im lặng, nhưng không thể dọa được Sterns. Ông siết nhẹ tay cô. “Đừng cáu kỉnh, Tiểu thư thân mến. Tất cả đều đã được sắp xếp rồi.”

Cô không biết ông đang nói đến chuyện gì nhưng vẻ mặt toe toét của ông cho thấy rằng ông đã nghĩ ra một điều gì đó. Tuy nhiên Sterns lái sự chú ý của cô bằng cách vô cùng ngạo mạn ra hiệu về phía tách trà rỗng không của mình. Cô ngay lập tức đứng dậy và đi lấy một bình trà mới.

* * *

Ngay khi cô rời khỏi phòng, Sterns liền quay sang Caine. “Những vị khách của cậu sẽ đến trong vòng nửa giờ nữa.”

“Khách ư? Chúng ta không thể tiếp bất cứ vị khách chết tiệt nào cả.” Colin gầm lên.

Nathan gật đầu. “Đúng là chúng ta không thể. Caine, anh mất trí rồi hay sao mà lại mời khách lúc này?”

Caine trừng mắt nhìn Sterns. “Tôi không mời ai cả.” Anh nói. Dấu hiệu của một nụ cười trên môi làm vẻ mặt anh thay đổi. “Tại sao ông không nói cho bọn ta biết những vị khách này là ai đi, Sterns?”

Tất cả mọi người cùng quay sang chiếu tướng ông già luống tuổi như thể ông vừa mới mọc thêm một cái đầu khác. “Tôi đã mạn phép mời cha mẹ Ngài, ông bác của Tiểu thư Jade và thuộc hạ của ông ta, và thêm một vị khách nữa.”

“Vì lý do chết tiệt gì chứ?” Nathan gặng hỏi.

Sterns quay sang mỉm cười với anh. “Làm lẽ, dĩ nhiên rồi.”

Tất cả mọi người quay lại nhìn Caine, vẻ mặt của anh không tiết lộ cho họ bất cứ điều gì.

“Giấy đăng kí thì sao, Sterns?” Caine hỏi với một giọng không có chút cảm xúc nào.

“Đã xong xuôi vào cái ngày sau khi cậu ký yêu cầu chứng thư.” Sterns trả lời.

“Người đàn ông này không phải là quản gia của cậu sao, Caine?” Ngài Richards hỏi.

Caine không có thời gian để trả lời câu hỏi đó vì Nathan đã buột miệng thốt lên. “Con bé sẽ phản đối kịch liệt cho xem.”

Colin đồng ý. “Em không nghĩ rằng Jade đã chấp nhận tương lai của cô ấy với anh rồi đâu.”

“Anh sẽ thuyết phục cô ấy.” Caine tuyên bố. Anh ngả người ra lưng ghế và mỉm cười với viên quản gia. “Ông đã làm rất tốt, Sterns. Ta có lời khen ngợi ông.”

“Dĩ nhiên là tôi làm tốt rồi.” Sterns vênh mặt lên khoác lác. “Tôi đã xem xét đến tất cả mọi thứ.”

“Ồ?” Nathan lên tiếng. “VẬY hãy nói cho chúng tôi biết Caine sẽ phải thuyết phục Jade như thế nào xem nào?”

Để trả lời cho câu hỏi đó, Sterns tháo khẩu súng rỗng mà ông đã dặt trong thắt lưng của mình, rồi quăng nó lên chính giữa bàn. Tất cả mọi người trở mắt nhìn khẩu súng cho đến khi Sterns lên tiếng phá vỡ sự im lặng. Ông quay sang thừa chuyện với Richards. “Tôi nghĩ rằng tôi đã nghe lỏm được Ngài gợi ý chuyện dí súng vào lưng Tiểu thư Jade, hay là tôi nghe sai nhỉ?”

Tiếng cười đồng thanh dội lên inh tai nhức óc. Jade đứng ở ngưỡng cửa, vẫn cầm bình trà trên tay trong khi chờ đợi những người đàn ông bình tĩnh trở lại. Sau đó cô rót trà cho Sterns, đặt bình trà lên tủ bát và quay trở lại chỗ ngồi của mình. Cô nhìn thấy khẩu súng ở giữa bàn, nhưng khi cô hỏi nó làm gì ở đó thì cô không thể nhận được một câu trả lời tử tế nào. Những người đàn ông lại bắt đầu phá lên cười trở lại.

Sẽ không có ai giải thích cho cô, Jade đoán rằng có lẽ ai đó đã kể một câu chuyện đùa tục tĩu và giờ họ quá xấu hổ để có thể chia sẻ điều đó với cô. Lúc này cô đã sẵn sàng để quay trở lại với những kế hoạch của bọn họ, nhưng Caine đã làm cô ngạc nhiên khi gợi ý là cô nên quay trở lại phòng mình.

“Vì sao?” Cô hỏi. “Em đã nghĩ là chúng ta sắp ...”

“Em cần phải gói ghém đồ đạc.” Caine nói.

Jade gật đầu. “Các người chỉ muốn kể thêm nhiều chuyện đùa nữa thôi chứ gì.” Cô nhận xét trước khi rời khỏi đó.

Tất cả bọn họ đang mỉm cười với cô như những tên trộm đang vô cùng sung sướng ngắm nhìn đồng chiến lợi phẩm của mình. Cô không biết phải nghĩ gì về chuyện đó cả. Hai người lính gác đang chờ cô ở trong phòng giải lao. Họ giúp cô mang những chiếc váy dài mà Sterns đã treo trong tủ quần áo của Caine về phòng cô, và rồi đứng chờ bên ngoài hành lang trong khi cô đóng gói.

* * *

Khi đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, cô liền ngồi xuống bên cạnh cửa sổ và tiếp tục đọc cuốn sách mà cô chỉ mới đọc xong một nửa trong hai đêm trước. Chỉ một lát sau, một tiếng gõ rụt rè vang lên từ phía cửa phòng. Jade gập cuốn sách lại và đứng lên vừa đúng lúc Black Harry bước vào trong phòng. Cô vô cùng sửng sốt khi nhìn thấy ông. Bác Harry của cô đang ôm theo cả tá hoa hồng trắng thân dài. “Cái này là dành cho con, bé con.” Ông tuyên bố khi đẩy bó hoa vào tay cô.

“Cảm ơn bác Harry.” Cô trả lời. “Nhưng bác đang làm gì ở đây thế? Con nghĩ rằng bác đang chờ con ở nhà chứ?”

Harry hôn lên đỉnh đầu cô. “Con trông rất phù hợp, Pagan.” Ông lẩm bẩm và hoàn toàn phớt lờ câu hỏi của cô. “Caine đáng lẽ phải mặc quần áo của ta trong cái ngày trọng đại này mới phải.”

“Tại sao Caine lại phải mặc quần áo của bác?” Cô hỏi trông hoàn toàn bối rối. Cô chưa bao giờ nhìn thấy bác mình có vẻ căng thẳng và vô cùng lo lắng như lúc này.

“Bởi vì áo của ta có màu rất hợp với cái váy đáng yêu này của con.” Harry giải thích.

“Nhưng có chuyện gì ...”

“Ta sẽ nói điều đó vào lúc thích hợp nhất.” Harry nói và ôm chầm lấy cô, đồng thời siết chặt cả bó hoa, rồi bước lùi lại. “Caine hỏi ta liệu nó có thể cưới con không, bé con.”

Harry thận trọng lùi thêm một bước nữa sau khi thốt ra thông báo đó, trông có vẻ hoàn toàn trông chờ cô bùng nổ, nhưng thay vào đó ông chỉ nhận được một cái nhún vai khẽ khàng. Mặc dù vậy, ông vẫn nhận ra rằng cô đang siết chặt bó hoa trong tay. “Cẩn thận gai đấy, bé con.” Ông ra lệnh.

“Bác đã nói với anh ấy thế nào, bác Harry?” Cô hỏi.

“Nó đã hỏi ta một cách rất đúng mực.” Harry vội nói. “Ta đáng lẽ đã có thể bắt nó quỳ xuống trên một chân. Nó nói rằng nó sẽ quỳ nếu như điều đó là cần thiết để có thể có được sự cho phép của ta. Thằng bé nói rất to và rõ ràng trước mặt thuộc hạ của ta, nó đã làm thế đấy.”

“Nhưng bác đã nói gì với anh ấy?” Cô lặp lại câu hỏi.

“Ta đã đồng ý.”

Ông vội vàng bước lùi thêm một bước nữa sau khi nói với cô điều đó. Cô lại nhún vai, rồi bước về phía giường và ngồi xuống. Cô đặt bó hoa hồng lên tấm khăn phủ giường phía sau cô.

“Tại sao con không nổi điên lên, bé con?” Harry hỏi, tay xoa xoa cằm trong lúc quan sát cô. “Caine nói rằng có thể con sẽ phản đối lại ý tưởng này. Con không giận dữ gì sao?”

“Không.”

“Vậy thì có chuyện gì thế?” Ông gặng hỏi, rồi chấp hai tay sau lưng trong khi cố gắng đoán lý do. “Con quan tâm đến thằng bé này, đúng không.”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì sao?” Ông giục.

“Con sợ, bác Harry à.”

Giọng cô chỉ là một tiếng thì thào yếu ớt. Harry nghe được nhưng ông quá sững sốt trước lời thú nhận của cô, ông không biết phải nói gì lúc này. “Không phải thế chứ.” Ông lặp bặp.

“Đúng thế đấy.”

Ông lắc đầu. “Con chưa bao giờ sợ hãi điều gì trước đây.” Giọng ông cộc lốc vì xúc động. Ông bước về phía giường, ngồi xuống bên cạnh cô phía trên bó hoa và vụng về quàng tay quanh vai cô. “Giờ thì có gì khác đâu chứ?”

Ồ, có đấy, cô muốn hét lên, trước đây con đã từng sợ hãi ... rất nhiều lần, rất nhiều hoàn cảnh rủi ro, cô không thể đếm được. Nhưng dĩ nhiên là cô không thể nói với ông, bởi vì nếu cô nói thì ông sẽ nghĩ rằng ông đã thất bại trong việc nuôi dạy cô. Thay vào đó cô nói. “Chuyện này khác, bởi vì con sẽ phải từ bỏ công việc của mình.”

“Con biết đã đến lúc phải làm điều đó rồi, không phải là ta phải giải nghệ và tất cả những thứ liên quan sao?” Ông phản bác. “Ta đã giấu không cho bọn thủy thủ biết, bé con, nhưng đôi mắt của ta, đúng thế, ta sẽ không còn nhìn được chuẩn xác như ta đã từng nhìn nữa. Bọn chúng sẽ bỏ lỡ nhiều cơ hội khi phải đi theo một tên cướp biển mù lòa.”

“Vậy họ sẽ theo ai đây?” Cô hỏi.

“Nathan.”

“Nathan ư?”

“Nó muốn có Emerald. Dù sao thì con tàu đó cũng thuộc về cha nó, và giờ nó còn rất ít thứ phải quan tâm đến. Nó sẽ làm một tên cướp biển giỏi thôi, bé con. Nó đã học được cách làm thế nào để trở nên độc ác thực sự rồi.”

“Đúng vậy, anh ấy sẽ làm một anh chàng cướp biển giỏi.” Cô thừa nhận. “Nhưng bác Harry, con không thể trở thành người phụ nữ mà Caine mong muốn được.”

“Con chính là người phụ nữ mà nó muốn.”

“Con sẽ gây ra rất nhiều lỗi lầm.” Cô lí nhí. Lúc này cô sắp sửa òa lên khóc và đang phải vô cùng quyết tâm cố gắng để duy trì sự kiểm soát đối với cảm xúc của mình vì Harry. “Con không biết làm thế nào để làm được tất cả những thứ mà một người vợ chuẩn mực nên biết cách làm. Con cũng không giỏi giang gì trong việc khâu vá cả, Harry.”

“Đồng ý, con không giỏi những chuyện đó.” Harry thừa nhận với vẻ chán chường, nhớ lại những lúc cô cố gắng vá chiếc tất cho ông và kết quả là khâu nó luôn vào chân váy của cô.

“Con không biết khiêu vũ.” Cô thêm vào, trông vô cùng đau khổ khi thú nhận điều đó. Harry quàng tay quanh vai cô và ghì chặt lấy cô. “Tất cả những quý cô trong giới thượng lưu đều biết khiêu vũ.” Cô rên rỉ.

“Con sẽ học được.” Harry nói. “Nếu con muốn học.”

“Ồ, có chứ.” Cô vội vàng thú nhận. “Con đã luôn muốn ...”

Lúc này cô lại trông có vẻ băng khuâng nuối tiếc. Harry không biết chuyện gì đang xảy ra trong đầu óc cô. “Gì cơ?” Ông hỏi. “Con đã luôn muốn cái gì?”

“Thuộc về ai đó.”

Vẻ mặt của ông cho thấy ông không hiểu cô đang nói về chuyện gì.

“Có phải con đang ước gì trước đây ta đã trao con cho Quý bà Briars không? Bà ta đáng lẽ đã đem con đi, bé con. Vì sao ư, bà ta cũng đã chống lại ta khá dữ dội vì con. Bà ta là lý do vì sao chúng ta phải lên đi khá lặng lẽ ngay sau đám tang của cha con. Ta đoán bà ta sẽ quay trở lại với những nhà chức sắc và cố gắng đánh cắp con khỏi ta. Ta không phải là người bảo hộ hợp pháp của con, nếu con còn nhớ. Tuy vậy, cha con đã muốn con đi xa khỏi nước Anh.”

“Bác đã giữ lời hứa với cha con.” Cô xen vào. “Bác luôn luôn là người đáng tin cậy.”

“Nhưng giờ con đang ước gì hồi đó ta không quá đáng tin cậy như thế đúng không?”

Cô lắc đầu. Lần đầu tiên kể từ ngày họ sống cùng nhau, đến lúc này cô mới nhìn thấy Harry mong manh như thế. “Con không thể tưởng tượng được cuộc đời của con sẽ như thế nào nếu không có bác, Harry. Con sẽ không bao giờ mơ ước điều gì khác đi cả. Bác đã yêu con như thể con là đứa con gái duy nhất của bác vậy.”

Cánh tay của Harry rơi xuống xuôi xị. Ông trông rất buồn nản. Cô quàng tay ôm quanh vai ông, cố gắng xoa dịu ông. “Bác à, Quý bà Briars hẳn là sẽ dạy con tất cả các luật lệ, đúng thế, nhưng bà ấy sẽ không thể yêu con như cái cách bác yêu con. Hơn nữa, bác đã dạy con nhiều thứ luật lệ còn quan trọng hơn rất nhiều. Bác đã dạy con cách để tồn tại.”

Harry đã nhanh chóng lấy lại vẻ tự đắc. “Đúng là ta đã làm thế.” Ông thừa nhận và cười toe toét. “Nhưng con mới là người xuất sắc. Ta chưa bao giờ thấy một tên trộm bẩm sinh hay là một kẻ nói dối từ trong bụng mẹ giống như con trong suốt cuộc đời ta. Ta thực sự tự hào về con, bé con.”

“Cảm ơn bác Harry.” Cô đáp lại, đỏ mặt vì lời khen ngợi của ông. Harry không phải là người vung vít những lời khen và cô biết rằng những lời ông nói xuất phát từ tận trái tim của mình.

Tuy nhiên, vẻ mặt ông vẫn nhàu nhĩ khi ông quay trở lại câu nói ban đầu của cô. “Nhưng con không nghĩ rằng con thuộc về ai đó ư? Con thực sự đã nói rằng con muốn được phụ thuộc, bé con.”

“Ý con là chuyện trở thành một người vợ chuẩn mực.” Cô nói dối. “Đó là những gì con nghĩ khi nói đến chuyện thuộc về ai đó.”

“Con đã không nói rõ ràng chút nào, bé con.” Ông tuyên bố và trông có vẻ nhẹ nhõm hẳn đi. “Về bản thân ta thì ta đã luôn luôn muốn làm ông ngoại.”

Cô đỏ bừng mặt mũi. “Con cũng không biết làm thế nào để có em bé nữa.” Cô rên rỉ.

Harry đã định làm cho tâm trạng của cô khá hơn, nhưng lúc này ông nhận ra cách tiếp cận của mình thật sai lầm. “Quý tha ma bắt, không có người đàn bà nào biết chuyện đó cho đến khi thời điểm đến, bé con. Nói ta biết nào, con có yêu Caine không? Nó nói rằng con yêu nó.”

Cô lẩn tránh câu hỏi của ông. “Sẽ thế nào nếu như anh ấy cảm thấy chán con? Lúc đó anh ấy sẽ bỏ rơi con, Harry.” Cô thì thào. “Con biết anh ấy sẽ làm thế.”

“Nó không làm thế đâu.”

“Anh ấy cần thời gian để nhận ra ...” Cô dừng lại giữa câu. “Đúng thế, Harry. Nếu thời gian tìm hiểu nhau đã đủ dài, có lẽ anh ấy sẽ nhận ra rằng anh ấy đã phạm phải sai lầm.” Rồi cô mỉm cười. “Và trong thời gian đó, trong trường hợp anh ấy không phạm sai lầm, con sẽ cố gắng học tất cả những gì mà con cần phải biết. Đúng thế, bác Harry, đúng thế. Lúc này

Caine đang tỏ ra là một người có trách nhiệm, cố gắng làm chuyện đúng đắn ...”

“Nào, bé con.” Harry cắt ngang. “Về cái kế hoạch thời gian tìm hiểu dài ngày này ...”

“Ồ, Harry, đó là câu trả lời duy nhất.” Cô chặn ông lại. “Con sẽ yêu cầu một năm. Con cược là anh ấy sẽ đồng ý ngay lập tức.”

Cô quá hài lòng với quyết định của mình và nhanh chóng chạy ra khỏi phòng. Harry chỉnh lại cặp kính xộc xệch trên sống mũi, túm lấy bó hoa và cặp nó dưới cánh tay, rồi đuổi theo sau cô.

“Chờ đã!” Ông gầm lên.

“Con phải nói chuyện với Caine ngay.” Cô nói với lại qua vai mình. “Con chắc chắn là anh ấy sẽ đồng ý thôi.”

“Ta cũng chắc chắn không kém là nó sẽ không đồng ý.” Harry lầm bầm. “Bé con, từ từ đã. Ta vẫn còn chút chuyện cần phải nói với con.”

Cô đã đi đến phòng giải trí khi Harry chạy ra đến đầu cầu thang. “Họ đang ở cả trong phòng khách ấy.” Ông quát lên trong lúc lạch bạch chạy xuống cầu thang.

Jade bất ngờ khựng lại khi cô vừa mở cánh cửa phòng khách ra và nhìn thấy cái đám đông đang tụ tập trong đó. Harry bắt kịp cô và bắt cô vịn tay vào cánh tay của mình. “Chúng ta sẽ phải làm việc này đúng nghi lễ, nào bé con.” Ông thì thào.

“Tại sao tất cả những người này lại ở đây?” Cô hỏi và nhìn vào đám đông, nhận ra tất cả mọi người trừ một người đàn ông thấp lùn, đầu hói một khoảng đang đứng bên cạnh cánh cửa kiểu Pháp. Ông ta cầm một cuốn sách trên tay và đang say sưa nói chuyện với Ngài Công tước vùng Williamshire cùng Phu nhân. Caine đang đứng bên cạnh lò sưởi nói chuyện với Lyon.

Anh hẳn là đã cảm thấy sự có mặt của cô, bởi vì đột nhiên anh quay lại trong khi đang nói dở và nhìn thẳng vào mắt cô.

Vẻ mặt của anh vô cùng trang trọng.

Nhìn vào vẻ mặt ngây ra của cô ngay lập tức anh biết rằng cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Caine chuẩn bị sẵn tinh thần cho sự phun trào mà anh chắc chắn rằng sắp sửa xảy ra, và bước băng qua phòng tiến về phía Jade.

“Ta không có thời gian để hoàn thành việc giải thích.” Harry nói.

“Tôi có thể thấy là ông vẫn chưa hoàn thành.” Caine xen vào. “Jade, em yêu, chúng ta sẽ...”

“Ta sẽ nói chuyện đó.” Harry khẳng định. Ông cặp chặt tay Jade dưới cánh tay mình sao cho móng tay của cô sẽ không làm ông bị thương, rồi nói. “Sẽ không có một năm tìm hiểu gì đâu, bé con.” Cô tiếp tục nhìn ông chăm chăm với ánh mắt ngây thơ như thiên thần. Harry cặp chặt tay cô hơn nữa. “Mà sẽ có một đám cưới.”

Con bé bắt đầu hiểu ra, Harry đoán khi ông nhận thấy đôi mắt của cô đã lại chuyển sang màu ngọc lục bảo trở lại. Cô cố gắng rút tay lại nhưng Harry giữ rất chắc. “Đám cưới đó diễn ra khi nào?” Cô hỏi bằng một giọng thì thào khản đặc.

Harry nhăn nhó trước khi trả lời. “Bây giờ.”

Cô há hốc miệng ra định hét lên phản đối, nhưng Caine đã di chuyển đến gần, chặn tầm nhìn của cô đối trước những khán giả khác. “Chúng ta có thể làm việc này theo cách dễ dàng, Jade, hoặc là cách khó khăn. Em chọn đi.” Cô ngậm miệng lại và trừng mắt nhìn anh. Caine có thể thấy cô hoảng sợ đến mức nào, gần như bên bờ vực của sự hoảng loạn, cô thực sự đang run bần lên. “Cách dễ dàng là em sẽ bước về phía vị mục sư và đọc lời thề của mình.”

“Thế còn cách khó khăn?” Jade hỏi.

“Anh sẽ túm tóc em kéo lại đằng kia.” Caine nói với cô, đảm bảo chắc chắn là vẻ mặt mình trông như thể anh sẵn sàng làm điều đó. “Dù cách nào thì anh cũng sẽ thắng. Chúng ta sẽ kết hôn.”

“Caine ...”

Sự sợ hãi trong giọng nói của cô làm trái tim anh ứa máu. “Quyết định đi,” anh ra lệnh với giọng nghiêm khắc. “Dễ dàng hay khó khăn?”

“Em sẽ không để anh rời bỏ em.” Cô thì thào. “Em sẽ không để điều đó xảy ra! Em sẽ rời bỏ anh trước.”

“Con đang lấp bấp cái gì thế, bé con?” Harry hỏi.

“Jade? Cách nào?” Caine gắng hỏi một lần nữa, phớt lờ cả câu phản đối của cô lẫn câu xen vào của Harry.

Hai vai cô sụm xuống. “Dễ dàng.”

Anh gật đầu.

“Ta sẽ dẫn nó tới chỗ mục sư.” Harry ra khi nào tuyên bố, rồi kêu lên. “Nathan, con có thể đi theo sau.”

“Chỉ một phút nữa thôi.” Caine ra lệnh.

Trong khi Jade đứng đó run rẩy với cảm giác hoảng loạn và Harry đứng đó trao cho Nữ Công tước ánh mắt lả lơi thì Caine bước về phía vị mục sư và nói chuyện với ông ta. Khi đã xong, anh đưa một mẫu giấy cho ông ta.

* * *

Cuối cùng tất cả đã sẵn sàng. Colin đứng dậy bên cạnh anh trai mình, được hỗ trợ bởi cánh tay của Caine. Jade đứng phía sau Caine, Harry đã phải đỡ cô.

Jade lặp lại lời thề của mình trước, một nghi lễ truyền thống mà Caine đã khẳng định đòi thực hiện. Anh nhìn chăm chăm vào cô dâu của mình trong khi anh nhắc lại lời thề của anh. Anh để cô cúi gằm nhìn xuống đất cho đến khi anh đọc xong bản kinh cầu nguyện đó, rồi anh nâng cằm cô lên bắt cô phải nhìn thẳng vào mắt anh.

Cô trông vô cùng hoảng hốt, vô cùng mong manh, mắt cô ngân ngấn nước. Anh yêu cô biết bao nhiêu. Anh muốn trao cho cô cả thế giới, nhưng trước tiên anh phải giành được sự tin tưởng của cô đã.

Vị mục sư gấp cuốn sách của mình lại, mở mảnh giấy trong tay ra, và bắt đầu đọc. “Con có hứa sẽ chung sống với vợ con tới chừng nào con còn sống trên cõi đời này không? Con có thề trước Chúa và những người chứng kiến ở đây rằng con sẽ không bao giờ rời bỏ cô ấy cho đến khi cái chết chia lìa hai người?”

Mắt cô mở lớn trước những câu hỏi của vị mục sư. Cô quay sang nhìn mẫu giấy mà ông đang cầm trong tay.

“Con thề.” Caine khẽ nói khi Jade quay lại nhìn anh. “Và giờ điều cuối cùng.” Caine ra lệnh cho vị mục sư.

“Chuyện này thật quá sức không bình thường.” Vị mục sư lẩm bẩm, rồi ông quay sang nói với Jade. “Con có hứa là sẽ nói với chồng con rằng con yêu anh ấy trước khi ngày hôm nay trôi qua không?”

Nụ cười của cô thật rạng rỡ. “Con hứa.” Cô nói.

“Con có thể hôn cô dâu.” Vị mục sư tuyên bố.

Caine tuân theo với vẻ vô cùng hạnh phúc. Khi ngẩng đầu lên, anh nói. “Giờ em là của anh.” Anh kéo cô vào trong vòng tay mình và ôm cô thật chặt. “Anh sẽ không bao giờ phạm một sai lầm đến lần thứ hai, em yêu.” Anh thì thầm.

“Em không hiểu, Caine.” Cô bối rối. Lúc này những giọt nước mắt vẫn đang chực trào ra khỏi mắt cô và cô đang cố gắng đến mức tuyệt vọng để níu giữ lại chút bình tĩnh cuối cùng. “Tại sao anh lại không bắt mục sư yêu cầu em hứa là sẽ không rời bỏ anh? Anh không tin là em sẽ tôn trọng lời thề của mình hay sao?”

“Một khi em đã hứa, anh biết rằng em sẽ giữ lời.” Anh trả lời cô. “Nhưng em phải hứa một cách tự nguyện. Khi nào em sẵn sàng, em sẽ nói điều đó với anh.”

Anh không còn thêm thời gian để nói chuyện với cô nữa bởi vì đám đông những người chúc mừng đã dồn đến và nói những lời chúc tụng. Harry đứng ở góc phòng cùng với người của mình, chăm nhẹ lên khoé mắt bằng mép chiếc khăn quàng. Mẹ của Caine trông có vẻ thành thật vui mừng khi có Jade trong gia đình họ. Dĩ nhiên bà không biết rằng cô con dâu mới của mình là một tên trộm tầm thường, Jade tự nhắc nhở mình.

“Ông bác của con sẽ đến thăm con thường xuyên chứ?” Gweneth hỏi sau khi liếc trộm Harry.

“Ông ấy sống cách khá xa nước Anh.” Jade giải thích. “Có lẽ ông ấy chỉ có thể đến thăm con mỗi năm một lần thôi.”

Caine nghe được câu cuối cùng từ Jade, nhìn thấy vẻ nhẹ nhõm thoáng qua trên mặt mẹ mình, anh liền cười phá lên. “Mẹ anh vẫn còn khá căng thẳng khi ở cạnh bác em đấy.” Anh nói.

“Ồ, Phu nhân không nên thế.” Jade phản đối. “Harry thực sự là một người rất tốt bụng. Có lẽ nếu như Phu nhân biết ông ấy nhiều hơn ...”

Mẹ Caine trông tuyệt đối hoảng hốt khi nghe lời gợi ý của cô. Jade không biết nên nghĩ gì về điều đó. “Đó là ý tưởng của Harry lúc trước.” Caine giải thích. “Ông đã muốn biết rất nhiều hơn nữa về mẹ.”

Bởi vì Jade không chứng kiến cảnh Harry cố kéo Nữ Công tước ra phía cửa trước nên cô không hiểu vì sao mẹ Caine lại có vẻ hoảng hốt đến thế. Cô cũng không hiểu sự thích thú của Caine trong chuyện này.

“Nào, con trai, giờ không phải là lúc ...”

“Phu nhân gọi anh ấy là con trai,” Jade kêu lên. “Và anh cũng gọi Phu nhân là mẹ, đúng không?”

“Hầu tước là con trai của ta.” Gweneth tuyên bố. “Ta còn có thể gọi nó là gì nữa chứ? Ta được nó cho phép rồi mà.”

Jade cảm thấy vô cùng mãn nguyện, cô không thể không mỉm cười. “Ồ, con đã hiểu sai.” Cô khẽ nói. “Con đã nghĩ rằng anh ấy chỉ gọi người là Phu nhân, và rằng Phu nhân chưa bao giờ gọi anh ấy là con trai. Con đã muốn anh ấy thuộc về ... đúng thế, con đã sai lầm.”

Cả Caine lẫn mẹ của anh đều không giải thích chuyện gì đã xảy ra cho cô nghe, họ chỉ nhìn nhau mỉm cười.

“Henry đâu nhỉ?” Đột nhiên Gweneth hỏi. “Harry đang đi đến đây kìa.” Bà vội nhắc chân váy lên và chạy về phía chồng mình trước khi Caine hay Jade kịp ngăn bà lại.

“Em đã lo lắng rằng anh không thuộc về gia đình mình ư?” Anh thì thầm hỏi.

Cô trông có vẻ lúng túng. “Tất cả mọi người ai cũng nên thuộc về người nào đó, Caine, kể cả anh.”

Harry đẩy bó hoa hồng vào trong tay cô. “Đây sẽ là những bông hồng cuối cùng mà Jimbo đem về cho con đấy, bé con, vì thế con tốt hơn hết là nên thưởng thức chúng đi.” Ông nghĩ rằng có lẽ lời tuyên bố của mình nghe có vẻ gắt gỏng, vì vậy ông hôn lên trán cô, rồi sau đó quay sang Caine. “Ta

cần phải nói chuyện với con về vụ cháy mà chúng ta đã lên kế hoạch dành cho con tàu.” Ông nói. “Chuyện sơn sửa sẽ được hoàn thành vào ngày mai.”

“Nếu hai người không phiền, con muốn nói chuyện với Nathan.” Jade nói. Cô nhìn thấy anh trai mình đang đứng một mình ở phía bục cao.

Caine lắng nghe Harry khi ông phác họa kế hoạch của mình, nhưng anh vẫn không rời mắt khỏi cô dâu của mình trong suốt thời gian đó. Jade đứng đối diện với Nathan và nói chuyện với anh trai mình một lúc lâu. Nathan gật đầu vài lần, vẻ mặt anh rất nghiêm trọng. Anh cũng có vẻ bất ngờ khi Jade lôi ra một bông hồng trong bó hoa của mình và đưa cho anh.

Nathan lắc đầu nguầy nguậy, còn Jade gật đầu.

Và rồi anh mỉm cười với cô em gái của mình, nhận lấy bông hồng, và kéo cô vào trong vòng tay.

Lần đầu tiên kể từ khi gặp Nathan, giờ Caine mới được nhìn thấy con người thực sự của anh chàng này. Nathan lúc này tuyệt đối không còn giấu mình trong vỏ bọc nữa. Vẻ mặt của anh khi anh ôm chặt lấy cô em gái của mình tràn ngập tình yêu thương. Caine không xâm phạm giây phút riêng tư đó, anh chờ cho đến khi Jade rời khỏi Nathan và quay trở lại bên cạnh anh.

Harry và người của ông tất cả lúc này đều đang quan sát Nathan. Khi anh trai của Jade giơ bông hồng lên không trung, một tiếng hoan hô vang rền nổ ra. Những anh chàng thủy thủ ngay lập tức chạy ủa đến chỗ Nathan, cả Jimbo và Matthew đều vỗ bình bịch vào lưng anh.

“Tất cả những chuyện này là gì thế?” Caine hỏi Jade. Anh quàng tay quanh người cô và kéo cô sát vào mình.

“Em đã tặng cho Nathan một món quà cưới.” Cô bảo với anh. Mắt cô lấp lánh vẻ hớn hờ. Anh như bị dội ngược lại vì cảm giác ham muốn bất ngờ muốn được hôn cô. “Sao thế?” Cô hỏi khi anh chỉ nhìn cô chăm chăm với vẻ chăm chú. “Anh không muốn biết em đã tặng anh ấy cái gì hay sao?”

“Một bông hồng.” Anh khẽ nói, rồi cúi xuống và hôn lên trán cô. “Tình yêu của anh, hãy lên trên lầu vài phút đi.”

Sự khẩn cấp trong giọng nói của anh cùng với vẻ mặt anh làm cô như không thể thở được. “Chúng ta không thể.” Cô thì thầm. “Chúng ta có khách, và chúng ta phải đi London nữa.”

Caine thở dài thườn thượt. “Vậy thì đừng có nhìn anh như thế nữa.”

“Như thế nào?”

“Như là em cũng muốn lên lầu ấy.” Anh gầm gừ.

Cô mỉm cười. “Nhưng em thực sự muốn lên lầu mà.”

Thế rồi anh hôn cô, giống như cái cách mà anh muốn, sử dụng lưỡi của mình trong trò chơi tình ái gợi cảm, giả vờ trong một khoảnh khắc như thể họ thực sự chỉ có một mình. Cô rũ người xuống như lá rau diếp khi anh ngẩng đầu lên, Chúa ơi, sao mà anh yêu cái cách cô hưởng ứng lại anh đến thế chứ.

Rồi anh nhớ lại lời hứa mà cô đã nói với vị mục sư. “Jade, không phải là em có điều gì đó muốn nói với anh hay sao?” Anh dịu dàng thúc giục khi vẻ mặt dờ dẩn của cô đã bắt đầu dịu đi.

“Vâng,” Cô thì thầm, “Em muốn nói với anh rằng em đã đưa cho Nathan một bông hồng trắng.”

Cô trông vô cùng chân thật, anh biết rằng cô không đùa giỡn với anh lúc này, vì thế anh quyết định là sẽ phải chờ cho đến khi họ chỉ còn lại một mình rồi anh mới kì kèo cô bắt cô phải thừa nhận là cô yêu anh. Khi thật, anh cần phải nghe cô nói lên điều đó.

“Anh có hiểu tầm quan trọng của điều đó không, Caine?”

Anh lắc đầu. “Em đã trao tên của mình cho anh ấy.” Cô giải thích.

Anh vẫn chưa hiểu. “Cậu ta trông sẽ cực kỳ ngớ ngẩn nếu mang tên em, tình yêu của anh.”

“Pagan.”

“Gì cơ?”

Cô gật đầu khi anh nhìn như thể là muốn tranh luận với cô. “Từ giờ Nathan sẽ trở thành Pagan, đó là món quà của em dành cho anh ấy.”

Cô trông có vẻ vô cùng hài lòng với bản thân, anh cảm thấy tội lỗi khi phải tranh cãi với cô. “Jade, Pagan phải chết, nhớ không?”

“Chỉ trong một thời gian ngắn thôi.” Cô trả lời. “Những thủy thủ cần có một thủ lĩnh mới, Caine, và Nathan lại muốn có Emerald. Anh ấy có việc cần phải làm.”

“Việc gì?”

“Anh ấy phải đi đón cô dâu của mình.”

Câu nói đó đúng là đã giành được phản ứng thích đáng, Caine choáng váng. “Nathan đã kết hôn rồi sao?”

“Kể từ khi anh ấy lên mười bốn tuổi.” Cô trả lời. “Bởi yêu cầu của Đức Vua.”

“Thế vợ của cậu ấy đâu?” Caine hỏi.

Cô bật cười, cảm thấy vui thích vì sự sững sốt của anh. “Đó là cái công việc mà anh ấy phải làm, Caine.”

Anh cười phá lên. “Em đang nói với anh rằng Nathan đã làm mất vợ đấy à?”

“Không hẳn là thế.” Cô trả lời. “Chị ấy bỏ chạy khỏi anh ấy. Giờ thì anh có thể hiểu vì sao anh ấy cứ cúi gằm mặt như thế rồi chứ?”

Caine gật đầu. “Em yêu, còn bao nhiêu bí mật khác nữa mà em sẽ phải chia sẻ với anh đây?”

Cô không có nhiều thời gian để có thể ngẫm nghĩ về câu hỏi đó. Ngài Richards cắt ngang với lời nhắc nhở rằng đã đến lúc họ phải rời khỏi đó để đi London.

“Jade, tốt hơn là em nên thay sang bộ đồ cưỡi ngựa đi.” Caine gợi ý. “Chúng ta sẽ không đi bằng xe ngựa.”

Cô gật đầu, nhanh chóng nói lời tạm biệt với mọi người rồi lên lầu để thay quần áo. Sterns đem túi hành lý của cô xuống nhà đưa cho người trông ngựa để cậu ta có thể buộc nó lên lưng con ngựa của cô.

* * *

Caine vừa mới mặc áo choàng vào thì Jade bước vào trong phòng anh. Anh đã thay một chiếc quần chên vừa vặn gọn gàng màu nâu vàng và một đôi ủng Hessian màu nâu sậm. Anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi màu trắng trước đó nhưng đã tháo bỏ cà vạt.

“Em đã sẵn sàng rồi.” Cô nói vọng vào từ phía ngoài cửa để làm anh chú ý.

“Thật là một cách tuyệt vời để bắt đầu cuộc hôn nhân của chúng ta.” Caine lẩm bẩm.

“Chúng ta đáng lẽ đã có thể đợi.” Cô đáp lại.

Anh lắc đầu. “Không, chúng ta không thể đợi được.”

“Caine, tại sao chúng ta không thể đi bằng xe ngựa?”

“Chúng ta sẽ đi đường phụ, xuyên qua khu rừng, bắt đầu từ hướng ngược lại, dĩ nhiên rồi, và sau đó vòng lại. Chúng ta sẽ lên đến London, em yêu.”

Cô mỉm cười. “Giống như McKindry.” Cô tuyên bố.

Caine luồn một con dao găm dài vào trong một chiếc ủng, chú ý trở lại vào công việc của mình, rồi hỏi. “McKindry là ai?”

“Kẻ đã dùng roi ngựa quất vào em.” Jade trả lời. “Đừng có quên súng lục, Caine.”

“Anh sẽ không quên đâu.” Caine trả lời rồi quay lại nhìn cô. “McKindry là thằng con hoang đã đánh dấu lên em đó ư?” Anh gặng hỏi.

“Đừng có vẻ giận dữ quá thế, Caine, chuyện đó đã lâu lắm rồi.”

“Bao lâu rồi?”

“Ồ, lúc đó em lên tám, có lẽ là chín. Harry đã chăm sóc McKindry rồi. Và đó là một bài học vô cùng quý giá đối với em.” Cô thêm vào khi thấy vẻ mặt của anh trở nên chết chóc.

“Bài học gì?”

“McKindry đã lén lút đánh lén sau lưng em.” Cô giải thích. “Sau đó, cứ mỗi lần Harry để em lại phía sau thì những lời cuối cùng của ông luôn luôn là ‘*Hãy nhớ McKindry!*’. Đó là một lời nhắc nhở, anh biết đấy, rằng em phải luôn luôn cảnh giác đề phòng.”

Cái tuổi thơ quái quỷ gì mà lại như thế? Anh tự hỏi mình và cố giấu sự giận dữ. “Thế Harry để em lại có thường xuyên không?” Anh hỏi, giọng anh vẫn nhẹ nhàng, thậm chí anh còn quay về phía tủ quần áo để cô không thể nhìn thấy vẻ mặt của mình.

“Ồ, liên tục.” Cô trả lời. “Cho đến khi em đủ lớn để có thể giúp đỡ, dĩ nhiên rồi. Khi đó thì em đi cùng ông. Caine, thực sự là anh nên nhanh lên. Ngài Richards sẽ nóng ruột cho xem, em sẽ xuống lầu...”

“Lại đây, Jade.”

Giọng anh thì thầm khản đặc, vẻ mặt anh vô cùng nghiêm trọng. Jade hoàn toàn bối rối trước thái độ cư xử của anh, cô bước đến và đứng trước mặt anh.

“Vâng, Caine?” Cô hỏi.

“Anh muốn em nhớ một điều khác nữa ngoài McKindry.” Anh nói.

“Điều gì?”

“Anh yêu em.”

“Em không bao giờ có thể quên là anh yêu em.” Cô nhón gót và nhẹ nhàng vuốt nhẹ những ngón tay lên má anh.

Rồi cô cố gắng hôn anh, nhưng anh lắc đầu thì thầm. “Anh cũng muốn em nhớ thêm một điều nữa. Hãy nhớ lời hứa của em với anh rằng em sẽ không bao giờ ra biển trở lại.”

Mắt cô mở lớn. “Nhưng em chưa hề hứa với anh ...”

“Vậy thì giờ hứa đi.” Anh ra lệnh.

“Em hứa.”

Trông cô lúc này khá choáng váng, Caine cảm thấy thỏa mãn trước phản ứng đó. “Anh sẽ nói với Harry rằng ông sẽ phải đến nước Anh nếu như ông muốn gặp em. Chúng ta sẽ không đi đến chỗ ông ấy. Anh cũng sẽ nói với ông là anh đã bắt em hứa với anh chuyện này, ông sẽ không tranh luận gì đâu.”

“Anh đã biết bao lâu rồi, Caine?” Cô hỏi.

“Rằng em sợ nước ư?”

Cô rụt rè gật đầu. “Kể từ cơn ác mộng đầu tiên của em.” Anh giải thích, rồi kéo cô trở lại vào trong vòng tay anh. “Em đã rất lo lắng, đúng không?”

“Một chút.” Cô thì thầm, rồi lại lắc đầu. “Không, Caine, em không chỉ lo lắng một chút. Em cảm thấy kinh hoàng. Harry sẽ không hiểu được đâu.” Một phút lúng túng trôi qua trước thì cô lại thì thầm lên tiếng. “Caine, anh có nghĩ rằng em là một kẻ hèn nhát vì đã sợ nước không?”

“Em có cần phải hỏi anh câu hỏi đó không?” Anh nói. “Không phải là em đã biết câu trả lời rồi hay sao, Jade?”

Cô mỉm cười. “Không, anh không tin rằng em là một kẻ hèn nhát. Em xin lỗi vì đã sỉ nhục anh khi hỏi câu hỏi đó. Em chỉ không quen với việc thừa nhận ...”

“Em yêu, Poseidon sẽ không quay trở lại với mặt nước nếu như ông ta phải trải qua nỗi kinh hoàng giống như em.”

Jade bắt đầu bật cười và đồng thời cũng khóc nức lên. Cô cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm vì anh đã cất đi gánh nặng trên vai cô, cô cảm thấy mình đã vô cùng nông nổi. “Nathan mạnh mẽ hơn em.” Cô nói. “Anh ấy sẽ quay trở lại với biển lần nữa.”

“Nathan không phải là người, em yêu, vì vậy cậu ta không được tính đến.” Caine trả lời.

“Ồ, anh ấy là người mà, thôi được. Nếu em nói cho anh nghe một bí mật, anh sẽ giữ kín chứ? Anh sẽ không tra tấn anh trai em bằng ...”

“Anh hứa.”

“Nathan bị say sóng.”

Caine cười phá lên. “Cậu ta sẽ làm một tên cướp biển xuất sắc đây.” Anh kéo dài giọng.

“Em yêu anh.”

Cô buột ra lời thú nhận đó và giấu mặt vào trong cổ áo của chiếc áo choàng của anh. Tròng cười của anh ngừng bật. “Em vừa nói gì ư?” Anh hỏi, giả vờ như anh không nghe thấy cô nói, rồi nâng cằm cô lên ép và nhìn thẳng vào mắt cô.

Phải mất một lúc lâu sau cô mới có thể lặp lại những lời nói ấy, và chúng cũng đã tiêu hết từng ounce dũng khí mà cô sở hữu. Cổ họng cô thắt chặt lại, trái tim cô nện những nhịp đập hoang dã, và dạ dày cô có cảm giác như đang gút lại thành nút. Hẳn là cô sẽ không thể nói với anh điều đó nếu như anh không giúp cô, vẻ mặt của anh chan chứa yêu thương, nó đã làm cho một phần trong sự sợ hãi ở trong cô dịu đi, và lúm đồng tiền của anh làm nốt phần việc còn lại.

“Em yêu anh.”

Anh cảm thấy nhẹ nhõm cho đến khi cô lại òa lên khóc. “Chuyện đó khấn đến thế sao? Nói với anh rằng em yêu anh ấy?”

“Đúng vậy.” Cô lúng búng trong khi anh hôn đi những giọt nước mắt trên má cô. “Em không quen chút nào với việc thú nhận những gì ở trong trái tim em. Em không tin rằng em thích điều đó một chút nào.”

Anh hẳn là sẽ cười phá lên nếu như trông cô không quá dễ tổn thương như thế, thay vào đó anh hôn cô.

“Em cũng không thích làm tình vào lần đầu tiên.” Anh nhắc lại cho cô nhớ trước khi lại hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô lần nữa. Cả hai người họ cùng run lẩy bẩy khi rời khỏi nhau, anh hẳn là sẽ lôi cô lên giường nếu như tiếng găm của Ngài Richards không phá ngang hai người họ. Cả hai cùng nhau thở dài. “Đi thôi, em yêu. Đã đến lúc lên đường rồi.”

Anh bước về phía cửa phòng, kéo cô đi theo.

* * *

Lyon và Richards đang chờ họ trong phòng giải trí. Khoảng thời gian vui vẻ tiệc tùng nhanh chóng bị đẩy sang một bên. Họ bước đi trong yên lặng xuyên qua khoảng rừng hẻo lánh nơi Matthew và Jimbo đang đứng đợi với những con ngựa đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Caine đi đầu dẫn đường, Jade nối tiếp theo sau với Lyon chịu trách nhiệm bảo vệ sau lưng cô. Ngài Richards bọc hậu cuối cùng.

Caine tỏ ra thận trọng quá đến mức điên cuồng. Khoảng thời gian duy nhất họ dừng lại nghỉ ngơi là khi anh tự mình quay lại lối cũ để đảm bảo rằng họ không bị theo dõi. Tuy nhiên, Jade không bận tâm đến sự bất tiện, cô cảm thấy được an ủi trước sự đề phòng của anh.

Mỗi lần Caine rời khỏi, Lyon liền ở ngay bên cạnh cô. Và mỗi lần anh nói chuyện với cô thì chủ đề câu chuyện luôn luôn là về tập hồ sơ của anh. Rõ ràng là Lyon rất quan tâm đến chuyện có một ai đó khác có thể nắm giữ hồ sơ đó. Jade gợi ý anh ăn cắp tập hồ sơ của riêng mình để anh có thể tìm lại sự yên bình trong đầu óc. Lyon lắc đầu. Anh cố gắng không mỉm cười trong lúc giải thích rằng chuyện đó là không phù hợp với luân thường đạo lý. Cũng có thể sẽ có một lúc nào đó trong tương lai, anh thêm vào, khi một ai đó đặt ra những nghi vấn về những điệp vụ mà anh đã tham gia. Tập hồ sơ đó không thể bị phá hủy hay đánh cắp, bởi vì sự thật chính là sự bảo vệ đối với anh.

Jade không tranh cãi với Lyon, nhưng cô khẳng định rằng tập hồ sơ sẽ được bảo vệ an toàn hơn rất nhiều ở nhà anh hơn là ở Bộ Chiến tranh. Cô quyết định là sẽ tự mình xử lý việc vặt đó.

Cho đến lúc họ tiến đến vùng ngoại ô London một cách an toàn thì mặt trời đã đang lặn phía chân trời. Jade cảm thấy kiệt sức sau chuyến đi dài. Cô không phản đối gì khi Caine chuyển cô sang ngồi trong lòng anh. Cô cười ngựa suốt phần quãng đường còn lại với vòng tay của anh ôm quanh người cô. Và trong suốt khoảng thời gian đó cô cứ tự nhủ với bản thân rằng Caine

là một người đàn ông vững vàng và đáng tin đến thế. Một người phụ nữ hoàn toàn có thể phụ thuộc vào anh.

Cô vừa mới bắt đầu trôi giạt vào giấc ngủ thiu thiu thì họ đã về đến căn nhà phố của anh. Caine vào bên trong trước, sẵn giọng giải tán đám người hầu trong đêm, rồi đưa Jade vào trong thư viện. Mùi khói vẫn còn thoang thoảng trong không khí, và hầu hết những bức tường vẫn còn đen nhem vì vụ cháy, nhưng những người hầu đã làm việc rất tốt trong việc sửa sang lại những thiệt hại. Căn nhà phố trông đã đủ tốt để có thể ở.

Khi Lyon và Richards tham gia vào cùng với Jade và Caine, Richards nói. “Chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay khi trời tối hoàn toàn.”

“Sẽ an toàn hơn nếu chúng ta chờ đến nửa đêm.” Jade xen vào. “Sẽ có hai lính gác cho đến tận lúc đó.”

“Và chuyện gì sẽ xảy ra vào lúc nửa đêm?” Ngài Richards hỏi.

“Chỉ còn lại một lính gác ở đó trong suốt khoảng thời gian sau nửa đêm.” Cô giải thích. “Tên anh ta là Peter Kently và anh ta luôn luôn ngà ngà say vào khoảng thời gian anh ta bắt đầu phiên canh gác. Giờ, nếu chúng ta chờ cho đến hiệp hai, anh ta sẽ uống hết chai cuối cùng của mình và rồi anh ta sẽ nhanh chóng ngủ thiếp đi.”

Ngài Richards đang trở mắt nhìn cô, miệng há hốc ra. “Làm thế nào mà cô ...”

“Thưa Ngài, ta luôn luôn phải chuẩn bị tinh thần cho khả năng bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra nếu như ta muốn thành công.” Cô khuyên ông.

Trong khi Ngài Richards lấp bắp về chuyện thiếu đạo đức tác phong làm việc trong đội ngũ nhân viên của Chính phủ thì Lyon hỏi Jade về những ổ khóa.

“Cửa sau là một chướng ngại vật đáng kể.” Cô tuyên bố, mắt cô lấp lánh vẻ hớn hờ bởi vì rõ ràng là cô đang cảm thấy háo hức với chủ đề của mình.

“Chướng ngại vật đáng kể ư?” Caine hỏi, mỉm cười trước vẻ nồng nhiệt của cô.

“Cũng khó.” Cô làm nhẹ đi.

Ngài Richards ngẩng phắt lên. “Ồ, ơn Chúa vì cũng có cái gì đó khó khăn.”

Cô trao cho ông một ánh mắt cảm thông. “Khó, Ngài Richards, chứ không phải không thể. Tôi đã từng lọt vào trong, nếu ông còn nhớ.”

Ông trông vô cùng tiu nghỉu, cô liền vội thêm vào. “Lần đầu tiên thì nó cũng mất khá nhiều thời gian. Khóa đôi nên đòi hỏi phải khéo léo hơn rất nhiều.”

“Nhưng không phải là không thể.” Lyon xen vào. “Jade, lần đầu tiên đó cô mất bao nhiêu thời gian?”

“Ồ, năm ... có lẽ là cũng phải đến sáu phút.”

Richards vùi mặt vào lòng bàn tay, Jade cố gắng xoa dịu ông. “Nào, nào, Ngài Richards. Nó không tệ quá đến mức thế đâu. Vì sao ư, tôi phải mất gần một giờ đồng hồ mới lọt được vào nơi cất giữ phía trong nơi lưu trữ những tập hồ sơ được niêm phong đấy.”

Viên chỉ huy lúc này không có vẻ gì là giống như thể ông muốn được xoa dịu cả. Jade để lại ba người đàn ông với những kế hoạch của họ ở đó và đi vào nhà bếp để tìm thức ăn. Cô quay trở lại thư viện với một đồng hồ ăn đã được phân loại đàng hoàng. Họ cùng nhau ăn táo, phô mai, thịt cừu lạnh, bánh mì cũ và rượu nâu sẫm. Jade tháo ủng ra, rúc hai chân vào phía dưới người, rồi ngủ thiếp đi trên ghế bành.

Những người đàn ông hạ giọng xuống trong khi họ bàn bạc về Hội Tribunal. Khi Jade tỉnh giấc vài giờ sau đó, cô nhìn thấy Caine đang ngồi đọc lại những lá thư mà cô đã chép lại. Vẻ mặt anh có vẻ khó hiểu, anh tập trung hoàn toàn, và khi anh đột nhiên mỉm cười và ngả người ra lưng ghế, cô nghĩ rằng hẳn là anh đã nghĩ thông suốt vấn đề mà anh đang xem xét. “Anh đã có kết luận rồi à, Caine?” Cô hỏi.

“Anh đang tiến dần đến chỗ đó đây.” Caine trả lời, giọng nghe có vẻ vô cùng phấn khởi.

“Anh đang trở nên logic và tính toán rồi, đúng không?” Cô hỏi.

“Đúng thế.” Anh trả lời. “Chúng ta sẽ thực hiện bước đi này ngay, Jade.”

“Anh ấy là một người rất logic.” Cô nói với Lyon và Ngài Richards. Caine có cảm tưởng như cô đang bào chữa cho một khuyết điểm đáng tiếc nào đó. “Anh ấy không thể khác đi được. Anh ấy cũng rất tin người nữa.”

“Tin người ư?” Lyon khịt mũi bật cười. “Cô không nghiêm túc đó chứ Jade. Caine là một trong những người hay nghi ngờ nhất ở Anh quốc đấy.”

“Một tính cách mà tôi đã phát triển nhờ vào cơ hội làm việc cùng với cậu.” Giọng Caine kéo dài.

Jade cảm thấy sửng sốt trước những lời nhận xét của Lyon, anh có vẻ rất chắc chắn, Ngài Richards cũng gật đầu. Cô quay sang mỉm cười với Caine. “Vậy thì em rất lấy làm vinh dự vì được anh tin tưởng.”

“Cũng chỉ nhiều như em tin anh thôi, em yêu.” Anh trả lời.

Cô cau mày nhìn anh. “Và chuyện đó có nghĩa là gì? Anh đang mĩa mai em đấy ư?”

Caine cười gằn. Jade liền quay sang Lyon. “Anh có suy nghĩ gì về chuyện thật điên khùng đến mức nào khi kết hôn với một người mà lúc nào

cũng tỏ ra cực kỳ logic quá đáng hay không?”

Caine trả lời cô. “Anh không có tí ý tưởng nào cả.”

Jade quyết định dừng chủ đề đó lại. Cô thả hai chân xuống sàn, nhắm mắt vì cảm giác tê rần mà hành động đó gây ra cho móng của cô. Nếu cô chỉ có một mình, hẳn là cô sẽ rên rỉ âm ỉ và không ý tứ chút nào. “Em không quen chút nào với việc cưỡi ngựa trong nhiều giờ như thế.” Cô thừa nhận.

“Cô đã thể hiện rất tốt trong ngày hôm nay.” Lyon khen ngợi, rồi anh quay sang Caine. “Khi chuyện này đã kết thúc, Christina và tôi sẽ tổ chức đón mừng hai vợ chồng cậu.”

“Cậu thật tử tế.” Caine xen vào. “Cậu biết đấy, Lyon, Jade và Christina khá là giống nhau.”

“VẬY cô ấy cũng là một tên trộm ư?” Jade hỏi trước khi có thể dừng mình lại. Giọng cô đầy vẻ hăng hái. “Bọn em đã khá hòa hợp với nhau ngay từ lúc ban đầu. Không nghi ngờ gì ...”

“Rất tiếc vì làm em thất vọng, em yêu, nhưng Christina không phải là kẻ trộm.” Caine nói.

Cô trông có vẻ tiu nghỉu. Lyon liền bật cười. “Christina cũng không logic lắm, Jade. Cô ấy xuất thân từ một gia đình không bình thường chút nào. Cô ấy có thể hướng dẫn cô tất cả các thứ.”

“Chúa cứu chúng con.” Caine xen vào, bởi vì anh rất quen với cái xuất thân không bình thường của Quý bà Christina. Vợ Lyon đã được nuôi nấng tại một vùng hoang dã ở Châu Mỹ bởi một trong những bộ tộc da đỏ Dakhôngta.

Jade hiểu lầm phản ứng của Caine. “Em chắc rằng em là một học sinh sáng dạ, Caine. Nếu em tự nguyện, em có thể học được mọi thứ mà

Christina thích dạy em.” Cô không cho anh có đủ thời gian để trả lời cô.
“Em sẽ đi thay quần áo, chúng ta phải rời khỏi đây sớm thôi.”

Caine, cô nhận thấy, đang trừng mắt nhìn Lyon khi cô rời khỏi phòng. Jade nhanh chóng mặc vào bộ váy màu đen. Cô mang theo một chiếc áo choàng. Chiếc mũ trùm đầu sẽ che chắn mái tóc rực lửa của cô trong ánh đèn đêm.

* * *

Họ cuốc bộ hầu hết quãng đường đến Bộ Chiến tranh. Tòa nhà của Bộ nằm phía bên kia thành phố, nhưng họ chỉ sử dụng ngựa thuê cho một nửa quãng đường. Khi họ đến con ngõ phía sau tòa nhà, Jade liền tiến lên cạnh Caine. Cô túm chặt lấy tay anh trong khi nhìn chăm chăm lên tầng trên cùng của tòa kiến trúc bằng gạch.

“Có chuyện gì đó không ổn, Caine.”

“Gì cơ?” Ngài Richards hỏi từ phía sau lưng cô. “Bản năng của cô, cô gái thân mến, hay ...”

“Có ánh đèn hắt ra từ ô cửa sổ thứ ba phía bên tay phải.” Cô giải thích. “Ở đó phải không có ánh đèn nào mới đúng.”

“Có lẽ lính gác ở lối vào ...”

“Lối vào ở phía đối diện.” Jade cắt ngang. “Ánh đèn đó hắt ra từ phía văn phòng phía trong.”

Caine quay sang Lyon. “Nếu ai đó ở trong kia đang lùng tìm những tập hồ sơ, thì hẳn sẽ sử dụng cửa hậu khi hẳn rời khỏi.”

“Để hẳn qua nếu hẳn rời khỏi đó.” Ngài Richards chỉ đạo. “Tôi sẽ bám theo hẳn.”

“Ngài có muốn tôi đi cùng Ngài không?” Lyon hỏi. “Nếu như có nhiều hơn một ...”

Richards lắc đầu. “Tôi sẽ tìm hiểu xem ai là thủ lĩnh và theo sau thằng cha đó. Cậu cần có mặt ở đây. Chúng ta sẽ gặp lại ở nhà Caine, cho dù là giờ nào đi chăng nữa.”

Họ di chuyển vào trong bóng đêm cách cửa hậu một khoảng an toàn, rồi kiên nhẫn chờ đợi. Caine quàng tay quanh vai Jade và ôm cô thật gần.

“Anh không muốn em ở đây với anh, đúng không Caine?” Cô thì thào khi vòng tay của anh trở nên gần như nghẹt thở.

“Không, anh không muốn em có mặt ở đây.” Anh trả lời. “Jade, nếu như có rắc rối gì ở bên trong...”

“Lyon sẽ xử lý chuyện đó.” Cô xen vào trước khi anh kịp bày tỏ hết suy nghĩ của mình. “Nếu như cần phải có bất cứ sự giết chóc nào ở đó, Chúa tha tội cho chúng ta, thì Lyon sẽ là người phải làm điều đó. Anh ấy quen với việc đó.”

Lyon nghe lời tuyên bố của cô và nhướn một bên mày lên phản ứng. Anh tự hỏi không biết cô đã đọc hết toàn bộ hồ sơ của Caine chưa. Sự thật là Caine hoàn toàn có năng lực làm điều đó cũng giống như anh.

Tiếng thì thào của họ dừng bật ngay khi cánh cửa hậu ken két mở ra. Trong khi họ quan sát, hai người đàn ông lúp xúp chạy ra ngoài. Dưới ánh trăng, Jade có thể nhìn thấy mặt họ một cách rõ ràng. Cô không thể ngăn tiếng thở hắt ra của mình, Caine liền vội dùng tay bịt miệng cô lại.

Người đàn ông thứ hai quay lại và khóa cửa. Làm thế nào mà hẫng lại có chìa khóa sơ cua được nhỉ? Jade tự hỏi trong khi giữ im lặng cho đến khi hai gã đàn ông đó rẽ khuất ở góc đường. Ngài Richards liền bám theo họ.

Rồi cô quay sang Caine. “Hệ thống an ninh thật quá tệ.” Cô thì thào.

“Đúng vậy.” Anh đồng ý. “Em nhận ra chúng, đúng không?”

Cô gật đầu. “Chúng là hai trong ba gã đàn ông đã chặn đường chiếc xe ngựa của Nathan. Tên to hơn trong hai gã là kẻ đã đánh vào đầu em.”

Vẻ mặt anh làm cô hoảng sợ, cô nghĩ anh có thể sẽ đuổi theo hai gã đàn ông kia ngay lúc đó. “Caine, lúc này anh phải tỏ ra cực kỳ logic, làm ơn đi. Anh không thể đuổi theo chúng được.”

Anh trông có vẻ cáu kỉnh với cô. “Anh sẽ chờ. Nhưng khi chuyện này xong xuôi...”

Anh không nói hết câu nói đó mà nắm lấy tay cô và kéo cô về phía cửa. Với một dụng cụ đặc biệt mà Harry đã tặng cho cô trong ngày sinh nhật lần thứ mười của mình, cô có thể mở khóa trong thời gian cực nhanh. Chốt cửa thứ hai cũng chỉ mất lâu hơn vài phút.

Lyon bước vào bên trong trước. Jade theo sau với Caine bọc hậu phía sau. Cô đẩy Lyon tránh sang một bên và dẫn đường. Họ lên tầng ba theo cầu thang phía sau, Jade nhớ tiếng ken két ở bậc thứ tư trên cầu thang cuốn tầng hai, ra hiệu cho hai người phía sau tránh nó ra, rồi cô bỗng cảm thấy cánh tay của Lyon trên eo mình. Anh nhắc cô qua bậc thang đó và rồi đặt cô xuống. Cô quay lại mỉm cười cảm kích với anh trước khi tiếp tục bước tới.

Tên lính gác không phải là đang ngủ tại vị trí của mình phía sau chiếc bàn làm việc ở trong văn phòng phía ngoài. Anh ta đã chết. Jade nhìn thấy cán một con dao nhô ra từ trên vai anh ta, cô vội lùi lại một bước. Bàn tay Caine lại ngay lập tức bịt miệng cô lại. Hẳn là anh đã nghĩ cô sắp sửa kêu toáng lên.

Qua khung cửa kính họ có thể nhìn thấy hai bóng đen. Caine kéo Jade vào trong góc, ra hiệu cho cô ở đó, rồi theo Lyon tiến vào trong văn phòng phía trong. Cô cảm thấy rất ấn tượng vì sự yên lặng của họ, hai người đó có thể trở thành những tên trộm thứ thiệt, cô kết luận.

Mặc dù vậy, họ đi quá lâu. Cô đứng đó tựa lưng vào bức tường lạnh ngắt, xoắn hai tay vào với nhau trong lúc chờ đợi. Nếu có điều gì đó xảy ra

với Caine, cô không biết sẽ phải làm gì. Dĩ nhiên là cho đến khi cô buộc phải rời xa anh, cô tự bào chữa trong đầu ... Chúa giúp cô, cô cần anh.

Cô không nhận ra là mình nhắm chặt mắt lại cho đến khi cảm thấy bàn tay Caine trên vai. “Đi nào, giờ chúng ta chỉ còn lại một mình.”

“Những người ở bên trong thì sao?” Cô thì thào hỏi. “Và vì Chúa, hạ thấp giọng anh xuống. Chúng ta đang làm việc đây.”

Anh không trả lời cô. Jade theo Caine đi vào phía trong phòng lưu trữ, quăng chiếc áo choàng lên chiếc bàn gần nhất trong khi Lyon thả thêm một cây nến nữa để lấy ánh sáng. Rồi cô nhận thấy hai người đàn ông nằm trên góc sàn nhà. Cô không thể ngăn mình thở hắt ra. “Họ chết rồi ư?” Cô hỏi.

Cô không thể thôi nhìn hai cơ thể đang nằm ườn chồng lên nhau đó, Caine bước tới chặn ngang tầm nhìn của cô và trả lời. “Không.”

Cô nhẹ nhõm hẳn đi.

“Jade, không lẽ không ai trong số người của em đã từng phải ...”

“Họ gần như là không.” Cô cắt ngang. “Em hẳn là sẽ phải cho người giấu họ đi. Giết chóc là không được phép. Giờ thì đừng có nói chuyện quá nhiều thế, Caine. Anh phải nhanh lên. Nếu họ tỉnh lại thì họ sẽ hét lên báo động đấy.”

“Chúng sẽ không tỉnh dậy một lúc lâu nữa.” Caine nói, anh kéo ra một chiếc ghế và nhẹ nhàng đẩy cô ngồi vào đó. “Em nghỉ ngơi đi, chuyện này sẽ mất chút thời gian đấy.”

“Nghỉ ngơi trong khi làm việc ư? Không bao giờ.” Cô nghe có vẻ hoảng hốt trước lời gợi ý của anh.

“Hồ sơ của Terrance đã biến mất.” Lyon thông báo, thu hút sự chú ý của họ. Anh đang cúi xuống trên ngăn kéo đựng hồ sơ, nụ cười toét đến tận

mang tai. “Thật thú vị, cậu có nghĩ thế không?”

“Những người thả đèn có lẽ cũng nghĩ rằng chuyện đó rất thú vị.” Jade vặc lại. “Hạ thấp giọng xuống, Lyon.”

“Đúng thế, chuyện này thật thú vị.” Caine lặng lẽ nói, trả lời cho câu nhận xét của Lyon.

“VẬY chúng ta có thể rời khỏi đây rồi chứ?” Jade hỏi, liếc nhìn về phía hai người đàn ông đang nằm trên sàn một lần nữa.

“Jade, tại sao em lại quá căng thẳng thế?” Caine hỏi. “Em đã vào rồi ra khỏi căn phòng này vài lần trước đây rồi cơ mà.” Anh nhắc cô.

“Những lần đó em làm việc với những người chuyên nghiệp.” Cô tuyên bố.

Lyon và Caine nhìn nhau mỉm cười. “Cô ấy lo lắng cho chúng ta.” Lyon nói.

“Không.” Caine phản đối. “Sẽ thật sỉ nhục nếu cô ấy ...”

Cô không thể tin được lúc này anh còn dám trêu cô. “Dĩ nhiên là em lo lắng rồi. Hai người các anh thậm chí còn không bằng những kẻ mới học nghề tử tế nữa kìa. Ngay cả một kẻ gốc ghêch cũng biết rằng giờ không phải là lúc để tán gẫu vô công rồi ghê. Xử lý việc này đi thôi.”

“Cô ấy đang sỉ nhục chúng ta.” Lyon kéo dài giọng. Anh suýt cười phá lên, nhưng ánh mắt gườm gườm của cô làm anh đổi ý.

Sau đó hai người đàn ông trở nên nghiêm túc, họ dốc sức trước một số tập hồ sơ cụ thể trong suốt hai giờ đồng hồ. Jade không cắt ngang và cũng không dám nghỉ ngơi, bởi vì cô quyết tâm tiếp tục canh gác đề phòng có kẻ đột nhập.

“Được rồi, chúng ta đã xong.” Caine nói khi đóng sập tập hồ sơ cuối cùng lại.

Jade đứng dậy và bước về phía ngăn kéo. Cô cầm lấy tập tài liệu từ Caine, quay trở lại, rồi đặt nó lại vào vị trí ban đầu. Lưng cô lúc này quay lại phía hai người đàn ông và cô không mất nhiều thời gian chút nào để lấy đi hai tập hồ sơ dày cộp của Caine và Lyon.

Cô quay người lại, quyết tâm làm cho ra nhẽ với họ ngay lúc đó nếu như họ đưa ra một lời phản đối nào. Tuy nhiên, may mắn đã thuộc về phía cô, bởi vì hai người đàn ông lúc này đã bước ra văn phòng phía ngoài rồi.

“Các anh không kiểm tra túi áo của họ hay sao?” Cô gọi vọng ra và chỉ vào hai người đàn ông đang nằm ngủ.

“Bọn anh kiểm tra rồi.” Caine trả lời. Jade bọc hai tập hồ sơ trong chiếc áo choàng, thổi tắt những ngọn nến và theo hai người họ xuống lầu. Bởi vì họ hoàn toàn chỉ có một mình trong tòa nhà nên cô đoán rằng họ không cần phải giữ yên lặng. Mỗi người trong số họ đang thay nhau lẩm bẫm những từ tục tĩu. Những từ của Caine, cô nhận ra, cũng vô cùng phong phú đầy sắc màu như những từ của Lyon.

“Em sẽ không bao giờ đem bất cứ ai trong hai anh theo trong vụ tập kích tiếp theo đâu.” Cô lẩm bẫm. “Em sẽ không ngạc nhiên nếu như các nhà chức trách đang đứng chờ chúng ta ở bên ngoài.”

Cả Caine và Lyon không ai thèm để ý đến những câu huyền thuyên của cô. Dù sao đi chăng nữa cô cũng sẽ sớm trở nên mệt mỏi với chuyện thuyết giảng họ cho xem.

Ngài Richards đang đứng chờ họ ở đầu ngõ. “Có một chiếc xe ngựa đang chờ cách đây bốn tòa nhà.” Ông thông báo trước khi quay người lại và dẫn đường.

Jade bị sẩy chân khi họ quành qua một góc rẽ, Lyon túm lấy cô, nhấc cô lên trong vòng tay mình. Cô nghĩ rằng anh hẳn là đã có thể cảm thấy tập hồ sơ khi anh chuyển cô sang vòng tay Caine, rồi kết luận rằng anh không hề nhận ra khi anh nhìn xuống cô cười nhả nhở và lúi lại bọc hậu phía sau. Cô ngủ thiếp đi trong xe ngựa với bọc áo choàng ôm chặt trước ngực. Thật là dễ chịu biết bao khi nhận ra rằng cô không cần phải lo lắng. Chừng nào mà Caine còn ở bên cạnh thì cô còn cảm thấy an toàn, cảm thấy được bảo vệ. Lần đầu tiên trong một thời gian rất dài, cô không cần phải nhớ đến McKindry. Caine sẽ canh chừng bảo vệ cho cả hai bọn họ, anh sẽ không bao giờ có thể làm một tên trộm giỏi, dĩ nhiên rồi, nhưng anh chắc chắn sẽ không để cho những kẻ xấu xa McKindry trên đời này đánh lén họ từ phía sau lưng.

* * *

Cô nhận ra mình đang nằm trên giường của Caine khi tỉnh dậy. Anh đang cố gỡ bọc áo choàng ra khỏi tay cô. “Họ đang chờ anh dưới nhà à?” Cô hỏi bằng một giọng thì thầm ngái ngủ.

“Ừ, họ đang chờ. Em yêu, để anh giúp em...”

“Em có thể tự cởi quần áo.” Cô nói. “Anh có cần em...”

Cô đang định hỏi anh xem anh có cần cô xuống nhà với anh không, nhưng anh đã cắt ngang cô. “Anh sẽ luôn cần em, Jade. Anh yêu em.” Anh cúi xuống và hôn cô. “Ngủ lại đi, em yêu. Anh sẽ lên với em ngay khi bọn anh xong việc.”

“Em không muốn phải cần anh.”

Cô buột miệng thốt ra lời thú nhận đó với một giọng đầy hoảng sợ. Nụ cười của Caine gần như là cảm thông. “Anh biết, tình yêu của anh, nhưng em thực sự cần anh. Giờ thì ngủ đi nào.”

Cô không hiểu vì sao, nhưng phát hiện ra cô được khuây khỏa trước câu nói đầy mâu thuẫn của anh. Anh quá chắc chắn về bản thân, quá tự tin. Đó là một nét tính cách mà cô không thể không tán phục.

Jade thở hắt ra. Cô đơn giản là quá mệt mỏi để có thể nghĩ về tương lai lúc này. Cô giấu những tập hồ sơ đi, cởi quần áo và rồi ngã người ra giường. Cô nghĩ rất có thể cô sẽ lại gặp một cơn ác mộng kinh hoàng, rồi nhận ra rằng cô không còn khiếp sợ nó nhiều như trước đây nữa.

Cô ngủ thiếp đi trong lúc ôm ấp lời hứa mà Caine đã trao cho cô. Cô sẽ không bao giờ phải đến gần đại dương một lần nữa.

* * *

Caine không lên giường cho đến tận sau bảy giờ sáng hôm sau. Jade mở mắt ra vừa đủ lâu để nhìn thấy anh lật chăn ra và duỗi người nằm xuống bên cạnh cô. Anh kéo cô sát vào người anh, cánh tay anh ôm chặt trên eo cô, và rồi anh ngáy khò khò như một tên say rượu trước khi cô kịp nằm ngay ngắn lại.

Cô xuống dưới nhà vào lúc gần trưa, tự giới thiệu mình với đám người hầu của Caine ở London, và rồi đi vào phòng ăn để ăn sáng.

Caine đột nhiên xuất hiện trên ngưỡng cửa, mặc mỗi một chiếc quần chèn sáng màu. Anh trông có vẻ kiệt sức, cả giận dữ nữa, và khi anh ngoắc tay về phía cô thì cô quyết định là không cãi lại anh.

“Lại đây, Jade.”

“Anh đã thức dậy nằm bên giường ư, Caine?” Cô hỏi khi bước đến và đối diện với anh. “Hay anh luôn cúi kính như thế này khi anh tỉnh dậy vào mỗi sáng?”

“Anh nghĩ là em đã bỏ đi rồi.”

Mắt cô mở lớn trước lời thú nhận của anh, nhưng cô không có nhiều thời gian để có thể nghĩ quá nhiều về điều đó. Caine nhắc cô lên trên tay anh và mang cô lên lầu trở lại. Cô nhận ra anh đã nổi giận đến mức nào khi thấy những bắp thịt phía bên quai hàm anh đang co lại. “Caine, em không rời khỏi anh.” Cô thì thầm khẳng định điều hiển nhiên, rồi giơ tay vuốt ve má anh, mỉm cười khi thấy hàm râu lởm chớm ở đó. “Anh cần cạo râu, tướng công.”

“Đúng thế, anh là tướng công của em.” Anh nghiêng rặng rời quăng cô lên giường, cởi phắt quần ra và nằm duỗi dài bên cạnh cô úp mặt xuống giường, với cánh tay neo giữ thật chặt quanh eo cô. Cô vẫn còn mặc quần áo đầy đủ trong khi anh khóa thân hoàn toàn.

Cô hẳn là sẽ cười phá lên vì sự lố bịch trong hoàn cảnh của cô lúc này nếu như toàn bộ ý nghĩa của những gì anh vừa ám chỉ không ùa vào tâm trí cô. Làm sao anh lại dám không tin cô cơ chứ? Cô nổi giận. Cô hẳn là cũng sẽ quát tháo anh một trận ra trò nếu như trông anh không cực kỳ thanh thản đến thế, cô không nở lòng nào mà đánh thức anh dậy lúc này. Bài thuyết giảng có thể đợi sau. Cô nhắm mắt lại, chọn một cuốn sách trong tâm trí của cô, và rồi đọc lại nó trong đầu trong khi kiên nhẫn chờ Caine trôi vào giấc ngủ mà anh đang cần.

Anh không hề cựa quậy cho đến tận hai giờ chiều hôm đó. Lúc này anh cũng đang ở trong tâm trạng dễ chịu hơn nhiều. Anh mỉm cười với cô, còn cô thì trừng mắt nhìn anh.

“Tại sao anh không tin em?” Cô gặng hỏi.

Caine lăn người nằm ngửa ra, chõng hai tay phía sau đầu, rồi há miệng ngáp dài. “Cởi bỏ quần áo ra đi, em yêu.” Anh thì thầm. “Rồi chúng ta sẽ thảo luận chuyện này.”

Ánh mắt của cô lướt xuống phía dưới cơ thể anh và nhìn thấy sự khuấy động rõ ràng của anh. Cô đỏ mặt lên phản ứng lại. “Em nghĩ chúng ta nên

thảo luận chuyện đó bây giờ luôn, Caine.” Cô lắp bắp.

Anh kéo cô lên phía trên anh, hôn cô thật say mê, và rồi ra lệnh cho cô cởi bỏ quần áo một lần nữa. Thật kỳ cục, nhưng cô không phiền lòng gì chuyện tuân theo lời anh lúc này. Anh là một người vô cùng có sức thuyết phục, và đòi hỏi nữa. Cô được thỏa mãn hai lần trước khi cuối cùng anh cũng lấp đầy cô bằng hạt giống của mình.

Cô gần như không cử động được khi anh cuối cùng cũng chịu rời khỏi cô. “Nào, giờ em muốn thảo luận cái gì nào?”

Cô không thể nhớ được. Phải mất một giờ nữa để họ mặc quần áo vào, bởi vì họ cứ dừng lại để hôn nhau. Phải mãi đến khi họ đã đang trên đường xuống cầu thang thì Jade mới nhớ ra cô đã muốn thuyết giảng anh về chuyện gì.

“Không phải là em đã chứng minh bản thân với anh rồi hay sao?” Cô hỏi. “Anh nên tin em bằng cả trái tim anh mới phải.”

“Em không tin anh.” Anh phản bác lại. “Chuyện này phải có qua có lại, Jade, hoặc là không có gì cả. Em đã nói rất rõ ràng rằng em sẽ rời khỏi anh ngay cơ hội đầu tiên. Điều đó không đúng sao, em yêu?”

Anh dừng lại ở bậc thang cuối cùng và quay lại nhìn cô, lúc này tầm mắt họ đang ngang nhau. Mắt của cô, anh nhận ra, đang ngân ngấn nước mắt.

“Em không muốn nói chuyện này bây giờ.” Cô tuyên bố, cố đấu tranh để duy trì sự bình tĩnh. “Em đói bụng và ...”

“Nó đã đẩy em đến bờ vực, đúng không vợ yêu?”

“Em không hiểu ý anh là gì.” Cô đáp lại, giọng cô run run. “Bờ vực gì?”

“Từ tận trong sâu thẳm cái đầu phi logic của em đã luôn ẩn nấp cái khả năng rằng anh sẽ dần dần rời bỏ em.” Anh giải thích. “Giống như cái cách

mà Nathan và Harry đã làm. Em vẫn còn thấy sợ.”

“Em sợ ư?” Cô lặp bấp.

Anh gật đầu. “Em sợ anh.”

Anh nghĩ rằng cô sẽ tranh cãi lại trước câu khẳng định đó, nhưng cô làm anh ngạc nhiên khi gật đầu thừa nhận. “Đúng thế, anh làm em vô cùng sợ hãi, và em có thể nói với anh là, thưa quý Ngài, em không thích cái cảm giác đó một chút nào. Nó làm em ...”

“Dễ bị tổn thương?”

Cô gật đầu lần nữa. Caine thở dài kiên nhẫn. “Thôi được. Em nghĩ rằng sẽ mất bao lâu để em có thể trở nên không còn sợ hãi nữa?” Giọng anh thật dịu dàng, vẻ mặt anh vô cùng nghiêm túc.

“Mất bao lâu trước khi anh cảm thấy chán em?” Cô hỏi, sự sợ hãi hiện rõ trong giọng nói.

“Em đang hiểu sai một cách cố ý đấy ư?”

“Không.”

“Vậy thì để trả lời cho câu hỏi ngớ ngẩn của em, anh sẽ không bao giờ cảm thấy chán em. Nào giờ hãy nói cho anh biết sẽ mất bao nhiêu thời gian trước khi em tin tưởng vào anh?” Anh gặng hỏi lần nữa, giọng anh lúc này không còn dịu dàng nữa, nó khắc nghiệt và kiên quyết như vẻ mặt của anh.

“Em đã nói với anh rằng em yêu anh.” Cô thì thầm.

“Đúng, em đã nói thế.”

“Em đã lặp lại lời thề trước mặt anh và trước Chúa.” Giọng cô đã cất cao lên một quãng tám, anh cũng có thể nhìn thấy sự hoảng sợ và cảm giác không chắc chắn trong cô. “Vậy, giờ anh còn muốn gì thêm ở em nữa chứ?”

Lúc này cô đã hét lên và xoắn chặt hai tay vào với nhau. Caine kết luận rằng cô vẫn chưa sẵn sàng toàn tâm toàn ý đầu hàng. Anh cảm thấy mình như một con yêu tinh ăn thịt người khi đã làm cô phiền muộn đến thế. “Jade...”

“Caine, em không muốn rời khỏi anh.” Cô buột ra. “Em thực sự tin tưởng anh. Đúng thế, em thực sự tin tưởng. Em biết anh sẽ giữ cho em được an toàn. Em biết rằng anh yêu em, nhưng có một phần trong em vẫn ...” Cô dừng lại giữa chừng và hạ ánh mắt xuống, hai vai cô sụm xuống với vẻ thất bại. “Thi thoảng những cảm xúc bị khóa kín bên trong con người em từ khi em chỉ là một đứa trẻ đã lấn át khả năng suy nghĩ logic của em.” Cô thừa nhận sau một lúc lâu yên lặng. “Em cho rằng anh đã nói đúng, em không hề logic chút nào về chuyện này, đúng không?”

Anh kéo cô vào vòng tay và ôm cô thật chặt. Cái ôm đó thực ra vì anh nhiều hơn là vì cô. Trên thực tế, anh không thể chịu đựng được cảnh phải nhìn thấy sự thống khổ trong đôi mắt của cô.

“Anh muốn nói với em điều này, em yêu. Lần đầu tiên khi em cố gắng rời bỏ anh ... khi Harry nói với anh rằng em đã bỏ đi, anh như bị quăng vào giữa một cảm giác hoảng loạn. Anh chưa bao giờ có thứ cảm giác tồi tệ khủng khiếp như thế trước đây, và anh cũng chắc chắn tuyệt đối rằng anh ghét cái cảm giác đó. Giờ anh bắt đầu nhận ra rằng em đã phải sống với cảm giác đó một thời gian rất dài rồi, đúng không em?”

Cô chùi những giọt nước mắt vào áo anh trước khi lên tiếng trả lời. “Có lẽ thế.”

“Và vì thế em đã học được cách sống hoàn toàn tự lập.” Anh tiếp tục. “Em đã tự dạy chính bản thân mình không phụ thuộc vào bất cứ ai khác. Anh nói có đúng không?”

Cô nhún vai trong vòng tay của anh. “Em không thích nói về chuyện này.” Cô khẽ nói, cố gắng tỏ ra cáu kỉnh và không hoảng sợ. “Em yêu anh

bằng cả trái tim mình.” Cô thêm vào khi anh siết nhẹ cô. “Và em cũng biết rằng lúc này anh yêu em, Caine. Đúng thế, em chắc chắn về điều đó.”

Không ai trong số họ nói một lời nào trong một lúc lâu sau khi cô nói xong. Jade tận dụng khoảng thời gian đó để làm dịu đi trái tim đang phi nước kiệu của mình. Còn anh lợi dụng sự yên lặng để nghĩ ra một cách hợp lý nhằm làm dịu đi sự sợ hãi vô lý của cô.

“Em nghĩ thế nào nếu chúng ta làm điều này trong một giai đoạn ngắn?” Đột nhiên anh thốt lên.

“Gì cơ?” Cô lùi khỏi người anh để có thể nhìn thấy vẻ mặt của anh. Chắc chắn là anh đang đùa giỡn với cô rồi. Vẻ mặt của anh cho thấy rằng anh hoàn toàn nghiêm túc. “Anh muốn biến cuộc hôn nhân của chúng ta thành một sự hòa hợp trong một thời gian ngắn ư? Nhưng anh vừa mới nói với em rằng anh yêu em. Làm thế nào anh có thể...”

“Không, không.” Anh cắt ngang. “Nếu chúng ta chỉ ràng buộc lẫn nhau trong khoảng thời gian sáu tháng, nếu em chỉ phải hứa với anh là em sẽ ở lại với anh trong khoảng thời gian đó, thì liệu cảm giác hoảng loạn của em có dần biến mất không?”

Anh nghe có vẻ vô cùng hăng hái và hoàn toàn hài lòng đến mức ngạo mạn với bản thân mình. Cô nhận ra rằng anh thực sự đang rất chân thành trong cái chuyện ngu xuẩn này. “Anh đã nói rằng anh sẽ không bao giờ rời bỏ em, giờ anh lại đang nói rằng sáu tháng ...”

“Anh sẽ không bao giờ rời khỏi em.” Anh vặc lại, rõ ràng là cảm thấy bực tức vì cô không hoàn tâm toàn ý suy nghĩ về kế hoạch của anh. “Nhưng em không chịu tin là anh thật lòng với điều đó. Vì thế, em chỉ phải hứa là sẽ dành cho anh sáu tháng, Jade.”

“Thế còn anh thì sao, Caine? Liệu lời hứa này có ràng buộc cả anh nữa hay không?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Cô lao trở lại vào vòng tay anh để anh không thể nhìn thấy nụ cười của cô. Cô không muốn anh nghĩ rằng cô đang cười anh. Cũng thật kỳ cục, nhưng đột nhiên cô cảm thấy như thể một gánh nặng đã được cất khỏi lồng ngực cô, cô đã có thể thở trở lại, sự hoảng loạn đã biến mất.

“Hãy hứa với anh đi, em yêu.”

Mệnh lệnh đó được đưa ra bởi một tiếng gầm gừ từ trong cổ họng. “Em hứa.” Cô đáp lại.

“Không.” Anh lẩm bẩm. “Như thế không được, khoảng thời gian đó quá ngắn. Quỷ tha ma bắt, nếu có lúc nào đó anh quên mất, em sẽ lại bỏ đi mất trước khi anh ... anh muốn một năm tròn, Jade. Chúng ta sẽ bắt đầu kể từ ngày chúng ta kết hôn. Anh sẽ không bao giờ quên ngày lễ kỷ niệm của chúng ta.” Anh siết chặt hai vai cô khi cô không trả lời anh đủ nhanh. “Thế nào? Em sẽ hứa là sẽ không rời khỏi anh trong vòng một năm tròn chứ?”

“Em hứa.”

Caine cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, anh muốn hét lên. Cuối cùng thì anh cũng đã nghĩ ra một cách làm cho cô hạnh phúc. Anh vừa mới trao cho cô một điều kiện mà anh chắc là cô rất cần. “Hãy nói rõ ràng ra đi, em yêu.” Anh ra lệnh với giọng cộc cằn. “Anh không muốn có bất cứ sự hiểu lầm nào.”

Cô cho rằng chồng cô thực sự nên trở thành một luật sư. Anh quá logic, và cũng quá thông minh. “Em sẽ ở lại với anh trong vòng một năm. Giờ đến lượt anh hứa với em, tương công.”

“Anh sẽ không rời bỏ em trong vòng một năm tròn.” Anh tuyên bố, rồi dùng ngón tay cái nâng cằm cô lên. “Em thực sự tin anh, đúng không?” Anh hỏi.

“Vâng, em tin anh.”

“Và em thấy nhẹ nhõm, đúng không?”

Cô không trả lời anh một lúc lâu sau. Sự thật cũng không hề tiến đến một cách chậm chạp. Nó tổng thẳng vào cô như một luồng ánh sáng ấm áp, lấp đầy trái tim cô và trí óc phi lý của cô cùng một lúc. Anh sẽ không bao giờ rời bỏ cô ... và cô sẽ không bao giờ có thể rời bỏ anh. Những cảm giác trẻ con dễ bị tổn thương giấu kín bên trong cô trong nhiều năm cô độc lúc này đã như biến mất.

“Em yêu, em thấy nhẹ nhõm, đúng không?”

“Em tin anh bằng cả trái tim mình.” Cô thì thầm.

“Giờ em không còn cảm thấy hoảng loạn nữa ư?”

Cô lắc đầu. “Caine, em muốn nói ...”

“Anh đã xua nỗi hoảng loạn đó đi xa, đúng không?”

Bởi vì anh trông vô cùng hài lòng với bản thân mình nên cô không muốn làm giảm đi sự thỏa mãn ngọt ngào đó. Một người đàn ông phải có một lòng kiêu hãnh nguyên vẹn, cô nhớ lại. “Anh đã làm em sắp xếp lại tất cả những chuyện này trong đầu.” Cô khẽ nói. “Và đúng thế, anh đã xua nỗi hoảng loạn của em đi xa. Cảm ơn anh, Caine.”

Họ trao cho nhau một nụ hôn dài vô cùng ngọt ngào. Jade vẫn còn đang run rẩy khi Caine ngẩng đầu lên. Anh nghĩ rằng chính nụ hôn của anh dành cho cô đã gây ra phản ứng đó.

“Em có muốn quay trở lại trên lầu không, tình yêu của anh?” Anh hỏi.

Cô gật đầu. “Sau khi anh cho em ăn đã, Caine. Em sắp chết vì đói rồi.”

Anh liền nắm lấy tay cô và dẫn cô về phía phòng ăn.

“Anh biết gì không, Caine, lúc này em có một cảm giác vô cùng kỳ cục.”

“Nó là gì thế?” Anh hỏi.

“Em cảm thấy ... tự do. Anh có hiểu không, Caine? Nó như thể em vừa mới được thoát ra khỏi một căn phòng bị khóa kín. Điều đó thật kỳ cục, dĩ nhiên rồi.”

Caine kéo chiếc ghế bên cạnh bàn ra cho cô, rồi tự lấy ghế cho mình. “Tại sao nó lại kỳ cục?”

Ngay lập tức cô trông có vẻ cáu kỉnh. “Bởi vì không có căn phòng khóa kín nào mà em không thể thoát ra cả.” Cô giải thích.

Caine gọi bữa sáng, và khi Anna, người hầu gái, đã rời khỏi phòng ăn, anh liền bảo Jade kể cho anh nghe những cuộc phiêu lưu mà cô đã trải qua. “Anh muốn biết tất cả mọi chuyện đã xảy ra.” Anh tuyên bố.

“Chỉ tổ làm anh nổi giận lên thôi.” Cô đoán trước.

“Không, không.” Anh bác lại. “Anh hứa với em là anh sẽ không nổi giận, cho dù em có kể cho anh chuyện gì đi chăng nữa.”

“Thế này, em không có ý định khoác lác.” Cô bắt đầu. “Nhưng đừng như em thực sự có khả năng bẩm sinh trong việc lọt vào và thoát ra những nơi chật hẹp. Bác Harry nói rằng em được sinh ra để làm kẻ trộm và nói dối.”

“Nào, em yêu, anh chắc chắn là ông ấy không có ý định chỉ trích em.” Caine đáp lại.

“Ồ, dĩ nhiên là không rồi.” Cô đáp lại với vẻ bức tức. “Đó là lời khen, chồng ngốc ạ. Những lời khen ngợi của bác Harry có ý nghĩa hơn tất cả đối với em bởi vì ông thường không khen ngợi bất cứ ai cả. Ông nói đó không

phải là bản tính của ông.” Cô mỉm cười. “Harry lo lắng rằng những người khác sẽ phát hiện ra sự thật về ông.”

“Thế cái sự thật đó có thể là gì nào?” Caine hỏi. “Rằng rốt cục ông thực sự là một người khá văn minh ư?”

“Làm thế nào anh đoán ra được?”

“Từ cái cách mà em thể hiện.” Anh giải thích. “Nếu ông là một kẻ man rợ như thế, em sẽ không thể nào trở thành một quý cô như thế này.”

Cô rạng rỡ với vẻ sung sướng hân hoan. “Thật là tốt vì anh nhận ra điều đó. Bác Harry là người rất thông minh.”

“Ông đã dạy em biết đọc, đúng không?”

Cô gật đầu. “Điều đó cũng còn là sự may mắn nữa, bởi vì mắt ông đã bắt đầu chơi khăm ông. Vào ban đêm em thường đọc cho ông nghe.”

“Từ trí nhớ ư?”

“Chỉ khi không có sẵn cuốn sách nào thôi. Harry ăn trộm bất cứ thứ gì trong tầm tay của ông.”

“Cái cách mà ông phát âm.” Caine xen vào. “Đó cũng là tất cả trong trò lừa gạt của ông, đúng không?”

“Đúng thế.” Cô thừa nhận. “Rút cục thì cũng là vẻ bề ngoài. Ông thậm chí còn không sử dụng đúng ngữ pháp ngay cả khi bọn em chỉ còn có một mình, sợ rằng ông sẽ buột miệng trước đám thuộc hạ của mình, anh biết đấy.”

Caine đảo tròn mắt. “Bác của em đã hơi cuồng tín về vị trí thủ lĩnh của ông, đúng không?”

“Không.” Cô bác lại. “Anh hiểu sai rồi. Ông thích trò lừa gạt, Caine.”

Cô tiếp tục nói về bác mình thêm vài phút nữa, rồi chuyển chủ đề sang vài cuộc phiêu lưu đáng ghi nhớ nhất của cô. Bởi vì Caine đã hứa là sẽ không nổi giận nên anh đành phải cố gắng giấu phản ứng của mình. Tuy vậy, hai bàn tay anh run bần bật với nhu cầu thực sự muốn siết chặt cái cần cổ già nua của ông bác Harry vào cái lúc mà cô vừa kể xong cho anh về một tai nạn đau lòng vô cùng đặc biệt.

Rốt cục thì anh kết luận là anh không muốn biết về tất cả những gì trong quá khứ của cô. “Anh nghĩ rằng tốt hơn hết là mỗi một lần anh chỉ nghe một câu chuyện như thế này thôi.”

“Đó là những gì mà em đang làm.” Cô phản đối và dừng lại mỉm cười với người hầu gái khi cô ta đặt một khay bánh vòng trước mặt cô, rồi quay trở lại với Caine. “Em sẽ kể cho anh nghe mỗi lần một chuyện thôi.”

Caine lắc đầu. “Ý anh là anh muốn em kể cho anh nghe mỗi tháng một chuyện thôi. Một người chỉ có thể chịu đựng được đến chừng đó thôi, Jade. Anh hứa với em anh sẽ nghĩ về câu chuyện mà em vừa kể cho anh nghe trong một thời gian dài. Quý tha ma bắt, Jade, anh có thể cảm thấy tóc anh đang bạc dần đi. Em đã có thể bị giết chết. Em đã có thể ...”

“Nhưng anh sẽ không nổi giận.” Cô xen vào và mỉm cười. “Anh đã hứa rồi.”

Caine ngả người ra sau ghế. “Anh nghĩ tốt hơn hết chúng ta nên đổi chủ đề. Hãy nói cho anh biết em nhận ra là em yêu anh khi nào.” Anh ra lệnh. “Anh có ép buộc em không?”

Cô bật cười. “Anh không thể ép buộc ai đó yêu anh được.” Cô nói. “Tuy nhiên, em tin rằng ngay từ khi em đọc tập hồ sơ của anh thì em đã yêu anh rồi.” Cô mỉm cười trước vẻ mặt sững sốt của anh. “Đó là sự thật.” Cô khẽ nói.

“Jade, anh không quá tự hào về một vài việc mà anh đã buộc phải làm.” Anh nói. “Em thực sự đã đọc toàn bộ tập hồ sơ, đúng không?”

“Em đã đọc.” Cô trả lời. “Anh rất kiên quyết, và tính toán nữa, nhưng anh không hề tỏ ra không có nhân tính trong những chuyện đó. Trong mọi trường hợp tính đến, anh đều luôn luôn quá ... đáng tin cậy. Mọi người trông mong vào anh và anh không thể để họ thất vọng. Em ngưỡng mộ phẩm chất đó của anh, dĩ nhiên rồi. Và rồi em gặp anh, anh hơi có một chút giống McKindry, bởi vì anh đã lén lút tấn công em và ăn cắp trái tim của em thậm chí còn trước cả khi em nhận ra điều gì đang xảy ra. Giờ anh phải nói cho em biết anh nhận ra là anh yêu em khi nào.”

“Điều đó xảy ra ở một trong những cuộc tranh luận nảy lửa của chúng ta.” Anh nói.

Giờ đến lượt cô sững sốt. “Chúng ta chưa bao giờ tranh luận.” Cô nói. “Chúng ta quát thét vào mặt nhau, đó là những cuộc cãi vã.”

“Tranh luận.” Anh lặp lại. “Những cuộc tranh luận âm ỉ nhưng hoàn toàn vẫn là tranh luận.”

“Anh đang nói với em rằng anh yêu trí óc của em trước đây à?”

“Không.”

Cô bật cười, cảm thấy vui thích vì sự chân thật của anh. “Quản gia của anh không nên ở đây cùng với chúng ta sao? Sẽ là đáng nghi ngờ nếu ông ấy ở lại vùng nông thôn, Caine.”

“Sterns chưa bao giờ đến London cùng với anh.” Anh giải thích. “Tất cả mọi người cùng biết điều đó. Sterns ghét London, nói rằng nó quá xô bồ.”

“Em nhớ ông ấy.” Cô thừa nhận. “Ông ấy làm em nhớ đến anh. Sterns là người cứng đầu cứng cổ nhất trên đời, ngạo mạn nữa.”

“Không ai hiểu vì sao anh chịu đựng được ông ấy.” Caine nói. “Nhưng nếu sự thật được tiết lộ ra ngoài, thì anh lại không hiểu tại sao ông ấy lại chịu đựng được anh. Ông ấy đã như một tấm khiên che chắn cho anh, đặc

biệt là khi anh còn là một thằng nhóc. Anh thực sự đã vướng vào những trò tình nghịch, nhưng Sterns đã nói giảm nói tránh đi nhiều cho anh. Ông ấy cũng đã kéo anh ra khỏi bàn tay tử thần một vài lần.”

Caine kể cho cô nghe câu chuyện về cái lần anh gần như chết đuối trong một tai nạn chèo thuyền và Sterns đã cứu anh như thế nào chỉ để rồi lại quăng anh trở lại mặt nước để dạy cho anh biết cách bơi tử tế. Cả hai người họ cùng cười vang khi Caine kết thúc câu chuyện, bởi vì hình ảnh viên quản gia với vẻ mặt nhăn nhó ăn mặc quần áo đầy đủ bơi bên cạnh cậu chủ nhỏ bé của mình khá là buồn cười.

Jade là người trở nên ỉu xìu trước. “Caine, anh và bạn của anh có đưa ra được kết luận nào tối qua sau khi em lên giường đi ngủ không?”

“Kẻ mà Richards đã bám theo về nhà là Willburn. Em có nhớ Colin đã kể cho chúng ta rằng Willburn là viên chỉ huy của nó và nó đã tin hấn ta như thế nào không?”

“Có, em có nhớ.” Cô trả lời. “Nathan nói rằng anh ấy chưa bao giờ tin Willburn. Tuy nhiên, anh trai em không tin một ai ngoài Harry và Colin, và em nữa, dĩ nhiên rồi.”

“Colin đã sai, Jade. Willburn đúng là đã làm việc cho Hội Tribunal. Giờ hẳn làm việc cho tên còn lại trong Hội.” Trước khi cô có thể cắt ngang, anh đã tiếp tục. “Bọn anh đã khá chắc chắn rằng William Terrance là thành viên thứ hai. Bởi vì ông ta đã chết, và cả cha em nữa, nên cuối cùng chỉ còn lại tên thứ ba. Richards thì tin rằng Terrance chính là Prince. Vậy là còn Ice chưa giải mã được.”

“Làm thế nào chúng ta tìm được Ice? Chúng ta thực sự không có nhiều manh mối để tiếp tục. Những lá thư cho thấy rất ít những thông tin cá nhân, Caine.”

“Chắc chắn là chúng ta có rồi, em yêu.” Anh trả lời. “Ở trong một trong những lá thư có đề cập đến chuyện Ice không học ở Oxford. Thêm nữa, cả

Fox và Prince đều ngạc nhiên khi gặp Ice.”

“Làm thế nào anh tập hợp được những mẫu thông tin đó?”

“Từ một trong những nhận xét mà cha em đã nói với Prince trong lá thư thứ ba ... không, thứ tư.”

“Em nhớ.” Cô bác lại. “Em chỉ không nghĩ rằng nó quan trọng.”

“Richards tin rằng Ince rất có thể là một người ngoại quốc.”

“Còn anh?” Cô hỏi.

“Anh không cảm thấy thuyết phục. Còn có những manh mối khác trong những lá thư đó, Jade. Anh chỉ cần thêm một chút thời gian nữa để ghép chúng lại với nhau.”

Cô hoàn toàn tin tưởng vào khả năng của anh có thể tìm ra được cách giải quyết tất cả mọi vấn đề. Một khi Caine đã để tâm vào một chuyện gì đó, anh sẽ có thể xử lý nó.

“Richards sẽ đặt người theo dõi Willburn. Ông ấy nghĩ rằng hẳn có thể sẽ dẫn bạn anh đến với Ice. Đó là một sự khởi đầu, nhưng anh không đặt cược tiền của mình vào chuyện đó. Bạn anh cũng có những quan điểm khác nữa. Giờ thì, em yêu, anh không muốn em rời khỏi căn nhà phố này, cho dù là vì bất cứ lý do nào, được chứ?”

“Anh cũng không thể rời đi.” Cô đáp lại. “Đồng ý chứ?”

“Đồng ý.”

“Thế chúng ta sẽ làm cái gì để làm cho chúng ta bận rộn đây?” Cô hỏi với nhiều vẻ ngây thơ nhất mà cô có thể dồn vào trong giọng nói của mình.

“Chúng ta có thể đọc sách thật nhiều, anh cho là thế.” Anh kéo dài giọng.

Cô đứng dậy và bước ra đứng phía sau lưng anh. “Đúng vậy, chúng ta có thể đọc sách.” Cô thì thầm trong khi quàng hai tay quanh bờ vai rộng của anh, ngón tay của cô luôn vào bên trong cổ áo sơ mi. “Em có thể học cách thêu thùa. Em đã luôn muốn học làm điều đó.” Cô cúi xuống và nhấm nháp mái tóc của anh. “Nhưng anh có biết điều mà em muốn làm nhất trong tất cả mọi điều là gì không, tưởng công?”

“Anh đang nghĩ đến một ý tưởng hay ho.” Anh trả lời, giọng anh khàn đi vì bị kích thích.

“Anh biết ư? Vậy anh sẽ dạy em chứ?”

“Tất cả mọi điều mà anh biết, em yêu.” Anh hứa.

Anh đứng dậy và kéo cô vào trong vòng tay của mình. “Chúng ta sẽ làm gì với phần nhạc đây?” Cô hỏi.

Nếu anh nghĩ rằng đó là một câu hỏi kỳ cục thì anh cũng không nói như thế. “Chúng ta sẽ tạo nhạc cho riêng mình.” Anh hứa, rồi kéo tay cô vào trong phòng giải trí và bắt đầu lên những bậc thang.

“Như thế nào cơ?” Cô hỏi và cười vang lên.

“Anh sẽ âm ừ mỗi khi em rên rỉ.” Anh giải thích.

“Anh không nghĩ rằng phòng khách sẽ tốt hơn ư?” Cô hỏi.

“Chiếc giường sẽ thoải mái hơn.” Anh trả lời. “Nhưng nếu em quyết tâm ...”

“Học cách khiêu vũ.” Cô xen vào. “Đó là những gì mà cuộc nói chuyện này đang nói đến, đúng không?”

Cô mỉm cười vô cùng ngọt ngào với anh sau khi thốt ra lời nói dối đó và chờ đợi phản ứng của anh. Cô nghĩ rằng cô đã thắng anh bằng ngón bíp của mình. Tuy nhiên, Caine chứng tỏ rằng anh xảo quyệt hơn cô, và cũng sáng

tạo hơn nữa. Anh theo cô vào trong phòng khách, chốt cửa phía sau lưng mình, và rồi tiến hành dạy cô cách khiêu vũ.

Thật là đáng tiếc, nhưng cô sẽ không bao giờ có thể thể hiện kỹ năng mới của mình trước đám đông, bởi vì Caine và cô sẽ gây xì căng đan trước giới thượng lưu với cái cách tuyệt đối khơi gợi và vô cùng báng bố mà anh đã dạy cô khiêu vũ. Và mặc dù anh hoàn toàn tỏ ra logic trong những lời giải thích của mình thì cô vẫn không chịu tin rằng các quý cô quý bà và các quý ông trong giới thượng lưu lại cởi bỏ hết quần áo ra trước khi họ bước vào nhảy điệu waltz.

Caine giúp cô giải trí hết ngày hôm đó, nhưng ngay khi màn đêm buông xuống, họ đã có cuộc cãi vã đầu tiên.

“Ý anh là gì, anh sẽ ra ngoài ư?” Cô kêu ầm lên khi anh mặc áo choàng vào. “Chúng ta đã đồng ý rằng chúng ta sẽ không rời khỏi căn nhà phố này ...”

“Anh sẽ cẩn thận.” Caine cắt ngang rồi hôn lên trán cô. “Lyon và Richards đang chờ anh, em yêu. Anh sẽ phải ra ngoài hàng đêm, anh e là thế, cho đến khi bọn anh kết thúc chuyện này. Giờ thì đừng có lo lắng nữa và hãy nói với anh rằng em sẽ không thức chờ anh về.”

“Em sẽ thức chờ anh.” Cô lặp bặp.

“Anh biết.” Anh thở dài trả lời. “Nhưng dù sao thì cũng hãy nói với anh rằng em sẽ không thức chờ anh.”

Cô để anh thấy sự bực tức của mình. “Caine, nếu có chuyện gì đó xảy ra với anh, em sẽ vô cùng tức giận đấy.”

“Anh sẽ cẩn thận.” Anh hứa.

Jade đi theo anh ra đến cửa sau. “Anh sẽ nhớ McKindry chứ?”

Anh quay lại, tay để trên nắm cửa. “Đó là bài học của em, em yêu.”

“Ồ, anh cũng hoàn toàn có thể học được từ bài học đó.” Cô lẩm bẩm.

“Được rồi.” Anh trả lời, cố gắng xoa dịu cô. “Anh sẽ nhớ McKindry.” Anh quay lại và mở cửa ra. “Jade?”

“Vâng?”

“Em sẽ ở đây khi anh quay về nhà, đúng không?”

Cô cảm thấy sững sốt trước câu hỏi của anh, cả cảm giác bị sỉ nhục nữa, và hẳn là cô sẽ quát tháo anh ầm ĩ bằng những lời chỉ trích khắt khe nếu như nghe anh không mong manh đến thế, thay vào đó cô hỏi lại. “Em đã làm anh cảm thấy không chắc chắn đến mức đó ư?”

“Trả lời anh đi.” Anh ra lệnh.

“Em sẽ ở đây khi anh quay về nhà.”

Những lời nói chia tay đó đã trở thành thủ tục của họ. Hàng đêm, ngay khi Caine chuẩn bị ra ngoài, anh sẽ nói với Jade rằng anh sẽ nhớ McKindry, còn cô sẽ nói với anh rằng cô sẽ chờ đợi anh ở nhà.

* * *

Suốt trong khoảng thời gian đêm tối mịt mù đó, trong khi Jade chờ chồng quay về nhà với mình, cô nghĩ về cảm giác mong manh của anh. Đầu tiên, cô tin rằng cô là nguyên nhân. Dù sao thì cô cũng đã để anh nhìn thấy cảm giác không chắc chắn của bản thân cô quá thường xuyên. Nhưng cô cũng cảm giác rằng xuất thân của Caine là một nguyên nhân khác dẫn đến cảm giác mong manh đó của anh. Cô không thể tưởng tượng được cuộc sống trước đây của anh như thế nào. Ngài Harwick đã gọi mẹ của Caine là một người đàn bà đánh đá. Cô nhớ ông ta còn nói rằng người đàn bà đó đã cố gắng làm cho con trai mình chống lại cha. Hẳn là đó không phải là một khoảng thời gian yên bình đối với Caine.

Cô càng nghĩ nhiều về chuyện đó, cô lại càng cảm thấy thuyết phục hơn rằng Caine thực sự cần cô cũng nhiều như cô cần anh.

Khám phá đó đối với cô là một sự an ủi.

* * *

Quý bà Briars gửi vài tin nhắn mời Jade đến thăm, nhưng Caine không cho phép cô rời khỏi căn nhà phố, và gửi lời hồi đáp rằng vợ mình lúc này đang khó ở.

Cuối cùng, bà bạn của cha Jade đành đến gặp cô. Ký ức của Jade về người phụ nữ này mù mịt như màn sương mờ, nhưng cô cảm thấy tội lỗi khủng khiếp về chuyện đã giả vờ bị ốm khi cô nhìn thấy bà đã già nua và ốm yếu đến mức nào. Nhưng bà vẫn còn xinh đẹp với đôi mắt vẫn còn tinh tường có màu xanh dương và mái tóc xám bạc. Khả năng hiểu biết của bà cũng khá là sắc bén.

Jade rót trà mời khách trong phòng khách, rồi ngồi xuống bên cạnh Caine trên chiếc ghế trường kỷ. Anh dường như khá quyết tâm muốn tham gia vào cuộc nói chuyện giữa những người phụ nữ này. Cả vợ lẫn chồng đều ngồi lắng nghe Quý bà Briars bày tỏ lời thành kính phân ưu với cái chết đầy bi kịch của Nathan. Jade đóng vai một cô em gái đau buồn khá đạt, nhưng cô ghét sự dối trá này, bởi vì sự thương cảm của Quý bà Briars là quá chân thành.

“Khi ta đọc về bi kịch đó ở trên báo, ta cảm thấy choáng váng.” Quý bà Briars nói. “Ta không biết tí gì về chuyện Nathan là người của Chính phủ làm cái thứ công việc bí mật đó. Caine, ta phải nói với cậu rằng ta cũng cảm thấy vô cùng đáng tiếc khi nghe tin em trai cậu cũng bị tên cướp biển dã man đó giết chết. Ta không biết cậu bé đó, dĩ nhiên rồi, nhưng ta chắc chắn rằng cậu ta hẳn là có một trái tim làm bằng vàng.”

“Cháu cũng chưa gặp Colin bao giờ.” Jade xen vào. “Nhưng Caine đã kể với cháu tất cả mọi điều về anh ấy. Anh ấy là một người tốt, thừa Quý bà

Briars, và anh ấy đã chết vì quốc gia.”

“Làm sao mà Pagan lại liên quan đến chuyện này?” Quý bà Briars hỏi. “Ta vẫn còn thấy mù mờ về các chi tiết cụ thể, bé con.”

Caine trả lời câu hỏi đó. “Từ những gì mà Bộ Chiến tranh có thể chấp nối lại với nhau thì Nathan và Colin đã bị chặn đánh trên đường điều tra một nhiệm vụ tối mật.”

“Không phải chuyện trở nên khá mỉa mai khi mà hai người cuối cùng lại lấy nhau sao?” Quý bà Briars hỏi, lúc này giọng nói của bà có chút âm điệu của một nụ cười.

“Không hề.” Caine trả lời. “Cả hai chúng tôi đều bỏ lỡ buổi lễ vinh danh anh em trai chúng tôi. Rồi Jade đến gặp tôi, cô ấy muốn nói chuyện về Nathan và tôi nghĩ rằng tôi cần phải nói chuyện về Colin. Ngay lập tức chúng tôi bị hút vào nhau.” Anh dừng lại và nháy mắt với Jade, rồi nói tiếp. “Tôi tin rằng đó là tình yêu từ cái nhìn đầu tiên.”

“Ta có thể hiểu vì sao.” Quý bà Briars nói. “Jade, cháu đã trở thành một cô gái xinh đẹp.” Bà lắc đầu rồi thở dài. “Ta không bao giờ hiểu được vì sao người bạn của cha cháu lại lôi cháu đi xa quá nhanh chóng như thế sau đám tang của cha cháu. Ta thừa nhận rằng lúc đó ta sắp tiến hành thỉnh cầu Đức Vua để giành quyền giám hộ. Ta đã luôn mong muốn có một đứa con gái. Ta cũng đã tin rằng cháu sẽ được đi đây đi đó nhiều hơn rất nhiều nếu ở với ta. Giờ, sau khi đến thăm cháu thế này, ta phải thừa nhận rằng cháu đã được nuôi nấng rất tốt.”

“Lúc đó bác Harry cứ nhất quyết là bọn cháu phải rời khỏi đó ngay lập tức.” Jade giải thích. “Ông ấy không phải là người giám hộ hợp pháp của bọn cháu và ông ấy biết rằng bà sẽ đấu tranh để giành quyền giám hộ đối với cháu và Nathan.”

“Đúng thế.” Quý bà Briars đồng ý. “Cháu có biết không, ta cảm thấy phần nào có trách nhiệm trong cái chết của Nathan. Đúng, ta cảm thấy thế.

Nếu thằng bé đến sống với ta, ta chắc chắn sẽ không để nó lang thang trong những chuyến đi biển như thế, chuyện đó quá nguy hiểm.”

“Nathan đã là một người hoàn toàn trưởng thành khi cậu ấy quyết định làm việc cho nước Anh.” Caine xen vào. “Tôi nghi ngờ là bà có thể giữ cậu ấy ở nhà được, thưa Quý bà Briars.”

“Tuy vậy,” Bà phản đối. “tôi vẫn không hiểu tại sao cha các cháu không cân nhắc đến chuyện để ta là người giám hộ ...”

“Cháu tin là cháu hiểu.” Jade nói. “Harry đã kể với cháu rằng cha đã quay lưng lại với nước Anh.”

“Ta không thể tưởng tượng được vì sao.” Quý bà Briars đáp lại. “Ông ấy dường như rất hài lòng với ta.”

Jade nhún vai. “Có lẽ chúng ta sẽ không bao giờ biết được lý do của ông. Harry tin rằng cha cháu bị chính những hình ảnh ma quỷ sống trong đầu ông săn đuổi.”

“Có lẽ thế.” Quý bà Briars đồng ý. “Giờ thế là đủ về cha cháu rồi, Jade. Hãy kể cho ta nghe về cuộc đời trước đây của cháu đi. Chúng ta sẽ có rất nhiều các thông tin để chia sẻ với nhau đấy. Cuộc sống trên hòn đảo nhỏ xíu đó thì như thế nào? Cháu có được học viết và đọc không? Cháu làm gì để giữ cho mình được bận rộn, cô bé? Ở đó có nhiều những buổi tụ tập để có thể tham gia không?”

Jade bật cười. “Những người sinh sống trên đảo không phải là một phần của xã hội văn minh, thưa Quý bà Briars. Hầu hết bọn họ thậm chí còn chẳng thèm bận tâm đi giày nữa. Cháu chưa bao giờ có thể đọc hay viết bởi vì Harry không thể tìm thấy ai đó có thể dạy cháu.”

Jade nói dối bởi vì Caine đã khẳng định là không để cho bất cứ ai biết là cô có những khả năng đó. Mỗi một bí mật nho nhỏ sẽ tạo thêm lợi thế

cho họ, anh giải thích. Nếu như tất cả mọi người đều tin rằng cô đã không được học đọc, vậy thì cô sẽ không thể đọc được những lá thư đó.

Cô thì cho rằng lý do đó chứa đầy kẽ hở, nhưng cô không tranh cãi với chồng. Cô tập trung vào việc phịa ra vài câu chuyện hài hước về thời thơ ấu của mình để thoả mãn trí tò mò cho Quý bà Briars. Cô kết thúc những lời bình luận của mình bằng sự thú nhận rằng mặc dù đó chắc chắn là quãng thời gian yên bình, nhưng nó cũng hơi nhàm chán một chút.

Chủ đề câu chuyện chuyển sang vấn đề về cuộc hôn nhân hiện thời của họ. Caine trả lời tất cả những câu hỏi của Quý bà Briars. Jade cảm thấy sững sốt vì cái cách anh nói dối một cách trơn tru dễ dàng. Rõ ràng là anh cũng có khả năng bảm sinh đó như cô.

Người bạn cũ của cha cô có vẻ hứng thú một cách thật lòng, Jade nghĩ rằng bà là một người phụ nữ vô cùng ngọt ngào.

“Tại sao bà chưa bao giờ kết hôn?” Jade hỏi. “Cháu biết đó là một câu hỏi tọc mạch, nhưng bà là một người rất xinh đẹp, thừa Quý bà Briars. Cháu chắc chắn là bà phải có cả tá các anh chàng trẻ tuổi lớn vờn xung quanh hi vọng được bà chú ý.”

Quý bà Briars rõ ràng là hài lòng trước lời nhận xét của Jade, thực ra bà còn đỏ cả mặt lên. Bà dừng lại vỗ lên mái tóc của mình trước khi trả lời, và Jade nhận ra cơn chấn động trên bàn tay của người phụ nữ đứng tuổi đó. Sự tàn phá của tuổi tác, cô kết luận trong khi chờ nghe câu trả lời của bà.

“Ta đã đặt hi vọng vào cha cháu trong một thời gian dài, cháu yêu quý. Thornton là một người đàn ông nổi bật, mặc dù vậy tia lửa đặc biệt giữa chúng ta lại không tồn tại. Cuối cùng chúng ta trở thành bạn tốt của nhau. Thi thoảng ta vẫn nghĩ về ông ấy, và thi thoảng ta vẫn lôi những món quà nhỏ quý giá mà ông ấy đã tặng ta ra xem, rồi ta lại trở nên uỷ mị.” Bà thừa nhận. “Cháu có bất cứ kỷ vật đặc biệt nào làm cho cháu nhớ đến cha cháu không, Jade?”

“Không.” Jade trả lời. “Tất cả mọi thứ thuộc về cha cháu đều đã bị cháy thành tro trong đám cháy đó rồi.”

“Đám cháy?”

“Chuyện này sẽ làm bà phiền muộn, thưa Quý bà Briars, nhưng ngôi nhà xinh xắn đáng yêu mà bà đã giúp Nathan tu sửa lại đã bị phóng hoả. Tất cả mọi thứ trong đó đều đã bị phá huỷ.”

“Ôi, cô bé yêu quý đáng thương của ta.” Quý bà Briars thì thào. “Đó hẳn phải là khoảng thời gian khó khăn cho cháu, đúng không?”

Jade gật đầu đồng tình. “Dĩ nhiên Caine đã là một nguồn an ủi cho cháu lúc đó, cháu nghi ngờ là cháu có thể vượt qua được tháng vừa rồi nếu như không có anh ấy bên cạnh.”

“Đúng thế, thật là may mắn.” Quý bà Briars nói, rồi bà đặt tách trà xuống mặt bàn. “Vậy là cháu nói rằng cháu không có bất cứ thứ gì để nhớ về cha cháu? Không một thứ gì cả ư? Không ngay cả một quyển kinh thánh của gia đình hay một cái đồng hồ hay một lá thư ư?”

Jade lắc đầu, Caine nắm lấy tay cô và siết nhẹ. “Em yêu, em quên mất cái rương rồi.” Anh nhẹ nhàng xen vào một cách trơn tru.

Cô quay sang nhìn Caine, tự hỏi anh đang chơi trò gì, dĩ nhiên là không có một chút dấu hiệu bối rối nào xuất hiện trên mặt cô rồi. “Ồ, đúng rồi, cái rương.” Cô đồng ý.

“Vậy là rút cục cháu vẫn có thứ gì đó để nhớ về cha cháu.” Quý bà Briars tuyên bố, bà gật đầu với vẻ thoải mái rõ ràng. “Ta sẽ nhanh chóng quay về nhà và xem qua những thứ của ta để xem có tìm ra thứ gì cho cháu không. Một đứa con gái phải có một vài thứ đồ lặt vặt từ cha của mình chứ. Nào, ta nhớ có một bức tượng bằng sứ rất dễ thương mà cha cháu đã tặng ta như một món quà sinh nhật khi ta lên mười sáu ...”

“Ồ, cháu không thể lấy món quà đó của bà.” Cô xen vào.

“Đúng thế, cô ấy không thể.” Caine nói. “Hơn nữa, cô ấy đã có cái rương rồi. Dĩ nhiên là chúng tôi chưa có cơ hội nào để kiểm tra bên trong nó. Jade đã quá ốm trong mấy tuần vừa rồi vì lo lắng buồn phiền.” Anh quay sang mỉm cười với Jade. “Em yêu, em nghĩ thế nào nếu tuần tới chúng ta sang căn nhà phố của Nathan? Nếu em cảm thấy khoẻ hơn để có thể ra ngoài.” Anh quay sang nói với Quý bà Briars. “Chúng tôi vẫn còn phải giải quyết vụ lùm xùm của anh trai cô ấy.”

Jade nghĩ rằng Caine đã mất trí rồi. Cô mỉm cười chỉ để che giấu sự không thoải mái của mình, trong khi chờ đợi điều ngạc nhiên tiếp theo từ anh.

Và nó đến không mất nhiều thời gian. “Có lẽ bà sẽ thích đi cùng chúng tôi đến chỗ Nathan và kiểm tra qua cái rương cùng chúng tôi.” Caine đề nghị.

Quý bà Briars từ chối lời mời, bà kiên quyết bắt Jade phải đến thăm bà sớm rồi ra về. Caine hộ tống người đàn bà già yếu ra tận xe ngựa.

* * *

Jade đi đi lại lại trong phòng khách cho đến khi anh quay trở lại. “Tất cả những chuyện này là cái gì thế?” Cô gắng hỏi ngay khi anh vừa quay trở lại.

Anh đóng sầm cửa lại trước khi trả lời cô, và rồi cô nhận ra vẻ mặt toe toét của anh. Caine trông vô cùng hài lòng với bản thân.

“Em không thích nói dối trước người phụ nữ đáng mến đó một chút nào, Caine.” Cô kêu lên. “Hơn nữa, em là người nói dối chuyên nghiệp trong gia đình này chứ không phải anh. Vì Chúa, tại sao anh lại nói với bà ấy là còn có một cái rương chứ? Có phải là anh nghĩ điều đó sẽ làm cho bà ấy cảm thấy khá hơn để bà ấy không cần phải từ bỏ bất cứ món quà yêu quý

nào của bà ấy vì em? Anh biết không, giờ khi em suy nghĩ lại chuyện này, em nhận ra là em không thích nghe anh nói dối chút nào cả. Sao nào?” Cô gắng hỏi khi cần phải dừng lại một chút để thở. “Anh sẽ phải nói gì để biện hộ cho mình đây?”

“Lời nói dối đó là cần thiết.” Caine lên tiếng.

Cô không để cho anh nói thêm lời nào. “Không có lời nói dối nào là cần thiết cả.” Cô trích dẫn lại từ trong trí nhớ của mình. “Anh đã nói với em điều đó nhiều ngày trước, nhớ không?”

“Em yêu, em thực sự bức mình vì anh đã nói dối ư?” Anh hỏi, trông có vẻ kinh ngạc.

“Em gần như chắc chắn là bức mình.” Cô đáp trả. “Em đã dần dần tin vào sự trung thực của anh, Caine. Nhưng nếu như anh bảo em rằng lời nói dối đó thực sự là cần thiết, thì em phải giả thiết rằng anh có một kế hoạch. Có phải anh nghĩ rằng Quý bà Briars sẽ đề cập đến cái rương tưởng tượng này với ai đó không? Có phải thế không?”

Cô nghĩ rằng cô đã nghĩ thông suốt chuyện này. “Không.” Anh trả lời, mỉm cười trước vẻ mặt cau có mà lời phủ nhận của anh đã gây ra.

“Không ư? Vậy thì anh nên cảm thấy hổ thẹn cho chính mình vì đã nói dối người đàn bà già nua đó.”

“Nếu em để anh giải thích...”

Cô khoanh hai tay trước ngực. “Tốt hơn hết là lý do này nên hợp lý, thưa quý Ngài, nếu không em có thể sẽ quấy rầy anh đến phát điên lên đấy.”

Anh nghĩ rằng lúc này giọng cô nghe như bác Harry của cô vậy. Tất nhiên là cô đã quát tháo ầm ĩ đủ để cho anh rút ra kết luận đó. Anh bật cười và kéo cô vợ có vẻ mặt cau có của mình vào trong vòng tay.

“Sao?” Cô lấm bầm trên ngực chiếc áo choàng của anh. “Giải thích đi, nếu anh vui lòng, tại sao anh lại nói dối trước một người bạn thân của gia đình như thế?”

“Bà ta không phải là một người bạn thân của gia đình.” Caine nói với cô, sự bức tức trong giọng nói của anh là rõ ràng.

“Dĩ nhiên là phải rồi.” Jade phản đối. “Anh nghe bà ấy rồi đấy, Caine. Bà ấy giữ tất cả những món quà nho nhỏ mà cha em đã tặng. Bà ấy yêu cha!”

“Bà ta đã giết ông ấy.”

Jade không phản ứng gì trước câu nói đó trong một lúc lâu mà chỉ im lặng. Rồi cô chầm chậm ngược mắt lên nhìn thẳng vào mắt anh, cô lắc đầu.

Anh gật đầu khẳng định.

Đầu gối cô trở nên yếu ớt, Caine phải đỡ lấy cô khi cô ngã sụm vào anh. “Có phải anh đang cố nói với em rằng,” cô bắt đầu, giọng cô chỉ còn mảnh như sợi chỉ, “có phải ý anh muốn nói rằng Quý bà Briars là ...”

“Bà ta là Ice.”

“Ice?” Cô lại lắc đầu kêu lên. “Bà ấy không thể là Ice. Vì Chúa, Caine. Bà ấy là phụ nữ.”

“Và phụ nữ thì không thể là kẻ giết người ư?”

“Không.” Cô lấp bấp. “Ý em là có, em thực sự cho rằng ...”

Anh cảm thấy tội nghiệp vì tình trạng rối bời của cô. “Tất cả những manh mối đều phù hợp, Jade. Giờ hãy ngồi xuống và để anh giải thích cho em nghe.” Anh gợi ý.

Cô đơn giản là quá choáng váng để có thể cự quạ, Caine dẫn cô đến chiếc ghế trường kỷ, nhẹ nhàng đẩy cô ngồi xuống trên những chiếc gối, và

rồi ngồi xuống bên cạnh cô. “Mọi chuyện thực sự rất logic.” Anh bắt đầu khi quàng tay quanh vai cô.

Một nụ cười méo xệch xuất hiện trên môi cô, cô đang hồi phục lại từ tình trạng sững sờ ban đầu của mình. “Em đã biết là nó sẽ logic mà.”

“Anh đã nghi ngờ khi đọc lại những lá thư, dĩ nhiên rồi. Và anh không bao giờ phạm một lỗi lầm đến lần thứ hai, em yêu, nhớ không?”

“Em nhớ rằng anh thích khoe khoang về điều đó bất cứ lúc nào có thể. Nào giờ hãy giải thích cho em cái lỗi lầm mà anh không lặp lại đó là gì xem nào?”

“Anh đã nghĩ rằng Pagan là một người đàn ông. Anh chưa bao giờ từng xem xét đến chuyện hẳn ta có thể là một người đàn bà. Anh đã không lặp lại sai lầm đó khi tiến hành săn lùng Ice.”

“Anh thực sự tin rằng Quý bà Briars là Ice đúng không? Làm thế nào mà anh lại rút ra kết luận đó?” Cô hỏi.

Anh vẫn chưa sẵn sàng để thay đổi chủ đề câu chuyện một cách hoàn toàn như thế. “Jade, đã có bao giờ em cân nhắc đến chuyện Ice có thể là một người đàn bà chưa? Hãy nói thật cho anh nghe xem nào.” Anh ra lệnh với giọng ngạo mạn mà cô vô cùng yêu thích.

Cô thở hắt ra. “Anh sẽ hả hê cho xem.”

“Đúng thế, anh chắc là anh sẽ hả hê.”

Họ cùng trao cho nhau một nụ cười. “Không, em chưa bao giờ từng một lần xem xét đến khả năng đó. Thế đấy, anh vui lòng chưa?”

“Hết sức vui lòng.” Anh kéo dài giọng.

“Caine, anh vẫn còn phải thuyết phục em.” Cô nhắc anh. “Chúa ơi, em vẫn cảm thấy khó khăn để tin được vào chuyện này. Ice đã giết người và đe

doạ giết Nathan và em ư? Hãy nhớ trong một bức thư, ông ta đã nói với cha em rằng nếu như những lá thư không được trả lại, ông ta sẽ giết bọn em.”

“Không phải ông ta, em yêu.” Caine đáp lại. “Mà là bà ta.” Anh thở dài thườn thượt, rồi thêm vào. “Jade, có một số phụ nữ giết người.”

“Ồ, em biết.” Cô phản bác. “Tuy vậy, chuyện đó không có vẻ gì là dành cho phụ nữ cả.”

“Em có nhớ trong một trong những lá thư lúc ban đầu, khi họ mới có bí danh hành động, thì Ice đã thừa nhận là đã nổi điên lên vì cái tên đó? Câu nói đó đã làm anh tò mò, không có nhiều đàn ông quan tâm đến những chuyện vặt như thế. Nhưng phụ nữ thì sẽ bận tâm, đúng không?”

“Vài người sẽ thế.”

“Có những manh mối quan trọng, dĩ nhiên rồi. Briars đã thuê toàn bộ đội ngũ người làm cho căn nhà ở nông thôn của Nathan. Bọn họ là người của bà ta, trung thành với bà ta. Sự kiện ngôi nhà đó bị cướp bóc cho anh biết rằng bọn chúng đang tìm kiếm. Và đoán xem Hudson – viên quản gia của Nathan – lúc này đang ở đâu?”

“Ông ấy đang ở tại căn nhà phố của Nathan, đúng không? Ông ấy canh gác ở đó cho đến khi bọn em đóng cửa nó.”

“Không, lúc này lão ta đang ở nhà của Quý bà Briars. Anh hình dung là cho đến lúc này chúng ta sẽ phát hiện ra căn nhà phố của anh trai em đã bị lật ngược lên rồi.”

Cô phớt lờ nụ cười của anh. “Em chưa bao giờ tin Hudson.” Cô tuyên bố. “Ông ta cứ cố gắng ép em uống trà. Em cực rằng đó là thuốc độc.”

“Nào, Jade, đừng có để trí tưởng tượng của em làm mờ mắt. Nhân tiện đây, tất cả những tai nạn khó hiểu đó là do Hudson gây ra. Bọn chúng đã

đào mộ cha em với hi vọng là những lá thư đã được giấu ở đó. Chúng cũng đã dọn dẹp mọi thứ sạch sẽ.”

“Có phải Hudson đã bắn chết con ngựa tốt của Nathan không?”

“Không, mà là Willburn.” Caine giải thích.

“Em sẽ nói với Nathan.”

Caine gật đầu. “Hudson đã lo chi tiết công việc dọn dẹp. Nhân đây, em đã đúng, một chiếc xe ngựa đã được sử dụng để đem con ngựa đi. Phải mất bảy gã đàn ông khỏe mạnh để nhấc được con chiến mã đó.”

“Làm thế nào anh biết hết những chuyện này?”

“Em đã thấy ấn tượng vì anh rồi, đúng không?” Anh thúc cô đưa ra câu trả lời.

“Vâng, Caine, em thấy ấn tượng. Nào giờ kể nốt em nghe đi.”

“Thuộc hạ của anh đã thu thập được những thông tin về những chuyện đã xảy ra cho anh vì thế anh không thể chiếm hết công trạng của họ được. Con ngựa được tìm thấy trong một khe núi cách đường chính gần hai dặm.”

“Chỉ cần chờ đến khi em nói với Nathan.” Jade lẩm bẩm.

Caine vỗ lên vai cô. “Em có thể giải thích tất cả những chuyện đó cho cậu ta sau khi chuyện này kết thúc, được chứ?”

Cô gật đầu. “Có còn gì nữa để kể cho em không, Caine?”

“À, một khi anh đã kết luận rằng Briars chắc chắn là ứng cử viên hợp lý nhất, anh liền nghiên cứu xuất thân của bà ta. Trên bề mặt, tất cả mọi thứ có vẻ như đều rõ ràng, nhưng anh càng nghiên cứu sâu hơn thì những điều kỳ cục nhỏ nhặt bắt đầu xuất hiện.”

“Ví dụ như?”

“Bà ta đi lại quá nhiều so với một người phụ nữ.” Anh nhận xét. “Ví dụ,” Anh thêm vào trước khi Jade có thể cắt ngang. “bà ta đi đi về về đến Pháp ít nhất là bảy lần như anh biết, và ...”

“Và anh cho rằng chuyện đó là kỳ cục ư? Có thể bà ấy có họ hàng...”

“Không.” Anh phản đối. “Hơn nữa, Jade, hầu hết những chuyến đi của bà ta đều nằm trong thời gian chiến tranh. Còn có những manh mối đáng chú ý khác nữa.”

“Em thực sự tin rằng em đã kết hôn với người đàn ông thông minh nhất trên đời.” Cô khen ngợi. “Caine, chuyện này mới chỉ bắt đầu có ý nghĩa đối với em, thế Ngài Richards và Lyon nói gì về khám phá của anh đây?”

“Anh vẫn chưa nói với họ.” Anh trả lời. “Anh muốn chắc chắn tuyệt đối. Sau khi nghe những câu hỏi của Briars thì giờ anh không còn chút nghi ngờ nào nữa. Anh sẽ nói với họ ngay trong tối nay khi anh gặp họ ở White’s.”

“Câu hỏi nào của bà ta đã làm anh nghi ngờ?”

“Bà ta hỏi em ngay là em có biết đọc không, nhớ không? Xem xét đến sự kiện là hầu hết những quý cô quý bà có giáo dục ở Anh đều học được kỹ năng đó, anh đã cho rằng đó là một câu hỏi đáng chú ý.”

“Nhưng bà ta biết em được nuôi dạy trên một hòn đảo.” Jade tranh luận. “Đó là lý do vì sao bà ta hỏi, Caine. Bà ta chỉ cố gắng tìm hiểu xem liệu em có được nuôi dạy tử tế mà không phải nói huỵch toẹt ra thôi và ...”

“Bà ta cũng hơi quá hứng thú trong việc tìm hiểu xem cha em đã để lại cho em cái gì.” Anh cắt ngang.

Hai vai Jade sụm xuống. “Em đã nghĩ rằng bà ta chân thành.”

“Bọn anh sẽ phải thắt chặt mạng lưới quanh căn nhà phố của Nathan.” Caine nói. “Giờ anh mới cho hai người gác ở đó.” Anh dừng lại và mỉm cười với Jade. “Ông anh trai khôn khố của em để có khả năng sẽ phải cho người thiêu rụi căn nhà phố của mình trước khi chuyện này trôi qua lắm.”

“Anh không cần phải trông có vẻ quá phấn khích trước khả năng đó như thế.” Cô nói. “Hơn nữa, Hudson có thoải mái thời gian để tìm ra là không có cái rương nào cả.” Cô khẽ thở hắt ra. “Em còn một điều thất vọng nữa dành cho anh, Caine. Quý bà Briars biết là em nói dối khi em bảo rằng em không biết đọc. Em tin rằng bà ta hỏi câu hỏi đó để tìm hiểu xem liệu chúng ta có biết chân tướng của bà ta hay không. Ồ, đúng thế, em thực sự tin rằng chúng ta đã làm hỏng việc lần này rồi.”

Nụ cười của Caine biến mất. “Em đang nói về chuyện gì thế?” Tại sao em lại nghĩ rằng Briars biết em nói dối?”

“Hudson nhìn thấy em đọc sách gần như hàng đêm.” Cô vội nói. “Sau bữa tối, em thường vào trong căn phòng làm việc xinh xắn của Nathan và đọc sách cho đến khi em trở nên buồn ngủ. Vẫn còn quá nhiều những cuốn sách hay tuyệt mà em vẫn chưa ghi nhớ hết. Hudson thường vẫn thấp lè sỏi lên cho em. Em chắc chắn là lão ta sẽ kể cho Quý bà Briars chuyện đó.” Cô vỗ nhẹ vào tay anh như để xoa dịu bớt sự thất vọng. “Nào, giờ anh sẽ làm gì?” Cô hỏi, cảm thấy chắc chắn rằng anh sẽ nghĩ ra một kế hoạch hành động khác ngay lập tức. Caine đơn giản là quá logic để có thể không bao quát được tất cả mọi khả năng có thể xảy ra.

“Rút cục chúng ta sẽ có thể so sánh chữ viết, một khi chúng ta lấy lại được những lá thư từ tàu Emerald.”

“Chúng ta có mẫu chữ ở đây.” Jade nói. “Quý bà Briars đã gửi hai tin nhắn yêu cầu em đến thăm bà ta. Em ghét phải làm anh thất vọng, nhưng chữ viết trông không giống một chút nào.”

“Anh nghi ngờ khả năng bà ta tự viết những tin nhắn đó.” Caine đáp lại. “Bà ta già rồi, Jade, nhưng bà ta vẫn chưa trở nên bất cần đến thế. Không, có lẽ bà ta đã yêu cầu một trong những phụ tá của mình viết những lá thư đó.”

“Anh có muốn em đánh cắp ...”

“Anh muốn em ở đây cả ngày lẫn đêm.” Anh tuyên bố. Lời gợi ý được đưa ra như một câu mệnh lệnh. “Chuyện này sẽ trở nên phức tạp trước khi nó kết thúc. Tất cả những gì anh thu thập được thực ra đều là bằng chứng dùng để suy diễn trước toà, Jade. Anh vẫn còn vài việc nữa phải làm. Nào giờ hãy hứa với anh rằng em sẽ không rời khỏi nhà.”

“Em hứa.” Cô trả lời. “Hãy có một chút lòng tin vào em đi, tướng công. Anh biết rằng một khi em đã hứa thì em sẽ giữ lời mà. Hãy nói cho em biết anh lên kế hoạch như thế nào.”

“Lyon đang rất ngứa ngáy muốn gia tăng thêm một chút áp lực lên Willburn. Anh nghĩ đã đến lúc làm theo ý muốn của cậu ấy. Willburn vẫn chưa chiều ý bọn anh đến mức thế. Bọn anh đã hi vọng hẳn sẽ dẫn bọn anh lần ra Ice, nhưng hẳn cứ giấu mình sau tấm rèm suốt cả ngày. Đúng thế, đã đến lúc bọn anh phải nói chuyện vui vẻ với hẳn rồi.”

“Em không thích cái ý nghĩ anh cứ rời nhà hằng đêm như thế, Caine. Cho đến khi con tàu bị thiêu rụi và những lời đồn đại về cái chết của Pagan lan truyền đến London, em nghĩ rằng anh nên ở nhà. Em sẽ nói với anh điều này, tướng công, nếu những người dân trong thành phố này ăn mừng cái chết của em, em sẽ cảm thấy vô cùng thất vọng đấy.”

Nụ cười của Caine thật dịu dàng. “Họ sẽ khóc thương em.” Anh hứa. “Dù sao đi chăng nữa chúng ta sẽ không bao giờ biết được, giờ việc thiêu rụi con tàu không còn cần thiết nữa.”

“Vì sao?”

“Bởi vì anh đã biết Ice là ai rồi.” Anh giải thích. “Và bà ta cũng sẽ không dừng cái việc đuổi theo anh. Bà ta biết chúng ta đã nhận ra chân tướng của bà ta.”

“Đúng thế.” Jade cự nự. “Nếu anh không bắt em phải nói dối về chuyện không biết đọc thì bà ta sẽ không biết gì về chúng ta cả. Thấy chưa? Lời nói dối đó không có ích chút nào cả.”

“Đừng có ra vẻ quá hợm hĩnh thế, tình yêu của anh.”

“Harry sẽ vui lắm khi không phải phóng hoả con tàu.” Cô tuyên bố, phớt lờ câu nói của anh. “Anh sẽ sai người đến báo với ông, đúng không?”

“Đúng thế, anh sẽ cử ai đó đến Shallow Wharf.” Anh trả lời. “Em sẽ phải chỉ cho anh nó nằm chính xác ở chỗ nào, Jade. Nó là một bí danh hay một nơi nào đó khác, đúng không?”

Jade rúc vào người chồng. “Anh thật quá thông minh.” Cô thì thầm. “Anh sẽ cẩn thận khi ra ngoài, đúng không? Bà ta đã biết về chúng ta. Em không muốn anh quay lưng lại trước bất cứ ai, Caine. Em đã trở nên phụ thuộc vào anh rồi.”

“Và anh cũng đã trở nên phụ thuộc vào em.” Anh trả lời, nụ cười toe toét trên mặt anh đầy ý nghĩa. “Chuyện này đối với anh nghe có vẻ cực kỳ bình đẳng.”

“Đúng là bình đẳng.” Cô nói. “Nhưng anh có thể giả vờ là nó không bình đẳng nếu nó làm anh cảm thấy khá hơn.”

Anh phớt lờ câu nói đó của cô và thay vào đó cù vào bên cổ cô. Jade rùng mình phản ứng lại. “Em có cảm thấy thích học thêm một bài khiêu vũ nữa vào lúc này không?”

“Em có phải quỳ trên gối lần nữa không?”

“Em không thích nó ư, em yêu? Em đã thể hiện như thế là em thích vậy. Miệng em thật quá ngọt ngào, quá...”

“Em thích nó.” Cô vội vàng thừa nhận.

“Thế chúng ta có thể không?”

“Ồ, có chứ.” Giọng cô như hụt hơi.

“Trên lầu hay ở đây?”

“Trên lầu.” Cô thì thầm, rồi đứng dậy và kéo tay anh. “Nhưng lần này, Caine, em muốn là người dẫn.”

* * *

Họ trải qua khoảng thời gian còn lại trong ngày trong vòng tay nhau. Đó là một khoảng thời gian sung sướng hạnh phúc nhưng lại kết thúc quá sớm. Trước khi cô biết điều đó thì cô vẫn đang dặn dò anh phải nhớ McKindry và anh đang yêu cầu cô phải hứa là phải ở nguyên trong nhà cho đến khi anh quay trở lại.

Jade quá kiệt sức, cô ngủ như chết cho đến tận khoảng một giờ đồng hồ trước bình minh. Đầu tiên cô giật mình tỉnh dậy, rồi lăn người sang một bên để kéo Caine vào trong vòng tay của mình.

Anh không ở đó.

Jade vội vàng xuống dưới nhà để kiểm tra trong thư viện. Caine vẫn chưa về với cô. Và bởi vì trước đây anh chưa bao giờ đi lâu thế này nên cô bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Cô tự đẩy mình vào trong tình trạng điên cuồng khi một giờ nữa trôi qua mà anh vẫn chưa quay trở lại. Bản năng của cô đang hét lên báo động. Có điều gì đó cực kỳ không ổn. Cảm giác nhức nhối quen thuộc đã lại chế ngự

trong dạ dày cô giống y như ngày xưa khi một kế hoạch nào đó của cô bỗng trở nên xấu đi.

Cô phải ở trong tình trạng sẵn sàng. Jade mặc quần áo trong thời gian nhanh kỷ lục, nhét thêm một con dao găm vào trong túi áo, cẩn thận nhét cái nhíp vào trong tóc, rồi lại tiếp tục đi đi lại lại trong nhà.

Caine đã để lại hai lính gác để bảo vệ cô. Một người đứng trong bóng tối phía bên ngoài cửa trước và người còn lại gác ở lối vào sau nhà.

Jade quyết định nói chuyện với Cyril - anh chàng đang đứng gác ở lối vào phía trước. Có lẽ anh ta sẽ biết họ nên làm gì. Cô mở cửa ra vừa đúng lúc nhìn thấy một người đàn ông đưa cho Cyril một mẫu giấy và rồi chạy đi mất.

Cyril phóng lên từng hai bậc thêm một. “Có một lá thư cho Phu nhân.” Anh ta nói. “Vào giờ này trong đêm.” Anh ta thêm vào bằng một giọng gần như gầm gừ. “Đây không thể nào là tin tốt, thưa Phu nhân.”

“Tôi hi vọng lá thư này là từ Caine.” Cô thốt lên. “Vào trong đi, Cyril. Cài then phía sau anh. Đang có chuyện gì đó không ổn.” Cô thêm vào khi bóc dấu triện ra khỏi phong bì thư. “Caine chưa bao giờ đi lâu như thế này.”

Cyril làu bầu đồng ý. “Đúng thế.” Anh ta nói. “Tôi cảm thấy nó từ trong ruột.”

“Tôi cũng thế.” Jade khẽ nói.

Ngay khi Jade giở lá thư ra, mặt cô liền tái mét. Cô nhận ra kiểu chữ viết ngay lập tức. Mảnh giấy này đến từ Ice.

“Cái gì thế, thưa Phu nhân?” Cyril hỏi. Anh ta nói bằng một giọng nghèn nghẹt, điều đó thật là kỳ cục bởi vì Cyril là một người đàn ông to lớn và kèm theo là một giọng nói oang oang.

“Caine gặp rắc rối.” Jade thì thào. “Tôi có một giờ đồng hồ để đi đến một toà nhà trên phố Lathrop. Anh có biết nó ở đâu không?”

“Đó là một kho hàng nếu như nó nằm trên phố Lathrop.” Cyril trả lời. “Tôi không thích chuyện này. Tôi đánh hơi thấy một cái bẫy. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta không tới đó?”

“Chúng sẽ giết chồng tôi.”

“Tôi sẽ đi gọi Alden.” Cyril tuyên bố, anh ta dợm bước về phía cửa sau nhưng dừng lại khi Jade gọi với theo anh ta.

“Tôi sẽ không đi đâu cả.”

“Nhưng...”

“Tôi không thể rời khỏi đây. Tôi phải ở lại đây, Cyril. Chuyện này có thể là một cái bẫy và tôi đã hứa với Caine rồi. Không, tôi phải ở lại đây. Anh có biết White’s mở cửa muộn đến lúc nào không?”

“Giờ này thì nó chắc chắn đóng cửa rồi.”

“Caine có thể đã đi nói chuyện với một người tên là Willburn. Anh có biết hắn sống ở đâu không?”

“Tôi biết.” Người vệ sĩ trả lời. “Hắn ta chỉ ở cách đây khoảng sáu hay bảy toà nhà gì đó.”

“Cử Alden đến đó ngay bây giờ. Lyon và Caine có thể đang thăm hỏi tên phản bội đó.”

“Nếu như họ không ở đó thì sao?”

“Trong khi Alden đến nhà Willburn, tôi muốn anh hãy chạy qua nhà Lyon. Đến lúc đó, nếu như Lyon không có nhà thì anh hãy tiếp tục đến căn nhà phố của Ngài Richards. Anh có biết hai người họ sống ở đâu không?”

“Có.” Cyril đáp. “Nhưng ai sẽ canh gác cho Phu nhân trong khi chúng tôi đi lần theo Caine? Cô sẽ chỉ có một mình.”

“Tôi sẽ cài then cửa.” Cô hứa. “Làm ơn nhanh lên, Cyril. Chúng ta cần tìm thấy Caine trước khi hết thời gian một tiếng. Nếu chúng ta không thể tìm thấy anh ấy thì lúc đó tôi sẽ phải giả định rằng lá thư này không phải là bịp bợm.”

“Chúng tôi sẽ nhanh thôi.” Cyril hứa trên đường rút ra phía sau ngôi nhà.

Jade túm chặt lá thư trong tay và đứng im chính giữa phòng giải trí một lúc lâu. Rồi cô quay lên phòng ngủ của mình và cài then cửa lại phía sau lưng.

* * *

Tiếng nện thình thình vang lên từ phía cửa trước chỉ vài phút sau đó. Cô biết đó không phải là Caine. Anh có chìa khoá, dĩ nhiên rồi. Tiếng thủy tinh vỡ loảng xoảng vọng đến tiếp theo đó.

Có khi nào cô đã vô tình rơi thẳng vào tay chúng không? Liệu chúng có chắc chắn rằng cô sẽ cử lính gác đi tìm Caine không? Jade cảm thấy phần nào được an ủi với khả năng đó, bởi vì nó có nghĩa là rút cục Caine vẫn chưa bị bắt giữ.

Cô cầu nguyện rằng mình đúng, cả cầu nguyện Chúa sẽ không nổi giận với cô nữa. Có khả năng cô sắp sửa phải giết ai đó, và rất sớm thôi, nếu xem xét từ những tiếng động của nhiều người đang ì ạch leo lên cầu thang.

Jade túm lấy khẩu súng để trong ngăn kéo của chiếc tủ đầu giường phía bên Caine thường nằm, lùi lại sát vào trong góc, rồi nhắm bắn. Cô quyết định sẽ chờ cho đến khi chúng phá xong cửa, rồi sẽ bắn vào tên đầu tiên bước vào trong phòng. Tay cô rất vững, một cảm giác bình tĩnh đến chết người phủ lên người cô. Và rồi cánh cửa phòng ngủ bị đá bung ra, một hình

dạng đen thui choán hết lối vào, và cô vẫn tiếp tục chờ, bởi vì cô muốn tuyệt đối chắc chắn đó là kẻ thù của cô chứ không phải là một trong những người mà Caine đã thuê đến để cứu cô.

“Thắp nến lên.” Một tên quát lên. “Tao không thể nhìn thấy con chó cái đó.”

Jade siết cò. Hẳn là cô đã bắn trúng đầu đó chính giữa người gã đàn ông đó, bởi vì hẳn thét lên một tiếng đau đớn và gập đôi người xuống. Hẳn ngã xuống sàn nhà với một tiếng ịch rất lớn.

Cô đã thắng vòng này, cô tự nhủ, mặc dù cuộc chiến sẽ dẫn cô đến với Ice. Jade bị ba gã đàn ông vây quanh. Khi gã đầu tiên lao đến chỗ cô, cô liền rạch tay hắn bằng con dao găm của mình. Kẻ giết người thứ hai túm lấy vũ khí của cô ngay khi tên thứ ba tổng cho cô một đấm vào bên cạnh hàm. Cú đấm đã làm cô bất tỉnh và ngã lăn ra sàn.

* * *

Jade không tỉnh dậy cho đến khi cô bị mang vào bên trong một toà nhà tắm tối, ẩm ướt. Chỉ có vài ngọn nến đang thắp sáng khu vực đó nhưng cũng khá đủ để Jade có thể nhìn thấy hàng loạt thùng gỗ được xếp chồng lên nhau dọc theo bức tường đá. Một người đàn bà mặc một bộ đồ trắng muốt ở phía cuối đường hành lang dài. Quý bà Briars đang ở đó, chờ cô.

Gã đàn ông vác cô đến thả cô xuống khi hắn bước đến trước mặt thủ lĩnh của mình. Jade loạng choạng lấy lại thăng bằng. Cô xoa xoa lên vết đau nhức trên hàm trong khi trừng mắt nhìn vào kẻ thù. Ánh nhìn trong đôi mắt đó thật lạnh lẽo. “Giờ tôi đã hiểu vì sao bà được giao cho cái tên Ice rồi.” Cô nghe thấy tiếng mình vang lên. “Bà không có tâm hồn, đúng không Quý bà Briars?”

Jade được thưởng một cái tát thật mạnh vào mặt. “Những lá thư ở đâu?” Briars quát hỏi.

“An toàn.” Jade trả lời. “Bà có thực sự tin rằng lấy cắp lại được những lá thư sẽ cứu được bà không? Quá nhiều người biết những việc mà bà đã làm. Quá nhiều ...”

“Người thật ngu ngốc!” Briars hét lên. Giọng bà ta thật quá mạnh mẽ, quá tàn bạo làm Jade đột nhiên có cảm giác như thể cô đang đối mặt với quỷ Satan. Cô cố kiềm chế cảm giác thôi thúc muốn làm dấu thánh. “Ta sẽ có những lá thư đó, Jade. Chúng là những bằng chứng cho thế giới biết về những chiến công lừng lẫy mà ta đã đạt được. Giờ sẽ không ai có thể phủ nhận ta được nữa. Không một ai. Trong những năm tới, thế giới sẽ nhận ra Hội Tribunal của ta đã có thể đạt được những thành tựu gì. Chúng ta đã có thể thống trị nước Anh nếu như ta lựa chọn tiếp tục theo đuổi công việc của ta. Ồ đúng thế, ta sẽ có những lá thư đó trở lại. Chúng sẽ được cất giữ ở một nơi an toàn cho đến khi thời cơ chín muồi để tiết lộ khả năng thiên tài của ta.”

Bà ta điên rồi. Jade có thể cảm thấy cánh tay cô nổi da gà. Cô cố gắng đến tuyệt vọng nghĩ ra một cách để nói lý lẽ với bà ta trước khi cuối cùng cô cũng rút ra kết luận là người đàn bà điên rồ này đã vượt ra xa tất cả các thể loại lý lẽ. “Nếu tôi trả lại những lá thư cho bà, thì bà có để Caine yên không?” Cô hỏi.

Quý bà Briars thốt lên một tiếng cười the thé. “Nếu ư? Người không biết người là ai ư? Người không thể nào từ chối ta, Jade.”

“Ồ, tôi biết bà là ai.” Jade trả lời. “Bà là người đã giết chết cha tôi. Bà là người đã phản bội lại tổ quốc của mình. Bà là tạo vật sai lầm được sinh ra từ quỷ dữ. Bà là kẻ điên cuồng ...”

Cô dừng tràng đá kích của mình lại khi Briars tát cô lần nữa. Jade lùi lại một bước, rồi vươn thẳng vai. “Để Caine yên, Briars, và tôi sẽ trả lại những lá thư cho bà.”

Để trả lời cho lời hứa hẹn đó, Briars quay sang một trong những tay chân của mình. “Khoá vị khách của chúng ta vào trong căn phòng phía sau.” Bà ta ra lệnh, rồi quay trở lại với Jade. “Người sẽ là môi nhử, cô gái thân mến, để dụ Caine đến đây. Chồng người sẽ phải chết.” Bà ta thêm vào bằng một giọng ề à. “Nhưng chỉ sau khi hắn đã đưa cho ta những lá thư rồi thôi, dĩ nhiên rồi. Sau đó ta cũng sẽ giết cả người nữa, Jade bé bỏng đáng thương. Cha người đã là một kẻ phản bội thực thụ, bởi vì lão ta đã quay lưng lại với ta. Chính ta! Ồ, sao mà ta ước gì ta có thể có mặt ở đó khi thằng con trai của lão chết thế chứ. Người sẽ phải đền bù cho cảm giác nuối tiếc đó, cô gái thân mến, đưa bé đáng thương, bằng cách chết một cách từ từ trong bàn tay của ta ... Đưa nó ra khỏi đây!” Briars kết thúc bằng một giọng gần như hét lên.

Jade cảm thấy muốn khóc òa lên vì nhẹ nhõm. Rút cục là bọn chúng vẫn chưa bắt được Caine. Anh sẽ đến cứu cô, cô biết điều đó, và vẫn còn trong vòng nguy hiểm ... nhưng ít nhất là lúc này anh vẫn còn an toàn.

Cô thực sự đã mỉm cười với bản thân mình khi bọn chúng dẫn cô đến cái nhà tù tạm thời của cô. Chúng tin rằng lúc này chúng đã có cô, chúng không cần phải trói tay cô, cô thầm nghĩ. Jade bắt đầu run lẩy bẩy để những kẻ bắt giam mình tin rằng cô đang hoảng sợ. Ngay khi chúng mở cửa căn phòng, cô liền vội vàng lao vào bên trong rồi đổ ập xuống sàn ngay chính giữa phòng, và rồi bắt đầu òa lên khóc.

Cánh cửa đóng sầm sau lưng cô. Cô vẫn tiếp tục than vãn cho đến khi tiếng bước chân xa dần. Rồi cô bắt đầu quan sát xung quanh, ánh trăng lọt vào qua khung cửa sổ mờ đục xám xịt. Khung cửa sổ đó cách sàn khoảng mười lăm feet. Chỉ có một thứ đồ đạc trong phòng, một chiếc bàn cũ xin sứt sọ chỉ có ba chân, và chúng chắc chắn biết rằng cô không thể với tới cửa sổ ngay cả khi cô đứng lên trên mặt bàn.

Đúng vậy, chúng nghĩ rằng chúng đã giam cô thật chắn chắn ở bên trong. Jade khẽ thở hắt ra hài lòng.

Cô lấy chiếc nhíp đặc biệt mà cô thường sử dụng trong những dịp như thế này ra từ trên mái tóc, và bắt đầu xử lý ổ khoá.

Bởi vì cô đang trong tình trạng vội vàng đến tuyệt vọng để có thể gặp được Caine trước khi thủ hạ của Briars có thể ra tay nên cô không nhanh được như thông thường trong những tình cảnh bình tĩnh hơn. Cô đã phải mất hơn mười phút mới có thể mở được chiếc ổ khoá đó.

* * *

Bên trong khu nhà kho tối đen như mực. Mặc dù Jade chắc chắn Briars đã đem theo tất cả thủ hạ theo bên mình nhưng cô vẫn thoát ra khỏi đó một cách yên lặng nhất có thể. Hoàn toàn mất phương hướng khi ra đến ngoài phố, cô chạy theo một hướng băng qua hai toà nhà trước khi cảm thấy hoảng loạn và nhận ra là cô đã chạy sai đường.

Lúc này Jade đang trong tình trạng vô cùng hoảng loạn. Cô biết sẽ phải mất thêm mười lăm phút nữa cô mới có thể về đến nhà. Trong lúc chạy, cô đã lầm bầm vài lời hứa nhiệt thành với Đấng tạo hoá. Cô hứa với Người rằng cô sẽ không bao giờ nói dối hay ăn trộm nữa, chỉ cần Người để cho Caine được an toàn. “Con biết Người đã ban tặng cho con những kỹ năng đặc biệt đó, và Người biết rằng một khi con đã hứa thì con sẽ giữ lời. Con cũng sẽ không đi theo con đường của cha con. Chỉ cần Người cho con sống đủ lâu để chứng tỏ bản thân mình. Làm ơn, cầu xin Người. Caine cần con.”

Cô phải dừng lại khi mũi khâu bên hông cô trở nên nhức buốt. “Nếu Người chỉ cần cho con thêm một chút sức mạnh nữa, Giêsu, con cũng sẽ không nói những lời báng bổ nữa.”

Thật kỳ cục, nhưng cảm giác nhức nhối bên hông cô dịu đi. Cô cũng đã có thể lấy lại hơi thở của mình. Cô kết luận lời hứa cuối cùng đó hẳn là lời hứa mà Đấng tạo hoá đang chờ được nghe.

“Cảm ơn người.” Cô thì thầm rồi nhấc chân vác lên và tiếp tục chạy.

Jade không hề dừng lại cho đến khi cô về đến con phố của căn nhà phố của họ. Cô nép vào trong bóng tối trong lúc lần đường tiến về phía những bậc thềm. Khi cô nhìn thấy ba gã đàn ông la liệt trước hiên nhà, cô lại bắt đầu chạy tiếp. Những gã đàn ông đó không ở trong điều kiện có thể chặn cô lại. Chúng trông có vẻ yên nghỉ, trong giấc ngủ cưỡng bách của mình.

Rõ ràng là Caine đã về nhà.

Jade không thể nhớ được số lượng thủ hạ mà Briars có. Cô lại bắt đầu cảm thấy bứt rứt trở lại. Liệu cô có nên lên vào nhà bằng đường cửa sau hay là nên can đảm bước thẳng vào phòng giải trí và cố gắng đối mặt với Briars thêm một lần nữa?

Câu hỏi đó đã được trả lời khi tiếng gầm của Caine vang vọng đến chỗ cô.

“Cô ấy đâu?” Caine rống lên xuyên qua cánh cửa. Nỗi thống khổ trong giọng nói của anh như xé nát tim cô. Jade kéo mở cửa ra và vội lao vào trong nhà.

Tất cả bọn họ đang ở trong phòng khách. Lyon, Jade nhận thấy, đang giữ Caine lại bằng cách ôm lấy vai anh. Briars đứng trước mặt hai người họ. Ngài Richards đứng bên cạnh bà ta. Cả Cyril và Alden đều đứng phía sau viên chỉ huy.

“Nó sẽ chết đói trước khi người tìm được nó.” Briars hét lên, rồi khịt mũi với vẻ khoái chí. “Không, người sẽ không bao giờ tìm thấy nó, không bao giờ.”

“Ồ, có đấy, anh ấy sẽ tìm thấy tôi.”

Briars kêu lên thất thanh khi giọng nói nhẹ nhàng của Jade vọng đến chỗ bà ta. Cả Caine và Lyon cùng quay ngoắt đầu lại.

Caine chỉ đơn giản là đứng đó, mỉm cười với cô. Cô nhìn thấy những giọt nước mắt trong mắt anh, biết rằng chính mắt cô cũng đang mờ lệ. Lyon trông cũng kinh ngạc như là Richards. “Jade ... làm thế nào ...”

Cô vẫn nhìn Caine khi đưa ra câu trả lời. “Họ đã khoá tôi lại.”

Phải mất cả phút trôi qua trước khi có người phản ứng lại. Lyon là người đầu tiên cười phá lên. “Chúng đã khoá cô ấy lại.” Anh nói với Caine.

Jade vẫn còn mỉm cười cho đến khi Caine bước về phía cô. Khi anh giơ tay ra chạm vào má cô, cô liền khóc oà lên và chạy ào lên cầu thang.

Cô rẽ vào gian phòng ngủ đầu tiên, đóng sầm cửa lại phía sau lưng, rồi quăng mình lên giường. Caine đã ở ngay phía sau cô, anh kéo cô vào trong vòng tay. “Tình yêu của anh, tất cả mọi chuyện đã qua rồi.” Anh thì thầm.

“Em đã không rời bỏ anh. Em đã ở ngay tại đây cho đến khi chúng xông vào và lôi em đi. Em đã không phá vỡ lời hứa.”

“Hush, Jade. Anh không bao giờ nghĩ là ...”

“Caine, em quá hoảng sợ.” Cô rên rỉ trên ngực anh.

“Anh cũng thế.” Anh thì thầm, rồi siết cô thật chặt và nói. “Khi Cyril nói với anh rằng ... Anh đã nghĩ rằng em đã ... Ôi, Chúa ơi, đúng thế, chết tiệt thật, anh đã vô cùng hoảng sợ.”

Cô chùi mặt vào áo choàng của anh rồi nói. “Anh không được nói ‘chết tiệt’ nữa. Chúng ta không bao giờ được sử dụng những từ ngữ báng bổ nữa, Caine. Em đã hứa với Chúa rồi.”

Nụ cười của anh đầy vẻ dịu dàng. “Anh hiểu.”

“Em sẽ hứa bất cứ điều gì để giữ cho anh được an toàn.” Cô thì thầm. “Em rất cần anh, Caine.”

“Anh cũng cần em, tình yêu của anh.”

“Chúng ta cũng không thể ăn cắp hay nói dối thêm nữa.” Cô nói với anh. “Em cũng đã hứa như thế.”

Anh đảo mắt lên trần. “Và những lời hứa của em cũng là của anh ư?” Anh hỏi cô và cố giấu nụ cười của mình bởi vì trông cô rất chân thành, và anh không tận tâm đến chuyện nói cho cô nhớ rằng anh chưa bao giờ ăn cắp bất cứ thứ gì trước đây.

“Dĩ nhiên những lời hứa của em cũng là của anh rồi.” Cô trả lời. “Chúng ta được cho là sẽ chia sẻ tất cả mọi thứ với nhau, đúng không? Caine, chúng ta là những đối tác bình đẳng trong cuộc hôn nhân này.”

“Chúng ta bình đẳng.” Anh đồng ý.

“Vì thế những lời hứa của em cũng là của anh.”

“Đúng thế.” Anh trả lời, rồi đột nhiên anh đẩy mình ra khỏi cô. Sự lo lắng hiện ra rõ ràng trên gương mặt anh. “Em không từ bỏ bất cứ thứ gì khác nữa, đúng không?”

Anh trông như thể khiếp sợ câu trả lời của cô, ngay lập tức cô đoán ra anh đang nghĩ gì. “Như khiêu vũ ư?”

“Như làm tình.”

Cô bật cười, một tiếng cười trong trẻo đầy sung sướng. “Chúng không phải là một sao?”

“Giờ không phải lúc để đùa cợt, Jade.”

“Không, Caine, chúng ta không phải từ bỏ khiêu vũ hay làm tình. Em sẽ không bao giờ hứa điều gì mà em không thể giữ lời.” Cô thêm vào, trích dẫn chính xác câu nói của anh với cô.

Caine chỉ muốn ngay lập tức xé tan quần áo của cô và làm tình với cô ngay tại đó. Dĩ nhiên là anh không thể, bởi vì vẫn còn một đồng hồ loạn

cần phải dọn dẹp ở dưới lầu.

Anh không thể có nhiều thời gian dành cho cô dâu của mình trong vài ngày tiếp theo đó. Cả anh và Lyon cùng phải bận rộn thuật lại những khám phá của mình để làm báo cáo cho chỉ huy của họ. Quý bà Briars bị nhốt trong nhà tù Newgate. Có người nói rằng bà ta sắp bị chuyển sang một nhà thương điên gần đó, bởi vì toà án đã ra phán xét rằng người đàn bà đó khá điên rồ. Jade thấy toàn tâm toàn ý đồng ý với quan điểm đó.

* * *

Cuối cùng thì Caine cũng được tự do để thực hiện lời hứa còn lại của mình với Jade. Họ đã ổn định lại để sống một cuộc sống yên bình bên nhau.

Và như anh đã từng dự đoán, họ thực sự sống bên nhau hạnh phúc suốt đời.

Tuy vậy, anh vẫn cảm thấy không chắc chắn một cách khủng khiếp. Jade thực sự lo lắng về điều đó. Trong buổi sáng ngày lễ kỉ niệm đầu tiên của họ, anh bắt cô phải trao cho anh lời hứa chắc chắn sẽ ở lại với anh thêm một năm nữa. Jade nghĩ rằng đề nghị đó thật không đúng lúc nếu xem xét đến sự kiện rằng cô đang ở giữa một cơn co thắt vô cùng đau đớn. Cô nghiêng rằng chịu đựng sự thống khổ.

“Caine, chúng ta sắp có con rồi.” Cô nói.

“Anh biết, tình yêu của anh.” Anh trả lời rồi lăn nghiêng người và nhẹ nhàng xoa lên cái bụng căng phồng của cô. “Anh đã nhận ra điều đó khá lâu rồi.” Anh thêm vào chỉ để trêu chọc cô, rồi cúi xuống và hôn lên vầng trán ấm mồi hôi của cô. “Em quá nóng ư, Jade?”

“Không, em...”

“Hãy hứa với anh đi nào.” Anh cắt ngang trong khi kéo bỏ tấm chăn phía trên cùng đi. “Rồi em có thể quay lại với giấc ngủ. Em đã ngộ ngậy

suốt đêm rồi. Anh nghĩ rằng em đã thức quá khuya để nói chuyện với Lyon và Christina. Dĩ nhiên anh cũng vui khi gặp họ, và anh vui mừng khi Christina muốn đề nghị giúp em khi thời điểm lâm bồn tới. Nhưng anh vẫn nhất định là phải có sự tham gia của một vị thầy thuốc, Jade.”

Jade quá kiệt sức để có thể tranh cãi với anh. Cô đã phải chịu những cơn co thắt rời rạc suốt cả đêm dài, nhưng cô đã không đánh thức Caine dậy. Cô đang làm theo những lời khuyên của cô bạn thân của mình. Christina đã gợi ý rằng sẽ tốt hơn nếu như không quấy rầy chồng cô cho đến những phút cuối cùng. Những ông chồng, Christina đã giải thích, rất dễ dàng sụp đổ.

Christina coi Jade như chị em ruột thịt kể từ cái đêm mà Jade đã đưa cho cô tập hồ sơ của Lyon và bảo cô cất giữ nó an toàn. Hai người phụ nữ tin tưởng nhau hoàn toàn và trải qua hàng giờ kể cho nhau nghe những câu chuyện ưa thích về quá khứ của họ.

Caine nhẹ nhàng thúc vợ. “Anh muốn em hứa với anh ngay bây giờ.”

Ngay khi cơn co thắt mới nhất dịu dần đi, Jade liền trả lời anh. “Vâng, em hứa với anh. Và, Caine này, chúng ta sắp đón con chúng ta rồi đấy. Hãy đi gọi Christina đi.”

Đứa bé mà Jade chắc chắn rằng sẽ có thể trình diện cha nó vào bất cứ giây phút nào đó đã không thực sự chui ra trong suốt ba giờ sau đó.

Trong suốt quá trình lâm bồn dữ dội, Caine vẫn duy trì được sự bình tĩnh của mình, vừa vững chắc vừa có thể trông cậy như Jade đã hi vọng. Cô nghĩ rằng Christina đã sai, không phải tất cả đàn ông đều sụp đổ dễ dàng như thế.

Christina bảo Caine xuống thư viện khi những cơn co thắt của Jade trở nên không thể chịu đựng nổi đối với anh. Nhưng Caine chỉ ở dưới nhà trong vòng năm phút, và rồi lại quay trở lại bên cạnh Jade, nắm chặt tay cô trong bàn tay to lớn của mình và cầu xin cô tha thứ cho anh vì đã đẩy cô vào sự thử thách đau đớn kinh khủng này.

Dĩ nhiên, anh là một chướng ngại vật hơn là người giúp đỡ. Nhưng anh không trở nên hoảng loạn trong suốt quá trình sinh nở, và vài phút sau đó anh đã ôm đứa bé gái xinh đẹp trong vòng tay.

Sterns không thể kiềm chế bản thân mình. Ngay khi nghe thấy tiếng khóc đầy sinh lực của đứa bé mới sinh, ông liền lao ngay vào phòng, rồi ngay lập tức đỡ lấy đứa bé từ tay của Caine, tuyên bố rằng con bé thực sự là một điều kỳ diệu, và rồi tiếp tục với nghi lễ tắm lần đầu tiên cho sinh linh bé bỏng đó.

Christina chăm sóc Jade. Caine giúp cô thay khăn trải giường và cả váy ngủ cho Jade, và khi Christina nói với Caine rằng anh đã đương đầu với mọi việc khá tốt, anh thực sự còn nặn ra được một nụ cười.

Caine xanh lét, hai bàn tay anh run lẩy bẩy, trán anh ướt đẫm mồ hôi, tuy vẫn không thể thốt lên một lời rành mạch nào nhưng anh đã khá vững vàng.

Nhưng một khi cơn chấn động đã trôi qua, sự tự chủ của anh liền rời bỏ anh.

Christina mới chỉ vừa rời khỏi căn phòng để thông báo tin tức tuyệt vời cho chồng của mình, Sterns thì đang nâng niu cô chủ bé nhỏ mới trên tay mình, còn Jade thì đơn giản là quá yếu ớt để có thể túm lấy chồng mình.

“Anh ấy có ổn không?” Jade hỏi Sterns. Cô thậm chí còn không thể tìm thấy chút sức lực nào để nhìn qua thành giường.

“Tước gia ngất rồi.”

“Tôi biết là anh ấy ngất.” Jade trả lời. “Nhưng anh ấy ổn chứ? Anh ấy không đập đầu vào bất cứ thứ gì sắc cạnh chứ, đúng không?”

“Tước gia ổn.” Sterns tuyên bố. Ông không thèm bận tâm nhìn xuống chủ nhân của mình khi khẳng định điều đó mà vẫn nhìn chăm chăm vào đứa

bé xinh đẹp trên tay. Vẻ mặt của ông là một vẻ mặt ngưỡng mộ đích thực.

“Giúp anh ấy dậy đi.” Jade thì thào, cô đang phải bặm chặt môi để ngăn không cười phá lên.

“Tước gia có vẻ vẫn chưa sẵn sàng để tỉnh dậy.” Sterns tuyên bố. “Lúc này em bé cần sự chăm sóc cẩn thận của tôi hơn. Cô đã làm rất tốt, thưa Phu nhân, rất tốt, thực đấy. Tôi chắc chắn là Ngài Hầu tước sẽ đồng ý sau khi Ngài đã kết thúc cơn bất tỉnh của mình.”

Vẻ mặt Jade rạng rỡ với vẻ thoải mái, mắt cô rưng rưng ngấn lệ. “Ông sẽ không bao giờ để anh ấy phải chịu đựng sự mất mặt như thế này, đúng không Sterns?”

Rồi tiếng Caine rên rỉ vang lên, thu hút sự chú ý của cô. “Chúng ta không bao giờ được nói với bất cứ ai là anh ấy đã ngất đi. Anh ấy sẽ chết vì xấu hổ mất.”

“Đừng lo lắng, thưa Phu nhân.” Sterns đáp lại. “Chắc chắn là tôi sẽ không nói với bất kỳ ai. Tôi hứa đấy.”

Cô đáng lẽ phải nhận ra từ tia lấp lánh quyết tâm trong đôi mắt của ông rằng ông sẽ không tôn trọng lời hứa của mình mới phải. Ba ngày sau đó, cô được đọc tất cả các chi tiết về tình trạng ngất xỉu của Caine.

Viên quản gia bất lương đã cho đăng chuyện đó lên tờ nhật báo.

Ngài Hầu tước xứ Cainewood coi tất cả những chuyện đó nhẹ tựa lông hồng. Anh không thêm phiền lòng về những lời đùa cợt từ những kẻ đến chúc mừng một chút nào. Không có điều gì có thể làm anh nổi điên. Rút cục thì nhiệm vụ của anh đã thành công rực rỡ. Anh đã sẵn lòng được tên cướp biển lừng danh khét tiếng đó ... và giờ cô đã thuộc về anh.

Kẻ sẵn môi vô cùng thoải mái.